

ČI STE PRIJALI SVÄTÉHO DUCHA, KEĎ STE UVERILI?

(Sk 19:2)

Vyučovanie o Svätom Duchu

Jozef Tóth

Vydané len pre vnútorné potreby vzdelávania cirkvi

ACS Nesvady 2012

PREDSLOV

S láskou dávam k dispozícii Božiemu ľudu túto knihu, ktorá je výslednou zbierkou mojich dlhoročných úvah, vyučovaní a kázaní o Svätom Duchu v našom zbere. Viem, že nie je to dokonalé dielo, ale som sa usiloval podľa môjho najlepšieho svedomia a vedomia odovzdať čitateľom to, čo považujem za biblicky správne a pravdivé. Možno, moje názory nie vo všetkom sa stotožňujú s najviac rozšírenými a populárnymi názormi, ale musíme si uvedomiť, že Boh nám dal Ducha moci, lásky a zdravého rozumu, a to predovšetkým účelom zmocnenia k službe a k posväteniu. Toto dielo nie je ani úplne. Nevyčerpá úplne tematiku vzhľadom na osobu a prácu Svätého Ducha, On je predsa „nevyčerpatel'ný“ Boh a nie je možné o ňom sa všetko dozvedieť, len do tej miery ako On nám seba zjavuje. Toto zjavenie však musí byť v súlade s písaným Božím Slovom.

Určite budete vnímať aj to, že toto dielo nie je ani vyvážené. Možno, niektoré témy dostali neúmerne väčší priestor než iné, ale to neznamena, že by boli menej dôležité. Obsah tejto knihy je asi do 90 % mojím prežitím pri pripravovaní sa na biblické hodiny či kázanie a vyučovanie. Priznávam sa však, že cca. 10% obsahu pochádza z rôznych internetových prameňov. Pretože túto knihu som nemienil vydať pre širšiu verejnosť, len pre vnútorné potreby priateľov, známych slúžiacich bratov a sestier, pramene týchto častí som, s malou výnimkou, ani neoznačil.

Ospravedlňujem sa aj za gramatické a štylistické chyby. Tí, ktorí ma poznajú, vedia, že môj materinský jazyk je maďarčina a po slovensky som sa začal učiť pred 40-mi rokmi ako samouk, preto ma pochopia. A zas tí, ktorí ma nepoznajú, verím, že mi to prepáčia.

Verím, že napriek týmto nedostatkom táto kniha bude na budovanie a požehnanie.

Prajem Vám požehnaný čas pri čítaní!

Váš brat v Kristu, Jozef Tóth

**Venujem túto knihu mojim drahým deťom,
mojim spolupracovníkom, kazateľom, pastorom a služobníkom,
všetkým veriacim, ktorí prežívajú potrebu poznať Svätého Ducha viac,
ktorí chcú slúžiť Bohu v posvätení, v moci a vedením Svätého Ducha
a ktorí túžia po prebudení, ktoré môže pôsobiť len „vietor Letníc“.
Tiež venujem túto knihu mojej milovanej manželke, ktorej zároveň ďakujem,
že aj tentoraz mi tolerovala dlhé mesiace sedenia pred počítačom.**

„Prijmete moc Svätého Ducha, ktorý príde na vás a budete mi svedkami!“

(Sk 1:8)

V Nových Zámkoch, na Vianoce 2012

Poznámka: *Biblické citáty sú (s malou výnimkou) z prekladu prof. Jozefa Roháčka*

I. ÚVOD

S učením o Svätom Duchu sa zaoberá biblická náuka, pneumatológia.

Počas dejín cirkvi učenie o Svätom Duchu, osoba a úloha Svätého Ducha sa veľmi zanedbávala. Hovorilo sa o dobrotivom Pánubohu, diabol to dovolí, veď vie, že viera v existencii Boha ešte nikoho nespasí. On sám tiež verí v Boha. Pripustí aj to, aby ľudia hovorili o Ježiškovi. Keď však niekto uverí v Pána Ježiša a prijíma Ho za svojho osobného Spasiteľa a za Pána svojho života, všemožné sa snaží o to, aby účinne neslúžil Pánovi a aby Svätému Duchu neprivlastnil dôležitý význam. Pretože vie, že účinne slúžiť Bohu sa dá len v moci Svätého Ducha. Preto sa snaží veriacich ukolísať a uspokojiť: „*Stačí, keď si prijal Ježiša, stačí, keď si spasený!*“

Druhá taktika diabla je znevažovať, podceňovať božstvo a osobnosť (personalitu) Svätého Ducha. Na otázku: „*Kto je Svätý Duch?*“ – je najčastejšia odpoveď: „*Tretia osoba trojjediného Boha?*“ Ja s tým nesúhlasím. **Nie tretia osoba, ale jedna z troch osôb Trojice.** Tým, že sa Svätý Duch považuje za tretiu osobu Trojice, degraduje sa na to posledné, tretie miesto. Preto sa Mu ani nevenuje patričná pozornosť a to sa odzrkadlí na duchovnom stave cirkvi a jednotlivých veriacich.

Ešte odvážnejšie zneváženie Svätého Ducha je učenie tzv. Svedkov Jehovových, ktorí neveria ani v trojjedinosti Boha. Preto podľa nich „svätý duch“ nemá božskú podstatu, nie je ani osoba, len bezosobná božia pôsobiacia sila.

Aj v mnohých evanjelických kresťanských zboroch osobu, prácu a dary Svätého Ducha podceňujú, ba odmietajú hovoriac, že keď sme uveril v Pána Ježiša, prijali sme Svätého Ducha a to nám stačí. Podľa nich duchovné dary dnes už nefungujú, boli dané len pre apoštolskú dobu, keď ľudia ešte nemali Bibliu.

V tradičných cirkvách, zboroch veriaci sa uspokojia s tým, že majú účasť na omši, alebo na bohoslužbe, vždy majú tie isté úkony, ceremóniu, liturgiu, zaspievajú si nejaké piesne, vypočujú nejakú kázeň, dajú do zvončeka a idú domov. Zvyšok dňa a celý týždeň žijú podľa svojej vôle.

Na druhej strane zas v niektorých zboroch rôznymi atraktívnymi technickými efektmi, modernou hudbou **vyvolávajú akúsi atmosféru**, o ktorej si myslia, že je to pôsobenie Svätého Ducha. Nevylučujem, môže tam pôsobiť Svätý Duch, ale v mnohých prípadoch to je len náhrada. To závisí hlavne od toho, či sa káže Božie Slovo v pravde.

Musím spomenúť ešte jeden módný trend. V niektorých charizmatických zboroch, kde sa prejavujú rôzne emocionálne, teatrálné manifestácie, **všetko pripisujú pôsobeniu Svätého Ducha.** Tieto prejavy nie sú vždy biblické, ba niekedy priam odpudzujúce. Požehnaný americký kazateľ David Wilkerson na jednom videu – počas kázania v Moskve – plačom hovorí o tom, ako sa zneužíva to drahé meno Ježiš na psychickú manipuláciu ľudí ľuďmi. A to sa považuje za prácu Svätého Ducha. Neskôr sa k tejto téme ešte vrátíme.

Je to veľmi citlivá otázka, pretože nechceme zhrešiť proti Svätému Duchu. Ale nechceme mať ani prejavy za každú cenu, najmä prejavy klamné a falošné. A preto potrebujeme a musíme všetko vo svetle Písma poctivo rozsúdiť. Túžime však po opravdivom pôsobení Svätého Ducha, ktorého najdôležitejším **predpokladom je náš postoj k Jeho hlavnému poslaniu, a to je posvätenie.** Ak naozaj túžime po posvätení, **môžeme plne dôverovať**, že náš nebeský Otec nedovolí nám zablúdiť v labyrinte rôznych prúdov a vln. Hlavným poslaním Svätého Ducha – okrem zmocnenia k svedeckému životu – je naše posvätenie, a príprava Cirkvi ku dňu vytrženia. On je Svätý Duch. Duch Svätý a nie duch sveta!

Ako si predstavujeme prácu Svätého Ducha v zbore? Čo by sme chceli, aby Svätý Duch konal v našom zbore? Svätý Duch nebude konať podľa našich predstáv! On je Boh a koná tak ako On chce. My nemôžeme Mu rozkazovať, dirigovať, ale môžeme sa modliť o Jeho pôsobenie, pripraviť pre Neho klímu alebo naopak, môžeme Ho ignorovať, obmedzovať, zarmútiť a uhášať. On môže pôsobiť aj pre nás doteraz neznámym, neobvyklým spôsobom. **Avšak vždy v rámci Biblie!** Vzor je v Biblii, v knihe Skutkoch apoštolov, ktorá je vlastne skôr knihou skutkov Svätého Ducha.

Čo by zostalo z knihy Skutkov apoštolov, keby sme z nej vyňali to, čo konal Svätý Duch?

Táto kniha je opisom toho, o čom Marek sa stručne vyjadruje so slovami: „*A oni vyšli a kázali všade a Pán spoluúčinkoval a potvrdzoval slovo tým, že ho sprevádzali divy.*“ (Mk 16:20).

V živote prvých kresťanov 95% ich činností bolo silne pod vplyvom Svätého Ducha. A nielen na bohoslužbách, ale aj v ich bežnom živote. Keby nejakým spôsobom práca a moc Svätého Ducha bola od nich odňatá, boli by vo svojich činnostiach znemožnení a omráčení. Naplnili by sa slová Pána Ježiša: „*Bezo mňa nemôžete nič robiť.*“ (Jn 15:5). Prví kresťania boli odkázaní na Svätého Ducha, na Jeho pôsobenie a zmocnenie. Odňatie Svätého Ducha by radikálne pocítili.

Ako je to dnes? Keby Svätý Duch bol odňatý z našich životov a z našich bohoslužieb, možno, mnohí by to ani nezbadali. To sa raz aj stane. Pri vytržení Cirkvi Kristovej Svätý Duch bude odňatý. Mnohí to však hneď ani nezbadajú. Možno, v kostoloch budú prebiehať obrady podľa zvyklosti ako inokedy, ale Svätý Duch tam nebude, lebo nikdy ani nebol. Aký priestor má Svätý Duch v našom živote, na našich bohoslužbách. Percentuálne vyjadrené snáď 5%? Alebo ani toľko?

95% verzus 5%! To je obraz cirkvi dnes! To je pomer pôsobenia Svätého Ducha v prvej cirkvi a dnes! Ale je to aj pomerom oddanosti Pánovi prvých kresťanov a kresťanov našich dní!

Argentínsky pastor Juan Carlos Ortiz vo svojej knihe Učeník spomína, že raz urobili exkurziu do Ekvádoru a videli tam krásne banány. Rozhodli sa, že z tých banánovníkov si zoberú domov a zasadia ich. Boli však prekvapení a sklamaní, že tie banánovníky rodili len malé kýptiky. Zabudli totiž z Ekvádoru priniesť aj pôdu a klímu. Hovorí, že podobne dnešní kresťania čítajú knihu Skutkov, urobia si výlet do apoštolskej doby, vidia tam zázračné pôsobenie Svätého Ducha a chcú to aplikovať v ich zbere. Avšak z toho sú len nejaké nepodarky a napodobneniny. Prečo? Pretože zabúdajú – zabúdame – na to, že v dobe apoštolov v cirkvi bola úplne iná klíma než dnes. Oni dokonca nemali ani Bibliu. My dnes Bibliu máme, ktorá hovorí, že „*Ježiš Kristus je ten istý včera i dnes i naveky.*“ (Žid 13:8). Prečo to však nefunguje? Sú nejaké prekážky? Čo brzdí pôsobenie Svätého Ducha? Nevera? Nedostatok túžby? Nevyrovnané vzťahy? Vplyv ducha tohto sveta do cirkvi?

Mojou túžbou je, (môžem povedať, že je to našou túžbou?), našou víziou je, aby Duch Svätý konal medzi nami. Túžime však po Jeho opravdivom pôsobení. Túžime po tom, aby Svätý Duch usvedčoval ľudí o pravde, o hriechu a denne pridával do cirkvi spasených, znovuzrodených. Túžime po tom, aby Svätý Duch pôsobil v zbere počas našich chvál, aby boli vrúcne spoločné modlitby, pomazané kázne, prorocké slovo, rozniecovanie darov milosti, hovorenie v jazykoch, modlitba za nemocných, za vyslobodenie z démonických poviazaností. Možno, niekto aj spadne pod mocou Božou, ale v jeho živote niečo radikálne sa zmení!

Úvodom však je dôležité si vyjasniť, čo učí Biblia o Svätom Duchu, kto On je, aká je Jeho podstata a Jeho práca. Musíme si uvedomiť, že Boha – teda ani Svätého Ducha – nemôžeme spoznať v Jeho absolútnosti, len do tej miery, do akej On sám seba v Svätom Písme zjavuje. S týmto zjavením sa musíme pokorne uspokojiť, pretože obmedzený človek nie je schopný pochopiť podstatu nekonečného Boha. Prekročenie týchto Bohom určených hraníc zjavenia môže viesť síce do oblasti nadprirodzenej, avšak okultnej.

Informácie o Božích vlastnostiach získavame zjavením Písma. Je to síce pravdivým, ale len čiastočným – pre človeka a jeho spásu však dostatočným – odhalením Jeho bytosti. Viac sa dozvieme o Ňom až keď budeme v Jeho sláve (1Kor 13:12, 1Jn 3:2).

Pri usporiadaní právd Božieho Slova o Svätom Duchu si musíme uvedomiť, že **Svätý Duch je Boh a Boha nie je možno „zaškatuľkovať“.** Avšak Boh sa nesprieči so svojim Slovom, teda „**nevyčnieva zo škatuľky Biblie**“. Pretože keby „**vyčnieval**“, tak by nebol Bohom Biblie.

Čo to prakticky znamená?

V charizmatických (ako aj katolíckych mystických) kruhoch existuje názor, trend, podľa ktorého najdôležitejšia je tzv. „Božia prítomnosť“. Pod touto zámienkou sa dejú nebiblické prejavy. To však, vraj, nie je dôležité, lebo dôležitejšia je „Božia prítomnosť“ (mystické zážitky). Boh vraj niekedy sám robí „nebiblické veci“.

Je pravdou, že „Božia prítomnosť“ v živote Božieho ľudu je nevyhnutne potrebná.

Božia prítomnosť má rôzne úrovne:

1. Boh je všade prítomný Boh
2. V Starom Zákone Boh zvláštnym spôsobom prebýval vo svätyni svätých svätostánku a neskôr jeruzalemského chrámu.
3. Pán Ježiš zaslúbil svoju prítomnosť tam, kde sú dvaja alebo traja Jeho učeníci zhromaždení v Jeho mene (Mt 18:20).
4. On je prítomný v živote svojich detí skrze v nich prebývajúceho Svätého Ducha.
5. Iná je úroveň Božej prítomnosti, keď Boh svoju prítomnosť nadprirodzeným spôsobom skrze svojho Svätého Ducha demonštruje. Túto Božiu prítomnosť nevyhnutne potrebujeme. Nemôžeme sa uspokojiť s kresťanskými frázami, že: „Boh je medzi nami...“ atď., ale naozaj potrebujeme aj túto úroveň Božej prítomnosti na našich bohoslužbách aj v každodennom živote. Ani Gedeon sa neuspokojil s frázou: „*Hospodin je s tebou!*“ - i keď mu to povedal anjel. Ale sa ho spýtal: „*Ak je Hospodin s nami, prečo prišlo na nás všetko toto? A kde sú všetky jeho zázraky, o ktorých nám rozprávali naši otcovia?*“ (Sd 6:13).

Prejavy Božej prítomnosti však vždy sú v súlade s Božím Slovom. Učenie, ktoré „Božiu prítomnosť“ nadraduje Božiemu Slovu, je nebezpečné, pretože Boh nikdy nepôsobí v rozpore so svojím Slovom. Keby tak pôsobil, nebolo by žiadne meradlo na rozsudzovanie, čo je Božie a čo nie! Týmto trendom sa Biblia zbavuje svojej najvyššej autority, odsúva sa na vedľajšiu koľaj a uprednostňujú sa skúsenosti. Presne tak ako v katolíckych dogmách sa Božiemu Slovu nadraduje tradícia a mystické (často krát špiritistické) zážitky.

V zdravom kresťanskom živote na prvom mieste autority je Božie Slovo, Biblia, pritom správne vieroučné pravdy, etické hodnoty a duchovné skúsenosti s Bohom sú vo vyváženej harmónii.

Sú kresťania, ktorí zastávajú názor, že spasenie je z milosti, a preto záležitosť morálky nie je až taká podstatná, a kresťanská mravnosť nie je otázkou spasenia. Žiaľ, ich životy sú často poznačené s morálnymi škandálmi. Niektorí považujú za dôležité len duchovné skúsenosti, citové zážitky a zanedbávajú správne biblické učenie, teologické aj morálne. Takí „preduchovnení kresťania“ často sa dostávajú do pasce bludných duchov. Iní kladú dôraz na teoretické vedomosti, na správnu biblickú vierouku. Bez osobných skúseností s Bohom však im „narastie“ len hlava a nie srdce. Sú však aj takí, ktorí predovšetkým zdôrazňujú morálne požiadavky Písma a ich naplnenie zákonníckym spôsobom vyžadujú – hlavne od iných. Bibliu považujú za etický kódex a zbierku moralistických predpisov a zákazov, za akýsi zákonník kresťanského života. Ich život je mnohokrát bez radosti a bez živých svedectiev a skúseností s Pánom, ba často aj bez správnej vierouky.

V zdravom kresťanskom živote však správna biblická vierouka, etické hodnoty, ako aj duchovné skúsenosti s Bohom sú **rovnako dôležité**.

Najstabilnejšie sedadlo je stolička s tromi nohami – trojnožka. V živote učeníka Pána Ježiša tri nohy znázorňujú tieto tri hodnoty, ktoré sú a rozvíjajú sa v krásnej harmónii:

- správne biblické učenie, vedomosti (vierouka),
- ovocie Svätého Ducha, skutky, charakter (etika),
- prejavy, dary a moc Svätého Ducha (skúsenosti s Bohom).

Tak ako harmonický kresťanský život má tri dôležité oblasti, aj pôsobenie Svätého Ducha v živote znovuzrodeného kresťana má tri dôležité oblasti:

- dary Svätého Ducha (zmocnenie)
- ovocie Svätého Ducha (posvätenie) a
- vedenie Svätým Duchom (služba).

V tomto úvode by som chcel zhrnúť predmet knihy, ktorým je učenie Biblie o Svätom Duchu a prehľad našej vierouky o Ňom:

1. Veríme, že **Svätý Duch je Boh**, má božskú podstatu, ako aj Otec a Syn. Bol pri stvorení. Biblia Svätému Duchu pripisuje božské skutky a vlastnosti. Je veľká urážka, ak niekto Svätého Ducha považuje len za nejakú silu.
2. Veríme, že **Svätý Duch nie je len bezosobná Božia pôsobiaca sila, ale je osoba**. Biblia o Svätom Duchu píše ako o osobe, o Niekom, a nie o niečom. O Niekom, ktorý má vedomie „ja“, rozum (intelekt), city, vôľu, vlastný názor, má skutky, funkcie, správanie ako osoba. Aj my sa môžeme správať a mať k Nemu vzťah ako k osobe.
3. Veríme, že **Svätý Duch pokračuje dielo**, ktoré Pán Ježiš Kristus začal v Cirkvi a skrz Cirkev.
4. Veríme, že **v živote jednotlivca práca Svätého Ducha začína tým**, že hriešnika usvedčí o hriechu, o spravodlivosti (pravde) a o súde. Vypôsobí pokánie a vieru v Pána Ježiša Krista.
5. Veríme, že **Svätý Duch tých, ktorý činili pokánie, uverili** vo vykupiteľské dielo Pána Ježiša, ktorí Ho prijali za svojho osobného Spasiteľa a Pána svojho života, **znovuzrodí** a učiní ich Božími deťmi. O Božom synovstve sám **Svätý Duch svedčí** duchu znovuzrodeného človeka.
6. Veríme, že znovuzrozením **práca Svätého Ducha sa nezastaví** v živote človeka, ale pokračuje ďalej tým, že ho **pokrstí, naplňuje, obdaruje, vedie, vyučuje, zmocňuje k službe a posväcuje**.
7. Veríme, že **znovuzrodenie** zo Svätého Ducha **a krst v Svätom Duchu nie je tá istá udalosť**.
8. Veríme že **sprievodným znakom krstu** (ponorenia) **v Svätom Duchu je hovorenie inými jazykmi**, ako Svätý Duch dáva vysloviť sa.
9. Veríme, že aj človek, ktorý **už bol pokrstený v Svätom Duchu, potrebuje znovu naplnenie**.
10. Veríme, že Svätým Duchom naplnený **kresťan potrebuje každodenné chodenie v Duchu, vedenie Svätého Ducha a duchovný rast prinášaním ovocia Svätého Ducha**.
11. Veríme, že Svätý Duch **rozdáva duchovné dary, povoláva a zmocňuje** k efektívnej službe Bohu. Biblia vymenuje **9 ovocí** Svätého Ducha, **9 nadprirodzených darov** Svätého Ducha a **5 hlavných služobníctiev** k budovaniu Cirkvi.
12. Veríme, že Svätý Duch **vo všetkej svojej činnosti oslavuje Ježiša** a vyvyšuje Ho za Pána.
13. Veríme, že **ku dňu vyrženia Cirkvi veriaci potrebujú sa pripraviť a čakať Ženicha v plnosti Svätého Ducha a s posväteným životom**.

- 0 -

Slovo o Svätom Duchu je vzrušujúce, oživujúce, pretože Svätý Duch je Duch života. Je to také, ako keď Pán Ježiš sa rozprával s učeníkmi, ktorí išli do mestečka Emaus a nespoznali, že to je Vzkriesený Pán, až potom úžasom zistili: „**Či nehořelo v nás naše srdce?**“ Jeden zo symbolov Svätého Ducha je oheň. Horí v tebe tento oheň? Prežívaš, že slovo o Svätom Duchu je vzrušujúce a oživujúce?

O Svätom Duchu teda je potrebné vyučovať, najdôležitejšie však je, aby sme boli naplnení Svätým Duchom, aby sme Jeho pôsobenie mohli intenzívne prežívať. Nechceme zostať pri teórii a verím, že tieto úvahy Vám pomôžu mať so Svätým Duchom aj skúsenosti, a začína sa niečo nové vo Vašom živote.

II. PODSTATA SVÄTÉHO DUCHA – KTO ON JE?

1. **Kto je Svätý Duch?** Svätý Duch (grécky: „pneuma“, hebr.: „ruach“ = „duch“, tiež „dych“) je Božská osoba. Najvnútornejšia, najjemnejšia, „najsvätejšia“ podstata Božia (Mt 12:31-32).

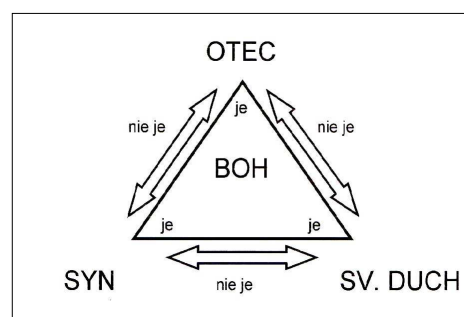
Tu by sme sa potrebovali zastaviť a skúmať, či učenie o trojjedinosti Boha je biblické? Rozvinutie tejto náuky by potrebovalo väčší priestor, a preto teraz spomenieme len niektoré základné fakty. Už v Starom Zákone sú náznaky o trojjedinom pojme Boha a Nový Zákon nesporne učí to, čo pojem „trojjedinosť“ vyjadruje, totiž jednotu Božej bytosti a trojitosť osôb.

Už v **Starom Zákone** nachádzame miesta, ktoré poukazujú na trojitosť Božej podstaty, na ktorých Boh hovorí o sebe v množnom čísle svojho mena Elohim. Pri správe o stvorení (1M 1:1-3), Písmo hovorí o Bohu, Ktorý vyslovil stvoriteľské Slovo: „*Nech je!*“. To Slovo (Logos), ktoré bolo od počiatku u Boha – skrz Ktoré povstalo všetko, čo povstalo – v plnosti času (Gal 4:4) sa stalo telom (Syn – Jn 1:1-3, 14). Písmo tiež hovorí o Božom Duchu, ktorý sa oživujúco vznášal nad vodami.

Nový Zákon svedčí o tom, že **prví kresťania** pokladali za základ svojej viery vieru v jedného Boha. Popritom vyznávali aj božstvo Ježiša Krista a taktiež osobnosť a božstvo Svätého Ducha.

Tri fakty postavili k sebe:

- a. Boh je jeden.
- b. Otec je Boh – má božskú podstatu,
Syn je Boh – má božskú podstatu a
Svätý Duch je Boh – má božskú podstatu.
- c. Otec nie je totožný so Synom a Svätým Duchom,
Syn nie je totožný s Otcom a Svätým Duchom a
Svätý Duch nie je totožný s Otcom a so Synom.

Početné množstvo citátov v Novom Zákone hovorí o troch božských osobách. Nový Zákon zjavne rozlišuje Otca, Syna a Svätého Ducha. Keď hovorí o Otcovi, nehovorí o Synovi ani o Svätom Duchu. Keď hovorí o Synovi, nehovorí o Otcovi ani o Svätom Duchu. Keď hovorí o Svätom Duchu, nehovorí o Otcovi ani o Synovi. Otec nie je stvorením, ani Syn, ani Svätý Duch. V podstate tejto trojici nikto nie je prvý, posledný, menší, väčší, ale dokonalá jednota. My veríme a ctíme si jedného Boha v trojici a Božskú trojitosť v jednote.

Trojedinosť nie je nepochopiteľný pojem. Biblia hovorí, že Boh človeka stvoril na svoju podobu. Tak ako Boh je trojjediný, aj človek je trojjediná bytosť, má ducha, dušu a telo (1Tes 5:23). Biblia o človeku hovorí ako o celku. Človek je integrovaná bytosť hmotnej, fyzikálnej zložky (telo) a nehmotnej, nefyzikálnej (duch a duša). Duša je výsledkom integrácie (prieniku) ducha a tela. Keď Boh vdýchol do hlinenej telesnej schránky človeka svojho Ducha, človek sa stal živou dušou. Duch človeka je nasmerovaný vertikálne na vzťah k Bohu a ku nadprirodzenému, duchovnému svetu, kým duša smeruje k svetu, k ľuďom a k sebe, vníma osobný vzťah v sebe na ľudskej, horizontálnej rovine.

„*Každé porovnanie pokulháva*“ – hovoril istý grécky mudrc. Aj tie najlepšie sú nedokonalé. Predsa pre znázornenie a lepšie pochopenie pojmu trojjedinosti sa vytvorili rozličné podobenstvá a obrazy z každodenného života. Snáď najlepšie znázorňuje túto pravdu analógia z oblasti prírody, kde sa Trojica prirovnáva k vode. Podstata vody je: H₂O. Tá istá podstata sa môže prejavovať vo forme tekutiny, ľadu alebo pary (aj súčasne spolu). Aj tekutá voda má podstatu H₂O, aj ľad, aj para. Pritom voda je voda, ľad je ľad a para je para. Keď hovoríme o ľade, nehovoríme o pare, atď.

Ak pozeráme na dominantné prejavy trojjediného Boha vo vzťahu k človeku z historického hľadiska, starozákonnú dobu môžeme považovať za éru Otca, potom bola krátka doba pôsobenia Syna na zemi, a od Letnic až doteraz je éra Svätého Ducha. Samozrejme ich prejavy sa prelínali a prelínajú. Pri stvorení vidíme všetkých troch. Svätý Duch pôsobil aj v Starom Zákone a naplnil, zmocnil niektorých jednotlivcov ku konkrétnym úlohám. Ježiš, Syn Boží konal skutky Otcove skrze v Ňom prebývajúceho Svätého Ducha. Taktiež dnes môžeme prežívať lásku a starostlivosť nášho nebeského Otca ako aj moc veľkňazskej služby Pána Ježiša na pravici Otcovej. Od Letnic však na dnešnú dobu príznačné a dominujúce je pôsobenie Svätého Ducha.

2. Odkiaľ môžeme Svätého Ducha spoznať?

- a. z Biblie,
- b. z vlastných skúseností. Prví kresťania mali skúsenosti so Svätým Duchom:
 - Sk 8:29 – „A Duch povedal Filipovi: *Pristúp a pripoj sa k tomu vozu.*“
 - Sk 9:10-16 – „A bol nejaký učeník v Damašku, menom Ananiáš, ktorému riekol Pán vo videní: *...Vstaň a id' do ulice, ktorá sa volá Priama, a vyhl'adaj v dome Júdovom Saula, menom Tarzenského, lebo hľa, modlí sa.... Id', lebo on mi je vyvolenou nádobou, aby zaniel moje meno i pred pohanov i pred kráľov i pred synov Izraelových... Lebo ja mu ukážem, ako mnoho musí on pretrpieť za moje meno.*“
 - Sk 10:19-20 – „A keď rozmýšľal Peter o videní, povedal mu Duch: *Hľa, traja mužovia ťa hľadajú. Ale vstaň, zíd' a choď s nimi a nič nepochybuj, pretože som ich ja poslal.*“
 - Sk 13:2, 4 – „keď slúžili pánovi a postili sa, povedal Svätý Duch: *Nože mi oddel'te Barnabáša a Saula ku dielu, ku ktorému som ich povolal... A oni teda súc vyslaní od Svätého Ducha prišli dolu do Seleucie a odtiaľ sa odplavili na Cyprus.*“
 - Sk 15:28 – „Lebo za dobré sa videlo Svätému Duchu i nám *neuvaľovať na vás viacej nijakého bremena okrem toho nevyhnutel'ne potrebného...*“
 - Sk 16:6-7 – „A keď prešli Frýgiu a Galatskú krajinu, pretože im Svätý Duch zabránil *hovoríť slovo v Ázii, prišli k Mýzii a pokúšali sa ísť do Bitýnie, ale im nedal Duch Ježišov.*“
 - Sk 20:28 – „*majte na seba pozor i na celé stádo, v ktorom vás ustanovil Svätý Duch za dozorcov, aby ste pásli cirkev Božiu...*“
 - Sk 21:11 – „*Toto hovorí Svätý Duch: Takto poviazu v Jeruzaleme Židia muža, ktorého je tento pás, a vydajú ho do rúk pohanom...*“

Máš skúsenosti so Svätým Duchom? Vlastné skúsenosti so Svätým Duchom sú však vždy v súlade s Bibliou.

Slovo o Svätom Duchu je vzrušujúce, oživujúce, pretože Svätý Duch je Duch života. Pre mňa je to také, ako keď Pán Ježiš sa rozprával s učeníkmi, ktorí išli do mestečka Emaus a nespoznali, že to je Vzkriesený Pán, až potom úžasom zistili: „*Či nehorelo v nás naše srdce...?*“ Jeden zo symbolov Svätého Ducha je oheň. Horí v tebe tento oheň? Prežívaš, že slovo o Svätom Duchu je oživujúce?

A. SVÄTÝ DUCH JE BOH – BOŽSTVO SVÄTÉHO DUCHA

Biblia Svätému Duchu pripisuje Božské mená, vlastnosti, skutky a funkcie:

1. **Má Božské mená:** Svätý Duch, Boží Duch, Duch Pánov, Duch Hospodinov, Duch Kristov.
2. **Má Božské vlastnosti:**
 - a. svätý, večný (Žid 9:14),
 - b. mocný, všemocný (Rim 15:13, 19),
 - c. vševedúci (1 Kor 2: 10-11),
 - d. všadeprítomný (Žalm 139:7),
 - e. suverénny (1Kor 12:11).
3. **Má Božské skutky a funkcie:**
 - a. stvorenie (Jób 33:4), darca života, oživuje (1M1:2, Žalm 104:30),
 - b. znovuzrodí (Jn 3:5-8),
 - c. posväcuje (Rim 15:16),
 - d. vzkriesil Ježiša, vzkriesi veriacich (Rim 8:11, Fil 3:10-11),
 - e. spytuje srdcia a myseľ (Rim 8:27, 1Kor 2:10-11).

B. SVÄTÝ DUCH JE OSOBA – PERSONALITA SVÄTÉHO DUCHA

Svätý Duch nie je len moc, nie je len bezosobná Božia pôsobiaca sila, ale Svätý Duch je osoba. V gréckom jazyku - osoba. Biblia o Svätom Duchu píše ako o osobe, o Niekom, a nie o niečom. O Niekom, ktorý má vedomie „ja“, rozum (intelekt), vôľu a pocity, má skutky, funkcie, správanie ako osoba. Môžeme sa správať a mať k Nemu vzťah ako k osobe.

Osoba znamená, že má vedomie „ja“, má rozum (intelekt), vôľu a pocity. Nemusí mať bezpodmienečne telo: ruky, nohy, hlavu, lebo je duch.

Prečo je to dôležité?

- ◆ Názor, že Svätý Duch je len „svätý duch“, Božia bezosobná pôsobiaca sila, je v protiklade s učením Písma.
- ◆ Bránilo by to osobnému vzťahu a uctievaniu.
- ◆ Prijímame nielen moc alebo nejaké mystické, sebaúčelné pocity ale Jeho, ktorý zmocňuje, posväcuje, vyučuje a obdaruje.

1. Má vlastnosti ako osoba:

- a. rozum, intelekt (1Kor 2:11 - vie, zná),
- b. city (Rim 15:30 - láska - miluje), (Ef 4:30 - zármutok), (1Tes 1:6 - radosť),
- c. vôľu, chcenie (1Kor 12:11 - chce),
- d. svoj vlastný názor - „*videlo sa za dobre Svätému Duchu i nám*“ (Sk 15:28).

2. Správa sa a má funkcie ako osoba:

- ◆ usvedčuje (Jn 16:8-11),
- ◆ učí, naučí nás všetkému, pripomína slová Pána Ježiša (Jn 14:26),
- ◆ svedčí o Ňom (Jn 15:26),
- ◆ oslavuje Ho (Jn 16:14),
- ◆ vyvyšuje Ho za Pána (1Kor 12:3/b. - V celom Novom Zákone, odkedy Svätý Duch bol vyliaty, meno Ježiš sa oslavuje a vyvyšuje za Pána, Kýriosa),
- ◆ svedčí nám o Božom synovstve (Rim 8:16),
- ◆ počúva, hovorí /má hlas/, (Jn 16:13, Sk 10:19, 13:2, 21:11),
- ◆ uvádza do každej pravdy, oznamuje budúce veci (Jn 16:13),
- ◆ povoláva, ustanovuje a vysielá do služby (Sk 13:2,4, 20:28),
- ◆ vedie, dáva inštrukcie (Sk 8:29, 10:19-20, 13:2, 16:6-7, Rim 8:14),
- ◆ modlí sa, prosí za nás, vie za čo sa má prihovárať podľa Boha (Rim 8:26-27),
- ◆ potešuje, je Tešiteľom (Jn 14:26). Chce (1Kor 12:11),
- ◆ vie, zná (1Kor 2:11), miluje (Rim 15:30), raduje sa (1Tes 1:6), zarmúti sa (Ef 4:30),
- ◆ inšpiruje a hovorí cez Písmo (2Pt 1:21),
- ◆ daruje, rozdáva, udeľuje dary tak, ako chce (1Kor 12:7-11),
- ◆ má svoj názor: videlo sa Mu /Sv. Duchu/ za dobre (Sk 15:28),
- ◆ posväcuje (Rim 15:16),
- ◆ spytuje srdcia a myseľ (Rim 8:27).

Takto sa správať, tieto vlastnosti, skutky a funkcie nemôže mať bezosobná sila len osoba.

3. Môžeme sa správať k Nemu ako k osobe:

Môžeme s Ním mať obecenstvo, rozprávať sa s Ním ako s osobou, počuť Jeho hlas, klamať Ho (Sk 5:3), pokúšať Ho (Sk 5:9), protiiviť sa Mu (Sk 7:51), zarmucovať Ho (Ef 4:30), rúhať sa Mu (Mt 12:31-32), urážať Ho (Žid 10:29) a trápiť Ho (Iz 63:10).

III. CHARAKTER SVÄTÉHO DUCHA – AKÝ ON JE?

Aký je Svätý Duch? Jeho charakter vyjadrujú Jeho mená, pomenovania, vlastnosti a symboly.

A. MENÁ SVÄTÉHO DUCHA:

- ◆ Duch Svätý (nie duch sveta!), duch svätosti. Vedie človeka k svätosti. Zaujíma Ho na nás jedna vec, či máme radi svätosť. Svätosť znamená: pre niečo oddelený. Pre koho je kresťan oddelený, posvätený? Pre Boha, pre Ježiša, pre evanjelium.
- ◆ Duch Boží (1M 1:2, 41:38, 4M 24:2, 1Sam 10:10, 11:6, 19:20,23, 2Par 15:1, 24:20, Jb 32:8, Jer 5:13, Rim 8:9, 1Kor 2:11, 3:16, 1Pt 4:14),
- ◆ Duch Pánov (Lk 4:18, Sk 8:39, 2Kor 3:17),
- ◆ Duch Hospodinov (na mnohých miestach v Starom Zákone),
- ◆ Duch Kristov (1Pt 1:11),
- ◆ Duch Ježišov (Sk 16:7),
- ◆ Duch Biblie (2Tim 3:16, 2Pt 1:20-21),
- ◆ Duch pravdy (Jn 14:17, 15:26, 16:13, 1Jn 5:6) /úprimných vyvedie z nepravdy a omylu/,
- ◆ Duch života, plodnosti (Jn 6:63, Rim 8:6, 11),
- ◆ Duch synovstva (Rim 8:15-16),
- ◆ Duch milosti a milosrdenstva (Zach 12:10),
- ◆ Duch slávy Božej (1Pt 4:14),
- ◆ Duch lásky a jednoty (1Kor 12:13, Ef 4:4 - jednota podľa Boha, na zákl. Biblie),
- ◆ Duch moci, lásky a zdravého rozumu (2Tim 1:7),
- ◆ Duch múdrosti a rozumnosti (Iz 11:2, Ef 1:17),
- ◆ Duch rady a hrdinskej sily (Iz 11:2),
- ◆ Duch známosti a bázne Hospodinovej (Iz 11:2),
- ◆ Duch pokoja (Rim 8:6, Ef 4:3-4),
- ◆ Duch vernosti, nevesty (Zj 22:17),
- ◆ Učiteľ (Jn 14:26),
- ◆ Tešiteľ (Jn 14:26, 15:26),
- ◆ Obhajca, Radca, grécky: Parakletos (Mt 10:19-20, Mk 13:11, Lk 12:11-12, 21:14, Sk 4:8,13-14, Sk 6:5a, 8-10, 23:11, /22.-26.kap./). Ten, Ktorý je ti blízko. Mnohí sa cítia byť osamelí aj medzi ľuďmi. Nikdy nie si sám, pretože Pán Ježiš skrze Svätého Ducha je pri tebe tak ako zasľúbil: „Ja prídem k vám...“ (Jn 14:18), ale to povedal o Svätom Duchu.
- ◆ Duch oslavovania Ježiša (Jn 16:14),
- ◆ Duch slobody (2Kor 3:17),
- ◆ Duch svedectva, mučeníctva (Sk 1:8),
- ◆ Duch služby Pánovej (Rim 12:11),
- ◆ Duch horlivosti (Rim 12:11), nadšenia, elánu,
- ◆ Svätý Duch nie je duchom sveta, duchom nečistoty, strachu, závidi, klamstva, nenávidi, ohovárania, mamonárstva, sebeckta, panovania, lenivosti, ľahostajnosti, atď.

B. VLASTNOSTI SVÄTÉHO DUCHA

Svätý Duch je:

- ◆ svätý (Iz 63:11, Jn 14:26, Rim 15:16, Tit 3:5),
- ◆ večný (Žid 9:14),
- ◆ všemohúci, mocný (Iz 11:2, Rim 15:13, 19),
- ◆ dobrý (Neh 9:20, Žalm 143:10),
- ◆ pravdivý (Jn 14:17, 15:26, 16:13, 1Jn 5:6),
- ◆ múdry (Iz 11:2, Jn 14:16, Ef 1:17),
- ◆ všade prítomný (Žalm 139:7-13, 1Kor 3:16, Jn 14:17),
- ◆ vševedúci, vševidiaci (1Kor 2:10-11, Jn 14:26, 1Jn 2:20, 27).

C. SYMBOLY SVÄTÉHO DUCHA

1. **Oheň:** znamená horlivosť, očisťovanie, prepaľovanie, posvätenie, utrpenie, skúška (Mt 3:11-12, Lk 3:16-17, Sk 2:3-4, 1Pt 1:7, 4:12-14).
2. **Vietor:**
 - dych života (1M 2:7 Ez 37:9-10, Jn 20:22),
 - neviditeľná ale citelná moc, ktorá pôsobí zmenu, obživenie, prebudenie, znovuzrodenie (Jn 3:8, Sk 2:2, 3:19). Pravé prebudenie, ktoré čakajú milióny, môže pôsobiť len ten „letničný vietor“.
3. **Voda:**
 - Kým liata voda na umytie je symbolom Božieho Slova (Jn 13:10, 15:3, Ef 5:26), symbolom Svätého Ducha je „živá voda“ /vyvierajúca/, prameň: (2M 17:6, Žalm 42:2-3, Iz 44:3-4, Ez 34:26-27, 36:25-27, 47:1-12, Hoz 6:3, Joel 2:23, 28, Jn 4:14, 7:37-38). Len Svätý Duch môže uhasiť smäd našej duše a skrze nás dosiahnuť aj iných. Voda je predpokladom úrodnosti.
 - Rosa
 - prináša osvieženie tráve. Padá len v tichosti noci. Tak je to aj s osviežujúcou prácou Svätého Ducha (Žalm 133:3).
4. **Olej:**
 - pomazanie (2M 30:22-33 zvl. 30.v., 1Sam 16:13, 1Kr 19:16, Žalm 23:5, 45:8, 133:2, Kaz 9:8, Mt 25:3-4, Lk 4:18-19, Jn 12:3, 2Kor 1:21, 1Pt 2:9-10, 1Jn 2:20, 27). Olejom pomazané osoby a predmety boli posvätené, oddelené pre Boha, zároveň osoby boli zmocnené, dostali autoritu. Zloženie tohto svätého oleja bolo presne určené. Každá imitácia a neoprávnené používanie bolo prísne trestané.
 - prostriedok pri uzdravovaní, liečení (Mk 6:13, Lk 10:34, 1Kor 12:9,11, Jk 5:14).
 - dobrá vôňa. Prostriedok na ošetrovanie tela, pokožky, prostriedok na pomazanie hostí pri ich návšteve (Lk 7:37-38, 46, Jn 12:3-8, 16:14, 2Kor 2:15).
 - Pies 1:3: „... *tvoje meno rozliata masť*...“ To môže vykonať len Svätý Duch. On oslavuje Ježiša tak, aby Jeho meno na našich perách bolo ako dobrá vôňa, rozliata masť, ktorá naplní naše domy, a ktorú nesieme všade so sebou.
 - Toto pomazanie nás chráni od falošných učení (1 Jn 2:20, 27).
 - Prostriedok pri balzamovaní mŕtvych. Tento balzam Svätého Ducha nás zachová ku dňu príchodu Pána (1M 50:2, Mk 14:8, Rim 8:11, 1Tes 5:23).
 - pokrm (2M 29:2, 1Kr 17:11-16).
 - prostriedok na svietenie, energia - svetlo, teplo, láska. (2M 35:8, 4M4:16, Zach 4:2-6, Mt 5:16, 25:1-13, Rim 5:5, Zj 2:1-5).
5. **Pečať:**
 - overenie, záruka vlastníctva (Jer 32:9-10, 2Kor 1:22, Ef 1:13, 4:30, Pies 4:12, 8:6, 2Tim 2:19, Zj 7:3, 9:4).
 - zachovanie tajomstva, záruka, istota, zabezpečenie (5M32:34, Dan 12:4, Mt 27:66, Zj 5:9).
 - záruka pravdivosti.
6. **Záloha:** závdavok, preddavok (2Kor 1:22, 5:5, Ef 1:14).
7. **Holubica:** je citlivá a plachá, je symbolom tichosti, krotkosti, nežnosti, čistoty, bezúhonnosti a pokoja. (Mt 3:16, 10:16, Lk 3:22, Jn 1:32, 1Pt 3:4).

IV. PRÁCA SVÄTÉHO DUCHA

A. PRÁCA SVÄTÉHO DUCHA V STAROM ZÁKONE

- ◆ Pri stvorení (1M 1:2, 2:7, Žalm 33:6).
- ◆ Je nositeľom života. Dáva život, oživuje - fyzicky a duchovne. Svojou prítomnosťou a mocou preniká celé stvorenstvo (1M 2:7, Jób 26:13, 32:8, 33:4, Žalm 104:30, Ez 37. kap.).
- ◆ V Starom Zákone príležitostne zmocnil jednotlivcov k určitým konkrétnym službám, úlohám, kým všeobecné vyliatie Svätého Ducha na Izraela a na každé telo bolo len zaslúbené. Skrze moc Svätého Ducha Boží mužovia konali veľké veci, hrdinstvá, divy a zázraky. 1M 41:38 - Jozef, 4M 11:16-17, 25-29 - Mojžiš a 70 starších /Eldád a Médad/, 4M 27:18, 3M 34:9 - Jozua, 2M 28:3, 31:2-6, 36:1 - Becaleel a Aholiáb, remeselníci, Sd 3:10, 6:34, 1:29, 13:24-25, 14:6,19, 15:14 - Otniel, Gedeon, Jefte, Samson, tiež Saul, Dávid, Samuel. Svätým Duchom boli naplnení a vedení, Sv. Duchom inšpirovaní hovorili, písali a konali Eliáš, Elizeus, Izaiáš, Jeremiáš a ostatní proroci (1Pt 1:10-12, 2Pt 1:21), Micheáš (1Kr 22:14-21). Skrze Svätého Ducha prorokoval o Mesiášovi Izraela aj pohanský Balám (4M24:15-17). Skrze Svätého Ducha Boh zobudil ducha Cýrusa (Ezd 1:1).
- ◆ Prejav duchovných darov v Starom Zákone: slovo múdrosti (1Kr 21:18-19), slovo známosti (1Sam 9:15-20, 1Kr 14:1-6), rozoznávanie duchov (1Kr 22:19-23), dar viery (1Sam 17:37, 1Kr 17:4-6, 14-16, 2Kr 4:1-7), divy, zázraky, uzdravovania. Mojžiš, Eliáš, Elizeus - dar proctva. Hovorenie jazykmi a výklad jazykov v Starom Zákone je neznámy.

B. PRÁCA SVÄTÉHO DUCHA V NOVOM ZÁKONE

- ◆ Ján Krstiteľ bol naplnený Svätým Duchom od života matky (Lk 1:15).
- ◆ V živote a službe Pána Ježiša Krista:
 - Pán Ježiš Kristus bol splodený zo Svätého Ducha (Mt 1:18, 20, Lk 1:35),
 - bol pomazaný (krstený) Svätým Duchom (Mt 3:16, Lk 3:22, Jn 1:32-34),
 - bol vedený Svätým Duchom na púšti (Lk 4:1),
 - z pokušenia sa navrátil v moci Svätého Ducha, začal svoju službu ako pomazaný Mesiáš (Lk 4:14, 16 - 21).
 - Pán Ježiš Kristus skrze moc v Ňom prebývajúceho Svätého Ducha zvíťazil nad pokušiteľom,
 - skrze Svätého Ducha uzdravoval a konal zázraky (Lk 5:17, Mt 12:28),
 - skrze Sv. Ducha bol zmocnený prejsť cestou utrpenia a smrti (Žid 9:14),
 - skrze moc Svätého Ducha bol vzkriesený (Rim 8:11, Fil 3:10, 1Pt 3:18),
 - učil o Svätom Duchu a dal zaslúbenie Svätého Ducha, určil Ho za svojho zástupcu (Jn 4:13-14, 7:37-39, 14:16-18,26, 16:7-15).
- ◆ Práca Svätého Ducha v živote apoštolov a prvotnej cirkvi (celá kniha Skutky sv. apoštolov).

C. PRÁCA SVÄTÉHO DUCHA V JEDNOTLIVÝCH VERIACICH

Práca Svätého Ducha v živote človeka má tri dôležité fázy:

- **Usvedčenie** k znovuzrodeniu,
- **Uschopnenie** k službe (vyučuje, uvedie do pravdy, naplňuje, zmocňuje),
- **Posvätenie** ku dňu stretnutiu s Pánom.
- ◆ Usvedčuje o pravde, o spravodlivosti. Usvedčuje o tom, že Božie Slovo je pravda. Je pravdou, že je Svätý Boh, večný život, spasenie, večné zatratenie, človek je hriešny, bez Božej milosti na veky stratený, je pravdou, že Ježiš Kristus zomrel za hriešnikov (Jn 16:8-11). Usvedčuje o hriechu, o nevere (čo je hriech podľa Boha, podľa Biblie?), o spravodlivom Božom súde, o odsúdení satana. Pretože Svätý Duch je Duchom pravdy a usvedčuje človeka o pravde, človek, ktorý prežije krst Svätým Duchom, dlhodobo nemôže zotrvať v nepravde. (Ako napr.: kat. charizmatici pri uctievaní p. Márie, pri nebiblických dogmách).
- ◆ Pôsobí pravé pokánie, vieru v Pána Ježiša Krista, spoluúčinkovaním s Božím Slovom pôsobí znovuzrodenie. Bez Svätého Ducha by sme nemohli činiť pokánie, uveriť v Pána Ježiša ani byť znovuzrodení. Ak niekto činí pokánie podľa Boha, už aj to je práca Svätého Ducha.

- ◆ Krstí a naplňuje (doplňuje) veriacich.
- ◆ Prebýva v nás: Parakletos – Učiteľ, Tešiteľ, Sprievodca („Rukovoditeľ“).
- ◆ Uisťuje o spasení (Rim 8:16).
- ◆ Udeľuje duchovné dary (1Kor 12:1-11).
- ◆ Pôsobí plody, ovocie Svätého Ducha (Gal 5:22-23). Pôsobí v živote veriacich Kristovu podobu a Jeho charakter.
- ◆ Rozlieva lásku do našich srdc (Rim 5:5) a pôsobí jednotu.
- ◆ Pôsobí posvätenie (Rim 5:16) - Pripomínaním Písma usvedčuje svedomie veriacich o mŕtvych skutkoch (napr. dvom pánom sa slúžiť nedá..., čo je život človeka..., čo prospeje človeku keby..., nepripodobňujte sa tomuto svetu... atď.).
- ◆ Uschopňuje nás umŕtviť skutky tela (Rim 8:13), dáva slobodu (Rim 8:2, 2Kor 3:17).
- ◆ Učí nás každej pravde (Jn 14:26, 1Kor 3:16, 6:19), odkrýva veci Božie (1Kor 2:12).
- ◆ Učí nás modliť sa, prihovára sa v nás (Rim 8:26).
- ◆ Učí nás uctievať Pána Ježiša, vyvyšovať Ho za Pána (1Kor 12:3/b) a svedčiť o Ňom (Jn 15:26, Sk 1:8). V celom Novom Zákone, odkedy Svätý Duch bol vyliaty, meno Ježiš sa oslavuje tak ako On to predpovedal: „*keď príde On, ten Duch pravdy, ... Ten ma oslávi*“ (Jn 16:13-14). Svätý Duch je nazývaný aj ako Duch Ježišov (Sk 16:7), pretože prišiel, aby pokračoval Ježišove dielo. „*Nenechám vás sirotami, znovu k vám prídem.*“ (Jn Ján 14:18). Ježiš prišiel vo Svätom Duchu a Svätý Duch je radšej, keď viac hovoríme o Ježišovi než o Ňom. Pretože Svätý Duch Ježiša oslavuje! Ak máme chuť viac hovoriť o Svätom Duchu a meno Ježiš neznie nám príliš zaujímavo a sladko, tam niečo nie je v poriadku. Evanjelium musí zostať kristocentrické a musíme si dať pozor, aby sme nekládli väčší dôraz na Svätého Ducha než na Ježiša Krista. Keby sme zamenili evanjelium Ježiša Krista za evanjelium Svätého Ducha, tak Svätý Duch by bol zarmútený. Pretože On prišiel na to, aby Ježiša oslávil. Ak niekto prežije naplnenie Svätým Duchom, bude oslavovať Ježiša a nie Svätého Ducha.
- ◆ Povoláva do služby (Sk 13:24), vedie, dáva inštrukcie (Rim 8:14, Sk 8:29, 10:19-20, 13:2, 16:6-7).
- ◆ Zjavuje Božiu moc, zmocňuje k službe, k vernosti aj v utrpení, hovorí za nás (1Kor 4:5, Mk 13:11, Sk 6:10).
- ◆ Pri prvom vzkriesení vzkriesi tých, ktorí zosnuli v Kristu (Rim 8:11).

D. PRÁCA SVÄTÉHO DUCHA V CIRKVI

- ◆ Zrod cirkvi skrze vylatie Svätého Ducha.
- ◆ Svätý Duch ako Zástupca pokračuje v diele Pána Ježiša Krista v cirkvi a cez cirkev.
- ◆ Svätý Duch povoláva, zabuduje do cirkvi veriacich. V cirkvi Kristovej neexistujú tzv. „svätí tuláci“ či „motýľoví kresťania“, ktorí nechcú byť transparentní, zúčtovateľní, nikde nechcú patriť, nikde nechcú niesť zodpovednosť, nechcú sa podriaďovať autoritám a zborovému poriadku, vraj patria do neviditeľnej cirkvi Kristovej. (Cirkev je, má byť viditeľná ako mesto stavané na vrchu.) Považujú sa za akési jednotlivé „elitné“ údy. V skutočnosti však sú od tela odrezané, teda mŕtve údy, pretože cirkev Kristova je jedno telo.
- ◆ Svätý Duch veriacich posväcuje a zjednocuje v láske, buduje a vzdeláva ich skrze služby a duchovné dary.
- ◆ Cieľom práce Svätého Ducha je pripraviť cirkev ako nevestu očistenú, posvätenú na svadbu Baránkovu.
- ◆ Cieľom posvätenia, zdokonaľovania svätých k dielu služby, na budovanie tela Svätý Duch povoláva apoštolov, prorokov, evanjelistov, pastierov, učiteľov, správcov, diakonov (1Kor 12:28, Ef 4:11-14).
- ◆ Svätý Duch zmocňuje svätých k svedeckému životu, nabáda, vedie a vystrojí k evanjelizačnej činnosti, riadi misijnú činnosť cirkvi.
- ◆ Svätý Duch určuje v cirkvi učenie, poriadok a disciplínu. On inšpiroval pisateľov Svätého Písma, aby ustanovil základ pre tento poriadok a disciplínu (2Tim 3:16, 2Pt 1:21).

E. PREKÁŽKY PRÁCE SVÄTÉHO DUCHA

Svätý Duch nekoná svoje dielo násilne. Pravdivá práca Svätého Ducha sa môže uplatniť len tam, kde sú k tomu potrebné podmienky: čistota srdca, svätosť, poslušné poddajné ochotné srdcia konať Božiu vôľu, hľadať záujmy kráľovstva Božieho, kde sa skutočne môže uplatniť sloboda a jednota Svätého Ducha. Prekážkou pre slobodu a jednotu Svätého Ducha sú nevyznané hriechy, nerozriešené vzťahy, nepokora, nevera, nedostatok túžby, pýcha, nekajúci duch, vplyv ducha sveta do cirkvi, ale aj každá nebiblická tradícia.

Hriechy proti Svätému Duchu sú:

- ◆ **Zarmucovanie Svätého Ducha** – „A nezarmucujte Svätého Ducha Božieho, ktorým ste zapečatení ku dňu vykúpenia.“ (Ef 4:30). Tento hriech pochopíme, keď citovaný verš prečítame v kontexte okolitých veršov Ef 4:17-5:17. Napr.: „...aby ste vy už viac nechodili, ako aj ostatní pohania chodia“ – Pretože, keď znovuzrodený kresťan chodí, žije tak ako pohania, zarmucuje Svätého Ducha. – „...aby ste zložili podľa drevného spôsobu života vo vás vládnúvšieho starého človeka, rušiaceho sa v klamných žiadostiach, a obnovili sa v duchu svojej mysle a obliekli si nového človeka, stvoreného podľa Boha v spravodlivosti a svätosti pravdy.“ – Pretože, keď nie, tak zarmucujete Svätého Ducha. – „Preto zložiac lož hovorte jeden každý pravdu so svojím blížnym.“ – Keď nehovoríme pravdu, zarmucujeme Svätého Ducha. A tak ďalej: „Hnevajte sa a nehrešte; slnko nech nezapadá nad vašim rozhnevaním sa, ani nedávajte miesta diablu. Kto kradne, nech už viac nekradne!“ – Ten, ktorý drží hnev, kradne, zarmucuje Svätého Ducha. – „Nech nevychádza nijaké mrzké slovo z vašich úst!“ – Mrzké slová zarmucujú Svätého Ducha! „Každá horkosť a prchkosť a hnev a krik a rúhanie nech je odňaté od vás so všetkým, čo je nešľachetné a zlé.“ – Tieto veci zarmucujú Svätého Ducha! „...budte si navzájom naproti sebe dobrotiví, ľútostiví, odpúšťajúci si, ako aj Boh v Kristu odpustil vám.“ – „...choďte láske, ako aj Kristus miloval nás“ – Pretože, keď nie, tak zarmucujete Svätého Ducha. – „...smilstvo a vôbec akákoľvek nečistota alebo lakomstvo nech sa ani nemenuje medzi vami, ako sa sluší svätým, ani mrzkosť a bláznivé reči alebo šprýmy, čo sa nepatrí...“ – Tieto veci zarmucujú Svätého Ducha! – „...Chodte ako deti svetla!... „Skúšajte, čo sa ľúbi Pánovi!“ – Lebo keď nie, tak zarmucujete Svätého Ducha. „A nezúčastňujte sa s neposlušnými na jalových skutkoch tmy, ale ich radšej ešte kárajte.“ – Účasť na jalových skutkoch tmy zarmucuje Svätého Ducha! – „Teda hľadte, ako by ste sa správne chovali, nie ako nemúdri, ale ako múdri, vykupujúc si čas, lebo dni sú zlé. Preto nebudte nerozumní, ale rozumejúci, čo je vôľa Pánova.“ Ignorancia týchto slov zarmucuje Svätého Ducha! A keď Ten Tešiteľ Svätý Duch je zarmútený, aj my strácame radosť a kto nás poteší? Namiesto radosti Svätého Ducha ako náhradu budeme hľadať svetskú veselosť alebo náboženskú zábavu. To však dušu neuspokojuje.
- ◆ **Uhášanie Svätého Ducha** (1Tes 5:19-22). Tento hriech sa vzťahuje na náš postoj k službe s darmi Svätého Ducha v obecnstve. Svätého Ducha môžeme uhášať, keď pohrdame prorocťvom a darmi Svätého Ducha, keď neskúšame čo je dobré a zlé a keď nie sme citliví a vnímaví na Jeho pôsobenie. Napríklad, keď Svätý Duch nás chce použiť k prejavovaniu niektorého duchovného daru, odovzdať zjavenie, prorocťvo, a my nemáme k tomu vieru a odvahu. Alebo keď vedúci zhromaždenia nedá priestor pre prejavovanie duchovných darov, či niekto evidentné pôsobenie Svätého Ducha naruší necitlivým, telesným zásahom.
- ◆ **Klamanie a pokúšanie Svätého Ducha** (Sk 5:1-11),
- ◆ **Protivenie sa Svätému Duchu** – pri obrátení, pri posväcovaní, pri povolání do služby, pri vedení (Sk 7:51) – skôr v osobnom živote,
- ◆ **Rúhanie sa Svätému Duchu** (Mt 12:31-32, Mk 3:28-29, Lk 12:8-10, Žid 6:4-6, 10:26-31). Tento hriech znamená prácu Svätého Ducha vedome považovať za niečo diabolské.

V. PRIJÍMANIE SVÄTÉHO DUCHA A KRST SVÄTÝM DUCHOM

Podľa našej viery prijímanie Svätého Ducha, znovuzrodenie zo Svätého Ducha, prijať závdavok Svätého Ducha je tá istá duchovná skúsenosť pri prijatí Pána Ježiša Krista za osobného Spasiteľa a Pána. Podstatne inou duchovnou skúsenosťou je však krst Svätým Duchom. Znovuzrodenie je podmienkou spasenia, krst Svätým Duchom nie je podmienkou spasenia, avšak je veľmi dôležitou a potrebnou záležitosťou, skúsenosťou v živote kresťana. Znovuzrodenie zo Svätého Ducha a krst Svätým Duchom teda nie je to isté!

A. ČO JE ZNOVUZRODENIE?

Ap. Ján hovorí, že Pán Ježiš „prišiel do svojho vlastného, a jeho vlastní ho neprijali! Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno; ktorí nie z krvi ani z vôle tela ani z vôle muža, ale z Boha sú splodení.“ (Jn 1:11-13). Pán Ježiš Kristus v rozhovore s Nikodémom povedal, že „ak sa niekto nenarodí znova, nemôže vidieť kráľovstvo Božie.“ - „Amen, amen ti hovorím, že ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do kráľovstva Božieho. Čo sa narodilo z tela, je telo, a čo sa narodilo z Ducha, je Duch. Nediv sa, že som ti povedal: Musíte sa narodiť znova.“ (Jn 3:3,5-7).

Podľa týchto veršov podmienkou spasenia a prijatia za Božie dieťa je znovuzrodenie z vody a z Ducha. Tradičné cirkvi učia, že pri tzv. „svätom krste“ (poliatím-pokropením hlavy) bábätko je znovuzrodené a pričlenené „k svätej cirkvi“, pri birmovaní zas dostane Svätého Ducha. Niektorí kresťania si myslia, že vodný krst ponorením je znovuzrodenie z vody. **Nie je to tak! Ani málo ani veľa vody nemá magickú moc pohana premeniť na kresťana!** Iní vodný krst považujú za znovuzrodenie z vody a krst Svätým Duchom považujú za znovuzrodenie z Ducha. Ďalší hovoria, že pri obrátení a prijatí Pána Ježiša za Spasiteľa, keď boli znovuzrodení, prijali aj Svätého Ducha, teda pri vodnom krste boli krstení aj Svätým Duchom a preto už žiadnu druhú skúsenosť nepotrebujú.

Ako to vlastne je? Čo hovorí Biblia? Čo je znovuzrodenie z vody a z Ducha?

Znovuzrodenie z vody a z Ducha je tá istá udalosť v živote človeka, a nedá sa ich od seba oddeliť. Je to znovu narodenie „nie z krvi ani z vôle tela ani z vôle muža, ale z Boha“ (Jn 1:13), pretože „čo sa narodilo z tela, je telo, a čo sa narodilo z Ducha, je Duch. ... Musíte sa teda narodiť znova.“ (Jn 3:6,7).

Nikodém to nechápal a sa opýtal: „Ako sa to môže stať?“

Aký je proces znovuzrodenia?

Znovuzrodenie je integrované spolupôsobenie človeka, Božieho Slova a Svätého Ducha. Už sme si hovorili, že práca Svätého Ducha v živote jednotlivca sa začína tým, že hriešnika prebúdza zo spánku a mŕtvoty hriechu, usvedčuje ho, poukazuje na Písmo a na riešenie hriechu v obeti Pána Ježiša Krista. On je Ten, Ktorý pomáha činiť pokánie a uveriť, ale človek je ten, v duši ktorého sa to všetko odohrá. Človek je ten, ktorý činí pokánie, uverí a rozhoduje sa prijať Ježiša Krista za Spasiteľa a Pána. Usvedčeniu Svätého Ducha sa človek môže protivíť (budík stlačiť, zahodiť do kúta a spať ďalej). Ale keď človek činí pokánie a uverí, opäť Svätý Duch je ten, ktorý hriešnika znovuzrodí a uisťuje ho o odpustení hriechov a o synovstve.

Tiež sme hovorili, že v Písme voda je symbolom aj Božieho Slova (liata voda na umytie – Jn 13:10, 15:3, Ef 5:26). Znovuzrodenie je spolupráca, spoluúčinkovanie **Božieho Slova** („viera je z počutia...“ – Rim 10:17, *Božie Slovo je mocné*: Jer 23:29, Žid 4:12, Jn 15:3, Jak 1:18, 1Pt 1:23, Iz 55:10-11) **a Svätého Ducha**. V srdci človeka, ktorý vierou prijíma semeno Božieho Slova (Jk 1:21), to vsadené semeno Svätý Duch oživí, oplodní a v duchu človeka pôsobí vznik nového života. Boh hriešnika, ktorý takto činí pokánie, prijíma na milosť, odpúšťa mu, očisťuje, znovuzrodí a prijíma ho za svojho syna (Rim 8:16). Ospravedlňuje ho, akoby nikdy nebol hrešil (Rim 4:23 - 5:2). „Takže ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením; drevne pomínulo, hľa, všetko je nové.“ (2Kor 5:17).

Podmienkou a cenou za znovuzrodenie človeka je zástupná smrť, obeť zmierenia, preliata krv Pána Ježiša Krista, a Jeho zmŕtvychvstanie. (Žid 9:23-28, 1Kor 15:13-20). Teda skôr, než Kristus nevošiel do nebeskej svätyne vlastnou krvou ukázať sa tvári Božej za nás, nikto nemohol byť znovuzrodený, ani samotní učenici. Skôr než obeť zmierenia za naše hriechy nebola prinesená, nebolo to možné, pretože bez vylitia krvi nedeje sa odpustenie.

V Rim 10:9 je napísané: „*Lebo keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený.*“ Učenici pred Ježišovým ukrižovaním nemohli Ho vyznať za vzkrieseného Pána, dokonca ani na veľkonočné ráno nechceli uveriť, že Ho Boh vzkriesil z mŕtvych, takže nemohli byť ešte znovuzrodení.

Pán Ježiš však po svojom vzkriesení, „*keď bol večer toho dňa, prvého dňa týždňa..., prišiel..., zastal si do prostredku...*“, dýchol na učeníkov a hovoril: „*Prijmite Svätého Ducha*“ (Jn 20:19-22). Verím, že to bol moment, keď učenici boli znovuzrodení a prijali závdavok Svätého Ducha. Tak ako Adam bol oživený dychom Božím, ten istý Boží dych oživil k novému životu učeníkov Pána Ježiša. Učenici mohli povedať, ako dnes mnohí: „*Už sme znovuzrodení! Pri znovuzrození sme prijali Svätého Ducha!*“ Prečo potom Pán im hovoril: „*hľa, ja posielam zaslúbenie svojho Otca na vás, a vy buďte v meste Jeruzaleme, dokiaľ nebudete odiati do moci z výsosti!*“ (Lk 24:49)? Pretože táto „prvá dávka“ Svätého Ducha ešte nebola naplnením Otcovho zaslúbenia. O plnosti, o zaslúbení krstu Svätým Duchom, o ktorom už hovoril aj Ján Krstiteľ (Lk 3:16), Pán Ježiš hovoril aj tesne pred svojím nanebovstúpením. A to sa naplnilo na Letnice, o niekoľko (desať) dní (Sk 1:4-5, 8, 2:4).

Každý veriaci človek prežíva, resp. môže prežívať štyri základné Božie dotyky skrze Svätého Ducha:

1. **Narodenie.** Tak ako Adam pri stvorení bol oživený Božím dychom (hebrejsky „ruach“ znamená duch alebo dych) a stal sa „živou dušou“ (1M 2:7), pri telesnom narodení (počatí) každý človek dostane tento Boží dych, život od Boha. Bez tohto dotyku, bez tohto Božieho dychu by sme sa nenarodili.
2. **Znovuzrodenie.** Podobne, ako Pán Ježiš dýchol na svojich učeníkov, tento oživujúci Boží dych znovuzrodí ducha veriaceho človeka. Bez tohto dotyku, bez tohto Božieho dychu by sme sa nenarodili znova (duchovne).
3. **Krst Svätým Duchom.** Bez tohto zmocnenia Svätého Ducha zhora by sme nemohli byť efektívnymi svedkami Pána Ježiša.
4. **Vzkriesenie tela.** Svätý Duch pri prvom vzkriesení vzkriesi tých, ktorí zosnuli v Kristu. „*A keď Duch toho, ktorý vzkriesil Ježiša z mŕtvych, prebýva vo vás, tak teda ten, ktorý vzkriesil Krista Ježiša z mŕtvych, oživí aj vaše smrteľné telá skrze svojho Ducha, ktorý prebýva vo vás.* (Rim 8:11). Podľa slov Pána Ježiša je rozdiel, či Tešiteľ, ten Duch Pravdy je u nás (pri nás) alebo prebýva v nás (Jn 14:17). Bez tohto v nás prebývajúceho Svätého Ducha by sme nemali účasť na prvom vzkriesení, resp. na vytržení Cirkvi Kristovej.

B. ČO JE KRST SVÄTÝM DUCHOM?

Niektorí kresťania sa pýtajú: „*Prečo je potrebné toľko hovoriť o krste Svätým Duchom? V Biblii nie je napísané, žeby o krste Svätým Duchom bolo nejaké zvláštne vyučovanie a predsa ľudia prežívali krst Svätým Duchom.*“

Nejaké vyučovanie bolo. Veriaci mali účasť na učení apoštolov.

Okrem toho v prvej cirkvi krst Svätým Duchom bol samozrejmom každodennou záležitosťou. Pravdepodobne, ak niekto uveril a dal sa pokrstiť vo vode, automaticky Boh ho pokrstil aj Svätým Duchom. Dnes však pre intelektuálne a racionálne bariéry nie sme schopní bez logického, ale biblického vysvetlenia takou detinskou vierou prijímať nadprirodzené veci. Preto pravdu o krste Svätým Duchom je potrebné znovu a znovu objaviť, vyjasniť si, zatúžiť po ňom a pre pôsobenie Svätého Ducha je potrebné vytvoriť klímu.

1.) Čo je krst? – O vodnom krste

Slovo „krst“ v Biblii neexistuje. Je to náboženský preklad gréckeho slova „baptizó“, ktoré znamená potopiť, ponoriť, zamočiť. Toto slovo sa používalo, keď loď stroskotala a potopila sa, alebo keď látky farbili a ponárali do farbiva. Používalo sa aj pri omývaní rúk, pretože vtedy neboli vodovodné kohútiky a ruky sa ponárali do nejakej nádoby. Veľkým problémom je, že toto pôvodné slovo sa preložilo náboženským slovom: „krstiť“. Pod slovom „krst“ každý rozumie to, čo sa mu hodí do náboženskej náuky. Oveľa menej diskusií by bolo o krste, keby sa v prekladoch Biblie používalo slovo adekvátne pôvodnému „baptizó“. To však už nezmeníme. Na slovo „krst“ sme si už zvykli, takže nemôžeme ho jednoducho vyhodiť, zrušiť, a preto ho používame. Robí však nám problém, lebo nás vedie do náboženského myslenia. Preto jeho biblický význam si potrebujeme vyjasniť.

Biblický vodný krst nie je pre novorodencov, ale je pre tých, ktorí uverili, učinili pokánie a sa rozhodli Krista nasledovať, a preto pre novorodencov to je neaktuálne. Malé deti nevedia veriť, rozhodovať sa. Ktorí sme boli „pokrstení“ v tradičnej cirkvi ako novorodenci, sme sa nerozhodovali o tom, či chceme byť katolíci, evanjelici, reformovaní alebo ateisti. Vo väčšine prípadov ani rodičia ani krstní rodičia sa nestarajú o to, aby dieťa vyrástlo v živej kresťanskej viere. Preto sú plné väznice a krčmy takzvanými „pokrstenými kresťanmi“.

Tzv. „krstom“ malých detí – bez ich osobnej vôle a viery – rodičia zbavujú svoje deti ich osobného rozhodovania sa v dospelosti a zväzujú ich na celý život k denominácii, ktorú si deti nevybrali. Rodičia teda tak vyberajú svetonázor a náboženstvo deťom na celý život, akoby mu hneď pri narodení vybrali životného partnera. V najdôležitejšej otázke života, v otázke svojho spasenia, ich svedomie bolo pri „krste“ zviazané na celý život rodičmi predurčenej – nebiblickej – denominácii. Ich osobná voľba je takto obmedzená, a keď v dospelosti spoznávajú pravdu, ich eventuálne rozhodnutie stať sa biblickým kresťanom je často ohrozené, predsudkami príbuzných napadnuté a je predmetom rodinných konfliktov.

Písma nikde neučí, že by sme mali krstiť novorodencov. Na miestach, kde sa uvádza, že boli pokrstené celé domácnosti (Sk 10:48, 16:15,33), je z kontextu jasné, že tu ide o také osoby, ktoré mohli rozumieť kázanému Božiemu Slovu, prijali ho, kajali sa a dokonca hovorili jazykmi.

História nás učí, že ranná cirkev nekrstila novorodencov. Ten sa začal presadzovať až neskôr, keď nastal teologický posun významu krstu a bol braný za nevyhnutnosť k spásu, pretože mal odstrániť „dedičný hriech“, a keď z dôvodu hromadného „pokresťančovania“ pohanských národov sa novorodenci automaticky takto stávali „kresťanmi“. Takéto „pokresťančenie“ pohanov však bol viac „popohančenie“ biblického kresťanstva, začiatkom veľkého úpadku v cirkvi.

Biblický vodný krst je ponorenie. Pôvodné grécke slovo: „baptizó“ hovorí o ponorení, preto pokropenie, poliatie hlavy nie je biblický spôsob krstu. Biblické príklady krstu ukazujú, že to bol krst ponorením. Spomína sa, že „vošli do vody“, „vyšiel z vody“ (Sk 8:38, Mk 1:10). Ján Krstiteľ krstil ľudí v Jordáne na mieste, kde bolo veľa vody (Jn 3:23).

Prví kresťania nepoznali iný význam slova „krst“ (baptizó) než ponorenie, ani iný spôsob krstu, len ponorením. Pôvodná prax cirkvi bol krst ponorením. Z dôvodu chápania ho ako nevyhnutný k spásu, ho začali praktizovať kropením, najskôr v prípadoch chorých, starých, detí, a potom ako pravidlo. „Až v 5. storočí sa začala v cirkvi uplatňovať prax krstu detí a ešte stále sa udržal prastarý zvyk ponárania ...“ (Katolícke noviny 1984/1. str. 4).

Ponorenie najlepšie vyjadruje biblický význam a symboliku krstu: pochovanie starého človeka a povstanie nového človeka k novému životu. „...ved' ktorí sme zomreli hriechu - ako budeme ešte žiť v ňom?! Alebo či neviete, že všetci, ktorí sme pokrstení v Krista Ježiša, pokrstení sme v jeho smrť? Pohrobení sme teda s ním skrze krst v smrť, aby sme, ako Kristus vstal z mŕtvych slávou Otcovou, tak aj my chodili v novote života. Lebo ak sme sa stali spolusrastlými podobnosťou jeho smrti, ale takými aj podobnosťou vzkriesenia budeme vediať to, že náš starý človek je spolu ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu čo do svojej pôsobnosti, aby sme viacej neslúžili hriechu. Lebo ten, kto zomrel, je už ospravedlnený od hriechu.“ (Rim 6:2-7). „...vediac to, že náš starý človek je spolu ukrižovaný...“ – Je však strašná vec niekoho zaživa pochovať, bez toho, žeby zomrel, bez toho, žeby jeho starý človek (pre hriech) bol ukrižovaný!

Pán Ježiš o svojom ukrižovaní povedal: „...*mám byť pokrstený krstom, a aký som stiesnený, dokiaľ sa nesplní!*“ (Lk 12:50). On od začiatku vedel, aké utrpenie naňho čaká. Vedel, že na to prišiel, že to má podstúpiť, no keď sa priblížil čas, priznáva: „*aký som stiesnený...*“. Používa tu slovo „krst“ – „*mám byť pokrstený krstom*“. Svätý Duch je tu, aby nám sprostredkoval Ježišovu smrť, ale aby nám sprostredkoval našu vlastnú smrť. Smrť pre naše telo, pre hriech, pre naše túžby, aby ich obnovil v Kristovi, „*aby sme, ako Kristus vstal z mŕtvych slávou Otcovou, tak aj my chodili v novote života.*“ (Rim 6:4). **Preto keď počujeme „krst“, vždy pomyslíme na „smrť“.** V slovenčine obidve slová majú len po 4 spoluhlásky: K-R-S-T = S-M-R-Ť. Ak by vám niekto povedal, že idete zomrieť, pravdepodobne by vám na tvári nevznikol nejaký úsmev. Pretože máme radi život. Ponorenie (krst) je o zmiznutí v smrť Pána Ježiša Krista. Ak je niečo do niečoho ponorené, tak jednoducho zmizne. Ak je niekto ponorený do Pána Ježiša Krista, tak je ponorený do Jeho smrti a v ňom zmizne. To, že zostane žiť, je pravda, nezmizne tak ako hinduisti a budhisti myslia, že človek v nejakej nirváne rozplynie. Kresťanstvo nehovorí o strate identity.

Tak ako vodný krst, aj „krst v Svätom Duchu“ môže znamenať náboženský pojem. V rímskokatolíckej cirkvi z pôvodného prežitia naplnenia Svätým Duchom zostal len obrad birmovania. Keď si však hovoríme o ponorení (baptizó) do Svätého Ducha alebo utopení v Svätom Duchu, je to reálna skúsenosť, ktorá znamená, že Svätý Duch človeka objíma, oblečie na seba, a človek v ňom zmizne. Je do Neho ponorený alebo v ňom potopený a zároveň aj utopený – mŕtvy.

Ak niekto nechce zmiznúť, ale chce, aby mu Duch dal úspech alebo chce, aby jeho imidž bol viditeľný, aby jeho ego, to jeho „JA“ bolo pozdvihnuté, aby bol zaujímavý, populárny pred ľuďmi, ten nepochopil význam krstu. Napr.: Ak niekto chce uzdravovať a robiť zázraky, aby ľudia povedali: „*No, ten je niekto!*“ – to je modlárstvo a je presne opak toho, čo Svätý Duch v živote človeka chce dosiahnuť.

Jedného chlapca sa opýtali: „*Ako je možné to, čo hovoríš, že Pán Ježiš v tebe prebýva? Ty si taký malý a On je veľký.*“ – Odpovedal: „*Áno, je to tak, ale On cezo mňa prečnieva, zo mňa vyčnieva!*“ **Kto alebo čo z nás, z teba „vyčnieva“? Pán Ježiš alebo tá naša človečina?** Byť pokrstený Svätým Duchom znamená, že sme ponorení, utopení v Svätom Duchu a v ňom sa stratíme, zomrieme. Nie sme viditeľní, naša človečina nie je viditeľná, ale Svätý Duch v nás vyformuje charakter Pána Ježiša Krista.

Ak hovoríme o krste, hovoríme o smrti. Ak hovoríme o krste Svätým Duchom hovoríme o ponorení do Ducha, hovoríme o smrti. Zomrieť v Pánovi Ježišovi je veľká radosť, ale aj veľké rozhodnutie. Tak isto zomrieť v Svätom Duchu (byť pokrstený = potopený, zmiznúť v Svätom Duchu) je veľká radosť, ale aj veľké rozhodnutie.

2.) Definícia krstu Svätým Duchom

Krst Svätým Duchom je odlišný zážitok od znovuzrodenia. Je to prvé naplnenie Svätým Duchom. (Krst = ponorenie, vnorenie sa do ..., do Sv. Ducha). Keď ponoríte nádobu do vody, nádoba sa zvonka a znútra naplní. Ponorenie do Svätého Ducha naplňuje človeka – ak je otvorený. Človek je nádoba, ktorá je schopná prijať do seba dobrého ducha, zlého ducha, názory iných ľudí, všeličo.

Z Písma tak poznáme, že krst Svätým Duchom sa prejavuje radosným oslavovaním Pána Ježiša v iných jazykoch, ako Svätý Duch dáva vysloviť sa (Sk 2:4).

Keď Pán Ježiš Kristus hovoril svojim učeníkom, že budú pokrstení Svätým Duchom, použil slovo ponorenie, ale keď sa to naplnilo na Letnice, tam nie je napísané, že boli pokrstení ale boli naplnení Svätým Duchom. Ako to je? Buď krst a naplnenie je to isté, alebo Ježišov slúb sa nesplnil, čo by bolo absurdné. Teda slová krst (ponorenie) a naplnenie sú synonymá. Mohli by sme tvrdiť, že ponorenie (krst) je prvá skúsenosť a naplnenie sa opakuje.

3.) Biblické prípady spôsobu krstu Svätým Duchom

Ako sa to stalo? Rôznym spôsobom. Boh nekoná všetko „na jedno kopyto“, **sprievodný znak však je spoločný: hovorenie v iných jazykoch**. Spoločný je aj výsledok: Boh krstí do cirkvi, do Tela, do obecnstva. Niektorí kresťania hovoria, že Letnice boli len raz. V Novom Zákone máme päť správ o vyliati Svätého Ducha.

- V Jeruzaleme (Sk 2:4)
- V Samarii (Sk 8:5-25)
- V Cezarei (Sk 10. kap. zvlášť v. 44-46, 11:15-18)
- V Efeze (Sk 19:1-7)
- V Damašku pri obrátení Saula (Sk 9:17-19).

Čo spôsobilo na Letnice v Jeruzaleme obrátenie 3000 ľudí? – Zázrak jazykov!

Podľa čoho vedeli Peter a Ján, že Samaritania ešte neboli naplnení Svätým Duchom? Ved' už uverili, dali sa pokrstiť, bola veľká radosť v tom meste, nemocní boli uzdravení, démoni vychádzali.

Čo videl čarodejník Šimon, keď apoštolovia vkladali ruky na ľudí, čo tak zapôsobilo na neho?

Podľa čoho spoznal Peter a ostatní Židia, ktorí boli s ním u Kornelia, že aj tí Rimania prežili krst Svätým Duchom?

Podľa čoho spoznal Pavol v Efeze, že tí dvanásť boli naplnení Svätým Duchom?

Podľa čoho spoznali prví kresťania, že niekto prežil krst Svätým Duchom? Na ovocie treba čakať dlhší čas.

V Damašku pri obrátení Saula nie je síce mienka o hovorení v jazykoch, ale Pavol hovorí: „Ďakujem svojmu Bohu, že viacej hovorím jazykmi ako vy všetci“. (1Kor 14:18).

- o -

a. V Jeruzaleme na Letnice (Sk 2:1-4, 41). „A keď sa už doplňoval päťdesiaty deň po Veľkej noci, totiž deň Letníc, boli všetci jednomyselne spolu. A zrazu povstal z neba zvuk ako zvuk nesúceho sa silného vánku a naplnil celý dom, kde sedeli. A ukázali sa im rozdeľujúce sa jazyky ako čo by jazyky ohňa, a sadol na jedného každého z nich. A zrazu boli všetci naplnení Svätým Duchom a začali hovoriť inými jazyky, tak ako im dával Duch vysloviť sa.“ Výsledok: „A tak tí, ktorí ochotne prijali jeho slovo, dali sa pokrstiť, a pripojilo sa toho dňa okolo troch tisícov duší.“ (Sk 2:41).

Letnice boli starozákonným biblickým sviatkom. V Starom Zákone Boh ho ustanovil za sviatok prvotín (3M 23:9-21, 5M 16:9-12). Neskoršie židovstvo ho považovalo za pamätný deň ustanovenia Zákona. – Z nášho hľadiska je to predobrazom zaslúbenia, že Boh svoj zákon zapíše svojím Duchom do mäsitých tabúl srdca svojho ľudu (Ez 11:19-20, 36:25-27; 2Kor 3:3).

Veľká noc tiež bola starozákonným biblickým sviatkom, Božím nariadením na pamiatku vyslobodenia Izraela z egyptského otroctva. Sviatok Letníc bol sedem týždňov po Veľkej noci.

Boh tento židovský sviatok, keď v Jeruzaleme boli zídení Židia z diaspór okolitých krajín (5M 16:16), použil na to, aby bol zaslaný Svätý Duch, zaslúbenie Otcovo, aby sa zároveň zrodila Cirkev Kristova. Tých 3000 novoobrátených bolo prvotinou veľkej žatvy.

Na Letnice sa naplnilo zaslúbenie Pána Ježiša o zaslaní Svätého Ducha, ktoré svojim učeníkom dal pred svojim ukrižovaním (Jn 14., 15., 16. kap.), po vzkriesení (keď dýchol na nich – Jn 20:22) ako aj pri nanebovstúpení (Sk 1:4-5,8). Svojím dýchnutím Pán Ježiš Kristus dal svojim učeníkom akýsi „závdavok“ Svätého Ducha tým, že o niekoľko dní sa naplní to, o čom hovoril Ján Krstiteľ, totiž že budú pokrstení Svätým Duchom.

Ako sa to stálo? Sk 2:1-4 „A keď prišiel päťdesiaty deň po Veľkej noci, totiž deň Letníc, boli všetci jednomyselne spolu.“ **Je veľmi dôležité, že učeníci na Letnice boli jednomyselne spolu.** „A zrazu povstal z neba zvuk ako zvuk nesúceho sa silného vetra a naplnil celý dom, kde sedeli.

A ukázali sa im rozdeľujúce sa jazyky ako čo by jazyky ohňa, a sadol na jedného každého z nich. A zrazu boli všetci naplnení Svätým Duchom a začali hovoriť inými jazykmi, tak ako im dával Duch vysloviť sa.“ V. 5-8 „A bývali v Jeruzaleme Židia, nábožní mužovia, zo všetkých národov, (ktorí prišli na sviatky). A keď povstal ten hlas, zišlo sa množstvo ľudí, a boli celí zmätení, lebo ich počuli hovoriť jeden každý svojím vlastným jazykom. A žasli všetci, divili sa a hovorili jeden druhému: Či hľa, nie sú všetci títo, ktorí to hovoria, Galilejčania? Ako teda my, jeden každý, počujeme hovoriť svojím vlastným jazykom, v ktorom sme sa zrodili?“ V. 9.-11 Lukáš **vymenuje niekoľko národov, medzi ktorými Židia žili v diaspórach, odkiaľ prišli na sviatok Letníc do Jeruzalema:** „Partovia a Médovia a Elamiti a ktorí bývame v Mezopotamii, v Kapadocii, v Ponte a v Ázii, vo Frygii a v Pamfýlii, v Egypte, Rimania, Židia a prozelyti, Kréťania a Arabi – čujeme ich hovoriť našimi jazykmi veľké veci Božie.“ V. 12-17 „A žasli všetci a súc bezradní od údivu hovorili jeden druhému: **Čo to chce byť?** Ale zase iní sa posmievali a hovorili: **Napili sa sladkého vína.** Ale Peter zastanúc si s jedenástimi povýšil svoj hlas a povedal: **Lebo títo nie sú opití, ako sa vy domnievate, lebo veď je ešte len tretia hodina dňa (ráno 9 hod.). Ale toto je to, čo je povedané skrze proroka Joela:** A bude v posledných dňoch, hovorí Boh, že vylejem zo svojho Ducha na každé telo.“

Potom povedal jednoduchú kázeň o Ježišovi z Nazareta, o Jeho zázračnej službe, ukrižovaní, zmŕtvychvstaní a vstúpení do nebies. **Sk 2:22-24** „Mužovia Izraeliti, počujte tieto slová: Ježiša Nazaretského, muža,... pred vami presláveného mocami a zázrakami a znameniami, ktoré skrze neho činil Boh..., ako aj sami viete – toho Božím predzvedením **ste vzali a rukou bezbožných pripáli na kríž a zavraždili, ktorého Boh vzkriesil**, oprostiac ho bolestí smrti, pretože nebolo možné, aby bol ňou držaný.“ 32. v. „Toho istého Ježiša vzkriesil Boh, čoho sme my všetci svedkami.“ Potom Peter hovoril aj o tom, že Ježiš poslal zaslúbenie Ducha Svätého od Otca, „čo vy teraz vidíte a čujete.“ 33.v. **My sme boli svedkami Jeho vzkriesenia, vy ste svedkami toho, čo sme my prežili.** 36-47 „Nech teda vie istotne celý dom Izraelov, že i Pánom i Kristom ho učinil Boh, **toho Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali!** – A keď to počuli, **boli hlboko dojatí**, až do srdca, a povedali Petrovi a ostatným apoštolom: **Čo máme robiť, mužovia bratia? A Peter im povedal: Čiňte pokánie, a nech sa pokrstí jeden každý z vás na meno Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov, a dostanete dar Svätého Ducha. Lebo vám patrí to zaslúbenie a vašim deťom a všetkým na široko-d'aleko, ktorých- a koľkýchkoľvek si povolá Pán, náš Boh.** A tiež aj inými viacerými slovami dôrazne svedčil a napomínal ich a hovoril: Zachráňte sa od tohto pokolenia krivolakého. A tak tí, ktorí ochotne prijali jeho slovo, dali sa pokrstiť, a pripojilo sa toho dňa okolo troch tisícov duší. A zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obcovaní a pri lámání chleba a na modlitbách. A prišla bázeň na každú dušu, a dialo sa mnoho zázrakov a divov skrze apoštolov. A všetci veriaci boli spolu a mali všetko spoločné. Aj statky a majetky predávali a delili ich všetkým, ako komu bolo treba. A každodenne zotrúvajúc jednomyseľne v chráme a lámuc chlieb po domoch brali pokrm v plesaní a v prostote srdca, chválili Boha a mali milosť u všetkého ľudu. A Pán pridával cirkvi zachránených každý deň.“

Toľko z príbehu. Takto sa zrodila Cirkev Pána Ježiša Krista na deň Letníc. Je to krásny obraz Cirkvi prvej doby.

Prečo „mal prísť“ Svätý Duch? Účelom zaslania Svätého Ducha na deň sviatku Letníc bolo:

- ◆ **Založiť Cirkev.** Deň Letníc je dňom zrodu, dňom narodenia Cirkvi. Keď na Petrovú kázeň uverilo 3000 ľudí, to bola prvotina veľkej žatvy **na slávnosť prvotín.** Pretože evanjelium čoskoro zasiahlo celý vtedajší svet!
- ◆ **Pokračovať začaté dielo Pána Ježiša na zemi.** V knihe Skutky Apoštolov môžeme čítať o tom, ako Svätý Duch po Letniciach skrz apoštolov pokračoval tú istú prácu, ktorú začal Pán Ježiš.
- ◆ **Budovať, posvätiť Cirkev a pripraviť ju na stretnutie so Ženichom.** Toto sa deje aj dnes.

VÝZNAM LETNÍC:

- ◆ Videli sme, že Letnice boli **starozákonným sviatkom**, sviatkom prvotín.
- ◆ Letnice boli – ako **jednorazová novozákonná udalosť**, vyliatie Svätého Ducha tak ako to prežili učenici.
- ◆ Letnice boli **opakujúcou sa udalosťou**, osobnou skúsenosťou v Novom Zákone ako krst Svätým Duchom. **Spoločný sprievodný znak: JAZYKY.**
- ◆ **Letnice – neznamenajú len spomienku na novozákonné udalosti, ale znamenajú potrebnú osobnú kresťanskú skúsenosť**, krst (ponorenie), naplnenie Svätým Duchom, **ktorý každý môže prežiť, skúsiť. Zaslúbenie patrí aj nám, patrí aj TEBE!** *„Čiňte pokánie, a nech sa pokrstí jeden každý z vás na meno Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov, a dostanete dar Svätého Ducha. Lebo vám patrí to zaslúbenie a vašim deťom a všetkým na široko-d'aleko, ktorých a koľkýchkoľvek si povolá Pán, náš Boh“ (Sk 2:38-39).*
- ◆ **Letnice – neznamenajú len spomienku na svoje niekdajšie osobné skúsenosti, na svoje niekdajšie osobné Letnice, ale majú byť každodenne potrebnou skúsenosťou:** byť znovu naplňovaní ako niektoré lietadlá – počas letu.
- ◆ **Boh skrze Svätého Ducha ukázal a ukazuje, prezentuje, že Jeho cirkev žije.** Koľko kritiky dostalo letničné hnutie a hovorenie v jazykoch od skeptikov?
 - ⇒ **IL 1.: Sova vo výklade.** Vo výklade jedného obchodu s preparovanými zvieratkami bola aj jedna sova. Ľudia pred obchodom obdivovali vystavené preparáty, aké sú krásne, akoby boli živé. Jedine tá sova dostala kritické poznámky: *„Tú sovu určite robil nejaký amatér. Poriadne ju zbabral!“* V tom momente sova, akoby chcela zareagovať na kritickú poznámku, otvorila si oči a zažmurkala. Ľudia boli preľaknutí a zvolali: *„Ved' ona žije!“*
 - ⇒ **IL 2.: Panoptikum.** Múzeum voskových figurín Madame Tussaud v Londýne je stále plné turistami. Jeden z turistov od chodenia sa veľmi unavil. Práve tam bol jeden prázdny podstavec so stoličkou, na ktorú si sadol a zadriemkal. Turisti, ktorí obdivovali vystavené postavy štátnikov a iných slávnych ľudí, keď prechádzali okolo, spiacu postavu kritizovali: *„To je nejaký nepodarok! Určite to robil nejaký učeň!“* – Na to zrazu tento náš turista sa zobudil, utrel si oči a sa postavil. Turisti sa zľakli: *„Ved' on žije!“*
Podobné aj letničné hnutie bolo mnohokrát kritizované a odpísané, ale Boh skrze svojho Ducha znovu a znovu ukázal a ukazuje, že dary a moc Svätého Ducha aj dnes fungujú a Jeho Cirkev žije.
 - ⇒ **IL 3: Letnice pre dnešné kresťanstvo je ako „múr náreku“ v Jeruzaleme,** kde Židia z celého sveta chodia, s nostalgiou si pripomínajú, oplakávajú zašlú slávu Izraela a modlia sa za skorý príchod Mesiáša, nevediac, že Mesiáš už prišiel. Podobné aj kresťania si pripomínajú bývalú slávu cirkvi, nevediac o tom, že *„Ježiš Kristus je ten istý včera i dnes i naveky.“* (Žid 13:8). Môj kazateľ v Miskolci hovorieval, že keď v mladosti v knihe Skutkov Apoštolov čítal tie úžasné príbehy o Božích zázrakoch, ktoré Svätý Duch konal skrz apoštolov, zarmútene sa spýtal: *„Kde sú dnes tieto veci? Prečo som nežil v tej dobe?“* Prišiel však čas, keď aj on odovzdal svoj život Bohu, bol naplnený Svätým Duchom, Pán ho povolal do služby a predívne ho používal. Mnohí boli uzdravení a naplnení Svätým Duchom skrz jeho službu, taktiež mnohí prijali požehnanie a usmernenie z daru prorocstva, s ktorým ho Pán obdaril.
 - ⇒ **IL 4: Vo Vatikáne jeden kardinál ukazoval poklady Vatikánu mladému tajomníkovi:** *„Vidíš, my už nemusíme nariekať ako Peter, že striebro a zlato nemáme...“* – Mladý odpovedal: *„Ale ani to nemôžeme povedať, čo Peter povedal chromému: to čo mám, to ti dám, v mene Ježiša Krista Nazaretského vstaň a chod!“*

- ◆ **Preto Sk 2:4 sa nedajú prehliadnuť, ignorovať, obísť.** Čo by zostalo z tohto úžasného príbehu bez 4. verša? Nevie, ako a čo kážu na Letnice farári, kazatelia, ktorí neveria tomu, že sa to dá prežiť aj dnes. Nevie, o čom by som kázal na Letnice, keby som neveril tomu, že to i dnes funguje, keby som to nebol sám prežil.
- ◆ Sú denominácie, ktoré vyučujú, že krst Svätým Duchom, moc a dary Svätého Ducha patrili len pre kresťanov prvej doby. Sk 2:39 však hovoria niečo iné.
V jednej rodine zomrel manžel veriacej sestry, ktorá patrila do zboru, kde túto náuku tiež vyučovali. Ona však prežila krst Svätým Duchom a modlievala sa aj v jazykoch. Jej manžel, ktorý predtým bol zákerným človekom, vo svojej smrteľnej chorobe prijal Pána Ježiša, a celkom sa zmenil. Ona ho s láskou opatrovala a bola veľmi vďačná Bohu za to, že jej manžel dostal milosť a nezomrel nezmierený s Bohom. Na vykonávanie pohrebu pozvala aj mňa aj kazateľa zboru, kde patrila, ktorý bol mojim dobrým priateľom. Pred pohrebom sme ju spolu navštívili, kazateľ, ja s manželkou a bola tam ešte aj jej sestra, ktorá tiež prežila krst Svätým Duchom. V jej príbytku vôbec nepanovala smútočná atmosféra, ale chvála a vďačnosť voči Pánovi. Po vybavení záležitosti ohľadom pohrebu a rozlúčky sme sa spolu pomodlili. Na spoločnej modlitbe zrazu tak zostúpila moc Svätého Ducha, že spontánne a neodolateľne všetci – okrem brata kazateľa – v jazykoch sme oslavovali Boha. Neskôr mi tento brat povedal: *„My sme tak boli učení, že hovorenie v jazykoch a iné nadprirodzené dary Svätého Ducha sa skončili apoštolskou dobou. Poznám však teba, tvoju manželku, tú sestru (vdovu) a jej sestru, viem, že ste úprimní veriaci, tak musím uznať, že tá modlitba v jazykoch nemohla byť od zlého.“*
- ◆ **Krst Duchom Svätým a hovorenie, modlitba v jazykoch je veľkým požehnaním a živou skúsenosťou s Bohom.** Ap. Pavol hovorí, že môžeme sa modliť aj s myslou, aj s duchom. Keď sa modlíme duchom, naša myseľ je bez úžitku (1Kor 14:14-15), relaxuje, odpočíva. Naš duch však sa modlí k Bohu, podľa Boha a rozpráva tajné veci (1Kor 14:2, Rim 8:26). Ten, kto sa modlí v jazykoch vzdeláva sám seba (1Kor 14:4). Preto hovoreniu v jazykoch nebráňte (1Kor 14:39). Pavol ďakuje Bohu, že aj on hovorí v jazykoch, viac ako všetci. (v.18).
- ◆ **Boh poslal svojho Svätého Ducha, aby sme mali skúsenosti so Svätým Duchom.** Prví kresťania mali skúsenosti so Svätým Duchom. **Prvá skúsenosť so Svätým Duchom** je, keď On príde a usvedčuje nás o pravde a o hriechu. Potom pôsobí v nás pokánie a poukazuje na Pána Ježiša Krista, Ktorý sa stal Božím Baránkom a Ktorý je riešením na problém našich hriechov. Svätý Duch je Ten, Ktorý v nás vzbudí vieru a vypôsobí Božie synovstvo a znovuzrodenie. To však nie je vrchol. Je veľmi dôležité ísť ďalej a prijať vo viere a prežiť aj krst Svätým Duchom. Ani to však ne je vrchol. Boží zámer je, aby nás Svätý Duch vyučoval, zmocnil a viedol k službe, formoval, posvätil a pripravil na svadbu Baránkovu.
- ◆ **Letnice** – vznik Letničného hnutia pred 100 rokmi. **Avšak už aj to je minulosť! – múr náreku.** My, letniční, ktorí máme vo Vierouke krst Svätým Duchom aj dary Svätého Ducha, do akej miery sme ešte letniční? Do akej miery sme vedení Svätým Duchom, do akej miery sme plní Svätého Ducha?
- ◆ **Význam Letníc č. 1.:** 1Sam 10:6 – *„A príde na teba Duch Hospodinov,... a budeš premenený na iného muža.“* **Aký je ten „iný“ človek?** – Uvažuj o tom!
⇒ Pavol hovorí, že **ten nový človek v Kristu už nechodí podľa tela, ale podľa Ducha** (Rim 8:1-13, 1Kor 3:1-4, Gal 5:13-25). **Ak si prijal nejakého ducha, ak si mal nejaké nadprirodzené emocionálne zážitky, ale nie si premenený, ak ten duch neoslavuje Ježiša a nevedie ťa k posväteniu, tak to nebol Svätý Duch!**

- ⇒ Moc Svätého Ducha je daná k víťazstvu nad hriechom, k svätosti, k ukrižovaniu telesných vášní, svetských žiadostí, aj k zauzdeniu svojho jazyka (Jk 3:2-8). Je príznačné, že Svätý Duch na Letnice vzal pod svoju vládu práve tento neskrotiteľný jazyk, a učeníci hovorili tak ako im Svätý. Duch dával vysloviť sa (Sk 2:4).
- ⇒ Moc Svätého Ducha je nám daná k jednote, láske a k odpúšťaniu. Ap. Pavol hovorí, že: „*láska Božia je rozliata do našich srdc skrze Svätého Ducha*“ (Rim 5:5). Nie je možné predstaviť si kombináciu: modliť sa v jazykoch a pritom v srdci mať nenávisť (1Jn 4:20). Skrze Svätého Ducha do našich srdc je rozliata láska. **Nenávisť pôsobí iný duch!**
- ♦ **Význam Letníc č. 2.:** Sk 1:8 – „...*prijmete moc Svätého Ducha, ktorý príde na vás, a budete mi svedkami...*“ Keď učeníci boli naplnení Svätým Duchom, stali sa tri dôležité veci: hovorili predivne skutky Božie v jazykoch, ktoré sami nerozumeli len poslucháči, mali obrovskú radosť, takže vyzerali akoby boli opití od sladkého vína **a prijali Božiu moc, Božie zmocnenie k svedeckému životu.** Naplnili sa slová Pána Ježiša: „*Budete odiami do moci výsosti!*“ (Lk 24:49), „*Prijmete moc, a budete mi svedkami...!*“ (Sk 1:8). **Prijali moc Svätého Ducha** a to spôsobilo, že **sa otvorili zatvorené dvere**, kde boli zo strachu pred Židmi zatvorení a **zbabelí učeníci zrazu boli vypudení** von do ulíc Jeruzalema.
- ⇒ **Sk 1:8 je Boží plán pre cirkev, pre učeníkov každej doby.** Prví kresťania boli naplnení Svätým Duchom a boli hnaní touto mocou niesť evanjelium. Ap. Pavol hovorí (2Kor 5:14-15): „*Láska Kristova ma núti...*“, „...*beda by mi bolo, keby som nezvestoval evanjelium...*“ (1Kor 9:16). Ak táto moc je v nás, nenechá nás pokojne sedieť na svojich miestach, ale púď k činnosti a nesie nás dopredu (2Kor 5:14-15). Mnohí sa uspokojili s tým, že niekedy boli pokrstení Svätým Duchom, hovorili jazykmi, však nespĺnili pokračovanie: „*Budete mi svedkami!*“ Nestáli sa učeníkmi Pána Ježiša, nešli svedčiť hynúcim a moc Svätého Ducha prežívali len pre svoje blažené pocity, stratili ten zápal, moc zanikla a žriedlo sa upchalo. Bratia a sestry! Nedostali sme moc Svätého Ducha na výstavu, aby sme ju „uložili do vitríny“. Dostali sme Ho k svedeckému životu a k službe.
- ⇒ **Nepotrebujeme predovšetkým letničné sviatky, ale letničné skúsenosti.** Nie preto poslal Boh svojho Svätého Ducha, aby sme mali o jeden kresťanský sviatok viac, ale preto, aby Božie deti boli zmocnené Svätým Duchom, aby mohli verne konať svoje poslanie, aby boli soľou a svetlom vo svete a mali lampy plné oleja ku privítaniu svojho nebeského Ženícha. **Božia vôľa je, aby sme boli svedkami a učeníkmi Pána Ježiša Krista a naplnili Jeho misijné poverenie:** „*Čiňte učeníkov...!*“ „*Kážte evanjelium každému stvoreniu!*“ „*Prijmete moc Svätého Ducha a budete mi svedkami...!*“

Vyliatie Svätého Ducha niečo predchádzalo. Každé požehnanie, prebudenie vždy niečo predchádza! Pokánie, zjednotenie Božieho ľudu! Vyliatie Svätého Ducha najprv predchádzalo zjednotenie učeníkov. Učeníci na Letnice boli jednomyselne spolu (Sk 2:1).

Boh zaslúbil, že „*keby sa zohnul, a tak sa pokoril môj ľud, nad ktorým je vzývané moje meno, a keby sa modlili a hľadali by moju tvár a odvrátili by sa od svojich zlých ciest, ja vyslyším z nebies, odpustím ich hriech a uzdravím ich zem.*“ (2Par 7:14).

Apoštol Peter vo svojej kázni na Letnice zástupu vysvetľuje, že to, čomu boli svedkami, je naplnenie slov proroka Joela: „*v posledných dňoch, hovorí Boh, že vylejem zo svojho Ducha na každé telo*“. Lenže u proroka Joela toto požehnanie je podmienené, je tam kauzola: „... **a potom sa stane, že vylejem svojho Ducha na každé telo...**“ (Joel 2:28-32) „...*a vaši synovia a vaše dcéry budú prorokovať. Vaši starci budú mávať sny, vaši mládenci videnia budú vídať. Aj na otrokov a otrokyne vylejem v tých dňoch svojho Ducha. A dám znamenia na nebi i na zemi, krv a oheň a stĺpy dymu. Slnko sa zmení na tmú a mesiac na krv skôr, ako príde veľký a hrozný deň Hospodinov. A každý, kto vzýva Jeho meno, bude zachránený.*“

„**Potom vylejem...**“ Kedy? Po čom? – Z textu (Joel 2:12-28) je evidentné, že Boh toto požehnanie podmieňuje pokáním svojho ľudu. „**Teraz však (najprv!) - znie výrok Hospodinov - vráťte sa ku mne celým srdcom a pôstom, plačom a nárekom! Roztrhnite si srdcia, a nie šaty, vráťte sa k Hospodinovi, svojmu Bohu, lebo je milostivý a milosrdný, zhovievavý a hojný v milosti, lebo Mu je ľúto spôsobiť pohromu. Kto vie, či sa opäť nezľutuje a nezanechá za sebou požehnanie, takže bude pokrmová obeť a úliatba pre Hospodina, vášho Boha. Zatrúbite na roh na Sione! Zasväťte pôst, zvolajte slávnostné zhromaždenie! Zhromaždite ľud, posväťte zbor, zvolajte starších, zhromaždite deti i dojčatá! Nech vyjde ženích zo svojej izby i mladucha zo svojej komôrky. Medzi predsieňou a oltárom nech plačú kňazi, služobníci Hospodinovi, a nech prosia: Ušetri svoj ľud, Hospodine, a nevydaj na potupu svoj dedičný podiel, aby sa pohania z neho nevysmievali. Prečo majú vravieť medzi sebou: Kde je ich Boh? Vtedy sa Hospodin rozhorlil za svoju krajinu a zľutoval sa nad svojím ľuďom.**“

„Hospodin odpovedal svojmu ľudu: Ajhľa, posielam vám obilie, mušt i olej, a nasýtite sa tým. A už vás nevydám na potupu medzi pohanmi. **Vzdialim od vás nepriateľa ... Deti Siona, jasajte; tešte sa z Hospodina, svojho Boha, veď dal vám spásonosný dážd', jesenný i jarný dážd' ako prv. Humná budú plné obilia, lisy budú pretekať muštom i olejom. Tak nahradím vám roky, v ktorých žrali kobyľky a chrústy, koníky i húsenice, moje veľké vojsko, ktoré som poslal proti vám. Do sýtosti budete jedávať a chváliť meno Hospodina, svojho Boha, ktorý podivne nakladal s vami. Môj ľud nebude navždy zahanbený. Poznáte, že ja som uprostred Izraela, že ja som Hospodin, váš Boh, a niet iného; a môj ľud nebude navždy zahanbený.**“ - „Potom sa stane, že vylejem svojho Ducha na každé telo...“

b. V Samárii (Sk 8:5-19). „A Filip zišiel do mesta Samárie a kázal im Krista. A zástupy jednomyselne pozorovali na to, čo hovoril Filip, čujúc a vidiac divy, ktoré činil. Lebo z mnohých, ktorí mali nečistých duchov, vychádzali duchovia a kričali veľkým hlasom, aj mnohí porazení a chromí boli uzdravení. A povstala veľká radosť v tom meste. A nejaký muž, menom Šimon, prevádzal predtým v tom meste čary a plnil samársky národ úžasom hovoriac o sebe, že je kýmisi veľkým, na ktorého pozorovali všetci od malého až do veľkého a hovorili: Tento je tou veľkou mocou Božou. A pozorovali na neho preto, že ich za dlhý čas naplňoval úžasom svojimi čary. Ale keď uverili Filipovi, ktorý im zvestoval o kráľovstve Božom a o mene Pána Ježiša Krista, krstili sa mužovia a ženy. A uveril aj sám Šimon a keď bol pokrstený, pridržal sa Filipa. A vidiac, že sa dejú divy a veľké moci, žasnul. A keď počuli apoštolovia, ktorí boli v Jeruzaleme, že Samária prijala slovo Božie, poslali k nim Petra a Jána, ktorí, keď ta zišli, modlili sa za nich, žeby dostali Svätého Ducha, lebo ešte nebol zostúpil na niktorého z nich, a boli len pokrstení v meno Pána Ježiša. Vtedy vzkladali na nich ruky, a dostávali Svätého Ducha. A keď videl Šimon, že vzkladaním rúk apoštolov dáva sa Svätý Duch, doniesol im peniaze a povedal: Dajte i mne tú moc, aby ten, na koho by som položil ruky, dostal Svätého Ducha.“

Evanjelizačná práca v Samárii už sa začala vtedy, keď Pán Ježiš pri studni Jakobovej sa stretol so „Samaritánkou“ (Jn 4. kap.). Vtedy na jej svedectvo uverilo mnoho ľudí. Pôda v Samárii bola pripravená pre veľké prebudenie. Keď po mučeníckej smrti Štefana povstalo veľké prenasledovanie proti cirkvi v Jeruzaleme, okrem apoštolov všetci sa rozprchli po krajoch Judska a Samárie a zvestovali evanjelium. Diakon Filip išiel do mesta Samárie a kázal im Krista (Sk 8:1-25). Skrz Filipovu službu Pán konal veľké zázraky, mnohí porazení a chromí boli uzdravení a z mnohých, ktorí boli démonmi posadnutí, nečistí duchovia vychádzali s veľkým krikom. Muži a ženy uverili, boli znovuzrodení, dali sa pokrstiť a povstala veľká radosť v tom meste. V Samárii nastalo veľké prebudenie. A keď apoštolovia v Jeruzaleme sa dopyčali, že Samária prijala slovo Božie, poslali k nim Petra a Jána, ktorí, keď tam prišli, modlili sa za nich, aby dostali Svätého Ducha. Pretože Samaritania síce už boli znovuzrodení, boli aj pokrstení vodným krstom, ale neboli naplnení (pokrstení) Svätým Duchom, „...ešte Svätý Duch nezostúpil na niktorého z nich.“

Keď však apoštolovia, Peter a Ján, vzkladali na nich ruky, dostávali Svätého Ducha. Nebol to len akýsi obrad „birmovania“, ale títo Samaritania naozaj boli naplnení Svätým Duchom, prežili krst Svätým Duchom. Bol tam jeden čarodejník, menom Šimon, ktorý predtým v tom meste prevádzal čary a samársky národ dlhý čas naplňoval úžasom svojimi čarami, hovoriac o sebe, že je kýmisi veľkým, na ktorého pozorovali všetci od malého až do veľkého a hovorili: „*Tento je tou veľkou mocou Božou.*“ Keď však Filip zvestoval evanjelium, uveril aj Šimon a keď bol pokrstený, pridžal sa Filipa, pretože videl, že sa dejú divy a veľké moci, žasnul. A keď videl Šimon, že vzkladaním rúk apoštolov naozaj sa dáva Svätý Duch, doniesol im peniaze a povedal: „*Dajte i mne tú moc, aby ten, na koho by som položil ruky, dostal Svätého Ducha.*“

Aj z tohto príbehu je evidentné, že znovuzrodenie a krst Svätým Duchom nie je tá istá duchovná skúsenosť. Títo Samaritania najprv uverili, boli znovuzrodení, svoju vieru potvrdili vodným krstom a neskôr boli naplnení (krstení) Svätým Duchom. Tento krst Svätým Duchom sprevádzali určité znamenia, ktoré potvrdzovali, že skrz skladanie rúk apoštolov Samaritania naozaj boli naplnení Svätým Duchom. Tieto znamenia museli byť pozorovateľné nadprirodzené prejavy, ktoré vnímal aj ten bývali čarodejník Šimon a mali naňho taký mocný vplyv, že aj on, ktorý predtým sám robil divy a zázraky, zatúžil mať také duchovné obdarovanie, že keby na niekoho položil ruky, ten by dostal Svätého Ducha. **Mojou otázkou je:** „*Podľa čoho spoznal Šimon, že skrz ruky apoštolov veriaci v Samarii naozaj prijali Ducha Svätého? Aké znamenia sprevádzali vzkladanie rúk apoštolov? Čo videl alebo počul Šimon?*“ V Samarii nadprirodzené prejavy Božej moci, uzdravenia, zázraky, vyhánania démonov už boli aj pred tým. Taktiež aj veľká radosť. Čo bolo to špecifické znamenie, ktoré sprevádzalo krst Svätým Duchom v Samarii? Biblia o tom nehovorí, ale s pokojným srdcom môžeme predpokladať, že aj tu sa prejavovalo hovorené v jazykoch, ako sprievodný znak Božej moci pri krste Svätým Duchom, ako aj na Letnice v Jeruzaleme. Šimon niečoho podobného ešte nezažil.

Myslím si, že Šimon mal správnu túžbu. Je správna moja túžba, keď túžim po tom, aby ľudia boli naplnení Svätým Duchom a k tomu Boh používal aj mňa? Aj so vzkladaním mojich rúk? Jeho predstava, akou cestou sa chcel dostať k cieľu bola nesprávna. Myslel si, že Božie dary môže kúpiť za peniaze.

- o -

V súvislosti s týmto príbehom by som chcel vyjasniť ešte jednu otázku, ktorá síce s našou témou (práca Svätého Ducha) priamo nesúvisí, často je predmetom sporov.

V Sk 8:16 sme čítali: „...boli pokrstení v meno Pána Ježiša“.

Apoštol Pavol v Ef 4:1-5 píše: „*Prosím vás teda ja väzeň v Pánovi, žeby ste chodili hodne povolania, ktorým ste povolaní, s celou pokorou a krotkosťou, so zhovievavosťou znášajúci sa navzájom v láske, usilujúci sa zachovávať jednotu ducha v zväzku pokoja. Jedno telo a jeden Duch, ako ste aj povolaní v jednej nádeji svojho povolania. Jeden Pán, jedna viera, jeden krst, jeden Boh a Otec všetkých, ktorý je nad všetkými...*“ Napriek tejto výzve Božieho Slova v otázke „formuly“ krstu vznikli rôzne názory, ktoré narúšajú jednotu cirkvi. Niektorí „kresťania“ pre povrchnú znalosť Písma, alebo preto, lebo chceli by byť vo vlastných očiach elitnejší, duchovnejší než ostatní, pre tvrdosť ich ľudskej logiky a nedostatok pokory prijať učenie Písma o trojjedinosti Božej podstaty, často pôsobia rozbroje medzi veriacimi a vyvolávajú pochybnosti ohľadom správnosti ich vodného krstu. Najviac je známe sporné učenie hnutia „Only Jesus“ (tzv. branhamistov) ohľadom používania slov Pána Ježiša ako formuly pri krste (Mt 28:19): „...*krstiac ich vo meno Otca, Syna i Ducha Svätého*“. Argumentujú s tým, že v Skutkoch ap. prví kresťania sa krstili na meno Ježiš a krst „*vo meno Otca, Syna i Ducha Svätého*“ podľa nich nie je platný. Preto Tí, ktorí boli takto pokrstení, musia sa dať ešte raz pokrstiť „*vo meno Pána Ježiša*“. Pozrime sa, či je tomu tak? Pozrime sa, čo hovorí Biblia?

- O vodnom krste v Skutkoch Ap. sú štyri svedectvá a na každom mieste sa používa iný výraz:
- Sk 2:38 – **na meno Ježiša Krista** (Rohaček), **v meno Ježiša Krista** (evanjelický preklad),
v mene Ježiša Krista (ekumenický preklad)
- Sk 8:16 – **v meno Pána Ježiša** (Rohaček a evanjelický preklad),
v mene Pána Ježiša (ekumenický preklad – 17. verš)
- Sk 10:48 – Peter rozkázal ich pokrstiť **v mene Pána Ježiša Krista** (Rohaček),
v mene Ježiša Krista (evanjelický a ekumenický preklad)
- Sk 19:3, 5 – boli krstení krstom Jánovým, (potom) **na meno Pána Ježiša** (Rohaček),
v meno Pána Ježiša /Krista/ (ev. preklad),
v mene Pána Ježiša (ekumenický preklad)

Ktorú formulu teda používali prví kresťania, ktorá je teda správna?

Na meno / v meno / v mene / Ježiša Krista (Sk 2:38),

V meno / v mene / Pána Ježiša (Sk 8:16),

V mene / Pána / Ježiša Krista (Sk 10:48),

Na meno / v meno / v mene / Pána Ježiša / Krista / (Sk 19:5).

- ♦ Dalo by sa diskutovať o správnosti prekladov, ale tá v tejto otázke nie je rozhodujúca.
- ♦ To, že v knihe Skutkoch sv. apoštolov v niekoľkých prípadoch je spomenutý krst v mene Ježiš, neanuluje správnosť a platnosť príkazu Pána Ježiša krstiť „*vo meno Otca, Syna i Ducha Svätého*“.
- ♦ „*A všetko, čokoľvek činíte slovom alebo skutkom, všetko čiňte v mene Pána Ježiša ďakujúc Bohu a Otcovi skrze Neho.*“ (Kol 3:17). My všetko chceme robiť v Ježišovom mene, t.j. s Jeho poverením, tak ako by to robil On.
- ♦ V mene Pána Ježiša Krista sme ospravedlnení (1Kor 6:11), v mene Ježišovom sa modlíme za chorých, dávame chlieb chudobným, máme prijať dieťa či podať pohár čistej vody v Jeho mene, atď. V Ježišovom mene môžeme prosieť od Otca veľké veci, vyháňať démonov. Pavol prikazuje veriacim v mene Pána Ježiša Krista – s Jeho autoritou -, aby sa stránili každého brata, ktorý sa neriadne správa (2Tes 3:6). Chceme žiť tak, aby sa všetko čo robíme, ľúbilo Jemu, teda aj krstiť chceme podľa Jeho príkazu: „*vo meno Otca, Syna i Ducha Svätého*“.
- ♦ Krstiť sa v meno Pána Ježiša Krista neznamena predovšetkým nejakú formulu, ale podstatu. „*Či nevíete, že všetci, ktorí sme pokrstení v Ježiša Krista, pokrstení sme v jeho smrť? Pohrobení sme teda s Ním skrze krst v smrť, aby sme ako Kristus vstal z mŕtvych skrze slávu otcovu, tak aj my chodili v novote života.*“ (Rim 6:3-4).
- ♦ V knihe Skutkoch sv. apoštolov na niektorých miestach je spomenutý krst v mene Ježiš alebo na meno Ježiš, pretože v dobe Nového Zákona bolo potrebné dôrazne odlišiť krst vo viere v Ježiša Krista od tzv. Jánovho krstu. Tieto miesta však jednoznačne nehovoria o nesprávnom používaní formuly danej Pánom Ježišom „*vo meno Otca, Syna i Ducha Svätého*“ ani o jej nepraktizovaní pri krste v apoštolskej dobe.
- ♦ V Ježišovi a v Jeho mene je obsiahnutá plnosť Božia (Kol 1:19, 2:9), a vo formule „*vo meno Otca, Syna i Ducha Svätého*“ takisto nachádza aj Boží Syn, Ježiš. Z tohto hľadiska používanie ani jednej formuly by nemalo byť sporné.
- ♦ Keď je sporné, tak buď pre nezmyselné slovičkárnenie alebo ako **prejav nesúhlasu s učením Biblie o trojjedinosti Boha**, čo je však horšie. Tí, ktorí chcú slovičkáriť, sami nevedia, čo je správne: krst **na meno** Ježiš alebo krst **v mene** Ježiš, či **v meno** Ježiš, totiž v Skutkoch sa nachádzajú všetky tieto výrazy. Nie to je však podstatné. Podstatný je zmenený život, živá viera a pochovanie starého života. V minulosti veľa škôd pôsobilo toto učenie o tzv. „druhom krste“ podľa učenia W. Branhama. Veľa zborov bolo rozbitých, veľa znovuzrodených kresťanov, úprimní, dlhoroční veriaci, ktorí už raz pochovali svoje staré životy, zrazu ich dali exhumovať len preto, lebo pred rokmi ich nepochovali na meno Ježiš, ale „*vo meno Otca, Syna i Ducha Svätého*“. V učení W. Branhama najväčším problémom je popieranie učenia Biblie o trojjedinosti Boha, tým aj o osobnosti Svätého Ducha. Prijatie učenia Branhama zároveň znamená prijatie jeho nezmyselnej teórie aj o pôvode hriechu, totiž o telesnom smilnení Evy s hadom v raji, čo je niečo úplne absurdné.

My uznávame krst konaný v iných kresťanských denomináciách, ak boli konané biblickým spôsobom (ponorením) a boli krstené osoby, ktoré uverili, činili pokánie, prijali Ježiša za svojho osobného Spasiteľa a sa dobrovoľne rozhodli, že chcú byť nasledovníkmi Ježiša Krista. Spravidla uznávame krst konaný v BJB, KZ, KS, eventuálne v ECM a CB, ak boli krstené znovuzrodené dospelé osoby a ponorením. Neuznávame krst Svedkov Jehovových a Cirkvi Adventistov siedmeho dňa, hoci krstia dospelých ponorením, ale ich učenie považujeme za sektárske a heretické. Uznávame za platný aj krst na meno Ježiš, ak sa za tým neskrýva popieranie trojjedinosti a sa nejedná o tzv. „druhý krst“ (branhamizmus).

c. V Cezarei

Príbeh rímskeho dôstojníka Korneliusa je zaznamenaný v Sk 10. kapitole. Pre nás letničných kresťanov je to veľmi dôležitý príbeh, ktorý sa stal asi 5-8 rokov po ukrižovaní Pána Ježiša Krista. Je to jedna zo štyroch udalostí, kde bol vyliaty Svätý Duch.

Božie Slovo o Korneliovi vydáva krásne svedectvo: „*Bol pobožný a bojaci sa Boha s celým svojím domom, ktorý dával ľudu mnoho almužien a vždy sa modlieval k Bohu.*“

Kornelius bol pohan, nepoznal živého Boha. Bol Rimán, dôstojník rímskej légie. Vojak, ktorý bol zvyknutý na krutosť, na zabíjanie. No, v živote tohto drsného vojaka niečo sa stalo. Čítame, že žil v Cezarei (určite už niekoľko rokov), aby zabezpečoval nadvládu Rímskej ríše a udržiaval poriadok medzi Židmi. Za tento čas spoznal zvyky, kultúru a vieru židovského národa. Určite počul aj o Ježišovi, ktorého Pilát Pontský dal ukrižovať. Správa o Ježišom vzkriesení však ho zaskočila. V jeho živote nastala zmena. Pohrdal cudzími, rímskymi bohmi, uveril, že existuje len jeden Boh, Boh Izraela, Stvoriteľ neba a zeme. Nemal ešte správne poznanie, ale z celého srdca hľadal Božiu tvár a robil to, čo jeho túžba a svedomie diktovali. Dával almužny, veľa sa postil a modlil k Bohu. Jeho vnútro tak veľmi túžilo po živom Bohu, že to sa stalo jeho životným štýlom. Túto zmenu videli aj jeho vojaci, služobníctvo a jeho rodina. Videl to však aj Boh a poslal k nemu svojho anjela s posolstvom: „*Tvoje modlitby a tvoje almužny vstúpili na pamäť pred Bohom. A tak teraz pošli mužov do Joppy a zavolaj Šimona, ktorý má prímeno Peter, ten ti povie, čo máš robiť.*“ Anjel mu udáva aj presnú adresu, kde ho nájdú.

V príbehu môžeme sledovať úžasný súlad, načasovanie, Božie aranžovanie udalostí. Keď poslovia sa približovali k mestu, Boh začne pripravovať na „pohanskú misiu“ aj Petra. Peter, pravý Žid, žil v domnienke – ako svojho času Jonáš – že spasenie je len pre Židov. Žil v domnienke, že Žid, nemôže vstúpiť do domu pohanov. Kde je napísané v Starom Zákone, že Žid nemôže vstúpiť do domu pohana? Nikde! Len v Talmude! (Talmud nie je Sväté Písmo, je len zbierkou židovských tradícií). Boh mu však dáva videnie skrze ktoré ho presvedčí, aby to, čo Boh očistil, nepovažoval za nečisté! A Svätý Duch mu dáva pokyn: „*Hľa, traja mužovia ťa hľadajú. Ale vstaň, chod' s nimi a nič nepochybuj, pretože som ich ja poslal.*“ Peter svojich hosti pohostil a na druhý deň spolu s niektorými bratmi z Joppy sa vydal s nimi na cestu do Cezarei.

Kornelius mal smäd, mal neuhasiteľnú túžbu poznať živého Boha. Aj Boh poznal jeho žízňivé srdce a mu odpovedal. Keď Boh vidí jedno túžiace srdce, zmobilizuje celé nebo a nedovolí, aby úprimný človek, hľadajúci živého Boha s celým srdcom, zabľúdil v labyrinte náboženstiev.

Kornelius však **mal nielen neuhasiteľný smäd po živom Bohu, ale mal aj túžbu po spasení iných.** Kým čakal Petra, zavolať k sebe svojich príbuzných a blízkych priateľov. Po predivnom Božom organizovaní, keď prišiel Peter, bol plný dom. Takže keď Peter vstúpil do domu, našiel tam mnoho hladných duší. A keď otvoril svoje ústa, zostúpila moc Svätého Ducha a naplnila všetkých. Je ľahké hovoriť tam, kde je hlad, smäd a kde ľudia sú ochotní počuť a činiť Božiu vôľu.

Peter hovoril jednoduchú kázeň, svedectvo o Ježišovi a sám bol z toho prekvapený, čo sa stalo. „*A kým Peter ešte hovoril tieto slová, zostúpil Svätý Duch na všetkých, ktorí počúvali slovo. Vtedy užasli všetci veriaci z obriezky, ktorí boli prišli s Petrom, že i na pohanov je vyliaty dar Svätého Ducha; lebo ich počuli hovoriť jazykmi a velebiť Boha. Vtedy odpovedal Peter: Či potom môže niekto zabrániť vode, aby títo neboli pokrstení, ktorí prijali Svätého Ducha ako aj my? A rozkázal ich pokrstiť v mene Pána Ježiša Krista.*“ (Sk 10:44-48).

Odkiaľ Peter vedel, že aj na pohanov bol vyliaty dar Svätého Ducha? Lebo Peter a tí, ktorí boli s ním, počuli ich hovoriť jazykmi a velebit' Boha (11:15-17). Keď po návrate do Jeruzalema apoštolovia ho brali na zodpovednosť, Peter im na svoju obhajobu vysvetľuje: „A v tom, keď som ja začal hovoriť, **zostúpil Svätý Duch na nich ako aj na nás tam na počiatku**, a rozpamätal som sa na slovo Pánovo, ako hovoril: *Ján krstil vodou, ale vy budete pokrstení Svätým Duchom. Ak im teda dal Boh ten istý dar ako nám, uverivším na Pána Ježiša Krista, ktože som bol ja, aby som bol mohol zabrániť Bohu? A keď to počuli, umĺkli a oslavovali Boha a hovorili: Teda aj pohanom dal Boh pokánie na život.*“ (Sk 11:15-18).

Čo spôsobilo tento zázrak? Petrova kázeň? Petrova osoba? Nie, ale túžba a smäd prítomných poslucháčov. Lebo Boh nehľadá na osobu, ale v každom národe ten, kto sa Ho bojí a činí spravodlivosť, je príjemný Jemu. V určitom zmysle slova však, Boh predsa „hľadá na osobu“! Je príjemný pred Ním ten, kto sa Ho bojí a činí spravodlivosť. Ten, ktorý úprimne túži po Ňom a po spravodlivosti Božej.

Znovuzrodenie a krst Svätým Duchom v tomto prípade sa udiali v jednom momente alebo s veľmi krátkym časovým rozdielom počas Petrovej kázne. Pretože Kornelius už bol pripravený a skrz jeho životný príklad určite aj „jeho dom“ bol pripravený. Taktiež v tomto prípade krst Svätým Duchom predchádzal vodný krst. Pretože keď ich už Boh evidentne pokrstil Svätým Duchom, Peter kázal ich pokrstiť aj vo vode. Neboli to batolátá, ale boli všetci tí, ktorí počúvali Petrovú kázeň, porozumeli pravde a uverili v Pána Ježiša. Boli to tí, ktorých už Boh Svätým Duchom pokrstil.

d. V Efeze

Štvrtú správu o vyliati Svätého Ducha nájdeme v Sk 19:1-7, kde čítame o tom, že keď Pavol prišiel do Efezu, našiel tam dvanásť mužov, ktorí boli učeníkmi Apolla, ktorý práve pred Pavlom bol v Efeze. Apollo bol Žid rodom z Alexandrie, bol výrečný a mocný v písmach a už bol vynaučovaný ceste Pánovej. Vrúci duchom hovoril a učil správne o Pánu Ježišovi, ale poznal iba krst Jánov. Keď manželka Priscilla a Akvila, Pavlovi spolupracovníci ho počuli v synagóge prosto a smelo hovoriť, prijali ho k sebe a dôkladnejšie mu vyložili cestu Božiu. A pretože chcel prejsť do Achaje, ho povzbudili k tomu a napísali učeníkom, žeby ho prijali. A keď tam prišiel, pádne usvedčal Židov, verejne, a poukazoval písmami, že Kristus je Ježiš.“ (Sk 18:24-28)

Pavol v Efeze našiel teda jeho učeníkov. Pri rozhovore s nimi vnímal, že – napriek tomu, že boli úprimní – niečo im chýbal. A sa ich opýtal: „*Či ste dostali Svätého Ducha, keď ste uverili?*“ Z otázky logicky vyplýva, že sa dá uveriť aj bez prijatia plnosti Svätého Ducha. Po „uverení“ je teda potrebný ďalší krok viery a to je naplnenie Svätým Duchom.

„*A oni mu povedali: Ba ani sme nepočuli, či je Svätý Duch. A on im povedal: A na čo ste teda pokrstení? A oni povedali: Na krst Jánov. A Pavel povedal: Ján krstil krstom pokánia a hovoril ľudu, aby uverili v toho, ktorý príde po ňom, to jest v Krista Ježiša. Keď to počuli, dali sa pokrstiť na meno Pána Ježiša. A keď potom vložil na nich Pavel ruky, prišiel na nich Svätý Duch a hovorili jazykmi a prorokovali. A bolo ich všetkých asi dvanásť mužov.*“

Podľa čoho spoznal Pavol, že títo dvanásť boli naplnení Svätým Duchom? Podľa toho, že „hovorili jazykmi a prorokovali“. Znamením krstu Svätým Duchom teda aj v tomto prípade bolo hovorenie v jazykoch. Od Apolla ešte nemali správne a úplne poznanie, ale Pavol im vysvetlil, že majú uveriť v Ježiša Krista, ktorého kázal Ján Krstiteľ. Prijatím Pána Ježiša prežili znovuzrodenie, boli pokrstení vo vode a vložením Pavlových rúk boli naplnení Svätým Duchom.

e. V Damašku pri obrátení Saula (Sk 9:1-19). Saulus z Tarzu po stretnutí s Pánom Ježišom na ceste do Damašku oslepol. Zavedli ho do mesta a bol tak tri dni, čo nevidel, a nejedol ani nepil. Bol v Damašku jeden učeník, menom Ananiáš, ktorého Pán poslal k nemu, aby prezrel a bol naplnený Svätým Duchom. Ananiáš nechcel Pána poslúchať, vediac, že Saul aj do Damašku prišiel, aby zajal kresťanov. Pán ho však usvedčil, že Saulus už je iný: „...*hľa, modlí sa...*“ – „*Id', lebo on mi je vyvolanou nádobou, aby zaniel moje meno i pred pohanov i pred kráľov i pred synov Izraelových. Lebo ja mu ukážem, ako mnoho musí on pretrpieť za moje meno.*“

„Vtedy odišiel Ananiáš a vošiel do domu a položiac na neho ruky povedal: Saule, bratu, Pán ma poslal, Ježiš, ktorý sa ti ukázal na ceste, ktorou si išiel sem, aby si prezrel a bol naplnený Svätým Duchom. A hneď spadli z jeho očí ako čo by lupiny, a prezrel naskutku a vstal a dal sa pokrstiť a prijal pokrm a posilnil sa.“ (Sk 9:17-19).

Keď Ananiáš so vzkladaním rúk sa modlil za Saula, on naskutku prezrel, bol naplnený Svätým Duchom a dal sa pokrstiť. Tu nie je zmienka o tom, že Saulus prehovoril jazykmi. Avšak on (apoštol Pavol) je ten, ktorý o sebe hovorí: „Ďakujem svojmu Bohu, že viacej hovorím jazykmi ako vy všetci...“, ako aj to, že „...hovoríť jazykmi nebráňte!“ (1Kor 14:18, 40). Pavol sa modlil v jazykoch!

f. Moje Letnice – osobné svedectvo

Po mojom obrátení, keď som počul vyučovanie o krste Svätým Duchom, a z Písma bolo poukázané a potvrdené, že to platí aj dnes a pre mňa tiež (Sk 2:39), začal som túžiť po tomto požehnaní. Vedel som však, že pred tým ešte potrebujem urobiť nejaké konkrétne kroky. Nestačí, že som sa rozišiel so starým spôsobom života, ale potrebujem dať do poriadku svoju minulosť. Na svoju minulosť potrebujem Božie odpustenie a niektoré veci potrebujem napraviť. Povedal by som: potrebujem urobiť „generálku“ vo svojom živote.

Na túto generálku som sa pripravoval tak, že v Božom Slove som úprimne hľadal, čo Boh hovorí o hriechu. V Biblii ako v zrkadle a vo svetle Svätého Ducha som úprimne skúmal svoje srdce, či tie veci, ktoré Boh považuje za hriech, sa nachádzajú v mojom živote, v mojej minulosti. Ja som to prežíval tak, že ako výsledok tohto „výskumu“ som napísal dlhý zoznam svojich hriechov, za ktoré som sa veľmi hanbil. Okrem hanby moje srdce ťažilo aj jedno nevysloviteľné bremeno mojich hriechov a ohavností, a hľadal som miesto, kde by som ho mohol položiť. S týmto zoznamom v ruke a s pokáním v srdci som vyhľadal jedného slúžiaceho brata, ktorý mi poukázal na to, že je jedno miesto, kde sa môžeme skloniť a položiť batoh svojich hriechoch, v duchu pod krížom Golgoty. Toto je jediné miesto, kde sa človek, ktorý činí pokánie môže stretnúť s Bohom!

Tak v prítomnosti tohto brata a v dôvernom rozhovore s ním a na modlitbách som vyznával svoje hriechy Bohu a prosil som o Jeho odpustenie. 2Kor 4:2 hovorí: „...sme sa odriekli skrytých vecí hanebnosti...“ Zo srdca mi spadlo bremeno, moje srdce sa očistilo a uvoľnilo. Potvrdilo sa Slovo, že „keď vyznávame svoje hriechy, Boh je verný a spravodlivý, aby nám odpustil a očistil nás od každej nepravosti.“ (1Jn 1:9). Tento verš je pevným základom istoty nášho spasenia. Keď my splníme Božie podmienky a vyznávame svoje hriechy, On je spoľahlivý a verný svojim zaslúbeniam, odpúšťa naše hriechy a krvou Pána Ježiša naše srdce očistí od každej nepravosti.

Okrem vyznávania som potreboval niektoré veci aj napraviť, vysporiadať, a tak som sa potreboval pokoriť a niektorých ľudí prosiť o odpustenie. Svätý Duch ma usvedčil aj o tom, že mám robiť poriadok a inventár medzi svojimi vecami, ktoré mi pripomínali moju minulosť. Boli to niektoré spomienkové predmety, magnetofónové nahrávky, fotky a hlavne knihy. Nehovoril mi to človek, ale Svätý Duch skrze moje svedomie.

Apoštol Pavol hovorí: „Ako ste prijali Krista Ježiša Pána, tak v ňom chodte!“ (Kol 2:6). Ja som Krista prijal takto. Poznal som Ho tak, že ma svojim Duchom usvedčil a viedol k radikálnemu vysporiadaniu svojho života. Ako si Ho spoznal a prijal Ty?

Po tejto „generálke života“ som vyhľadával modlitebné stretnutia a mal som túžbu, aby sa za mňa modlili, aby som prežil krst Svätým Duchom. Žiaľ, nestalo sa to! Bratia a sestry ma povzbudzovali, prežívali sme na modlitbách Božiu blízkosť, ale krst Svätým Duchom som nemohol prijať. Trvalo to dosť dlho, a bol som z toho zarmútený. Až raz v novembri... Cestoval som s mojimi spolupracovníkmi do Viedne na zájazd, na ktorý som sa prihlásil ešte pred mojím obrátením. Ako sme cestovali vlakom, necítil som sa dobre medzi svojimi kolegami, ktorí nič iné nevedeli, len rozprávať pikantné vtipy a historky, ktoré pre moje uši už neboli žiaduce. Rozmýšľal som, kde by som mohol pred tými ohavnými rečami ujsť. Túžil som utiecť z tohto sveta a byť so svojim Pánom.

Zo sveta som síce neušiel, ale išiel som do umyvárky, kde som spontánne pozdvihol svoje ruky a v hrmotajúcom rýchliku som uvoľnene chválil Pána. Zrazu som cítil, akoby ma niekto olial po krku za vedro teplej Božej lásky. Malá miestnosť bola naplnená Božou slávou a ja som začal Pána chváliť plynule neznámym jazykom, tak ako mi Svätý Duch dával vysloviť sa (Sk 2:4). Prežil som krst Svätým Duchom.

Od tej chvíle boli pre mňa modlitebné stretnutia už radostnejšie a už som nemal dôvod na smútok. Často sme boli radosťou Svätého Ducha tak opojení, ako apoštolovia na Letnice. Vyzerali, akoby boli opití od sladkého vína. Vďaka Bohu, pre mňa alkohol už navždy stratil svoj význam.

4.) Znamená krstu Svätým Duchom

Znamená prežitie krstu Svätým Duchom (nie len jedno z nich, ale všetky spolu):

- ◆ hovorenie v iných jazykoch - glossolalia (dôkaz ako pri vodnom krste „mokrú šaty“),
- ◆ /prekypujúca/ radosť – Ak niekto prehovorí v jazykoch, ale je bez radosti, no, neviem... ???
- ◆ /prekypujúca/ láska – Ak niekto hovorí v jazykoch, ale nemá lásku a prechováva nenávisť, nechce odpustiť, akého ducha prijal? Bol to Svätý Duch?!!!
- ◆ podstatná zmena života (napr.: zmocnenie svedčiť /„zbabelec“ Peter na Letnice/),
- ◆ oslavovanie Pána Ježiša Krista,
- ◆ odovzdanosť Pánovi Ježišovi.

Nie je možné odovzdať sa Pánovi a pritom mať dlhodobo svoje vlastné názory, staré záľuby a cestičky, pritom tvrdiť, že sme boli naplnení Svätým Duchom. Svätý Duch je duchom pravdy, ktorý človeka usvedčuje o pravde a človek nemôže dlhodobo zotrvať v nepravde (i náboženskej – napr. uctievanie p. Márie u tzv. charizmatických katolíkov), vo vlastných názoroch, v neposlušnosti, v blude, v hriechu a egoizme. Boh svojho Ducha dáva tým, ktorí Ho ochotne poslúchajú (Sk 5:32).

5.) Potreba krstu Svätým Duchom

Ak krst Svätým Duchom nie je podmienkou spasenia, prečo je teda potrebný?

- ◆ Nie len krst, ale aj plnosť Svätým Duchom je potrebná. Bez krstu však - t.j. prvého naplnenia, nemôže byť plnosť.
- ◆ Pohanská predstava: „ako si zmocniť Svätého Ducha pre svoje potreby, túžby, šťastie, pre svoj úžitok?“ Je to nesprávny motív. Biblická predstava: „ako môžem byť zmocnený a užitočný pre Svätého Ducha?“
- ◆ Boh koná všetko účelovo, s konkrétnym účelom. Aj svoje dary a moc svojho Ducha dáva k úžitku. Krst Svätým Duchom nie je daný v prvom rade preto, aby sme boli šťastní, ale užitoční. Samozrejme, prežitie krstu Svätým Duchom je veľkou radosťou a požehnaním, avšak nie konečným cieľom. Potrebujeme a máme hľadať v prvom rade nie dary ale Darcu, ktorý dáva aj dary.
- ◆ Po krste Svätým Duchom sa Jeho funkcie intenzívnejšie prejavujú.
- ◆ Po krste Svätým Duchom máme iný, jasnejší pohľad na Božie Slovo.
- ◆ Krst Svätým Duchom je vstupnou bránou do oblasti darov Svätého Ducha.
- ◆ Krst Svätým Duchom je príchut' budúcich vekov, príchut' neba, Božej prítomnosti.
- ◆ Krst Svätým Duchom je na upevnenie synovstva.
- ◆ Krst Svätým Duchom je živá a mocná nadprirodzená duchovná skúsenosť, živé stretnutie so živým Bohom. Svätý Duch skrze túto udalosť zjavuje, že Boh je realita, a že Ježiš Kristus je živý. Nikto nemôže popierať Božiu existenciu, kto krst Svätým Duchom prežil.
- ◆ Je to rezervný olej do obdobia skúšok viery v budúcnosti, k vernosti, keď príde tma, polnoc, keď aj spravodlivý sotva obstojí. Preto je potrebný až ku dňu vytrženia.
- ◆ Krst Svätým Duchom je potrebný k posvätenému životu (jemný prístroj, kompas).
- ◆ Je to zmocnenie k svedectvu a k službe, zmocnenie, vystrojenie do boja viery, do boja proti mocnostiam temnosti, k víťaznému životu v boji proti hriechu a pokušeniam.

- ◆ Zmocnenie k plodnému životu (ovocie Sv. Ducha a plodnosť v šírení evanjelia).
- ◆ Ku „skroteniu“ jazyka (Jk 3:5-10).
- ◆ K oslavovaniu Pána Ježiša Krista piesňami, životom a slovami, novými jazykmi, zázrakmi a darmi Sv. Ducha.
- ◆ K prímluvnej modlitbe v jazykoch. Svätý Duch pomáha modliť sa podľa Boha (Rim 8:26-27).
- ◆ K vzdelávaniu ducha jednotlivca (na modlitbe v jazykoch - 1Kor 14:4).
- ◆ Na budovanie cirkvi (obecenstva) - skrze dary Sv. Ducha (1Kor 14:5).
- ◆ K horlivosti za dielo Božieho kráľovstva, vrúcna túžba zachraňovať ľudí.
- ◆ Je to príkaz: „*bud'te plnení Duchom!*“ (Ef 5:18).
- ◆ Je to zaslúbenie platné aj dnes pre nás, pre každého z nás, aj pre teba! (Sk 2:39).

6.) Podmienky krstu Svätým Duchom

Krst Svätým Duchom je nezaslúžiteľným darom Božej milosti, ktorý Boh dáva svojim deťom, lebo im patrí. Nie až keď dosiahnu dokonalosť, úplnú svätosť ale práve k dosiahnutiu dokonalosti a posvätenia. Predsa, srdce musí byť pripravené prijať tento dar. **Sú to nesplniteľné požiadavky?**

- ◆ Je veľmi dôležité prežiť Božie odpustenie a mať v srdci o tom istotu. Keď tú istotu nemám, nemôžem za to zo srdca ďakovať. Cesta k plnosti však vedie cez vďaku a chválu! (Ef 5:19).
 - ◆ Srdce musí byť znovuzrodené, očistené, hriechy odpustené, život s Bohom a ľuďmi vysporiadaný, z démonických pviazaností rozviazaný. Srdce pri modlitbe za krst Svätým Duchom nemôže byť obťažované starosťami, problémami, pochybnosťami alebo zlým svedomím. Tieto prekážky majú byť prv na modlitbách odstránené (Lk 11:13, Mk 11:25-26).
- Ilustrácia:** Naše srdce je ako nádoba, v Božích očiach ako vzácna nádoba, zlatý pohár. Tento zlatý pohár však môže byť špinavý, prasknutý, nájdený, očistený a oddelený alebo pohár obrátený hore dnom, plný, či poloprázdny alebo deravý. Môj život bol ako špinavý, popraskaný zlatý pohár, ktorý sa váľal na smetisku tohto sveta. Môj Spasiteľ ma uzrel, pozdvihol, so svojou krvou ma očistil zvonka a z vnútra, uzdravil moje zranenia, zacelil moje praskliny, olejom svojho Svätého Ducha ma naplnil a oddelil na svoje účely. Aby ťa mohol naplniť, tvoj pohár nemôže byť obrátený hore dnom ani deravý. Jeden mladý človek v nedeľu v zbore išiel dopredu na výzvu a sa modlil: „*Pane, naplň ma! Vidiš, Pane, taký som prázdny, naplň ma!*“ – a odišiel domov radostný. To sa opakovalo asi 3-4 nedele. Jedna staršia sestra to sledovala a nakoniec hovorila Pánovi takto: „*Nenaplň ho, Pane! Nevidiš, že je deravý?*“ Áno, naše srdce nemôže byť „deravé“, pretože to prijaté požehnanie sa rýchlo vyparí, utečie. Človek s deravým srdcom je ten, ktorý cez týždeň žije svoj život podľa tela, podľa sveta, ale v nedeľu chce byť požehnaný. Olej Svätého Ducha je nám daný k službe, k víťaznému svedeckému životu a nemôžeme ho premárniť.
- ◆ Je veľmi dôležité prežiť Božie odpustenie a mať o tom v srdci istotu. Keď tú istotu nemám, nemôžem za to zo srdca ďakovať. Cesta k plnosti však vedie cez vďaku a chválu.
 - ◆ Ochota poslúchať Pána. Láskavé privinutie k Nemu. Ochota zrieknuť sa vecí a nevedomých alebo utajených hriechov, ktoré Svätý Duch zjavuje. Ochota slúžiť, svedčiť (Sk 5:32, Jn 14:21, 23, Žalm 91:14).
 - ◆ Túžba ako po vzduchu. Smäd (Jn 7:37-39). Túžba verzus apatia – nikto nebol pokrstený so Svätým Duchom bez túžby. Je potrebné si uvedomiť, že plnosť Svätého Ducha je životu dôležitá potreba. Duchovné dary (charizmata) pre kresťana nie sú prepychom ako luxusné auto, ale nevyhnutnou potrebou ako každodenný chlieb. Poklad (Mt 13:44), ktorý bohatý mládenec odmietol, Zacheus našiel, Ezau zavrhol, Jakob získal (1M 32:26).
 - ◆ Prosiť (Lk 11:13), prosiť podľa Božej vôle (1Jn 5:14). Je to prosba podľa Božej vôle? - Amen!
 - ◆ Prosiť a volať na Boha (nepohoršujme sa, keď niektorí volajú skutočne zo srdca).
 - ◆ Prosiť s vierou (Mk 11:24). Základom prijatia každého daru – aj krstu Sv. Duchom – je viera. Každý dar funguje na princípe viery. Veriť tak ako Písmo hovorí (Jn 7:37-39).

Uveriť, že krst Svätým Duchom je realita, biblická pravda a je nevyhnutne potrebný aj pre mňa. Viera nie je nádej. Viera je prítomnosť. Verím, že teraz keď prosím – dostanem, lebo On to zaslúbil. On je verný, zaslúbenie platí aj pre mňa a moje srdce je pripravené ho prijať. Detinská viera nemudruje, nefilozofuje, nerobí si predstavy.

- ◆ Prosiť s dôverou. Keď som úprimný, chcem konať Božiu vôľu a k tomu prosím o Jeho zmocnenie, tak môžem smelou dôverou veriť, že Boh ma nenechá byť oklamánym nejakým falošným duchom, ale dá to, o čo som prosil, Svätého Ducha (Žalm 18:27, Lk 11:11-13).
- ◆ Prosiť s vytrvalosťou, nedať sa odbiť, odradiť po „neúspechu“ (Lk 11:5-9, 18:1-5, Mt 15:21-28.). Pán Ježiš povedal, že „*nebeské kráľovstvo trpí násilie, a tí, ktorí činia násilie, uchvacujú ho.*“ (Mt 11:12). Verím, že tento výrok Pána Ježiša sa vzťahuje na tých, ktorým nie je ľahostajné, či nebeské kráľovstvo a jeho dary – aj krst Sv. Duchom – uchvacujú alebo nie. V záujme uchvátenia nebeského kráľovstva, v záujme dosiahnutia Božích darov a zaslúbení sú ochotní nad sebou, nad svojou starou prirodzenosťou a ľahostajnosťou „spáchať násilie“, ako Jakob, ktorý zápasil s anjelom: „*Nepustím ťa, len ak ma požehnáš!*“ (1M 32:26).
- ◆ Chválenie, oslavovanie Pána. Nie formálne, z prinútenia, nie len na povzbudzovanie spolumodlitebníkov ale uvoľnene zo srdca, z vďačnosti a lásky voči Pánovi (Ef 5:18-19).
- ◆ Aktívna účasť, spolupráca so Svätým Duchom. Prísť k Pánovi Ježišovi a piť (Jn 7:37). Ja nemôžem piť za teba. Sk 2:4 – oni hovorili, začali hovoriť inými jazykmi, nie Svätý Duch. Pasivita neprinesie žiadny výsledok. Svätý Duch nie je „pečená holubica“ ale živá. Nechaj sa opiť od tohto nebeského „sladkého“ vína, nezaškodí byť trocha „bláznom“ v očiach svojho rozumu a radovať sa v Svätom Duchu ako Dávid (2Sam 6:16).

Ilustrácia: Jeden 14 ročný chlapec sa veľmi hanbil za to, že ešte sa nenaučil bicyklovať. Zároveň aj závidel svojmu deväť ročnému bračkovovi, že on tak veselo sa naháňa na bicykli. Aj ho poprosil: „*Ukáž mi, ako sa treba bicyklovať!*“ Ten mu chytrou odpoveďou povedal: „*Pozri sa, takto!*“ – vyskočil na bicykel a odfujazdil. – „*No, týmto som sa nestal múdrejším!*“ – hovoril si strašne. Raz zbadal, že bicykel jeho kamaráta je opretý o slivkový strom a nikto nie je v blízkosti. Obzeral sa okolo, uistil sa, že ho nikto nevidí, sadol si na bicykel a začal krútiť s pedálmi. A to išlo! – „*Ved' to je také jednoduché!?*“ – Takto je aj s krstom v Svätom Duchu. Bez aktívnej účasti, viery a odvahy nikto nemôže mať skúsenosti. To nepôjde! Nikto nemôže byť parašutistom bez prvého zoskoku z lietadla. Aj Šimon Peter sa rozhodol (a musel) prekročiť bok loďky, aby začal chodiť po vode. Postavil sa na slová Pána Ježiša, vykročil s vierou, a jeho telesné zmýšľanie zostalo v loďke.

- ◆ Jednomyselnosť modlitebníkov (Sk 2:1, Mt 18:19-20, Žalm 133).

7.) Prekážky krstu Svätým Duchom

- ◆ Nevyznané, utajené a milované hriechy, milovanie svetských vecí, nevysporiadané vzťahy, poviazanosť, z ktorej osoba nechce byť oslobodená, modla v srdci, nebiblická náboženská tradícia a pod.
- ◆ Nevedomá démonická poviazanosť, poverčivosť, zabudnuté hriechy - zvlášť okultné.
- ◆ Pochybnosti, nevera voči krstu Svätým Duchom.
- ◆ Pýcha, predsudky o letničných veriacich, o letničnej skúsenosti.
- ◆ Ľahostajnosť, nedostatok túžby.
- ◆ Nesprávny motív - prečo? Chceš byť šťastný alebo užitočný? Pán pozná motívy nášho srdca. „*Prosíte a neberiete, pretože si zle prosíte, aby ste to spotrebovali vo svojich rozkošiach.*“ (Jk 4:3).
- ◆ Osobné predstavy, mudrovanie, očakávanie požehnania od ľudí.
- ◆ Osobné sklamanie, rany kvôli neúspechu na modlitbách za krst Svätým Duchom.
- ◆ Komplikované myslenie. Pán Ježiš hovoril, že: „*Kto by neprijal kráľovstvo Božie ako dieťa, nevojde nikdy do neho.*“ (Mk 10:15, Lk 18:17). Mnohí, vo viere starší veriaci, už prestali byť deťmi. Možno boli vyučovaní, že na krst Svätým Duchom je potrebné čakať. Už tak dlho čakajú, že stratili detinskú vieru. Pritom mnohí čerstvo znovuzrodení krst Sv. D. už prežili.

- ◆ Iné komplexy: - „*Ja nie som hodný,... ja si to ešte nezaslúžim!*“ Kedy budeš toho hodný? Krst Svätým Duchom nie je odmenou za zásluhy, ale dar synom. Nie vtedy, keď už budeš hodný, svätý, ale na začiatku cesty k dosiahnutiu svätosti.
- „*Ako budem vypadat', čo si ľudia o mne budú myslieť, keď sa nahlas budem modliť /bľabotať/ v jazykoch?*“

- ◆ Nebiblické názory, nevedomosť alebo aj cudzí duch – nasledujúce výhovorky a námietky:

8.) Výhovorky, námietky, nebiblické názory na krst Svätým Duchom

- ◆ „*My sme už dostali Svätého Ducha, keď sme prijali Pána Ježiša.*“ – Myslím si, že túto otázku sme si už vyjasnili.
- ◆ „*Krstom Duchom Svätým rozumiem pripojenie sa ku Kristovmu Telu, k cirkvi. Keď som bol pripojený k cirkvi, to bol môj krst Svätým Duchom.*“ (1Kor 12:13). Pán Ježiš však jasne povedal, že krst Svätým Duchom, o ktorom hovoril Ján Krstiteľ, učeníci prežijú v Jeruzaleme o niekoľko dní, čo sa naplnilo na Letnice. Túto udalosť sprevádzalo hovorenie jazykmi (Sk 1:5, 2:4).
- ◆ „*Či všetci hovoria jazykmi?*“ (1Kor 12:30) – Hovorenia jazykmi sú rôzneho druhu a majú rôzne poslania (1Kor 12:10). Z kontextu vyplýva, že tento verš, kde Pavol kladie túto otázku sa nevzťahuje na každý „druh“ hovorenia jazykmi, len na niektorý! (Podrobnejšie vysvetlenie vid' pri pojednávaní jednotlivých duchovných darov, v odseku: **/Rôzne/ druhy jazykov.**)
- ◆ „*Nepotrebujeme dary, len lásku! Pretože <...keby som hovoril ľudskými jazyky aj anjelskými, a keby som nemal lásky, bol by som cvendžiacim kovom alebo zvučiacim zvonom. A keby som mal proroctvo a vedel všetky tajomstvá a mal každú vedomosť a keby som mal akúkoľvek vieru, takže by som vrchy prenášal a lásky keby som nemal, nič nie som.>* (1Kor 13:1-2)“. – To je pravda! Avšak popri láske sú potrebné aj dary Svätého Ducha. Potrebná je harmónia: 9 darov (1Kor 12:8-10) – 9 ovocí (Gal 5:22). Hymna lásky v 1Kor 13. kapitole nie náhodou je zoradená medzi 12. kap. o daroch Svätého Ducha a 14. kap., v ktorej apoštol Pavol hovorí o poriadku používania duchovných darov. Túto harmóniu znázorňuje aj krásny obraz opísaný v 2M 28:34. Rúcho plášťa veľkňaza na podolku dookola ozdobovali striedavo 24 zlatých zvončekov a 24 granátových jabĺk (dary a ovocie).
- ◆ „*Láska je najväčší dar!*“ – Láska nie je dar, láska je ovocím Svätého Ducha (Gal 5:22)!
- ◆ „*Hovorenie v jazykoch je najmenší dar, pri vymenovaní darov je na poslednom mieste.*“ Každý dar je rovnako dôležitý a má svoj miesto a význam v živote a službe kresťana.
- ◆ „*Dary Ducha Svätého, hovorenie jazykmi, proroctvo, zázraky prestali apoštolskou dobou.*“
 - ⇒ Zástancovia tejto teórie argumentujú s tým, že v dobe prvých kresťanov pohanstvo a modlárstvo bolo veľmi silné a preto dary Svätého Ducha na demonštráciu Božej moci boli potrebné. Teraz nie je silné pohanstvo, modlárstvo a čarodejstvo? Teraz nie je potrebné, aby Boh skrz Svätého Ducha demonštroval svoju moc? Božím plánom je aj dnes, „*aby bola teraz skrze cirkev oznámená kniežatstvám a mocnostiam v ponebeských oblastiach prerozmanitá múdrosť (a moc) Božia.*“ (Ef 3:10).
 - ⇒ Druhý argument zakladajú na veršoch 1Kor 13:8-10 – „*Láska nikdy neprestáva. Ale buď proroctvá, budú zmarené; buď jazyky, umlknú; buď veda (známosť), bude zmarená. Lebo z čiastky známe a z čiastky prorokujeme; ale keď príde to, čo je dokonalé (plnosť), vtedy to z čiastky bude zmarené.*“ Podľa ich názoru plnosť už prišla vtedy, keď novozákonné spisy boli kanonizované a uzavreté. „*Teraz už máme Bibliu, plnosť už prišla, nepotrebujeme znamenia!*“ Keď podľa nich plnosť prišla, tak len proroctvo a jazyky prestali? Dary poznania, známosť a múdrosť, ktoré aj oni uznávajú, nie? V citovanom odseku však tieto dary sú spolu spomenuté s jazykmi a proroctvom.

Lenže plnosť ešte neprišla! Apoštol Pavol o 2 verše ďalej takto definuje túto plnosť: „*Lebo teraz vidíme v zrkadle, v záhade, ale potom tvárou v tvár; teraz poznávam z čiastky, ale potom poznám dokonale tak, ako aj som poznaný.*“ (1Kor 13:12). To „*potom*“ bude až vo večnosti, keď Ho uvidíme tvárou v tvár. Plnosť príde vtedy, keď Syn „...*oddá kráľovstvo Bohu a Otcovi, keď zruší každé kniežatstvo a každú vrchnosť a moc. Lebo on musí kraľovať, dokiaľ mu nepoloží všetkých nepriateľov pod jeho nohy. Ako posledný nepriateľ bude zničená smrť. Lebo, je napísané, všetko podrobil pod jeho nohy. Ale keď povie, že je všetko podrobené, je zrejmé, že krome toho, ktorý mu to všetko podrobil. A keď mu bude všetko podrobené, vtedy sa i sám Syn podrobiť tomu, ktorý mu všetko podrobil, aby bol Boh všetko vo všetkom.*“ (1Kor 15:24-28). My veríme, že dary Svätého Ducha sú zaslúbené aj pre dnešnú dobu (Sk 2:39), že Ježiš Kristus včera, dnes i na veky je ten istý (Žid 13:8), Ktorého prácu Svätý Duch pokračuje i dnes až kým sa nevráti pre cirkev. Vtedy príde plnosť, vtedy už nebude potrebné proroctvo ani viera, ani jazyky, ani známosť, zostáva len láska. Dovtedy však nám platí Slovo Božie: „*Nechcem, bratia, aby ste o duchovných daroch nevedeli.*“ (1Kor 12:1). „*Stíhajte lásku a snažte sa horlivo o duchovné dary...*“ (1Kor 14:1).

- ⇒ Zástancovia tejto teórie nemajú problém uznať, že duchovné dary fungovali v Starom Zákone, fungovali v dobe Pána Ježiša Krista a apoštolov, ale majú problém uznať, že i dnes fungujú. Nemali by problém uznať niektoré dary ako dar poznania, múdrosti alebo viery, ich hlavným problémom je explicitne hovorenie v jazykoch. Tento dar je pre nich kameňom úrazu a pohoršenia, ktorý odmietajú. A preto „anblock“ odmietajú všetky dary.
- ⇒ Čo zostane z Biblie, keď síce uznáme jej morálne zákony, ale neuznáme jej moc pre dnešnú dobu? Neuznáme dar hovorenia v jazykoch, neuznáme platnosť Jk 5:14-15 – „*Je niekto nemocný medzi vami? Nech si zavolá starších zboru, a nech sa modlia nad ním pomažúc ho olejom v mene Pánovom. A modlitba viery uzdraví chorého, a Pán ho pozdvihne, a keď urobil hriechy, odpustí sa mu.*“ Čo robia dnes starší, či presbyteri v kresťanských zboroch, akú úlohu majú, keď túto základnú službu nepraktizujú, pretože vraj, v dnešnej dobe toto slovo už neplatí? Už len o financiách sa rozhodujú?
- ⇒ Je to podobné, ako keď cibuľu šúpeme a postupne odstránime vrstvu po vrstve. Možno niekto by našiel dôvod odhodiť postupne každú vrstvu. Čo zostane z takejto cibule? Dnešné kresťanstvo takto zbavené darov a moci Svätého Ducha zostáva len ceremoniálnou inštitúciou, filozofiou či zákonníckym náboženstvom. Takéto kresťanstvo zbavenej moci je ako soľ, ktorá stratila svoju slanosť a ľudia ju pošliapu. Preto dnes ľudia skôr sa obracajú k východným náboženstvám a filozofiám, ezoterike a čarodejníctvu než ku kresťanskej viere.
- ⇒ Ich ďalším argumentom je, že „*tí, ktorí hovoria jazykmi, nie sú vždy dobrým svetlom evanjelia.*“ – Žiaľ, tento argument často (a sčasti) je opodstatnený, ale aj letniční veriaci – ako každý – sami sa budú zodpovedať Pánovi za svoj život. Eventuálny zlý životný príklad niektorých kresťanov však nemôže byť dôvodom odmietnutia Božích darov. Mimo toho, väčšina letničných je dobrým svetlom evanjelia! Je potrebné spoznať, do akej miery treba tú „cibuľu ošúpať“!
- ◆ „*Okolo darov Svätého Ducha bolo už veľa škriepok a preto o tom už nechcem ani počuť.*“ – Žiaľ, príčinou väčšiny týchto škriepok je hlavné nepochopenie a odmietnutie darov Sv. D.

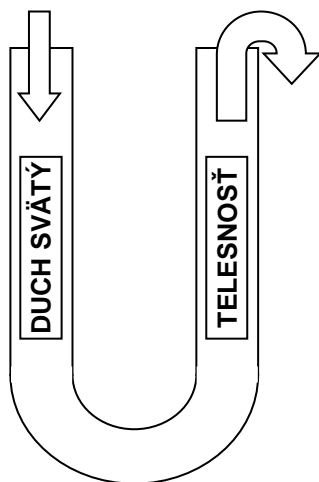
C. PLNOŠŤ SVÄTÝM DUCHOM

V predchádzajúcej časti sme už hovorili o tom, že znovuzrodenie zo Svätého Ducha, prijímanie Svätého Ducha, prijatie závdavku Svätého Ducha je tá istá duchovná skúsenosť pri prijatí Pána Ježiša Krista za osobného Spasiteľa a Pána. Podstatne inou duchovnou skúsenosťou je krst Svätým Duchom. Je to prvé naplnenie Svätým Duchom. (Krst = ponorenie, vnorenie sa do ..., do Svätého Ducha), ktoré sa prejavuje radostným oslavovaním Pána Ježiša v iných jazykoch, ako Svätý Duch dáva vysloviť sa (Sk 2:4). Hovorili sme, že z pohľadu **účelnosti krstu Svätým Duchom** (ktorou je posvätenie a Svätým Duchom zmocnený svedecký život) ani nie ten krst, ale navyše, plnosť Svätým Duchom je potrebná. Bez krstu však, ktorý je prvým naplnením, nemôže byť plnosť.

Už sme hovorili, že keď Pán Ježiš Kristus hovoril svojim učeníkom, že budú pokrstení Svätým Duchom, použil slovo ponorenie, ale keď sa to naplnilo na Letnice, tam nie je napísané, že boli pokrstení, ale boli naplnení Svätým Duchom. Teda slová krst (ponorenie) a naplnenie sú synonymá. Mohli by sme tvrdiť, že **ponorenie (krst) je prvá skúsenosť a naplnenie sa opakuje**. V Sk 4:8 čítame, že keď po uzdravení chromého apoštolov (Petra a Jána) uväznili a druhý deň ich vypočúvali, „*Peter, razom naplnený Svätým Duchom*“ začal na obhajobu svoju kázeň. Peter s ostatnými v Sk 2. kapitole bol Svätým Duchom naplnený, no tu v 4. kap bol znovu naplnený. To znamená, že Peter medzi tým asi nežil neustále v plnosti Svätého Ducha. Inak by nemusel byť v 4. kapitole znovu naplnený. To však neznamená, že nemal Svätého Ducha, že stratil spásu, ani to, že zhršil. Aj on bol len človek a robil aj chyby. Neskôr zo strachu od Židov v Galácii sa pretvaroval, za čo ho Pavol napomenul (Gal 2:11-14). V Sk 4:31 čítame, že veriaci v Jeruzaleme, ktorí na Letnice boli naplnení Svätým Duchom, po prepustení apoštolov, „*sa pomodlili, zatriaslo sa miesto, kde boli zhromaždení, a zrazu boli všetci naplnení Svätým Duchom a hovorili slovo Božie prosto a smelo.*“ Apoštol Pavol v Sk 9. kapitole bol naplnený Svätým Duchom, no potom v Sk 13:9 čítame, že bol znovu naplnený. To znamená, že **plnosť Svätého Ducha nie je permanentný stav**. Je veľmi nebezpečné, ak si niekto myslí, že keď raz bol naplnený Svätým Duchom, už všetko, čokoľvek robí, je zo Svätého Ducha.

Ľudia, ktorí popierajú osobnosť Svätého Ducha často nám dávajú otázku: „*Ak Svätý Duch je osoba, ako môže byť človek plnený osobou?*“ Po prvé, Biblia hovorí o oboch pravdách. Biblia jasne hovorí, že Svätý Duch je osoba. Nie fyzickým telom obmedzená bytosť, ale duch a Boh, ktorého pôsobenie ľudskou logikou nie je obmedzené. Božie Slovo stojí nad každou ľudskou logikou. Biblia jasne hovorí aj o tom, že prví kresťania boli naplnení Svätým Duchom a vyzýva kresťanov, aby boli naplnení Svätým Duchom: „*bud'te plnení Duchom!*“ (Ef 5:18). Táto výzva Božieho Slova je príkaz!

Za druhé, nad ľudskou logikou stojí aj to, že ľudia, napr. zaľúbenci môžu byť tak „plní“ svojou milovanou osobu, že vždy len a len na ňu myslia, a o nej hovoria každému? A tá láska im dáva aj silu. Túto skúsenosť nikdy nemôže pochopiť ten, kto ešte nikdy nebol zaľúbení. Podobne je to aj v súvislosti nášho vzťahu lásky s Pánom Ježišom. Ak sme plní Svätého Ducha, sme zaľúbení do Pána Ježiša, o ňom sa rozmyšľame, o ňom sa rozprávame a hľadáme to, čo sa Jemu ľúbi. Ak sme plní Svätým Duchom, Pán Ježiš nemá žiadneho soka v podobe ducha tohto sveta v našom živote.

Plnosť Svätým Duchom pre kresťana, ktorý chce mať účasť na vytržení Cirkvi, je nevyhnutne potrebná! Naše srdce sa podobá spojeným nádobám. K naplneniu Svätým Duchom najprv potrebujeme sa vyprázdniť. Svätý Duch nevytláča našu telesnosť! On je gentleman! On nás len usvedčuje. My potrebujeme vyprázdniť sa a pripraviť Mu v srdci miesto. Potrebujeme zo srdca odstrániť hriech, telesnosť, mŕtve skutky, sebecké záujmy, svojvôľu, hnev, pýchu, neodpustenie. Čím viac miesta Mu pripravujeme, On nás tým viac naplní svojou bytosťou a svojou mocou. Tak ako Ján Krstiteľ povedal vzhľadom na Pána Ježiša: „*On musí rásť a ja sa menšiť.*“ (Jn 3:30). Viem, že je to proces. On však trpezlivo nás vždy usvedčuje a čaká, žeby sme pokorne poslúchli jeho hlas, aby On nás znovu a viac naplnil a zmocnil, použil k svojmu veľkému dielu. Preto potrebujeme zo srdca odstrániť aj každú modlu.

Kresťan sa podobá aj balónu, ktorý môže byť plnený rôznymi plynmi: vzduchom, ľahkým héliom, ťažkým kysličníkom uhličítym. Ak balón je plnený vzduchom, vo vzduchu pláva. Keď postrčíš hore, trocha poskočí, ale zemská príťažlivosť ho znovu ťahá k zemi. K takémuto balónu sa podobá mnoho kresťanov, ktorí vo svojom duchovnom živote plávajú raz hore, raz dole. Ak balón je plnený ťažkým plynom, napr. kysličníkom uhličítym, nielen zemská príťažlivosť, ale aj ten plyn ho tlačí dole. Tento balón znázorňuje človeka kresťana, ktorý je s hriechom gniavený, svojimi problémami, starosťami tohto sveta, zvodom bohatstva a rozkošami života (Mt 13:22) je tak pritlačený k zemi, že nevie sa s vierou nadniesť, nad nimi zvíťaziť a radostne chváliť Pána. Svätým Duchom plný kresťan je ako balón plnený ľahkým héliom, ktorý s ľahkosťou sa vznáša hore k nebesiam. Avšak aj taký balón potrebuje byť rozviazaný, pretože keď je lanami pripútaný k zemi, nemôže lietať. Taktiež aj lietajúci „balón“ potrebuje usmernenie a riadenie, inak niekde v atmosfére môže „prasknúť“. Svätý Duch nás chce viesť. Balón môže byť plnený naplno alebo môže byť poloprázdny. Aj správne naplnený balón sa môže prederaviť. Preto je potrebné naše srdce chrániť, aby sa „neprederavilo“ a náplň Svätého Ducha „nevyfučala“. Je nevyhnutné potrebné neustále, plynule znovunaplnenie Svätým Duchom tak, ako niektoré lietadlá tankujú počas letu.

Ešte niečo: seba môžeš plniť len vzduchom! My potrebujeme byť plnení Svätým Duchom!

Kresťanský život má rôzne stupne. Každý, kto sa narodil do Božieho kráľovstva, je Božím dieťaťom. Je duchovným bábätkom, ktoré potrebuje mliečko a potrebuje rásť. Potom je vek duchovného dospievania. Tínedžeri už potrebujú tvrdší pokrm. Potom je vek dospelého synovstva. Synom Otec už môže zveriť zodpovedné úlohy. Každý, kto sa narodil znova, je Božím dieťaťom, ale synmi Božími sú tí, ktorí sú vedení Duchom Božím (Rim 8:14). Potom je vek duchovného otcovstva. V cirkvi je málo veriacich, ktorí sa dospejú na túto úroveň. Každý veriaci potrebuje duchovne rásť. Nemôže sa uspokojiť a stáť na jednom mieste, potrebuje ísť ďalej do vyšších duchovných sfér. V duchovnom živote nemôžeme prestať rásť a zostať zakrpatení.

Túto pravdu Biblia vyjadruje s rôznym spôsobom. Okrem rôzneho napomenutia apoštola Pavla, sú niektoré biblické obrazy, udalosti, ktoré nám ukazujú Boží plán ísť ďalej do vyšších sfér víťazného duchovného života.

Život kresťana má tri hlavné úseky:

1. Starý život v hriechu pred znovuzrodením
2. Život kresťana podľa tela
3. Život kresťana podľa Ducha

Toto trojité členenie kresťanského života znázorňuje aj príbeh putovania izraelského národa z Egypta na púšti do zaslúbenej zeme.

Boh predivným spôsobom vyviedol izraelský národ z egyptského otroctva tým cieľom, aby za štyridsať dní prešli cez púšť a cez Jordán, a obsadili zaslúbenú zem. Z Biblie poznáme, že tento Boží úmysel sa neuskutočnil. Okrem Jozuu a Kálefa po 40 ročnom blúdení všetci museli zomrieť na púšti. Do zaslúbenej zemi, okrem tých dvoch zo starej generácie, vošla len tá nová generácia, ktorá sa narodila na púšti.

Život izraelského národa sa delí na 3 úseky:

- otroctvo v Egypte
- putovanie na púšti
- v zaslúbenej zemi

Toto trojité členenie života izraelského národa znázorňuje aj trojité členenie kresťanského života.

Otroctvo v Egypte symbolicky znázorňuje život kresťana, keď ešte žil vo svete, v otroctve hriechu. Starý život v hriechu. Aké bolo to otroctvo v Egypte? Aké to bolo v tvojom a mojom živote?

Putovanie na púšti. Zázračný prechod Izraela cez Červené more symbolizuje vodný krst na znamenie toho, že kresťan bol vyslobodený z Egypta hriechu a z otroctva satana, aby slúžil svojmu Bohu. Putovanie Izraela na púšti znázorňuje život kresťana, ktorý síce bol pokrstený, ale žije podľa tela. Znázorňuje život kresťana, ktorý bol znovuzrodený, ale nežije v plnosti Svätého Ducha. Pavol píše do Korintu: „*Ste telesní.*“ (1Kor 3:3). Izrael na púšti reptal, vzbúrili sa, chceli sa vrátiť do Egypta, ich srdce zostalo v Egypte, neustále snívali o mäsoových hrncoch, o tekvici a cibuli, vracali sa k modloslužbám, nemali víťazstvo, a preto 40 rokov blúdili okolo – boli „zagruntovaní“. Tak podobne aj dnes mnoho kresťanov je takých „zagruntovaných“ – točia sa okolo seba, pretože ich srdce zostalo vo svete. Vieme, že táto generácia ani nevidela zaslúbenú zem, ale zahynuli na púšti.

V zaslúbenej zemi. Život Izraela v zaslúbenej zemi znázorňuje život kresťana, ktorý žije v plnosti Svätého Ducha. Je to oblasť víťazného života a oblasť služby s darmi Svätého Ducha. Život kresťana, ktorý už nežije, nebojuje podľa tela, ale podľa Ducha. Avšak, ani na tejto oblasti nemôžeme si založiť ruky, že už na nás nečíha nebezpečenstvo. To neznamena život v pohode, bez boja, ale práve možno doteraz nepoznané boje, ale aj víťazstvá.

Izrael na púšti v bojoch vo väčšine prehrával. Len raz-dva razy vyhrali boj. Za Jordánom však, okrem jedného, každý boj vyhrali. Jozuovu dobu a Jozuovu knihu charakterizuje séria víťazstiev a postupného obsadenia zaslúbenej zeme. Život v zaslúbenej zemi pre kresťana znamená víťazný život v bojoch proti hriechu, pokušeniam, proti starej prirodzenosti a vášňam, ako aj proti mocnostiam temnosti. Keď pod vedením Jozuovým Izrael mal prejsť cez Jordán, „*Jozua povedal ľudu: Posväťte sa, lebo zajtra učiní Hospodin divy vo vašom strede.*“ (Joz 3:5). A keď začali obsadzovať zaslúbenú zem, dostali príkaz (HEREM), aby zlikvidovali každú modloslužbu a aby sa nespoločovali s pohanskými národmi. Je pravdou, že do smrti Jozuu Kanaan ešte nebol celkom obsadený.

Nasledujúce pokolenie už nebralo vážne zákaz nespoločovať sa s pohanmi a to znamenalo veľké problémy pre národ. Pretože Izrael tento príkaz dôsledne nesplnil, tie pohanské národy vždy boli pre nich trnmi a bodliakmi (osídlami, smečkou, pascou a bičom) a sužovali ich.

V živote Izraela teda radikálny HEREM bol veľmi dôležitým príkazom vyhladiť všetko, čo v Božích očiach bolo zarieknuté na úplnú záhubu. Tak isto znovuzrodený kresťan, ak vo svojom živote nevykoná tento radikálny krok – HEREM, nemôže ísť ďalej do zaslúbenej zeme.

Keď Boží ľud berie vážne posvätenie, prebudenie príde ako v Efeze. V Sk 19:18-20 môžeme vidieť, že v Efeze vtedy prišlo prebudenie, keď uverivší vyznávali svoje hriechy a spálili pohanské okultistické predmety v hodnote 50 tisíc strieborných peňazí. A tak silne rástlo Slovo Pánovo a vzrástalo sa. (Sk 19:18-20).

Toto trojité členenie kresťanského života znázorňuje aj trojité členenie svätostánku. Svätostánok ako aj jeruzalemský chrám mali tri časti: nádvorie, svätyňu a svätyňu svätých. Do nádvorí mohol ísť každý Izraelita. Do svätyne mali prístup len kňazi a do svätyne svätých, kde prebývala Božia sláva, mohol vstúpiť len veľkňaz a len raz do roka s krvou obetného baránka.

Svätyňu od svätyne svätých oddelila len opona. Pretože pri ukrižovaní Pána Ježiša opona bola roztrhnutá, prístup do Božej prítomnosti skrz vieru v Pána Ježiša Krista je umožnený pre každého. Božia sláva prebývala za oponou. Za „oponou“ sú pokladnice nevyčerpatelného Božieho požehnanie, ďalšie komnaty, vždy nové a čerstvé zjavenia. Nie sú to zjavenia mimo Biblie, ale to staré biblické zjavenie osobitné objavené, objasnené pre nás každého. Peter: „*ako máme všetko jeho božskej moci, darovanej k životu a k pobožnosti...*“ (2Pt 1:3). Pán nám daroval, zaslúbil všetko, čo je potrebné k pobožnému životu. My máme právo vo viere si privlastniť všetko, čo Boh má pre nás zaslúbené a pripravené. To sú oblasti, to je život za oponou, kde sme ešte nikdy neboli, a veci, čo sme ešte nevideli ani netušíme. Je to život v plnosti Ducha Svätého. Žiaľ, mnoho kresťanov sa uspokojí s tým, že je spasený a nemá túžbu ísť ďalej.

Podobné členenie kresťanského života znázorňuje aj Ezechielove videnie (Ez 47:1-12).

Prorok Ezechiel bol v babylonskom zajatí. V 40. kapitole hovorí o tom, že v 25. roku zajatia bola nad ním ruka Hospodinova a vo vytržení ho preniesla do zeme Izraelovej. Vo videniach ho Bohom poslaný muž (anjel) viedol a poukázal mu budúcu slávu mesta a chrámu. Nemyslím si, že to bolo telesne vytrženie, premiestnenie do Jeruzalema (ako v prípade Filipa do Azótu – Sk 8:40), ale duchovne (ako ap. Pavol do nebeskej sféry – 2Kor 12:2-4).

Jeruzalemský chrám (Šalamúnov chrám) v tom čase už bol zničený. Ktorý chrám mu anjel poukázal? Budúci chrám, ktorý po návrate z Babylonu mal byť postavený, ktorý potom Zorobábel aj postavil? Alebo Herodesov chrám? Či ten chrám, ktorý Židia chcú postaviť v budúcnosti? Zorobábelov chrám nemal takú slávu ako tento opísaný, tobôž nie Herodesov chrám. Herodes bol krvilačný bezbožný človek, ktorý jeruzalemský chrám stával na svoju slávu. Ja si myslím, že to bola sláva duchovného chrámu, ktorým je Kristova cirkev.

V 47. kapitole čítame, že prorok videl krištáľovú čistú vodu, ktorá vyvierala z chrámu, od Božieho trónu. Pán Ježiš Kristus svojou smrťou na Golgote otvoril žriedlo živej vody pre ľudstvo. Zjavila sa milosť Božia pre hriešnikov. Jeho trónom bol kríž a tŕňovou korunou bol korunovaný. Ešte pred tým však „...v ten veľký deň sviatku stál Ježiš a volal: Ak niekto žízni, nech príde ku mne a pije! Kto verí vo mňa, ako hovorí Písmo, rieky živej vody potečú z jeho vnútra. Ale to povedal o Svätom Duchu, ktorého mali dostať uverivší v neho. Lebo ešte nebolo Svätého Ducha, pretože Ježiš ešte nebol oslávený.“ (Jn 7:37). Po Jeho vzkriesení a oslávení, na Letnice sa však tieto slová naplnili. Bol vyliaty Svätý Duch a „rieky živej vody potečú“ z vnútra každého, kto k Ježišovi príde a sa napije z tejto vody. Odvtedy tento prúd živej vody preteká cez celý tento svet.

V tomto svete je však aj iný, špinavý prúd, prúd ducha tohto sveta, hriecha a smrti. Koľko špiny (násilie, nemravnosť, alkohol, závislosti, rozvrátené rodiny, nenávisť, hnev, hádky, nadávky, strach, depresie, atď.) je v tomto svete! My všetci sme sa narodili v tejto špinavej vode. Boli sme všetci ako ten slepo narodený. Len milosť Božia nás zachránila a premiestnila do tej krištáľovej čistej vody.

Mnoho ľudí pláva dole tým špinavým prúdom. Napr.: pri vodopáde Niagara. Nemusíš robiť nič, netreba veslovať, voda ťa nesie dole prúdom. Pohodlnejšie je takto sa člnkovať, opaľovať. Sú však výstražné tabule, ktoré vyzývajú, aby si otočil svoj čln, lebo vodopád je blízko. Tá posledná tabuľa, posledné upozornenie znamená „líniu smrti“, ktorú keď človek prekročí, v blízkosti vodopádu prúd vody už je taký silný, že nemá šancu sa zachrániť. Boh aj do nášho života dáva takéto upozornenia. Ten však, kto poslúcha varovanie a sa otočí, musí z celej sily proti prúdu veslovať. V tom je záchrana. Dole prúdom idú len zdochliny, zdravé ryby plávajú proti prúdu.

Teda tu je tá čistá živá voda. Z milosti Božej sme boli premiestnení do nej. Ale Pán chce, aby sme v tejto vode postupovali ďalej, hlbšie a hlbšie. K Ezechielovi Boh poslal svojho anjela, ktorý ho viedol ďalej, vždy do hlbšej vody. Možno, sa mu nechcelo ísť, snáď tá voda sa mu zdala príliš studená alebo hlboká. Avšak anjel ho ťahal, viedol ďalej.

Možno, aj my sme takí pohodlní a nechceme ísť hlbšie do poznania Boha a do Jeho služby. Potrebujeme nejakého „anjela“, ktorý nás potiahne ďalej. Možno, je to pastor, ktorý Ťa chytí za ruku a potiahne: „*Pod' do hlbšej vody!*“ Niektorí kresťania takéto správanie Božích služobníkov považujú za manipuláciu a nepohnú sa ďalej. Tento muž (anjel) proroka viedol ďalej do hlbkej vody. Bola to manipulácia?

Voda bola najprv len po členky. Táto stanica znázorňuje obrátenie. „*Aká radosť! Som spasený, hriechy mám odpustené!*“ Človek čiapka ako deti v mláke po letnom daždi. Lenže mal by ísť ďalej. Možno niečo ho zdržuje. Je ako človek, ktorý člnom chce prejsť na druhý breh, usilovne vesluje, potí sa, ale nenapreduje, pretože zabudol čln odviazať. Čo je príčinou, že sa nemôžeš celým srdcom obrátiť? Čo ťa zdržuje? Prečo nemôžeš postupovať? Sú tam nejaké reťaze, nejaké púta, ktoré je potrebné rozviazať? Ženie ťa, ťahá ťa túžba ďalej do vody života?

Nasledujúca stanica je voda po kolená. To znázorňuje krst vo vode.

Potom voda po pás. V tejto vode po kolená alebo po pás človek ešte sa cíti bezpečné, lebo pod nohami ešte cíti pevnú pôdu. Táto voda znázorňuje krst Svätým Duchom.

Božou vôľou však je voda na plávanie – vedenie Svätým Duchom, synovstvo. Každý znovuzrodený kresťan je Božím dieťaťom, ale synmi Božími sú tí, ktorí sú vedení Duchom Božím (Rim 8:14). Nemáme byť zakrpatené 40 ročné deti! ☺

Zákonitosťou je, že voda tečie z hora dole a vyhľadáva nižšie miesta. Boží Duch zaplaví pokorné a ponížené srdcia. Tam, kde sa voda dostane, príde život a uzdravenie. Ktokoľvek keď len sa doplazí, bude uzdravený. Tam, kde sa voda nedostane, bahná a bariny sa neuzdravia. Tam sa množia len komáre, ktoré hryzú ☺. Tam, kde sa voda nedostane, zostanú neriešené problémy. Zbory a jednotlivci, ktorí nedávajú miesto voľnému pôsobeniu Svätého Ducha, Jeho moci a darom, kde pôsobenie Svätého Ducha je zahatené, začnú chradnúť. Úroveň duchovného rastu zboru a jednotlivcov na jednom bode zasekne, bohoslužby sa stávajú stereotypnými, nudnými, bez života. Nastávajú vnútorné problémy, voda zasmradne. (V našej blízkosti je močarisko, zosmradnutá voda /Sesíleš pri Hurbanove/. Z ďaleka cítiť jej smrad).

Tieto tri obrazy (trojité členenie chrámu, tri úseky života izraelského národa, Ezechielove videnie) hovoria o tom istom. O tom, že kresťanský život má rôzne stupne, veriaci nemôže sa uspokojiť a stáť na jednom mieste, potrebuje ísť ďalej do vyšších duchovných sfér. V duchovnom živote nemôžeme prestať rásť a zostať zakrpatení. My potrebujeme (aj chceme?!) ísť ďalej do zaslúbenej zeme, či do „hlbokej vody“, „za oponu“ objaviť a načerpať zaslúbené požehnanie.

Aký je ten život za oponou, za Jordánom? Je to život Svätým Duchom plného kresťana a oblasť služby s darmi Svätého Ducha.

Súhrn:

Tri úseky života kresťana

1. Starý život v hriechu
2. Život kresťana podľa tela
3. Život kresťana podľa Ducha

Trojité členenie svätostánku

1. Nádvorie
2. Svätyňa
3. Svätyňa svätých

Tri úseky života Izraelského národa

1. Otroctvo v Egypte
2. Putovanie na púšti
3. Na zaslúbenej zemi

Ezechielove videnie

1. Voda po členky – obrátenie, znovuzrodenie
2. Voda po pás – vodný krst
3. Voda po kolená – krst Svätým Duchom
4. Voda na plávanie – život podľa Ducha, vedenie Sv. D.

Aký je Svätým Duchom plný kresťan?

Naše predstavy o človeku plnom Svätého Ducha sú často skreslené a jednostranné. Ako aj Izrael očakával Svätým Duchom plného, Pomazaného Mesiáša. Proroci opísali dve tváre toho istého (trpiaceho a slávneho) Mesiáša. A keď prišiel ako chudobný a trpiaci, neprijali Ho. Kým činil divy, zázraky a uzdravoval, bol populárny, ale keď začal hovoriť tvrdšie slová, mnohí aj z Jeho učeníkov Ho opustili. A keď začal karhať tvrdosť srdca náboženských vodcov ľudu, hľadali ako Ho zabiť.

Naše chápanie o Svätým Duchom plných ľudí je v značnej miere obmedzené. Jediný, ktorý bol v absolútnej miere plný Svätým Duchom, bol Ježiš Kristus, Boží Syn, ktorý sa stal človekom. Avšak aj v stave ako človek bol v plnej miere plný Svätým Duchom. Táto plnosť Ho len v jednej chvíli zdanlivo „opustila“, keď sa On zo svojho božstva dobrovoľne vzdal, „vyprázdnil“: „...súc v podobe Boha nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu, ale sám seba zmaril prijímúc podobu sluhu a stal sa podobný ľuďom a súc v spôsobe nájdený ako človek ponížil sa stanúc sa poslušným až po smrť, a to po smrť kríža.“ (Fil 2:6-8). On vzal na seba hriechy a ohavnosti celého sveta, všetkých ľudí všetkých čias, dobrovoľne sa stal za nás hriechom a zlorečením. „Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom.“ (2Kor 5:21). „Kristus nás vykúpil spod zlorečenstva zákona tým, že sám sa stal za nás zlorečenstvom, lebo je napísané: Zlorečený každý, kto visí na dreve.“ (Gal 3:13). „Boh poslal svojho Syna v podobnosti tela hriechu a príčinou hriechu a odsúdil (naš) hriech v (Jeho) tele.“ (Rim 8:3). Bolo to vtedy, keď visel na dreve kríža a opustený nebeským Otcom volal: „Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?“ (Mt 27:46, Mk 15:34). Svätý Duch však aj v týchto ťažkých chvíľach bol s Ním. On skrze v ňom prebývajúceho Svätého Ducha bol zmocnený prejsť cestou utrpenia a smrti „... skrze večného Ducha obetoval sám seba bezvadného Bohu, očistí vaše svedomie od mŕtvych skutkov, aby ste svätoslúžili živému Bohu.“ (Žid 9:14). Jediný On bol v absolútnej miere plný Svätým Duchom. Ostatní ľudia boli a sú, môžu byť plní Svätým Duchom len relatívne.

Akí boli Svätým Duchom plní ľudia v Biblii?

⇒ **V Starom Zákone Svätý Duch len** príležitostne zmocnil niektorých jednotlivcov k určitým konkrétnym službám, úlohám. Skrze moc Svätého Ducha Boží mužovia konali veľké veci, hrdinstvá, divy a zázraky. Jozef, Mojžiš a 70 starších, remeselníci Becaleel a Aholiáb, Sudcovia – Otniel, Gedeon, Jefte, Samson, Samuel – tiež kráľ Saul a Dávid. Svätým Duchom boli naplnení, vedení a inšpirovaní hovoriť, písať a konať Eliáš, Elizeus, Izaiáš, Jeremiáš, Daniel a ostatní proroci.

Skrze Svätého Ducha prorokoval o Mesiášovi Izraela aj pohanský Balám a skrze Svätého Ducha Boh zobudil ducha kráľa Cýrusa, aby Izraelcov prepustil zo zajatia. To však neznamena, že títo ľudia všetci žili v plnosti Svätého Ducha. Napríklad Gedeon bol Svätým Duchom zmocnený ku konkrétnej úlohe poraziť Madianitov (Sd 6:34), no neskôr sa stal modloslužobníkom (Sd 8:24-27). Kráľ Saul v určitom čase bol naplnený Svätým Duchom a prorokoval, no pre neposlušnosť Boží Duch ho opustil. Dávid bol mužom podľa Božieho srdca, Svätým Duchom inšpirovaný napísal svoje Žalmy. No predsa, aj v jeho živote bol úsek, keď upadol do ťažkého hriechu, z ktorého však činil pokánie a Boh mu odpustil. Teda životy týchto starozákonných hrdinov v zmysle chápania Nového Zákona by sme nemohli dať za vzor Svätým Duchom plných ľudí. Pôsobenie Svätého Ducha ako formovanie Kristovho charakteru v ľuďoch v Starom Zákone nebolo známe. Ani sa to nemohlo diať, pretože Ježiš ešte nebol oslávený. Svätý Duch týchto ľudí zmocnil a používal k vykonaniu niektorých konkrétnych úloh. Samozrejme, boli medzi nimi aj ľudia, o ktorých Biblia nezaznamenáva žiadne negatívne počínania. Verím, že hlavne proroci, ktorí písali biblické knihy, žili posvätený život, boli Svätým Duchom vedení a inšpirovaní. Nie jeden z nich bol kruto prenasledovaný, pretože nemohli zamlčať napomínajúce Božie Slovo (Micheáš (1Kr 22:8-28, 2Par 18:7-27), Jeremiáš (Jer 20:7-10).

⇒ **V Novom Zákone:** Ján Krstiteľ bol naplnený Svätým Duchom od života matky (Lk 1:15). Jeho službu tiež charakterizovala oddanosť Bohu, posvätenie, odvaha a utrpenie. V jednej chvíli však aj do jeho života prišla pochybnosť, ktorú by sme neočakávali od človeka plného Svätého Ducha: „Či si ty ten, ktorý má prísť, a či máme čakať iného?“ (Mt 11:3, Lk 7:20). Avšak aj on bol človek, ako to o jeho predchodcovi, o prorokovi Eliášovi zaznamená apoštol Jakub: „Eliáš bol človek, ktorý trpel podobným ako my.“ (Jk 5:17). Okrem Pána Ježiša teda, o ktorom môžeme hovoriť, že bol v absolútnej miere plný Svätým Duchom, ostatní ľudia boli a sú, môžu byť plní Svätým Duchom len relatívne.

Z hľadiska Božieho plánu spásy Ján Krstiteľ ešte sa zaraďuje k starozákonným prorokom. Novozákonné dejiny sa totiž začali až obeťou zmierenia Pána Ježiša ako Božieho Baránka na kríži Golgoty za hriechy sveta a následným vyliatím Svätého Ducha na prvých učeníkov na Letnice. **Apoštolovia už patria do „kategórie“ tejto doby dejín spásy.** Oni boli svedkami života, služby, zázrakov, ukrižovania a vzkriesenia Ježiša Nazaretského, videli Ho odísť do neba a na Letnice prežili zázrak vylitia Svätého Ducha a Jeho zmocnenie. Na vlastných skúsenostiach prežili pravdivosť slov Pána Ježiša, že: „...hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta.“ (Mt 28:20). Keď išli a kázali evanjelium, „Pán spoluúčinkoval a potvrdzoval (kázané) slovo tým, že ho sprevádzali divy.“ (Mk 16:20). Realita prítomnosti Vzkrieseného medzi nimi bola taká skutočná, ich prežitie s Bohom skrze Svätého Ducha bolo také silné, že ich povolanie pre nich sa stalo takým bytostne dôležitým, že sa ochotne stali nebojácnyimi svedkami a mučeníkmi Pána Ježiša Krista.

„Prijmete moc Svätého Ducha, ktorý príde na vás, a budete mi svedkami i v Jeruzaleme i po celom Judsku i v Samárii a tak až do poslednej končiny zeme.“ (Sk 1:8). – Tento verš je pre nás, letničných kresťanov, veľmi významný, dôležitý. Pretože podľa slov Pána Ježiša Svätý Duch sa dáva preto, aby veriaci sa stali Jeho svedkami až do poslednej končiny zeme. Už cirkev v Jeruzaleme zabudla na toto svoje poslanie a uzatvorili sa do seba. Pán však sa postaral o to, aby sa zobudili, poslal na nich prenasledovanie, rozpáchli sa a niesli evanjelium až do Antiochie sýrskej.

Prijmete moc! K čomu? Kto by nechcel mať moc? Táto moc nie je daná k vládnutiu nad inými, ale nad sebou, nad svojou starou prirodzenosťou, nad svojimi vášňami a telesnými pohnútkami, nad hriechom, nad duchom tohto sveta, nad žiadostami a lákadlami tohto sveta, nad neustálou nespokojnosťou a reptaním. Moc Svätého Ducha je daná k víťazstvu, k svätosti, k ukrižovaniu tela, telesných vášní a hriešnych žiadostí, k ovládnutiu svojho hnevu, prchkosti a k zauzdeniu svojho jazyka. Moc Svätého Ducha je nám daná k láske, k životu, k odpúšťaniu.

Mnoho kresťanov má predstavu, že toto slovo: „Prijmete moc...“ – predovšetkým znamená schopnosť, moc činiť divy a zázraky. Je to nepochopenie účelnosti poslania Svätého Ducha. Ani čarodejník Šimon to nepochopil, zatúžil po takejto moci a ponúkol apoštolom peniaze. Nikto nemá vo svojej moci činiť divy a zázraky, i keď Svätý Duch niektorým dáva aj dary uzdravovania a činenia divov a zázrakov. Všetci ani títo Boží služobníci nedisponujú svojvoľne s touto mocou.

Sk 1:8 je „v orechovej škrupine“ Boží plán pre cirkev. Pre tú dobu, keď to z úst Pána Ježiša zaznelo: „*To je vašou vecou!*“ – ako aj pre každú dobu až ku Jeho príchodu. Pán Ježiš pred svojim odchodom do nebies stručne povedal svoj plán pre svojich učeníkov, apoštolov, ale pre učeníkov každej doby, pre celú svoju cirkev. Prví kresťania aj apoštolovia teda išli a kázali. Za krátky čas mocou evanjelia bol oboznámený a naplnený celý vtedajší svet. V Jeruzaleme na Letnici na Petrovu kázeň uverilo 3000 ľudí (Sk 2:41). O niekoľko dní neskôr, pri uzdravení chromého 5000 len mužov (Sk 4:4). „*Pán pridával do cirkvi zachránených každý deň.*“ (Sk 2:47). „*A Slovo Božie rástlo a počet učeníkov sa množil v Jeruzaleme veľmi. I veľký zástup kňazov bol poslušný viere.*“ (Sk 6:7). Božia moc sa uvoľnila a šírila v Judsku, Samárii, v Cezárii a ďalej. Podľa niektorých prameňov na konci 1. storočia cirkev v Jeruzaleme mal asi 150.000 členov, v Korinte 250 tisíc, v Efeze 350 tisíc a v Antiochii 500 tisíc. Z Biblie sa dozvedáme, že evanjelium sa dostalo aj do Galácie a do Európy (Macedónsko, Grécko, Rím) a Pavol sa chystal aj do dnešného Španielska.

Apoštolovia boli naplnení Svätým Duchom a boli hnaní touto mocou. Ako ap. Pavol hovorí (2Kor 5:14-15): „*Láska Kristova ma núti...*“, ženie ma dopredu ako „raketa“. Viete, ako funguje raketa? Tá moc, ktorá je v rakete, ju odpúta od zeme, dvíha a nesie ju dopredu. Keď v nás je táto moc Ducha Svätého, moc vzkriesenia, raz na tomto princípe aj my sa dostaneme nad hviezdy, avšak bez rakety. Ale ak táto moc je v nás, ani teraz nás nenechá sedieť pokojne na svojich pohodlných miestach, nedá nám žiť život pre svoje sebecké záujmy a záľuby, ale púdi nás k činnosti a nesie dopredu (2Kor 5:14-15). Táto moc je nám daná predovšetkým na to, aby nás ako tú raketu, odpútala od tohto pozemského, telesného spôsobu života, aby nás vypudila, „vystrelila“ do vesmíru tohto nespaseného sveta zvestovať evanjelium. Máš takúto túžbu po záchrane stratených?

Plnosť Svätého Ducha v živote prvých kresťanov a apoštolov okrem ich oddanosti Bohu a nebojácnom svedeckom živote **sa prejavila aj v ich osobnom posvätenom živote** a oddelením sa od ducha tohto sveta. To neznamenal oddelenie sa od ľudí vo svete, veď ako sme videli, boli naplnení láskou voči strateným a niesli im posolstvo záchrany do celého sveta. V prvotnej cirkvi za členov prijali len tých, ktorí prežili pokánie, obrátenie, znovuzrodenie a úplnú zmenu života. Tých, ktorí sa osobne rozhodli Pána Ježiša nasledovať, oddelili sa od spôsobu života podľa sveta a zasvätili sa Bohu. To všetko vo vtedajšom pohanskom svete nebola ľahká a jednoduchá záležitosť. V prvej cirkvi bola Božia bázeň, kresťania žili usporiadaný život v Božej bázni, v svätosti a láske. Neporiadnych aj káznili. Ich bohoslužby boli spontánnym prejavom oslavovania Ježiša Krista, vzájomným vzdelávaním sa o učení apoštolov a prejavom moci a darov Svätého Ducha. Krst Svätým Duchom nebol raritou ani predmetom diskusií, ale každodennou samozrejmosťou. Božia svätosť a Božia moc bola medzi nimi zjavne prítomná.

Predstavenými prvotnej cirkvi neboli neomylní mocipáni, ani funkcionári, ani hodnostári ale Bohom ustanovení neúnavní služobníci evanjelia a láskaví bratia, pastieri ostatných veriacich. Nie tituly boli dôležité ale služba a práca pod vedením, v moci a múdrosti Svätého Ducha. Žili v skromnosti, ba i v chudobe a nenárokovali si vládnuť, netúžili po bohatstve ani po politickej moci.

Plnosť Svätého Ducha v živote prvých kresťanov a apoštolov sa prejavila aj v ich vernosti v skúškach prenasledovania. Najprv boli prenasledovaní Židmi, neskôr najmä rímskymi cisármi pretože neobetovali a neslúžili modlám, neklaňali sa obrazom cisára, ktorého ľud považoval za božského. Preto, hoci boli skromní, láskaví a pokojní ľudia, boli považovaní za buričov. Ich jedinou vinou bolo to, že božskú úctu vzdávali len Ježišovi Kristovi. Radšej si zvolili prenasledovanie, ukrižovanie a krutú smrť v arénach, v pazúroch divých zvierat, smrť na hranici upálením než zaprieť Toho, ktorý za nich z lásky tiež položil svoj život. K tomuto ich uschopnil Svätý Duch. Ich osobná láska k Ježišovi, osobná viera a osobné skúsenosti s realitou živého Ježiša Krista skrze moc Svätého Ducha boli tak mocné, že so žiariacou tvárou čelili smrti. Keď diváci v arénach videli túto moc a ich radosť, stávali sa kresťanmi. Preto ich počet napriek prenasledovaniu mocne rástol. Takéto kresťanstvo malo svoju hodnotu!

Po smrti cisára Konštantína Veľkého cisári prestali prenasledovať kresťanov, bola im udelená sloboda a za krátky čas bolo kresťanstvo dokonca ustanovené ako povinné štátne náboženstvo v rímskej ríši. Toto kresťanstvo bolo však len formálnou, úradnou ceremoniálnou inštitúciou a bez plnosti a moci Svätého Ducha. Tento náhly obrat spôsobil veľké odpadnutie v živote cirkvi, a zároveň aj stratu jej v ohni preskúšanej pôvodnej hodnoty. Zrazu začali krstiť každého - od 5. storočia aj malé deti bez osobnej viery, osobného rozhodnutia, bez pokánia a zmeny života. Do učenia cirkvi a do spôsobu obradov sa dostali prvky pohanskej filozofie, mytológie a pohanských modloslužieb. Život „cirkvi“ sa vyznačoval korupciou, cirkevnou hierarchiou a diktatúrou, mocenskými a panovačnými snahami, kultom osobnosti, morálnym úpadkom a rozdelením všeobecného kňazstva všetkých veriacich na klérus a na laikov. Keďže ľudia Bibliu nepoznali, nemohli kontrolovať tento veľký úpadok. Túto deformáciu v stredoveku ešte viac prehĺbili križiacke vojny a inkvizícia. To sú veľmi čierne stránky cirkevných dejín – ak sa výplod tejto deformácie vôbec dá nazvať cirkvou.

Tento duchovný a mravný úpadok cirkvi vzbudil v životoch mnohých kresťanov túžbu po obnove. Po stáročia boli popri oficiálnej cirkvi vždy skupiny veriacich, ktorí boli verní učeniu Ježiša Krista a apoštolov, ako aj praxi prvotnej cirkvi, ale tí ktorí sa ozvali, boli nemilosrdne umlčaní a zlikvidovaní v plameňoch inkvizície. Reformačný proces začatý Majstrom Jánom Husom, neskôr reformátormi spôsobil, že časť kresťanstva sa vydala na cestu späť k ideálu prvotnej cirkvi. Žiaľ, reformátori a ich nasledovníci nie vždy pochopili pravý význam reformačného hnutia, a poznanú pravdu šíрили nie láskou a Duchom, ale mečom a pomstou. No napriek týmto odchýlkam v tomto reformačnom procese pokračovali v priebehu stáročí rozličné nové biblické hnutia. Tzv. anabaptisti objavili biblickú pravdu o význame a spôsobe krstu dospelých ponorením. Na začiatku 20. storočia Boh naplnil Svätým Duchom skupiny veriacich v Spojených Štátoch a nezávisle aj na iných častiach sveta, ako odpoveď na ich vrúcne modlitby takým istým spôsobom, ako prvých učeníkov na Letnice. Od tej doby sa začalo šíriť po celej Zemi tzv. letničné hnutie, ktoré sa dostalo aj do našej vlasti. Veriacich, ktorí prežili tzv. letničnú skúsenosť (naplnenie Svätým Duchom s hovorením v iných jazykoch) najprv vylúčili z ostatných cirkví, a tak utvorili samostatnú denomináciu, letničnú cirkev. V posledných rokoch toto hnutie tak sa rozšírilo, že pod názvom „charizmatické hnutie“ oživujúco pôsobí takmer vo všetkých cirkevných denomináciách. Žiaľ aj charizmatické hnutie má aj niektoré extrémne smery, ale ich charakterizovanie presahuje rámec týchto úvah.

My, letniční kresťania, ktorí vo svojej Vierouke máme krst Svätým Duchom, plnosť aj dary Svätého Ducha, do akej miery sme letniční? Do akej miery sme plní Svätého Ducha? Čím sme plnení?

Akí sú Svätým Duchom plní ľudia dnes?

Videli ste už Svätým Duchom plného kresťana, stretli ste sa už s takým človekom? Sú vôbec v dnešnej dobe takí ľudia? Aspoň kazatelia by mali byť plní Svätého Ducha! Všetci? Chceli by ste mať Svätým Duchom plného kazateľa? /Je to oprávnená požiadavka!/ – **Ale ty by si nechcel byť Svätým Duchom plný kresťan?! Je to potrebné?**

Keby sme urobili anketu, na túto otázku: „Akí sú Svätým Duchom plní ľudia?“ – dostali by sme rôzne odpovede:

1. Modlí sa v jazykoch.
2. Na modlitbách plače.
3. Je populárny, má charizmu, úspech.
4. Činí divy a zázraky. Má úžasnú uzdravovaciu službu.
5. Má suverénne vystupovanie, švihne kabátom a ľudia padajú na zem pred pódium.
6. Na bohoslužbách sa smeje, tleska, tancuje, poskakuje, radostne dvíha ruky.

To všetko nemusí byť zlé, ale ani nemusí znamenať plnosť Svätého Ducha. Čo, keď sa skončí bohoslužba? Plnosť Svätého Ducha predovšetkým neznamená príjemné emocionálne pocity, kresťanskú zábavu, ale silu, zmocnenie k službe, k víťaznému, posvätenému svedeckému životu aj k znášaniu krívd a utrpenia pre Krista. V prítomnosti Svätým Duchom plných kresťanov ľudia neraz začali plakať, boli usvedčení z tajných hriechov a vyznávali svoje hriechy (Wesley, Finney, Wiglesworth, Bonnke...) – pretože Svätý Duch je predovšetkým **Svätý (!)** Duch, Ktorý chce v nás vypôsobiť posvätenie. Posvätenie však nemôže byť bez pokánia a preto Svätý Duch usvedčuje z hriechov a pôsobí pokánie. Priorita služby Svätým Duchom plných služobníkov smeruje k záchrane hriešnikov (prítom sa tu nemôže obísť pokánie!), k posväteniu Božieho ľudu a k príprave Cirkvi na príchod Ženicha.

Čo charakterizuje Svätým Duchom plných kresťanov?

1. **Svätým Duchom plných kresťanov charakterizuje ovocie Ducha:** „*láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, dobrotá, dobrotivosť, vernosť, krotkosť a zdržanlivosť.*“ (Gal 5:22).
 - ⇒ **Láska – Svätým Duchom plný kresťan** miluje Boha, Jeho Slovo, je milovníkom ľudí, je milujúci bratov a vyhľadáva obecnosť bratov. Miluje aj hriešnikov.
 - ⇒ **Radosť – Svätým Duchom plný kresťan je** radostný kresťan.
 - ⇒ **Pokoj – Svätým Duchom plný kresťan je** nositeľom pokoja.
 - ⇒ **Zhovievavosť – Svätým Duchom plný kresťan je** trpezlivý človek.
 - ⇒ **Dobrotá – Svätým Duchom plného kresťana charakterizuje** morálna čistota, spoľahlivosť, charakternosť, čestnosť. Jeden populárny, svetoznámy evanjelista zorganizoval zázračné uzdravujúce zhromaždenie na štadióne. Zhromaždenému veľkému zástupu, ktorý ho v daždi vytrvalo hodiny čakal, ani sa neukázal. Iný podobný „evanjelista“ po skončení programu zadným vchodom ušiel s celou zbierkou bez počítania. Ďalší zanechal po sebe nevyrovnaný účet za prenajatú sálu.
 - ⇒ **Dobrotivosť – Svätým Duchom plný kresťan je** dobrotivý, súcitný, ochotný pomáhať.
 - ⇒ **Vernosť – Svätým Duchom plného kresťana charakterizuje** vernosť. Vernosť k pravde, ochota trpieť za pravdu (Daniel, Sidrák Mesach, Abednégo, Jozef, Micheas, Ján Krstiteľ, apoštolovia). – „*Nech nikto z vás netrpí ako vrah alebo zlodej alebo ako taký, ktorý robí zlé, alebo ako všetečník, ktorý sa pletie do cudzích vecí!*“ (1Pt 4:12-16).
 - ⇒ **Krotkosť – Svätým Duchom plný kresťan je** pokorný a nie nadutý. Chce chodiť vo svetle. Pretože ani on nie je dokonalý, prijíma aj láskavé napomenutie.
 - ⇒ **Zdržanlivosť – Svätým Duchom plného kresťana charakterizuje** sebaovládanie, sebadisciplína, moc vládnuť nad sebou.
2. **Svätým Duchom plného kresťana** charakterizuje oblasť jeho záujmov, o ktorých svedčí jeho jazyk (Mt 12:34-37). Nežije pre svoje záujmy, ale hľadá napredovanie Božieho kráľovstva. Je nadšený, zapálený pre Pána, zároveň vyrovnaný, vyvážený. Pozná aj svoje každodenné povinnosti. Mnohí sú tak zduchovnelí, že nevidia potreby iných ani svoje povinnosti.
3. **Svätým Duchom plný kresťan** je vyučovaný Sv. Duchom – o Božom Slove rozmýšľa dňom nocou (1. Žalm), ktoré pokladá za základnú autoritu. Pozná ho, miluje, rešpektuje a poslúcha.
4. **Svätým Duchom plných kresťanov charakterizuje múdrosť.** Múdrosť, ktorej počiatkom je Božia bázeň. Múdrosť prejavená v názoroch, v reči, v jednaní, v spôsobe života, múdrosť hovoriť, poradiť iným. Múdrosť neznamená predovšetkým vedomosti, vzdelanie a tituly, ale život v Božej bázni a múdre aplikovanie vedomostí vo svojom živote.
5. **Svätým Duchom plného kresťana charakterizuje** víťazstvo nad hriechom a pokušeniami. Chráni sa hriechu, odolá pokušeniu, nerobí kompromis s hriechom. Radšej si zvolí nepochopenie a utrpenie než kompromis s hriechom. Je chodiacou svätýňou. Namiesto prispôsobovania sa k tomuto svetu sa stará o to, aby sa vždy viac a viac ukázalo, že jeho telo je chrámom Svätého Ducha. Tieto prejavy sú čitateľné ako list. Je listom Kristovým, ktorý ľudia čítajú (2Kor 3:2-3). Alebo Kristovou dobrou vôňou, ktorú ľudia cítia a ktorá ľudí priťahuje (2Kor 2:15-16), nie odpudzuje ako smrad. „**A my sme nedostali ducha sveta, ale Ducha, ktorý je z Boha.**“ (1Kor 2:12).

6. **Svätým Duchom plní kresťania sú ľuďmi viery.** Nadprirodzené veci pokladajú za normálne a potrebné. Majú iného ducha tak ako Jozua a Kálef medzi ostatnými. „*A my sme nedostali ducha sveta, ale Ducha, ktorý je z Boha, aby sme vedeli, čo všetko nám je z milosti darované od Boha.*“ (1Kor 2:12).
7. **Svätým Duchom plného kresťana charakterizuje** odvaha (Sk 4:13, Rim 8:15, 2Tim 1:7).
8. **Svätým Duchom plní kresťania** evanjelizáciu, misiu považujú za prioritu a vášeň. **Charakterizuje ich** zmocnenie k svedeckému životu, k plodnému životu, efektívna služba s Božím požehnaním. Ovocia služby nie sú vždy hneď viditeľné – niekedy je to len sejba so slzami. Žatva, úroda príde až neskôr.
9. **Svätým Duchom plní kazatelia nehľadajú svoju popularitu, ale Božiu slávu.** Ich kázne sú pomazané, aktuálne, relevantné, oslovujúce. Ich služba nie je jednostranná, ale je to službou Slova a Ducha. Ich kázne sú o Božej láske, milosti a nekompromisnej Božej pravdy a spravodlivosti. Pán Ježiš Kristus bol plný milosti a pravdy (Jn 1:14). „*Milosť a pravda sa stretnú; spravodlivosť a pokoj sa bozkajú.*“ (Žalm 85:11). A keď Boh chce cez neho konať divy, zázraky, sláva patrí Pánovi!
10. **Svätým Duchom plných kresťanov charakterizuje** aj zmocnenie k utrpeniu pre Krista. Znameniami Pavlovho apoštolstva a zároveň plnosti Ducha Svätého v jeho živote boli jeho rany (1Kor 9:1-2, 2Kor 11:13,23-30).
11. **Svätým Duchom plných kresťanov charakterizuje** skromnosť. Skromnosť v materiálnej oblasti ako aj v oblasti povahovej. Neupúta pozornosť na seba, ale poukazuje na Ježiša.
12. Pretože Duch Svätý Ježiša vyvyšuje za Pána, **Svätým Duchom plní kresťania** radostne oslavujú Pána Ježiša Krista.
13. **Svätým Duchom plný kresťan žije v intenzívnom očakávaní príchodu Pána.** Pán Ježiš potrebu plnosti Svätého Ducha – v súvislosti s Jeho druhým príchodom – zdôrazňoval v podobenstve o múdrych a bláznivých pannách (Mt 25:1-13) – „*Vtedy bude podobné nebeské kráľovstvo desiatim pannám, ktoré vzali svoje lampy a vyšli v ústrety ženíchovi. Ale päť z nich bolo rozumných a päť bláznivých. Bláznivé vezmú svoje lampy nevzali so sebou oleja; ale rozumné vzali oleja vo svojich nádobách so svojimi lampami. A keď neprichádzal ženích, podriemali všetky a pospali. Ale o polnoci povstal krik: Hľa, ženích ide! Vyjdite mu v ústrety! Vtedy vstali všetky tie panny a ozdobili svoje lampy. A bláznivé povedali rozumným: Dajte nám zo svojho oleja, lebo naše lampy hasnú. Ale rozumné odpovedali a riekli: Aby snáď nebolo pre nás i pre vás málo, id'te radšej k predavačom a kúpte si! A keď odišli kúpiť, prišiel ženích, a tie, ktoré boli hotové, vošli s ním na svadbu, a zavreli sa dvere. Potom na koniec prišli aj tie ostatné panny a hovorili: Pane, Pane, otvor nám! Ale on odpovedal a riekol: Amen vám hovorím, neznám vás! Bdejte teda, lebo nevíete dňa, ani hodiny, kedy príde Syn človeka.*“

„*Vtedy nebeské kráľovstvo bude podobné k desiatim pannám...!*“ V tomto podobenstve Pán Ježiš hovorí v budúcom čase, teda hovorí o svojom druhom príchode. To potvrdzuje aj posledný verš: „*Bdejte teda, lebo nevíete dňa ani hodiny, kedy príde Syn človeka!*“

V historickom Oriente kvôli veľkým horúčavám svadby sa konali až večer. Bolo zvykom, že keď sa ženích približoval k domu nevesty, úlohou družičiek bolo vyjsť ženíchovi v ústrety. A keďže to bolo až večer, museli mať lampy a dostatok oleja. Družičky museli čakať, kým nezaznie zvolanie: „*Ženích prichádza!*“ A keď ženích prišiel, vošiel do domu, sadol si s nevestou za stôl, zavolať svojich príbuzných, družičky, priateľov, dvere sa zatvorili a začala sa hostina. Vieme, že olej je v celej Biblii symbolom Svätého Ducha. Hlavným posolstvom tohto podobenstva je otázka bdelosti, posvätenia a plnosti Svätého Ducha. Desať panien znázorňuje kresťanov, ktorí mali veľa spoločných vlastností. Všetky boli čisté, umyté krvou Pána Ježiša, boli panny, mali biele rúcho. Každá mala aj lampu, v lampách mali olej, a ich lampy svietili. Všetci čakali Ženícha, dokonca v čakaní všetci sa unavili a zaspali.

Všetci čakali Ženícha, predsa, keď Ženích prišiel, nie všetci vošli na svadbu. Rozdielom medzi nimi bolo len to, že múdre panny mali olej aj v rezervných nádobách. Počítali totiž aj s možnosťou, že Ženích môže meškať a oni budú potrebovať do svojich lúčok doplniť olej. Chceli, aby ich lampy do príchodu Ženícha svietili a nevyhasli. Bláznivé panny však nutnosť potreby rezervného oleja nebrali vážne a jeho zaobstaranie zanedbali. Len vtedy, keď zaznel ten polnočný výkrik, zbadali, že ich lampy zhasínali. Vtedy sa začali plašiť a začali hľadať, kde by mohli kúpiť olej do ich lúčok. Medzi tým Ženích prišiel, múdre panny, ktoré boli hotové, vošli na svadbu a dvere sa zatvorili. Neskôr prišli aj bláznivé panny a začali búchať: „*Pane, Pane, otvor nám!*“ Ženích však im odpovedal: „*Amen, vám hovorím, neznám vás.*“

Podľa podobenstva bláznivé panny pýtali olej od múdrych, ale oni im nedali povediac: „*Aby snád' nebolo pre nás i pre vás málo, id'te radšej k predavačom a kúpte si!*“ Múdre panny túto „pomoc“ bláznivým odmietli, pretože tým aj oni by boli ohrozené, že nemôžu vojsť na svadbu. Nedostatok oleja bláznivých panien je dôsledkom ich nerozumnosti, nedbalosti, ľahostajnosti a lenivosti. Pán preto ich nazýva bláznivými. Ženích prišiel, vošiel do domu, sadol si s nevestou za stôl, zavolať svadobníkov a dvere sa zatvorili. Panny, ktoré šli nakúpiť oleja, sa dovnútra nedostali. Ženích so svojimi priateľmi a rodinou nemal záujem o nich. Ženích im odpovedal: „*Amen, vám hovorím, neznám vás.*“

O svojej múdrosti či nerozumnosti každý rozhoduje svojím postojom ku potrebe plnosti olejom Svätého Ducha, ku potrebe bdelosti, pripravenosti a posvätenia.

14. **Svätým Duchom plný kresťan** nemusí mať pred sebou transparent. Keď si plný Svätým Duchom, ľudia to zistia a spoznajú aj bez toho. Ani Pán Ježiš nevystúpil s tým, že: „*Ja som Mesias, rešpektujte ma!*“ Dokonca svojim učeníkom zakázal, aby ľuďom o tom hovorili, pretože On chcel, aby ľudia podľa Jeho spôsobu života, učenia a skutkov sami spoznali, že prezentuje Božiu pravdu a Božiu moc, niečo, čo je hodné prijatia a nasledovania.
15. **Aj Svätým Duchom plný kresťan** potrebuje znovunaplnenie Svätým Duchom. Jediný Pán Ježiš Kristus bol v absolútnej miere plný Svätým Duchom. Ostatní ľudia boli a sú, môžu byť Svätým Duchom plní len relatívne. Plnosť Svätého Ducha nie je permanentný stav. Videli sme, že prví kresťania, apoštol Peter, Pavol boli znovu naplnení Svätým Duchom. Je veľmi nebezpečné, ak si niekto myslí, že keď raz bol naplnený Svätým Duchom, už všetko, čokoľvek robí, je zo Svätého Ducha.

Chceš byť kresťan plný Svätého Ducha? Naozaj? Je to potrebné?

Cirkev bez Svätého Ducha je ako vodný mlyn bez vody alebo plachetnica bez vetra. Alebo moderné luxusné auto bez benzínu.

Keď som si kúpil svoje druhé auto – prvý bol Trabant ☺ – po dlhej príprave v autoservise, konečne (už po záverečnej) som z neho pyšne ufujazdil. Avšak len by som bol ufujazdil. Pretože po 50-ich metroch moje krásne, nové, na tú dobu moderné auto na električkových koľajach zastavilo. No, nebol to taký moderný Mercedes, aký dnes niektorí VIP ľudia majú s automatickou prevodovkou, vyhrievanými koženými sedadlami, klimatizáciou, GPS navigáciou, senzormi na cúvanie a ešte ktovie s akými zázrakmi a vymoženosťami modernej techniky, bola to len Škoda (alebo škoda?). Podstatné je, že auto bolo bez benzínu! Keď ma náhodní okoloidúci potlačili späť ku servisu, už tam bol len vrátnik, ktorý mi na zdĺhavé prosíkanie zohnal a dal toľko benzínu, aby som sa dostal na najbližšiu pumpu.

Tento svet túžobne očakáva zjavenie Božích synov (Rim 8:19). Ľudia v tomto svete potrebujú zapálených kresťanov plných Ducha Božieho, ktorí prinášajú so sebou zvuk z neba.

Čo si myslíte, je potrebná plnosť oleja Svätého Ducha pre kresťana, pre naše zbory, pre Kristovu Cirkev? Ani najmodernejšou technikou, najpohodlnejšími sedadlami a ešte ktovie s akými zázrakmi a vymoženosťami modernej techniky vybavené, najkrajšie zbory sa nikam nepohnú bez pohonu Svätého Ducha. Stagnujú.

Keď Pán Ježiš Kristus potreboval, keď apoštolovia a prvá cirkev potrebovali plnosť Svätého Ducha, aj my ju potrebujeme. Aj ja potrebujem, aj náš zbor potrebuje. Hľadajme prameň! Pri zábavných programoch TV nie je možné sa naplniť Svätým Duchom. Je to iný jedovatý prameň. Pán povedal Jeremiášovi: „*Keď oddelíš drahú vec od ničomnej, budeš ako moje ústa.*“ (Jer 15:19). Modli sa úprimne: „*Pane, daj mi úprimnosť a múdrosť, aby som ich vedel rozlíšiť!*“

Chceš byť kresťan plný Svätého Ducha? Naozaj? A prečo? Čo motivuje tvoj záujem o krst Svätým Duchom a o dary Svätého Ducha?

Aj na túto otázku by sme dostali rôzne odpovede: „*Aby som mal istotu spasenia!*“ – „*Aby som niečo prežil!*“ – „*Aby som sa cítil dobre!*“ – „*Aby som aj ja hovoril jazykmi!*“ – „*Aby som bol šťastný!*“ – „*Aby som bol požehnaný!*“ – „*Aby som mal radosť Svätého Ducha!*“ – Ja! JA! JA!!!

Už sme si vyjasnili, že motívy: „*Ako môžem zmocniť sa Svätého Ducha pre svoje potreby, túžby, šťastie, pre svoj úžitok?*“ – je pohanská predstava. Je to nesprávny, sebecký motív! Správny biblický postoj je: „*Svätého Ducha potrebujem, aby som bol užitočný pre Božie kráľovstvo.*“ Boh svojho Ducha dáva k úžitku, k službe. Krst Svätým Duchom nie je daný v prvom rade preto, aby sme boli šťastní, ale aby sme boli užitoční. Samozrejme, prežitie krstu Svätým Duchom je veľkou radosťou a požehnaním, avšak nie to je jeho prvoradým a konečným cieľom.

Žijeme v dobe zábavy, zháňania informácií, senzácií, úspechu, popularity a prosperity, v dobe egocentrizmu, individualizmu a konzumu. Ľudia sa ženú za vecami, ktoré sú zábavné, ženú sa za úspechom. Sociológovia hovoria, že mladí ľudia nedokážu preberať zodpovednosť, pretože neskoro dospievajú. Fyziologicky (sexuálne) dospievajú veľmi skoro, ale čo sa týka preberania zodpovednosti za rodinu, firmu za cirkev dospievajú pomaly. Dôvodom je doba zábavy. Charakter doby má vplyv aj na mentalitu kresťanov a na ich zmysľovanie o potrebe plnosti Svätého Ducha. Duchovné veci aj my berieme často cez prizmu doby a kultúry, v ktorej žijeme.

Doba zábavy. Heslom rímskych cisárov bolo: „*Panem et circenses (Chlieb a hry)*“. To znamenalo, že keď vládca chcel odvrátiť pozornosť ľudí od ich skutočných problémov, mal im dať každodenný chlieb a zabezpečiť hry, zábavu. Satan aj dnes používa túto taktiku, aby odvrátil pozornosť ľudí od najdôležitejších vecí, aby ľudia nemysleli na Boha a na svoje spasenie. Preto vo svete tak kvitne zábavný priemysel. Tento trend má vplyv aj na cirkev. Mnohé zbory, aby prilákali davy, vyvíjajú obrovské zábavné aktivity a ľuďom sa podáva zriadené evanjelium. Cirkev sa takto stáva súčasťou zábavného priemyslu. Kresťanský život však nie je zábava, ale boj, zápas – niekedy „*až do krvi*“ – a služba. Svätý Duch bol poslaný, aby nám v tomto boji pomáhal a zmocnil nás k službe. Krst Svätým Duchom je fantastické prežitie. Avšak jeho účelom nie je uspokojenie našich príjemných pocitov! **Svätý Duch dáva veľkú radosť, ale neposkytuje zábavu!** Nie je možné Ho žiadať o to, aby nás zabával. Ak sa nenaučíme rozdiel vo svojom kresťanskom živote medzi radosťou Svätého Ducha a zábavou, tak sedíme v loďke, ktorá smeruje k stroskotaniu. On pozná našu skrytú motiváciu! Mnohí dlhý čas sa modlia za krst Svätým Duchom, ale so zlou motiváciou. Preto ani nedostali: „*prosíte a neberiete, pretože si zle prosíte, aby ste to spotrebovali vo svojich rozkošiach.*“ (Jk 4:3). **Boh svojho Ducha nedáva pre zábavu!**

Dnešná doba je dobou hľadania úspechu, popularity a prosperity. Svätý Duch dáva moc, ale to neznamena, že nám v našom živote zabezpečí úspech. Ak od kresťanstva čakáte úspech ako to vidíte vo filmoch alebo v živote manažérov, tak ste na mylnej ceste. Je pravdou, že Pán Ježiš svojim ovciam zaslúbil život a hojnosť (Jn 10:10), ale pravým úspechom je, keď naplníme Jeho slová: „*Ja som si vás vyvolil a ustanovil som vás, aby ste vy išli a niesli ovocie, a vaše ovocie aby zostávalo.*“ (Jn 15:16). Mnohí kresťania evidentne boli naplnení Svätým Duchom, ale končili vo väzení, vo vyhnanstve alebo na popravisku. Pavol roky bol vo väzení, čo by ľudia dnešnej mentality nepovažovali za úspech, ale nemôžeme povedať, že Pavol stratil pomazanie Svätého Ducha, že ho Pán Boh dal na bok. Keď potom išiel na Maltu, v plnosti Svätého Ducha uzdravoval. (Sk 28:8-9). Musíme dať pozor, aby sme nešli za zaslúbeniami motiváciou hľadania popularity alebo úspechu. Pavol za svoju úspešnú službu vzdáva chválu Bohu: „*som hojnejšie pracoval než oni všetci, avšak nie ja, ale milosť Božia, ktorá je so mnou.*“ (1Kor 15:10). On nehľadal svoju popularitu: „*ak by mi ešte išlo o to, aby som sa ľúbil ľuďom, nebol by som sluhom Kristovým.*“ (Gal 1:10).

Doba informácií. V dnešnej dobe tzv. infoveku človeku cez média sú dostupné doteraz nevídané informácie kliknutím tlačítka. Táto skutočnosť človeka robí pohodlným pre hlbšie osobné skúmanie a poznanie pravdy. Svätý Duch je duchom pravdy. On nás vyučuje a skrze svoje dary zjavuje, dáva informácie. To však neznamená, že kto má Svätého Ducha, nepotrebuje študovať. Svätý Duch nás uvádza do každej pravdy, ale to neznamená, že nepotrebujeme otvoriť Bibliu alebo počúvať učiteľa. To by sa hodilo študentom: „*Pane naplň ma dnes, lebo mám skúšku!*“ Svätý Duch to nerobí. Môže Ti pripomenúť len to, čo si sa naučil, čo je v tebe uložené na poličkách tvojho mozgu alebo srdca. Učeník je biblické slovo, ktoré hovorí o učení sa, znamená učeň, žiak, študent. Anglické slovo vyjadruje aj disciplínu. Ak pre vás tieto slová – učeň, žiak, študent, disciplína – neznejú dobre, nebudú z vás dobrí nasledovníci Pána Ježiša Krista. On si vyvolil učeníkov, ktorí sa niečo museli učiť. Nesedeli v laviciach, učili sa v praxi, ale keď niektorí z nich písali Písmo, mnoho vecí vedeli spamäti. Informácie, ktoré Svätý Duch dáva nenahradzujú štúdium, najmä štúdium Písma.

Na túto dobu informácií je charakteristické aj zháňanie senzácií. Dnes nie je problém na internete nájsť senzačné videá o rôznych kresťanských podujatiach, svedectvách o uzdraveniach, zázrakoch, o vzkriesení z mŕtvych alebo o zážitkoch v stave klinickej smrti, ktorých vierohodnosť a biblicita je často polemická. Mnoho kresťanov je ochotných precestovať pol sveta a vyhľadáva senzácie. Utekajú – ako katolíci na pútnické miesta – z konferencie na konferenciu túžbou vidieť senzácie a zázraky. Najčastejšie sa vrátia so sklamaním. Pán Ježiš Kristus varoval svojich učeníkov: „*Nebehajte za zázrakmi!*“ – „*Keby vám niekto povedal: Hľa, tu je Kristus! alebo: Hľa tamto! neverte! Lebo povstanú falošní kristovia a falošní proroci a budú činiť divy a zázraky, aby zvedli, ak by bolo možné, aj vyvolených.*“ (Mk 13:21). Avšak zaslúbil: „*Ja budem medzi vami!*“ – „*Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede.*“ (Mt 18:20, 28:20).

Taktiež žijeme v dobe egocentrizmu a individualizmu. Každý je (sa robí) veľmi dôležitý, každý sa odvoláva na svoje práva, každý si robí nároky na všetko. Najväčší problém je tvoj nárok na seba. Musíme si uvedomiť, že sme omilostení otroci. Aj Pavol ako Boží služobník seba považuje za otroka Ježiša Krista. (V pôvodnom jazyku slovo „sluha“ má význam „otrok“). Takže pán otrok, o akých nárokoch tu hovoríš? Ty nemáš nárok na nič! To jedno, na čo pred Bohom máme nárok, jedine na večnú smrť! Avšak z milosti Božej v Sk 2:37-39 máme zaslúbenie, na ktoré máme nárok, síce s podmienkou. „*A Peter im povedal: Čiňte pokánie, a nech sa pokrstí jeden každý z vás na meno Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov, a dostanete dar Svätého Ducha. Lebo vám patrí to zaslúbenie a vašim deťom a všetkým na široko-d'aleko, ktorých- a koľkýchkoľvek si povolá Pán, náš Boh.*“ Najprv pokánie (ľútosť nad hriechmi a odvrátenie sa od hriechov), potom synovstvo a nárok na zaslúbenie Otcovo. Ale ak si chceme ponechať svoje hriechy, tak to nepôjde. Najväčší hriech je nárok na seba – v stredobode som JA. To je tak skryté v nás, že pokiaľ to Duch Boží neodkryje, nevieme, aké odporné to je v Božích očiach.

Chceš krst Svätým Duchom? A prečo? – „*Aby som niečo prežil. JA! Aby som sa cítil dobre.*“ Ako sme už hovorili, Svätý Duch nie je tu pre zábavu! Krst znamená smrť – a to chce poddanie sa Ježišovi. To posledné, čoho sa my radi vzdávame, je náš vlastný nárok na seba. To som predsa JA. Dokonca, mnohí kazatelia pestujú ego a nezdravé sebedovolenie svojich poslucháčov. **Svätý Duch nebol daný na to, aby ego človeka pestoval a vyzdvihoval.** Byť pokrstený Svätým Duchom znamená, že sme v ňom ponorení, utopení a v ňom naše EGO sa stratí, zomrie. Nie sme viditeľní, naša človečina nie je viditeľná, ale Svätý Duch v nás vyformuje charakter Pána Ježiša Krista.

Doba konzumu. Žijeme tiež v dobe, keď veľa kresťanov podľahlo tzv. „konzumnému“ spôsobu života. Nehovorím predovšetkým o hľadaní materiálnych hodnôt a užívaní hedonistických rozkoší, i keď tie veci tiež majú veľký vplyv na kresťanov, ale hovorím o konzumnom kresťanstve, čo znamená, že chceme byť len konzumentmi. Len prijímať, prijímať a nič nedávať. Aj modlitby sú egocentrické: „*Pane, daj..., Pane, daj...!*“

Kresťania vyhľadávajú a organizujú rôzne zábavné programy a aktivity, vyhľadávajú senzácie a atrakcie, hľadajú recepty na pozdvihnutie svojho ega a sebavedomia, na prosperitu, ako môžu byť úspešný, bohatý, zdravý, veselý a šťastný. Samozrejme, nechcem to všetko anulovať, pretože verím, že Božou vôľou je, aby Jeho deti boli šťastné a požehnané každým požehnaním, a aby zbory mali dobré programy pre záchranu nespasených ľudí. Avšak keď vieru chceme používať na svoje pozemské potreby a ciele, to je nepochopenie biblického kresťanstva. **Svätý Duch nebol daný na to, aby z teba bol kresťan konzument.**

Ako prežiť naplnenia Svätým Duchom? Vid' aj V. B. 6.: *Podmienky krstu Svätým Duchom* (str.30)

Na naplnenie (krst) Svätým Duchom nie je žiadny návod, žiadna metóda. Robí to Svätý Duch. Máme prosiť, veriť a prijímať. Ak chceme vymýšľať metódy, tak sa chceme zmocniť Svätého Ducha ako Šimon čarodejník, ktorý ponúkal apoštolom peniaze a chcel kúpiť návod, ako sa dáva Svätý Duch. „*Aj ja chcem vedieť, ako sa to robí.*“ To je veľmi nebezpečné. Boh chce viac tvoju spásu než ty a Svätý Duch ťa viac túži naplniť než ty sám. Boh pôsobí to chcenie, Boh vie ako na teba. Stačí povedať: „*Ja sa vzdávam práva na seba.*“ Na začiatku ani nebudeš myslieť vážne, lebo nevieš, čo hovoríš, ale keď stojíš pred Bohom, pochopíš, že čo je to právo na seba, a keď to zložím, tak to je smrť pred Bohom, pretože krst je smrť.

Ef 5:18-19 – „...*bud'te plnení Duchom hovoriac si navzájom žalmami a hymnami a duchovnými piesňami spievajúc a hudúc vo svojom srdci Pánovi.*“ V Písme velebenie Boha, chvála, jazyky, prorokovanie a dary boli prítomné vždy, keď niekto prežíval plnosť Svätého Ducha. Napriek tomu by som nehovoril, že ak niekto prehovorí jazykmi, vždy má plnosť Svätého Ducha. Tieto prejavy je možné prežiť aj bez toho, aby som sa osobne otvoril Svätému Duchu. Napr. kráľ Saul prišiel k prorokom a prorokoval, pretože tam boli proroci. Keď je Duch vyliaty, pôsobí tak ako keď niekde je vyliata voda, vás to zmočí aj keď nechcete. Ak niekde je vyliaty Svätý Duch, môžete prežívať fantastické veci, ale to v skutočnosti nie je vo vás len zvonku. To, že niekto je pokrstený Svätým Duchom, znamená, že určite bude mať veľkú radosť a bude hovoriť jazykmi. Môže však niekto prežiť veľké veci, a pritom z celého srdca nemiluje Pána Ježiša.

1Kor 12:3 hovorí: „*Preto vám oznamujem, že nikto hovoriac v Duchu Božom nezlorečí Ježišovi anatéma. A nikto nemôže povedať: Pán Ježiš, okrem v Svätom Duchu.*“ Toto vyhlásenie – Ježiš je Jahve, zjavený Boh, Kyrius, Pán – nie ústami, ale v duchu a pravde, duchovne, môže dať len Svätý Duch. Ústami to povie aj satan, ale vyznanie v duchu môže len ten, kto má Svätého Ducha.

Svätý Duch chce osláviť Pána Ježiša Krista. „*On mňa oslávi.*“ (Jn 16:14). Svätý Duch je tu na to, aby Pán Ježiš sa dostal do absolútneho nespochybniteľného centra kresťanovho života, aj do centra pozornosti jeho služby. To je cieľ naplnenia Svätým Duchom. Ak chceme naplniť to, prečo nás Svätý Duch naplnil, neustále máme sa prehlbovať v láske k Ježišovi, aby On bol Ten, ktorý ma stále najviac zaujíma, nadchýna a je v centre môjho života.

Keď niekde ľudia plesajú, hovoria jazykmi a prorokujú, tak pravdepodobne bol vyliaty Svätý Duch, ale ak niekto prítomný nie je otvorený Svätému Duchu, môže niečo prežívať, ale nebude naplnený. Môže byť naplnený len tak, ako keď do pohára hodíte kameň a doležete vodu. Je plný? Je! Je to plnosť? Nie, pretože ten pohár je plný nielen vody, ale je tam aj niečo iné. Ak je vo vás aj niečo iné, napr. láska k svetu, hriech, neochota poddať sa Bohu, Svätý Duch môže vás naplniť len do tej miery, do akej ste sa otvorili. A keď vyhodíte kameň, zistíte, že tá plnosť nebola úplná.

Ak ťa Svätý Duch naplnil, musíš duchovne rásť. „*A vieme, že Syn Boží prišiel a dal nám myseľ, aby sme znali toho pravdivého a sme v tom pravdivom, v jeho Synovi, Ježišu Kristovi. To je ten pravdivý Boh a večný život.*“ (1Jn 5:20). Schopnosť poznať Toho Pravého. Schopnosť poznávania predpokladá usilovnosť, že nebudeme leniví. Nečakajte, že Svätý Duch nahradí usilovnosť. Keď budete usilovní, Svätý Duch vám dáva poznanie, radosť, akú ste pred tým nemali, silu, odvahu, atď. Ale ak ste leniví otvoriť Bibliu, vypnúť FB, TV, On vám nemôže dať nič. Pretože v pohári je aj ten kameň. Duch Boží vás môže zastaviť, On má k nám aj radikálne cesty a zastaví, aby sme sa spamätali.

Plnosť Svätého Ducha, znovunaplnenie potrebuješ ku všetkému čo robíš.

Naplnenie Svätým Duchom nie je len pre nejaké slávnostné udalosti v zbore, pre kázanie, uctievanie. Samozrejme tam to patrí, ale plnosť Svätého Ducha je aj na to, aby si dokázal robiť 8 hodín denne trpezlivo pri páse. Môže ťa chytiť zúfalstvo, že už nevládzeš. Alebo niekto ti v škole, na pracovisku stále protirečí a už to nevieš vydržať. Potrebuješ si vymodliť lásku. Svätý Duch dáva lásku k Bohu a k ľuďom. Ak si netrpezlivý k ľuďom, potrebuješ plnosť Svätého Ducha, Ktorý je trpezlivý k ľuďom, a je aj k tebe. A keď ja som netrpezlivý, tam nepôsobí Svätý Duch. Nemôžete nesúhlasiť, pretože Ježiš bol trpezlivý a Svätý Duch prichádza na to, aby zo mňa urobil „repliku“ Pána Ježiša, aby v mojom živote bol vyobrazovaný Jeho charakter. To, že nie som hneď ako On a kedy sa Mu to podarí, to je vážna otázka. On je trpezlivý a ja som netrpezlivý, preto potrebujem naplnenie Svätým Duchom. Boh to ocení viac, než ľudia, ktorí mi tleskajú, keď som na pódiu a robím niečo atraktívne.

„*Budte plnený Duchom!*“ (Ef 5:18). Ak kázate, svedčíte, máte rozhovor, poradenstvo, modlite sa za niekoho, máte boje, útoky, máte služby, chvály, proste: „*Pane, znovu ma naplň Svätým Duchom! Potrebujem múdrosť, silu, potrebujem znovu naplnenie.*“

Cieľom naplnenia Svätým Duchom je: „*Prijmete moc Svätého Ducha a budete mi svedkami...*“ – to znamená: „*...budete svedectvom o tom, aký som ja.*“ – povedal Pán Ježiš.

Akého Ducha si dostal? Akého Ducha sme dostali? To poznať predovšetkým podľa toho, či táto moc môže premeniť náš život, naše telesné zmýšľanie a sebecký charakter. Podľa toho, či máme silu vládnuť nad sebou a či táto moc nás môže vypudiť do aktívnej služby Pána Ježiša.

„*Lebo ste nevzali ducha služby, aby ste sa zase báli, ale ste vzali ducha synovstva, v ktorom voláme: Abba, Otče!*“ (Rim 8:15).

„*A my sme nedostali ducha sveta, ale Ducha, ktorý je z Boha, aby sme vedeli, čo všetko nám je z milosti darované od Boha.*“ (1Kor 2:12).

„*Lebo nám nedal Boh ducha bojzlivosti, ale Ducha moci, lásky a zdravého rozumu (triezivosti).*“ (2Tim 1:7).

Nedostali sme ducha strachu a bojzlivosti, ale moci, lásky a zdravého rozumu (2Tim 1:7). Sú niektoré veci, ktoré Boh nedáva a sú niektoré veci, ktoré Boh dáva, ktoré pochádzajú od Boha. Od Boha sú dobré dary (Jk 1:17). Duch strachu a bojzlivosti nie je dobrý dar, Boh nám ho nedáva.

Boh nám nedal ducha strachu! Ani **ducha sveta**, ale **Ducha Svätého!** Dal nám ducha moci, lásky a zdravého rozumu. Nielen ducha moci, lebo moc, ktorá nie je praktizovaná v láske, je ako nekontrolovaný, neusmernený dynamit, ktorý môže pôsobiť len veľkú škodu. Ale Boh nám dal ducha moci, lásky a zdravého (trieziveho) rozumu (iný preklad: ducha rozvahy, sebaovládania). On je Duchom tej lásky, ktorá vyháňa strach. Ten, kto sa bojí, nie je naplnený láskou (1Jn 4:18). Dnes je veľmi veľa ľudí, ktorí sa boja a žijú v strachu. Majú strach zo smrti, od budúcnosti. Mnohí majú strach a pocit prenasledovania aj doma. Božia láska, ktorá z nášho života vyženie strach, do našich srdc sa rozlieva práve skrze Ducha Svätého (Rim 5.5).

Bázeň (Božia bázeň) a strach, bojzivosť sú dve odlišné pojmy. Tak ako pýcha a pokora. Niektorí ľudia sú pyšní na svoju pokoru. Odvážnosť iných považujú za pýchu a svoju bojzivosť predstierajú ako pokornú bázeň. Za pokoru považujú uťahovanie sa. Ale Žid 10:39 – „*My nie sme ľuďmi, ktorí by sa uťahovali do zahynutia, ale ľudia viery dobyt' dušu.*“ Boh svojmu starozákonnému ľudu zaslúbil, že bude s nimi a každú šľapaj zeme, na ktorú vo viere stúpia, im dá. Mojžiš vyslal 12 vyzvedačov na preskúmanie zaslúbenej zeme. Keď sa vrátili, všetci videli to požehnanie a boli presvedčení o tom, že tá zem je skutočne oplývajúca „medom a mliekom“. Predsa tí desiaty mali ducha strachu od obrov a ich strach sa rozšíril na celý tábor Izraela. Len dvaja (Jozua a Kálef), pretože mali iného ducha, povzbudzovali ľud. Do zaslúbenej zeme však vošli len oni.

Gedeon bol odvážny rozbiť modly svojho otca, i keď za ten skutok celá dedina sa postavila proti nemu. Za odmenu ho však Duch Hospodinov obliekol na seba a porazil Madianov (Sd 6:34).

Štyria malomocní v Samárii boli odvážni ísť do nepriateľského tábora a našli tam obrovské opustené bohatstvo. Skrz ich odvážnosť celé mesto bolo zachránené (2Kr 7. kap.)

Boh hľadá odvážnych ľudí, ktorí láskou Kristovou sú nútení, aby naplnili svoje poslanie na zemi. Mnoho kresťanov sa uspokojilo s tým, že kedysi prijali Svätého Ducha, prežili Jeho moc, boli pokrstení Svätým Duchom, hovorili jazykmi, však nespĺnili pokračovanie: „*Budete mi svedkami!*“ Pretože sa nestáli učeníkmi Pána Ježiša, nešli svedčiť hynúcim a moc Svätého Ducha používali, prežívali len pre svoje blažené pocity, stratili ten zápal, moc zanikla a žriedlo sa upchalo.

Jn 7:37-39 – „*Potom v posledný, v ten veľký deň sviatku stál Ježiš a volal: Ak niekto žízni, nech príde ku mne a pije! Kto verí vo mňa, ako hovorí Písmo, rieky živej vody potečú z jeho vnútra. Ale to povedal o Svätom Duchu, ktorého mali dostať uverivší v neho.*“

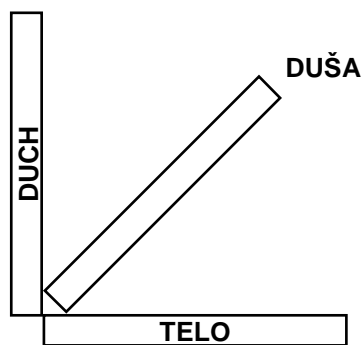
Jedným zo symbolov Svätého Ducha je vyvierajúca „živá voda“, ktorá prináša občerstvenie a život. Je to podobné, ako keď na hrádzi priehrady otvorí stavidlo splavu a vypúšťajú vodu do suchého a špinavého koryta zavlažovacieho kanálu. Táto živá voda odnesie všetku špinu a okolo kanálu sa rozzelená všetko. Keď to stavidlo nezdvihnú, neotvorí, všetko zostane suché a špinavé! Voda je zahatená. Aj v našom srdci najprv treba otvoriť stavidlo – až potom môže voda prúdiť. Keď v srdci je prekážka, prúd živej vody je zahatená, keď neotvoríš splav svojho srdca, prúd Svätého Ducha nemôže tam prúdiť a tvoj život nemôže oživiť.

Otvor srdce dokorán pre prúd živej vody, pre prúd Svätého Ducha!

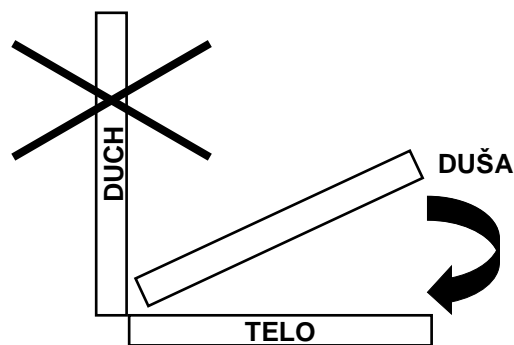
D. CHODENIE PODĽA TEĽA A CHODENIE PODĽA DUCHA

Pri vysvetľovaní znovuzrodenia sme hovorili o tom, že znovuzrodenie je integrované spolupôsobenie Božieho Slova, Svätého Ducha a človeka. Biblia jasne učí, že pre hriech prvého človeka celé ľudstvo sa dostalo do stavu duchovnej smrti, do stavu odlúčenosti od Boha a každý človek sa narodí na tento svet v tomto stave duchovnej smrti so skazenou hriešnou prirodzenosťou. Človek je trojjediná bytosť. Má ducha, dušu a telo (1Tes 5:23-24, Žid 4:12 – obraz č. 1). Ale ako tomu treba rozumieť? Biblia o človeku hovorí ako o celku. Človek je integrovanou bytosťou hmotnej, fyzikálnej zložky (telo) a nehmotnej, nefyzikálnej (duch a duša). Duša je výsledkom integrácie (prieniku) ducha a tela. Tak ako zelená farba je prienikom modrej a žltej. Človek sa stal živou dušou, keď Boh vdýchol do jeho hlinenej telesnej schránky svojho Ducha. Duch človeka je nasmerovaný vertikálne na vzťah k Bohu a k nadprirodzenému, duchovnému svetu, kým duša vníma osobný vzťah na ľudskej, horizontálnej úrovni. Duchovná smrť, oddelenie sa od Boha, od zdroja života nastalo v oblasti ducha človeka. Keď Svätý Duch hriešnika prebúdzá z mŕtvy hriecha, usvedčuje ho, poukazuje na Písmo a na riešenie hriecha v obeti Pána Ježiša Krista. A keď človek činí pokánie, uverí v Pána Ježiša Krista a rozhodne sa Ho prijať za Spasiteľa a Pána, Svätý Duch hriešnika znovuzrodí a uisťuje ho o odpustení hriechov a o synovstve. Človek sa stane novým stvorením v Kristu (2Kor 5:17) a skrze Svätého Ducha má s Bohom obnovené spojenie. Je vzkriesený z mŕtvy hriecha k životu s Bohom. To všetko sa deje v oblasti ducha človeka.

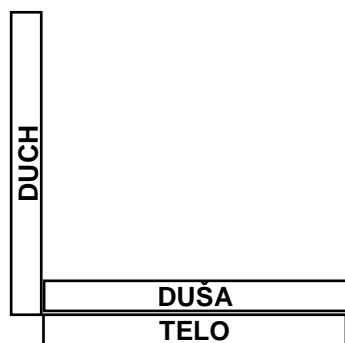
Pred znovuzrozením v stave duchovnej mŕtvy duša človeka (rozum, vôľa, pocity) bola príliš zvyknutá na to, aby vo všetkom bez problémov súhlasila so žiadosťami tela (obraz č. 2 a 3). Po znovuzrození však, keď ožil duch, ktorý skrz pôsobenie Svätého Ducha vníma Božiu vôľu a Jeho riadenie, právom chce prevziať vedenie nad životom človeka. Pôsobí na dušu človeka, usvedčuje rozum, pôsobí na city, avšak vôľa človeka – pretože bola zvyknutá vo všetkom splniť žiadosti tela – teraz ťažko vie rozhodnúť za splnenie žiadostí ducha. A tu nastáva duchovný zápas (obraz č. 4). Otázkou je, koho bude poslúchať duša (vôľa), oživeného, znovuzrodeného a Svätým Duchom posväteného ducha (obraz č. 5), alebo naďalej sa bude prikláňať k žiadostiam tela (obraz č. 3)?

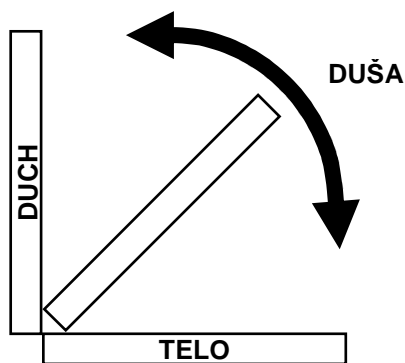
obraz č. 1

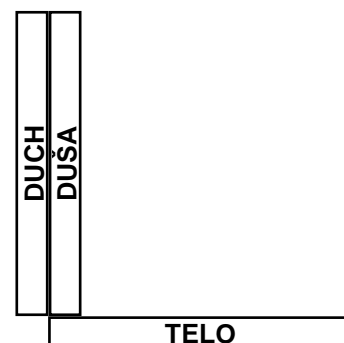
obraz č. 2

obraz č. 3

obraz č. 4

obraz č. 5

Apoštol Pavol tento boj opisuje takto: „Lebo telo žiada proti Duchu a Duch proti telu, lebo to sa jedno druhému protiví; aby ste nerobili toho, čo by ste chceli.“ (Gal 5:16-17). Tiež v Rim 7:18-24: „Lebo viem, že neprebýva vo mne, to jest v mojom tele, dobré. Lebo chcenie leží pri mne, ale robenia dobrého nenachádzam, lebo nečiním dobrého, ktoré chcem, ale to zlé, ktorého nechcem, to robím. Ale ak činím to, čoho nechcem, nerobím toho už viacej ja, ale to robí hriech, ktorý prebýva vo mne. Tak teda nachádzam zákon sebe, ktorý chcem činiť dobré, že leží pri mne zlé. Lebo sa spolu radujem so zákonom Božím podľa vnútorného človeka; ale vidím iný, cudzí zákon vo svojich údoch, ktorý bojuje proti zákonu mojej mysle a ktorý ma zajíma v rabstvo zákonu hriechu, ktorý to zákon je v mojich údoch. Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z tela tejto smrti?!“

V 8.-ej kapitole však objaví odpoveď: „Nie je nijaké odsúdenie tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha. ... Lebo tí, ktorí sú podľa tela, myslia na veci tela, a tí, ktorí sú podľa Ducha, na veci Ducha. Lebo myseľ tela je smrť, ale myseľ Ducha je život a pokoj, pretože myseľ tela je nepriateľstvom naproti Bohu... A tí, ktorí sú v tele, nemôžu sa ľúbiť Bohu. Ale vy nie ste v tele, ale v duchu, akže Duch Boží prebýva vo vás... Ale ak je Kristus vo vás, vtedy je síce telo mŕtve pre hriech, ale duch je život pre spravodlivosť. ... A tak teda, bratia, dlžníci sme nie telu, aby sme žili podľa tela. Lebo ak žijete podľa tela, zomriete; ale ak Duchom umŕtvíte skutky tela, budete žiť!“ Rim 8:1-13 (skrátene)

Každé rozhodovanie je boj. A každé rozhodnutie má aj dôsledky! Keď sa v živote človeka môže uplatniť vedenie Ducha, to prináša život. V opačnom prípade speje k duchovnému onemocneniu a smrti. „Lebo myseľ tela je smrť, ale myseľ Ducha je život a pokoj... Lebo ak žijete podľa tela, zomriete; ale ak Duchom umŕtvíte skutky tela, budete žiť!“ (Rim 8:6, 13).

Na jednej strane „nie je nijaké odsúdenie tým, ktorí ... nechodia podľa tela, ale podľa Ducha“, ale na druhej strane „tí, ktorí sú v tele (chodia podľa tela), nemôžu sa ľúbiť Bohu.“ Pretože „myseľ tela je nepriateľstvom naproti Bohu.“ (Rim 8:1,7-8). **Túto Božiu zákonitosť môžeš len uznať a rešpektovať alebo ignorovať a odmietnuť s dôsledkami, ale nemôžeš ju anulovať ani zmeniť!** „Nemýľte sa Bohu sa nebude nikto posmievať. Lebo čokoľvek seje človek, to bude i žať. Lebo ten, kto seje v svoje telo, z tela bude žať porušenie; a ten, kto seje v Ducha, z Ducha bude žať večný život.“ (Gal 6:7-8).

Pavol v Gal 5:19-21 vymenuje **skutky tela**. Sú to naše negatívne pohnútky, ako hnev, nenávisť, žiarlivosť, závišť, sebaľútosť, žiadosti, vášne, ako aj reči, skutky, správanie sa, ktoré pochádzajú z našej starej prirodzenosti. **Sú to prejavy nášho sebeckého citlivého „JA“, ktoré potrebujeme umŕtviť.** Pavol ich vymenuje a hovorí, že „tí, ktorí robia také veci, Božie kráľovstvo dediť nebudú“. A na druhej strane: „tí, ktorí sú Kristovi, ukrižovali svoje telo s jeho vášňami a žiadosťami.“ (24. v.).

IL.: Jeden muž, ktorý chcel mať víťazstvo nad pokušeniami, sa rozhodol, že sa odizoluje od okolitého sveta a sa stane mníchom. Išiel do kláštora, ale pokušenie išlo s ním, pretože išla s ním aj jeho stará prirodzenosť. V kláštore tvrdo pracoval na sebe, zbičovával svoje telo, poctivo urobil všetky procesie a duchovné cvičenia, avšak bol očividne veľmi zmordovaný. Predstavený kláštora to tiež zbadal na ňom a sa ho spýtal: „Čo je s tebou?“ Odpovedal mu: „Ó, brat, ty ani nevieš, akú ťažkú prácu ja mám. Čo všetko mám robiť za 24 hodín každý deň! Mám strážiť celý deň dvoch sokolov, dvoch netopierov, tisíce lastovičiek, dvoch zajacov. Potom mám držať na uzde jedného divého koňa, skrotiť jedného hladného, náruživého leva a učiť jedného lenivého študenta.“ Predstavený tomu nerozumel, tak mu vysvetlil: „Dva sokoly, to sú moje oči. Dva netopiere sú moje uši, tisíce lastovičiek sú myšlienky, zajace sú moje nohy. Kôň, ktorého mám držať na uzde, je môj jazyk a náruživý lev je moje srdce. Ten lenivý a ťažkopádny študent som ja, lebo tak ťažko sa naučím, často na vlastnej škode to, čomu ma Boh chce naučiť!“

Taká je naša stará prirodzenosť. Ako jednat' so svojou starou prirodzenosťou? Čo s ňou urobiť? Hladkať, prosíkať, ľutovať ju? Aké zbrane používať proti starej prirodzenosti? Chválospevy? Nie, ale sebazapieranie, modlitbu a pôst. Starú prirodzenosť treba ukrižovať, čo **pre naše sebecké citlivé „JA“ je veľmi bolestivý proces!** Ale „...ak Duchom umŕtvíte skutky tela, budete žiť!“ (Rim 8:13).

Pre nasledovníkov Pána Ježiša však to by nemalo byť žiadnou novinkou, pretože On hneď na začiatku cesty povedal podmienky Jeho nasledovania: „*Ak chce niekto prísť za mnou, nech zaprie sám seba a vezme svoj kríž a ide za mnou! Lebo ten, kto by chcel zachrániť svoju dušu, stratí ju, a kto by pre mňa stratil svoju dušu, nájde ju.*“ (Mt 16:24-25).

Apoštol Pavol o tejto zmene vo svojom živote svedčí a vyznáva: „*S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus, a to, čo teraz žijem v tele, vo viere Syna Božieho žijem, ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa.*“ (Gal 2:20).

„*Ale odo mňa nech je to preč, aby som sa chváľil okrem krížom nášho Pána Ježiša Krista, skrze ktorého mi je svet ukrižovaný a ja svetú.*“ (Gal 6:14).

„*Vediac to, že náš starý človek je spolu ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu čo do svojej pôsobnosti, aby sme viacej neslúžili hriechu... – Tak aj vy súd'te o sebe, (uvedomte si!) že ste mŕtvi hriechu, ale živí Bohu v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.*“ (Rim 6:6-11).

Máš aj ty také skúsenosti, ako ap. Pavol? Môžeš vyznávať podobne ako on: „*Spolu s Kristom som ukrižovaný pre tento svet aj svet pre mňa! Žijem, ale už nie ja, ale žije vo mne Kristus, a to, čo teraz žijem v tele, vo viere Syna Božieho žijem, ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa.*“

Pavol dáva aj nejaké praktické rady, napomenutia a povzbudenie: „*Nech teda nekral'uje hriech vo vašom smrteľnom tele, aby ste ho poslúchali... ani nevydávajte svoje údy za nástroje neprávosti, ale sa oddajte Bohu ako živí z mŕtvych a svoje údy za nástroje spravodlivosti Bohu.*“ –

Je to naše rozhodnutie a naša zodpovednosť! – „*Či neviete, že komu sa vydávate za sluhov cieľom poslušnosti, že ste sluhami toho, koho poslúchate - buď sluhami hriechu na smrť buď sluhami poslušnosti na spravodlivosť?... Po ľudsky hovorím pre slabosť vášho tela: Lebo ako ste boli vydali svoje údy za sluhov nečistote a neprávosti robiť nepravosť, tak teraz vydajte svoje údy za sluhov spravodlivosti na posvätenie.*“ (Rim 6:12-13, 16, 19).

„*Prosím vás teda, bratia, pre rôzne milosrdenstvo Božie, žeby ste ta dali svoje telá v živú obeť svätú a ľúbu Bohu, rozumnú to vašu svätoslužbu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale sa premeňte obnovením svojej mysli, aby ste skúšali, čo je vôľa Božia, to, čo je dobré, ľúbe a dokonalé!*“ (Rim 12:1-2).

Dokonca ap. Pavol o tomto boji tela a ducha nehovorí len ako o jednorazovej udalosti, ale o procese. Je to proces každodenného, praktického posväcovania sa. Porovnáva ho k behu o závod, alebo k nemilosrdnému zápaseniu, ktorý robí, aby uchvátil víťaznú korunu. „*Či neviete, že tí, ktorí bežia o závod, bežia síce všetci, ale iba jeden berie víťazné? Bežte tak, aby ste uchvátili! A každý, kto zápasí, zdrža sa všetkého, a tamí teda preto, aby dostali porušiteľnú korunu, ale my neporušiteľnú. Preto ja teda tak bežím, ako ten, kto nebeží na neisto; tak šermujem päst'ou, ako nie čo by som bil do povetria, ale do tvári bijem svoje telo a podmaňujem ho, aby som snád' iným kázuc nebol sám taký, ktorý sa nedokázal.*“ (1Kor 9:24-27).

Rim 13:14 „*...oblečte si Pána Ježiša Krista a o telo sa nestarajte tak, aby vznikali v ňom zlé žiadosti.*“ Jeden misionár to takto vysvetľoval domorodcom: „*Vo vašom tele bojujú dva psy, jeden čierny a jeden biely. Zvíťazí ten, ktorého budeš kŕmiť!*“

Preto hovorí: „*Chod'te Duchom a nevykoná'te žiadosti tela!*“ (Gal 5:16). Tento verš v maďarskej Biblii – na ktorej som po mojom obrátení rástol – znie trochu inak: „*Chod'te Duchom a nevykonajte žiadosti tela!*“ – rozkazovacím spôsobom. Nepoznám, ako je v originálnom jazyku, v gréčtine, ale najprv sa mi to nezдалo v slovenčine za správne. No predsa, Božie Slovo nás vyzýva, aby sme žiadosti tela nevykonali! Potom som prišiel na to, že správny je oznamovací spôsob. Tajomstvo víťazného života spočíva v tom, že chodíme Duchom. Nie podľa tela, ale podľa Ducha! **Ak chodíme Duchom (podľa Ducha), nebudeme vykonávať žiadosti tela!** Túto pravdu nepochopil ten náš mních, ktorý sebabičovaním sa snažil skrotiť svoje telesné žiadosti. To sa dá len chodením podľa Ducha!

Aké je to „chodenie podľa tela“ a aké je „chodenie podľa Ducha“? Apoštol Pavol dáva jednoduchú odpoveď: „*...tí, ktorí sú podľa tela (chodia podľa tela), myslia na veci tela, a tí, ktorí sú (chodia) podľa Ducha, na veci Ducha!*“ (Rim 8:5).

No, tá odpoveď asi predsa nie je taká jednoduchá.

Chodenie podľa tela snád' je ľahšie vysvetliť než chodenie podľa Ducha.

Chodenie podľa tela je, keď duša človeka, ktorá pred znovuzrozením bola príliš zvyknutá súhlasiť so žiadosťami tela, aj po znovuzrození – aj keď už človek dávno mal vyrásť z bábätkovského veku – naďalej a trvalo bude sa k nim prikláňať. Ap. Pavol o takých kresťanoch hovorí, že sú „telesní“ a chodia „podľa človeka“. **Ich charakteristikou je**, že sa často hádajú a je medzi nimi „závisť, zvada a rôznice“. – „A ja som vám, bratia, nemohol vraviť ako duchovným, ale ako telesným, ako nedospelým v Kristu. Mliekom som vás napájal, a nemohol som vás kŕmiť ťažkým pokrmom, lebo ste ešte nemohli zniesť, ale ešte ani teraz nemôžete, lebo ste ešte vždy telesní. Lebo kde je medzi vami závisť, zvada a rôznice, či azda nie ste telesní a nechodíte podľa človeka?“ (1Kor 3:1-3).

Ich **druhou charakteristikou je**, že vždy „myslia na veci tela“ (Rim 8:5) – „...ktorých koniec je zahynutie, ktorých bohom je brucho a sláva v ich hanebnosti, ktorí myslia na zemské veci. (Fil 3:19). Dokonca nielen myslia, ale podľa toho aj hovoria a konajú. Obžerstvo, lakomstvo, chamtivosť. Pred ľuďmi dbajú o svoj imidž, ale pred Bohom vyzerajú inak.

Pán Ježiš hovorí: „Nezhromažďujte si pokladov na zemi, kde moľ a hrdza kazí, a kde sa zlodeji prekopávajú a kradnú; ale si zhromažďujte poklady v nebi, kde ani moľ ani hrdza nekazí, a kde sa zlodeji neprekopávajú ani nekradnú; lebo kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.“ (Mt 6:19-21).

„Deti, ako nepadne je vojsť do kráľovstva Božieho tým, ktorí **dúfajú v majetok!**“ (Mk 10:24).

Podobenstvo o bohatom človeku – „Duša, máš mnoho majetku, ...odpočívaj, jedz, pi a vesel sa. A Boh mu povedal: Blázne, tejto noci požiadajú tvoju dušu od teba, a to, čo si nahotovil, čie bude? Tak je to s tým, kto si zhromažďuje poklady a nie je bohatý v Bohu.“ (Lk 12:16-21).

„A tak keď ste vstali z mŕtvych s Kristom, hľadajte veci, ktoré sú hore, kde sedí Kristus po pravici Boha; na to myslíte, čo je hore, nie na to, čo je na zemi.“ (Kol 3:1).

„**Ak niekto inak učí** a nepristupuje k zdravým slovám, slovám nášho Pána Ježiša Krista, a k učeniu zodpovedajúcemu pobožnosti, je nadutý a nerozumie ničomu, ale chorobneje na škriepky a hádky o slová, z čoho povstáva závisť, zvada, rúhania, zlé upodozrievania, neprestajné hašterenia na myslí porušených ľudí a pozbavených pravdy, ktorí sa domnievajú, že pobožnosť je telesný zisk. Od takých sa vzdial. No, je naozaj veľkým ziskom pobožnosť so spokojnosťou. Lebo nedoniesli sme ničoho na svet, a je zrejmé, že ani nemôžeme nič odnieť. Ale keď máme pokrm a odev, tým sa spokojíme. A tí, ktorí chcú byť bohatí, upádajú do pokušenia a osídla a do mnohých žiadostí nesmyselných a škodlivých, ktoré pohružujú ľudí do záhuby a do ztratenia. Lebo koreňom všetkého zlého je milovať peniaze, po čom niektorí zatúžili a tak zablúdili od viery a naplnili sami seba mnohými bolesťami.“ (1Tim 6:3-10).

Okruh záujmov tých, ktorí chodia podľa tela a „myslia na veci tela“ **prezradzujú ich reči.**

Pretože z plnosti srdca hovoria ústa! „...čím je preplnené srdce, to hovoria ústa. Dobrý človek z dobrého pokladu srdca vynáša dobré veci, a zlý človek zo zlého pokladu vynáša zlé veci. ... Lebo zo svojich slov budeš ospravedlnený a zo svojich slov budeš odsúdený.“ (Mt 12:34-35,37). „...to, čo vychádza z úst, ide zo srdca, a to poškvŕňuje človeka. Lebo zo srdca vychádzajú zlé myšlienky, vraždy, cudzoložstvá, smilstvá, krádeže, falošné svedectvá, rúhania; to je to, čo poškvŕňuje človeka.“ (Mt 15:18-20). „Lebo z vnútra z ľudského srdca vychádzajú zlé myšlienky, cudzoložstvá, smilstvá, vraždy, krádeže, lakomstvá, nešťachetnosti, lesť, nestudatosť, zlé oko, rúhania, pýcha, bláznovstvo. Všetky tieto zlé veci vychádzajú z vnútra a poškvŕňujú človeka.“ (Mk 7:21-23). „Dobrý človek z dobrého pokladu svojho srdca vynáša dobré, a zlý človek zo zlého pokladu svojho srdca vynáša zlé; lebo čím je preplnené srdce, to hovoria jeho ústa.“ (Lk 6:45). „...lebo kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.“ To platí aj naopak: „Kde je vaše srdce, tam je aj váš poklad!“ (Mt 6:21)

Ich častým heslom je: „Čo je na srdci, to na jazyku!“ – Duchovný človek však sa riadi Božím Slovom: „Takže, moji milovaní bratia, nech je každý človek rýchly počuť, pomalý hovoriť, pomalý do hnevu.“ (Jk 1:19). „Ak sa niekomu medzi vami zdá, že je nábožný, a nedrží svojho jazyka na uzde, ale zvodí svoje srdce, toho náboženstvo je márne.“ (Jk 1:26). „Ak niekto neklesá v slove, to je dokonalý muž, ktorý má moc pojať na uzdu i celé telo.“ (Jk 3:2). Takým „telesným“, podľa tela chodiacim kresťanom hovorí Pavol: „...premeňte sa obnovením svojej mysle!“ (Rim 12:2).

Už sme hovorili o tom, ako táto premena prebieha. Pretože v stave duchovnej mŕtvy duša človeka (rozum, vôľa, pocity) bola príliš zvyknutá vo všetkom súhlasiť so žiadosťami tela (obraz č. 2 a 3), po znovuzrození ťažko vie rozhodnúť za splnenie žiadostí oživeného ducha, ktorý vníma Božiu vôľu a právom chce prevziať vedenie nad životom človeka. A tu nastáva duchovný zápas (obraz č. 4). Otázkou je, koho bude poslúchať duša (vôľa): oživeného a Svätým Duchom posväteného ducha (obraz č. 5) alebo naďalej bude sa prikláňať k žiadostiam tela (obraz č. 3)? Predpokladom víťazstva nad žiadosťou tela je naplnenie Svätým Duchom a chodenie podľa Ducha. „*Chod'te Duchom a nevykoná'te žiadosti tela!*“ (Gal 5:16).

Čo je to: chodenie podľa Ducha?

Neustále mimoriadne preduchovnené znamenia a zjavenia? Úlety, s nohami v oblakoch? 40 dni sa postiť a zanedbávať svoju rodinu a svoje každodenné povinnosti? Zostaň s nohami na zemi! Denne hodinu čítať Bibliu, trikrát sa denne pomodliť, alebo radšej hodinu či dve, aby sa ti v ten deň darilo lepšie? Alebo: „*Neprestajne sa modlite!*“ (1Tes 5:17).

Mnoho kresťanov chodí podľa tela, podľa rozumu, podľa svojvôle, podľa svojich citov, iní chodia podľa nariadení ich náboženstva. Apoštol Pavol hovorí, že tí, ktorí chodia podľa tela, myslia na veci tela, a tí, ktorí chodia podľa Ducha, myslia na veci Ducha a sú vedení Božím Duchom!

Chodenie podľa Ducha sa začína transplantáciou srdca. To, čo nedokázal Zákon, dokáže Duch, keď Boh zoberie kamenné srdce a vloží do človeka mäsité, a keď svoj zákon svojim Duchom zapíše do mäsitých tabúl srdca človeka (Ez 11:19, 36:26, 2Kor 3:3). Chodenie Duchom **sa začína s tým**, že človek prechádza zo 7. kapitoly Rimanom do 8.-ej kapitoly.

Chodenie v Duchu je chodenie! – Nie sedenie, nie státie, ale chodenie – cho-de-ni-e oboma nohami: „*ľavá - pravá, ľavá – pravá!*“. **Pochodovanie tak ako Duch zavelí:** „*doprava, doľava, rovno, čelom vzad!*...“ Je to činnosť, kráčanie, napredovanie – striedavo oboma nohami. Nie zastavenie, ale vytrvalé, plynulé chodenie aj v sebazapieraní.

Simeon bol spravodlivý a pobožný človek, ktorý očakával potešenie Izraelovo, a Svätý Duch bol na ňom. A bolo mu zjavené od Svätého Ducha, že neuzrie smrti prv, než by uvidel Krista Pánovho. A prišiel v Duchu do chrámu, keď Jozef a Mária priniesli dieťaťko Ježiša, aby vzťahom na neho urobili podľa obyčaje zákona (Lk 2:25-32). Simeon žil v Duchu, chodil v Duchu, bol vedený Svätým Duchom a keď Duch zavelil: „*Teraz chod do chrámu!*“ – išiel a uvidel Spasiteľa.

Chodenie v Svätom Duchu znamená, že toto moje ego dávam do smrti. To je nič nové! Pán Ježiš Kristus na začiatku svojho pôsobenia povedal tým, ktorí mali záujem Ho nasledovať, že: „*Ak niekto chce ísť za mnou, nech zaprie samého seba*“. Lebo kto chce zubami nechtami zachrániť svoj život, stratí ho, ale ak niekto položí svoj život (dá do smrti) – zriekne sa nároku na život, na úspech, na popularitu – ten ho nájde! **Mimo Pána Ježiša niet života, len existencia, živorenie.**

Chodenie podľa Ducha je proces posväcovania. Svätý Duch je duchom svätosti. Vede človeka k svätosti. Zaujíma Ho na nás, či máme radi svätosť. Svätosť znamená: oddelenie sa pre niečo. Pre koho je kresťan oddelený, posvätený? Pre Boha, pre Ježiša, pre evanjelium. Kresťan, ktorý je posvätený, však často musí robiť aj iné veci, ale ho zaujíma len to, pre ktorú vec je oddelený, posvätený. Na ostatných veciach ho zaujíma len to, nakoľko sú užitočné, využiteľné pre Pána. Svätosť znamená, že som zomrel pre svet, prestalo ma to zaujímať, vábiť a baviť, pretože mŕtveho už nič nebaví. Videli ste už mŕtveho pozeráť na televízor alebo chodiť na diskotéku? Ak zomrieme v Svätom Duchu preto, aby sme boli svätí, tak veciam, pre ktoré sme zomreli, nemusíme sa ani brániť, pretože sú to pre nás už veci mŕtve. Takže, nemusíme ani zápasiť. (Aspoň teoreticky. To by bolo krásne, však?) Pokiaľ nás to baví, že „*tak rád by som to urobil, pozrel, atď., ale nesmiem, pretože ja musím byť svätý*“, – to ešte nie je sloboda, je to ešte stav pod zákonom. Je to zápas, pretože nechcem zhrešiť. Ale to „*nechcem*“ je ešte stále v tele, ešte to nezomrelo. Pretože ak niečo zomrelo, to už prestalo cítiť.

Pre mladých chlapcov je to zázrak, aby nemysleli na sex v zmysle hriešnej žiadostivosti, a keď Svätý Duch vás naplní, zistíte, že na vás to nepôsobí. To je sloboda, ktorú Pán Ježiš Kristus dáva. Pozor! Žiadostivosť sa vráti, keď prejde plnosť Svätého Ducha. Niekedy si myslíme, že keď sme prežili očistenie od hriešnej žiadosti, prežili sme krst Svätým Duchom, môžeme si uľaviť, môžeme si niečo viac dovoliť, sme imúnni proti pokušeniam. Dávid práve v takej slabej chvíli padol do hriechu. Kým sme v tele, nie sme bez rizika. Ani najväčšie skúsenosti so Svätým Duchom nás nepostavia mimo rizika. Ak máme úžasnú skúsenosť ohľadom víťazstva nad žiadostivosťou – ešte stále sme v tele a tú slobodu v Svätom Duchu treba strážiť.

Moje prežitie

Možno, nie každý pozná svedectvo môjho obrátenia. V mladosti som hrával v reštaurácii ako tanečný hudobník na saxofóne. Z milosti Božej ako 26 ročný skrz okolnosti úmrtia môjho strýka som prežil radikálne obrátenie. Kázaným slovom na pohrebe Pán ma tak mocne oslovil, že behom 2 týždňov – bez ľudského zásahu – som zanechal celý starý spôsob života, bol som oslobodený od alkoholu, začal som chodiť do zboru znovuzrodených kresťanov a začal som nový život s Pánom Ježišom. Po tomto mojom rozhodnutí aj v mojom srdci začal ten boj ducha a tela (viď obrázok). Najväčší boj som mal s tanečnou hudbou, ľubozvučnými melódiami, na ktoré som nechcel ani myslieť, ale znovu a znovu mi hučali v ušiach. Pán mi dal víťazstvo tak, že som vždy nasilu začal v duchu spievať nejakú krásnu duchovnú pieseň, až tie svetské melódie prestali. Často – ako každý muž – som musel nasilu odvrátiť nielen svoj zrak, ale celú svoju hlavu, aby som nepozrel so žiadostivosťou na vyzývavo oblečené atraktívne ženy. Tak ako Jób hovorí: „Učinil som zmluvu so svojimi očami, a čo by som mal hľadiť na pannu?“ (Jb 31:1). Pán Ježiš povedal, že „Ak chce niekto ísť za mnou, nech zaprie sám seba!“ (Mt 16:24). Taktiež: „nebeské kráľovstvo trpí násilie, a uchvacujú ho tí, ktorí činia násilie“ – nad sebou! (Mt 11:12). Podobné mi Pán dal víťazstvo aj na iných oblastiach (televízia, šport a iné zábavy). Počas môjho života na mnohých oblastiach z Božej milosti som musel prebojovať, aj som prebojoval víťazstvo. Obrazne povedané, tieto staré veci som odniesol do bazáru. Boli však oblasti, na ktorých som zlyhal, alebo po čase som sa vrátil do bazáru, a tam uložené staré veci som znovu vybral, hovoriac: „Ale, veď to nie je hriech!“ Takto sa stalo aj v nedávnej minulosti.

Zrazu ma začali zaujímať športové výsledky – pretože som 12 rokov býval v Košiciach – najmä košických hokejistov a futbalistov. Neskôr som cez internet zistil, že hokejisti a futbalisti môjho rodného mesta, Miskolca celkom dobre účinkujú v prvej lige – pretože som 30 rokov býval v Miskolci a predsa som dobrý patriot – začal som intenzívne sledovať ich výsledky. Postupne som aj pozrel niektoré zápasy v televízii. Ba aj na ich internetovej stránke som začal čítať komentáre fanúšikov a to ma už poriadne opantalo a mi zobralo dosť drahocenného času. Možno, niekto mi povie: „Veď to nie je hriech!“ Áno, nie sú to výslovne hriešne veci, ale keď to ide na úkor duchovného života a na úkor služby či povolania, tak človek sa potrebuje zastaviť. **Prinajmenšom sú to parazity!!!** Najmä po 70-ke – keď prežívaš, že ti Pán ešte niečo zveril a to ešte nie je dokončené..., čas plynie, a ty ten drahocenný čas premárniš... – a tvoj život neúprosne sa chýli ku koncu. O tom svedčí aj táto zdravotná príhoda.

Stálo sa, že 1. októbra 2012 nad ráno o 3,15 hod. som sa zobudil na srdcovú arytmiu. Nebolo to prvýkrát, za posledných 16 rokov moje srdiečko už mnohokrát upozorňovalo na krehkosť života, ale pomocou tabletky tie arytmie za 2 hodiny vždy prestali. Teraz však ani tabletky nepomohli (pošepkám: boli staré ☺) a ráno som vo veľkých slabostiach musel ísť k lekárovi. Dostal som ďalšiu tabletku s tým, že keď za hodinu nezaúčinkuje, musím ísť do nemocnice, čo sa mi vôbec nechcelo. Samozrejme, s modlitbou aj sebaspytovaním som sledoval plynutie každej minúty, zároveň aj svoj tep. Vďaka Bohu, 5 minút pred uplynutím hodiny zrazu naskočil správny pulz.

Toto je moje prežitie, z ktorého som pre seba vyvodil závery, že s tými parazitmi musím skončiť. Ja som to prežil ako ten, ktorý som od Pána prijal povolanie ako pastor a učiteľ, a z Božej milosti som prežíval povolanie aj k napísaniu tejto knihy. Keď teraz, ku sklonku života som začal márne čakať čas, Svätý Duch ma prebudil k zodpovednosti. Ja ťa nehodnotím, nesúdim. Ja neviem, aké je tvoje povolanie. Možno, ty nemáš žiadne povolanie od Pána. **Je to však možné?**

Predpokladajme, že skrz usvedčenie Svätého Ducha aj ty zrazu spoznáš, že v tvojom živote sa nachádzajú veci, ktoré ťa brzdia v duchovnom živote, v raste a službe. Nemusia to byť – môžu však byť aj – výslovne hriešne veci, no predsa sú to parazity! Môžu to byť nejaké „mŕtve skutky“, nejaká záľuba – prehnaný záujem o šport, politiku, módu, hudbu, zábavu, internet, Facebook, televízia – ktorá ti kradne srdce i čas, ktorý by si mal venovať na prehĺbenie tvojho vzťahu s Pánom alebo pre činnosť, ktorú ti Pán zveril, pre povolanie, ku ktorému ťa povolal. Zrazu príde Svätý Duch a ťa usvedčí, že s tým niečo musíš urobiť, pretože tá vec ťa už poriadne opantala a spútala, poviažala. Vieš to aj ty a prežívaš, že nie je to dobré. Keď to rozhodnutie v tebe dozreje, učiníš radikálny rez, rozhodneš sa, že s tým končíš a budeš sa venovať tomu, k čomu ťa Pán povolal. Zrazu dostaneš novú silu, nadšenie, elán od Pána. Avšak o pár hodín či na druhý deň ten zvyk alebo túžba vo forme pokušenia sa znova objaví, najskôr myšlienkach a ty vieš, že to musíš radikálne odmietnuť. Najprv sa ti to podarí. Avšak pokušenie znovu a znovu sa objaví. Ako zareaguješ? Ktorého „psa“ budeš kŕmiť? Ktorý zvíťazí? Naozaj je to boj, zápasenie ako to apoštol Pavol opisuje v 1Kor 9:26-27. „*Preto ja teda tak bežím, ako ten, kto nebeží na neisto; tak šermujem päšťou, ako nie čo by som bil do povetria, ale do tváří bijem svoje telo a podmaňujem ho, aby som snád iným kázuc nebol sám taký, ktorý sa nedokázal.*“ On mohol povedať, že: „*S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus, a to, čo teraz žijem v tele, vo viere Syna Božieho žijem, ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa.*“ (Gal 2:20). „*skrze kríž Pána Ježiša Krista mi je svet ukrižovaný a ja svetu.*“ (Gal 6:14).

IL.: Jedna mladá dievčina, ktorá mala rada spoločnosť, zábavy, tanec a plesy, uverila Pána Ježiša a rozhodla sa Ho z lásky úprimne nasledovať. Radikálna zmena jej života šokovala celé príbuzenstvo, najmä jej tetu, ktorá sa rozhodla svoju neter vytriezviť zo svojho blúznenia. Vedela, že mladá rada chodila na plesy a práve sa začala sezóna plesov. Dala ušiť krásne plesové šaty, ktoré pekne zabalila a spolu s pozvánkou na reprezentačný ples balík poslala svojej netere. Oná keď otvorila balík, jej srdce začalo silnejšie biť a v jej duši nastal boj. Po chvíli váhania zrazu na zadnú stranu pozvánky rozhodne napísala nasledovné slová: „*Ja som spolu s Pánom Ježišom zomrela pre tento svet, a ten, kto zomrel, už nechodí na plesy.*“ Potom šaty zabalila a poslala späť svojej tete.

Prežil som, prežil si už svoju smrť? Zomrel som, zomrel si už pre tie záležitosti? Nechcem, nechceš o nich už nikdy viac ani vedieť ani počuť? Pavol hovorí: „*Tak aj vy súdte o sebe (majte za to), že ste mŕtvi hriechu, ale živí Bohu v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.*“ (Rim 6:6-11). Uvedomte si, majte za to, že ste zomreli! – Obávam sa, že v dnešnom kresťanstve toto prehlásenie je tak málo pravdivé a je to len jedna z mnohých kresťanských frázi!

„Cirkus a chlieb“, zábavu, svetskú módu a šport mnohí nepovažujú za hriech, avšak sú „dobré“ na to, aby odvrátili tvoju pozornosť od tvojho povolania. Keď si ale uvedomuješ, že **tvoj vlak sa rúti do priepasti**, to je šialenstvo.

Mnoho kresťanov dokáže postíť sa 3 týždne, 40 dní či mnoho týždňov. Vyskúšaj raz 40 dňové zrieknutie sa týchto parazitov mŕtvych skutkov. Ak chceš byť „Božími ústami“, to aj urobíš! „*Keď oddelíš drahú vec od ničomnej, budeš ako moje ústa.*“ (Jer 15:19). **Lahšie je nejst' chleba než zbaviť sa „parazitov“!** Daj si otázku: keby si ty bol na mieste Boha, ako by si odmenil takého služobníka, akým si ty? Máš aj ty od Boha nejaké povolanie? **Alebo Ty jediný nemáš?**

E. SLUŽBA DUCHA

2Kor 3:4-11 „A takú dôveru máme skrze Krista k Bohu. Nie že by sme boli schopní (dostatoční - spôsobilí) sami od seba niečo pomyslieť, ako sami zo seba, ale naša dostatočnosť (spôsobilosť) je z Boha, ktorý nás aj učinil dostatočných (spôsobilých), uspôsobil (uschopnil), aby sme boli služobníkmi novej zmluvy, nie litery, ale Ducha, lebo litera zabíja, ale Duch oživuje. A keď služba smrti, literami vyrytá na kameňoch, bola slávna, takže nemohli synovia Izraelovi hľadiet' do tvári Mojžišovej pre slávu jeho tvári, pominuteľnú, ako by potom nemala byť služba Ducha slávna! Lebo ak bola služba odsúdenia slávna, služba ospravedlnenia je o mnoho slávnejšia! Ba to, čo bolo raz slávne, stratilo svoju slávu pre vznešenejšiu slávu. Ba to, čo bolo raz slávne (služba odsúdenia), stráca slávu v porovnaní s tou (predošlú slávu) presahujúcou prenesmiernou slávou nasledujúcej služby Ducha. Ved' ak je slávne to, čo je pominuteľné, omnoho slávnejšie je to, čo zostáva.“

Tieto slová apoštol Pavol píše Korinťanom. Na prvé čítanie je to dosť ťažko zrozumiteľný text.

Pavol tu porovnáva službu Bohu podľa Starého Zákona, podľa Starej Zmluvy so službou podľa Novej zmluvy. Starú Zmluvu nazýva službou litery, službou Zákona, ktorý bol vyrytý na kamenných doskách Božím prstom. Keď Boh svoj Zákon dal Izraelu, celý Izrael v strachu sledoval, ako vrch Horeb horel v ohni a keď Mojžiš sa vrátil z vrchu s kamennými tabuľami Zákona v rukách, ako tu Pavol hovorí: „nemohli synovia Izraelovi hľadiet' do tvári Mojžišovej pre slávu jeho tvári...“

Aká bola táto služba, služba Zákona? Pavol hovorí, že to bola službou odsúdenia. Heslom bolo: „Kto Zákon zachováva, bude žiť a kto nezachováva, musí zomrieť!“ Zákon litery, príkazy, zákazy – to všetko vyvoláva strach. Boh nemá záľubu v službe, ktorá je vynútená a nepochádza z lásky, nie je motivovaná láskou ale strachom. Zákon neustále visí nad hlavou človeka ako Damoklov meč: „Nerob, lebo zomrieš!“ **Služba odsúdenia!** Nie je div, že Starý Zákon je plný negatívnych príkladov, varovaní a hrozieb. **To je duch Zákona! Služba Zákona!** Táto doba Zákona mala svoje poslanie – mala byť „pestúnom vedúcim ku Kristovi“ (Gal 3:24-25) – a trvala do príchodu Pána Ježiša Krista, keď sa začala úplne iná doba, doba milosti a **doba služby Ducha.**

Služba Ducha už sa začala v živote Pána Ježiša, keď v Nazarete prečítal prorocstvo 61. kap. z knihy Izaiáša. „Duch Pánov je nado mnou, a preto ma pomazal zvestovať chudobným evanjelium, poslal ma uzdravovať skrúšených srdcom, vyhlásiť zajatcom prepustenie a slepým návrat zraku, zlomených poslať na slobodu a vyhlásiť rok Pánov príjemný. A dodal: Dnes sa naplnilo toto písmo vo vašich ušiach.“ (Lk 4:16-21). To bola Jeho programová reč. Prišiel na to, aby zvestoval chudobným evanjelium, aby uzdravoval nemocných a skrúšených srdcom, aby zajatcov prepustil na slobodu, aby slepým navrátil zrak a vyhlásil rok Pánov príjemný. On to aj robil. Skrze v ňom prebývajúceho Svätého Ducha slúžil: odpúšťal, miloval, pomáhal, uzdravoval, oslobodzoval... aj vyučoval, kým služobníci Zákona, náboženský vodcovia ľuďom naložili neznesiteľné bremená, a ani prstom im nepomohli, ba ich odsudzovali. O ňom je napísané: „...moc Pánova bola prítomná uzdravovať.“ (Lk 5:17). „A stalo sa, keď dokončil Ježiš tieto reči, že žasli zástupy nad jeho učením, lebo ich učil ako taký, ktorý má právo a moc, a nie ako ich zákonníci.“ (Mt 7:28). „A Ježiš chodil po všetkých tých mestách a mestečkách a učil v ich synagógach a kázal evanjelium kráľovstva a uzdravoval každý neduh i každú chorobu medzi ľuďmi. A keď videl zástupy, hlbokou ľútosťou bol pohnutý nad nimi, že boli zmorení a rozptýlení ako ovce, nemajúce pastiera.“ (Mt 9:35-36). **On je dobrý Pastier,** Ktorý prišiel na to, aby Jeho ovce mali život a hojnosť. (Jn 10:10).

Apoštol **Peter takto svedčí o ňom v dome Kornélia:** „Vy viete o tom, čo sa dialo po celom Judsku počnúc od Galilee po krste, ktorý hlásal Ján, o Ježišovi z Nazareta, ako ho pomazal Boh Svätým Duchom a mocou, ktorý prešiel zem dobre činiac a uzdravujúc všetkých, ktorí boli premožení od diabla a držaní v jeho moci, pretože bol s ním Boh.“ (Sk 10:37-38).

Po Letniciach Svätý Duch pokračoval službu, ktorú Pán Ježiš Kristus začal. A takto tá slávna služba Svätého Ducha sa v plnej miere vyvíjala, vyplňovala a rozširila.

Aká bola táto služba? O tom svedčí celá kniha Skutkov sv. Apoštolov.

Začalo to s tým, že na Letnice 120 učeníkov boli naplnený Svätým Duchom a začali zvestovať predivné veci Božie. Pokračovalo s tým, že bol uzdravený chromý pri bráne chrámu a ďalší nemocní boli uzdravení. Pavol a ostatní apoštolovia boli plní Svätého Ducha a niesli evanjelium do celého sveta. **Čo niesli, čo zvestovali?** Evanjelium, radostnú správu! Judaisti kázali Zákon a Desatoro, apoštolovia kázali ukrižovaného a vzkrieseného Krista. Svätý Duch sa rozlieval a v srdciach poslucháčov vypôsobil nový život. To bola služba Ducha, služba ospravedlnenia! Pavol hovorí, že služba litery, služba odsúdenia bola slávna, ale služba Ducha je oveľa slávnejšia!

Po čase cirkev sa odvrátila od tejto služby Ducha znovu k službe litery. Začalo to už v Galácii. Pavol píše Galaťanom: „Ó, nerozumní Galaťania, kto vás tak omámil, aby ste neboli poslušní pravde? Začali ste Duchom teraz telom dokonávate?“ (Gal 3:1-3). Galaťania začali v Duchu, ale sa vrátili k službe litery. Keď Pavol kázal v Galácii, čo kázal? Zákon? Desatoro? **Nie! Prepáčte, s Desatorom nemôžeme evanjelizovať!** Dokonca – poviem niečo revolučné – Desatoro ani nemusíme zachovávať! Beda mne, keď len preto nekradnem, nesmilním... atď., lebo je to zakázané. To nie je sloboda v Kristu, to nie je sloboda od hriechu – ešte som pod Zákonom. **Prečo nerobím teda hriech?** Pretože milujem Zákonodarcu, Ktorý za mňa z lásky zomrel!

Dobu služby litery aj v Izraeli – ako aj v cirkvi – charakterizovali skutky tela, reptanie, vzburá, hádky, rozdelenia, nepokoje a porážky. Službu Ducha charakterizuje predovšetkým rozlievajúca sa láska a prejavy moci Svätého Ducha. Kresťanstvo nie je náboženstvo, ale život s Bohom prameniáci zo Svätého Ducha skrze vieru v Pána Ježiša Krista.

Aká služba dominuje v našom živote? Je to službou Ducha alebo skôr službou litery?

Žid 12:18-24 – „Lebo ste nepristúpili k hmatateľnému vrchu a horiacemu ohňom (**obraz služby litery**), k mrákave, ku tme, k víchrici, ku zvuku trúby a k hlasu slov, čo tí, ktorí ho počuli, prosili, žeby im viacej nebolo hovorené slovo, lebo nemohli uniesť to, čo sa im prikazovalo: Keby sa aj len zviera dotklo vrchu, ukameňujú ho alebo prebodnú strelou. A bolo také strašné to, čo videli, že sám Mojžiš povedal: Predesený som a trasiem sa. **Služba Ducha: Ale ste pristúpili k vrchu Sionu a k mestu živého Boha, k nebeskému Jeruzalemu a k myriadám anjelov, k slávnostnému zhromaždeniu a k zboru prvorodených, ktorí sú zapísaní v nebesiach, a k Bohu sudcovi všetkých a k duchom spravodlivých zdokonalených a k prostredníkovi novej zmluvy Ježišovi a ku kropeniu krvi, ktorá hovorí lepšie než Ábelova.**“

Keď kráľ Šalamún posvätil jeruzalemský chrám. Dal priniesť do svätyne svätých truhlu zmluvy a modlil sa za Boží ľud. V 1Kr 8:9-11 čítame, že „v truhle nebolo ničoho, iba dvoje kamenných dosiek, ktoré tam položil Mojžiš na Chórebe, keď učinil Hospodin zmluvu so synmi Izraelovými vtedy, keď vyšli z Egyptskej zeme. A stalo sa, keď vyšli kňazi zo svätyne, že oblak naplnil dom Hospodinov, takže nemohli kňazi obstáť a slúžiť pre oblak, lebo sláva Hospodinova naplnila dom Hospodinov.“

Dosky Zákona v truhle symbolizujú službu litery. Tie zostali v truhle. Ale keď vyšli kňazi zo svätyne, oblak naplnil dom Hospodinov, takže nemohli kňazi obstáť a slúžiť pre oblak, lebo sláva Hospodinova naplnila dom Hospodinov. **Toto zas symbolizuje službu Ducha.** Keď zostúpila sláva Hospodinova, kňazi stratili svoju orientáciu, nevedeli konať predpísané obrady a to, čo si zaumienili, pretože vedenie prevzal Boh. No, nie je tu, že popadali dozadu. Tento príbeh sa udial v dobe Starého Zákona, ale znázorňuje nám rozdiel medzi službou litery a službou Ducha. Je to akási predchuť slávy doby služby Ducha v prvej cirkvi.

K tomu, aby sláva Hospodina a moc Svätého Ducha zostúpila aj medzi nami, je potrebné, aby Boží ľud sa posvätil a zsvätil. Túžime mať takéto bohoslužby? Keby niekto prišiel na toto miesto nevysporiadaným životom, nech padne pod mocou slávy Hospodinovej na kolená a činí pokánie alebo nech nevydrží a odíde, ako je napísané v 1. Žalme, že „neobstoja bezbožní na súde ani hriešnici v zhromaždení spravodlivých.“

To, čo ľudia priťahuje ku Kristu, je služba Ducha! Život podľa príkazov, zákazov – vrátane príkazov a zákazov podľa Biblii – nespôsobí Boží život, pretože litera zabije. Cirkev potrebuje službu Ducha, povzbudenie Ducha! Nielen dvíhanie prstu, ale aj poukazovania na pozitívnych hrdinov a povzbudzovania. Ak by som svoje deti neustále len karhal, varoval a postavil by som pred nich samé negatívne príklady, aký by bol ich rozvoj? A aký je ich rozvoj, keď postavíme pred nich pozitívne postavy z Biblii, hrdinov viery a predovšetkým vlastný životný príklad. Samozrejme aj varovania sú potrebné, ale musí to byť vyvážené s povzbudením!

1. **Niektorí kresťania zdôrazňujú len Slovo** – suché filozofovanie, mudrovanie alebo zákonníctvo bez lásky. Veľa reči o ničom. Pavol hovorí Tesaloničanom, že „...evanjelium, ktoré sme vám zvestovali, nezáležalo iba v slove, ale aj v moci a v Svätom Duchu a v mnohej istote, ako viete, akí sme boli medzi vami pre vás, ... aký bol náš príchod k vám.“ (1Tes 1:5,9). Korintčanom: „...keď som k vám prišiel, neprišiel som vo vznešenosti slova alebo múdrosti zvestujúc vám svedectvo Božie. moja reč a moja kázeň nezáležala v presvedčavých ľudskej múdrosti slovách, ale v dôkaze Ducha a moci, aby vaša viera nebola v ľudskej múdrosti, ale v moci Božej.“ (1Kor 2:1,4-5).
2. **Iní zdôrazňujú len Ducha** – fanatizmus, mystické, citové, náladové náboženstvo. Nadšenie bez základu Božieho Slova, bez poznávania právd Božieho Slova. Duch – moc ako dynamit. Náhodný výbuch však pôsobí veľkú škodu!
3. **Slovo + Duch** – moc na základe pravdy. Moc ako dynamit, ale usmernený, regulovaný, kontrolovaný, užitočný výbuch (tak ako v vo valcoch motorov auta).

Slovo a Duch spolupracujú tak ako keď električka ide po koľajach. Električka je vedená koľajnicami, ale moc, energiu dostane z hora, z elektrického vedenia. **Lepší príklad:** ako trolejbus. Koľajnice nedovoľujú žiadnu odchýlku – trolejbus má akúsi flexibilitu. Slovo určuje, udáva smer, pohon dáva trolej. Krásny nový trolejbus však bez prúdu sa nepohne nikde. Tak ako auto bez benzínu.

Božie Slovo a Svätý Duch spolupracuje:

- pri stvorení – 1M 1:2 – **Otec** vypustil svoje stvoriteľské **Slovo** a **Duch** oživujúco sa vznášal nad vodami.
- pri vtelení Pána Ježiša Krista – Jn 1:14
- v službe Pána Ježiša – moc Božia bola s Ním uzdravovať Lk 5:17
- po Jeho nanebovstúpení – Mk 15:20 – apoštolovia kázali a Pán spoluúčinkoval s nimi.
- pri znovuzrození človeka
- pri službe s darmi Svätého Ducha – Slovo a Duch
- pri raste kresťana – Slovo a Duch

Veriaci nemôže zdravo rásť, ak:

- zanedbáva Slovo Božie – poznávanie právd Božieho Slova,
- zanedbáva potrebu plnosti Svätého Ducha a vedenie Svätého Ducha. Nepohne sa dopredu!

Slovo a Duch spolu dávajú život. Aký by bol svet bez mužov alebo bez žien? Ako by mohli žiť muži bez žien alebo ženy bez mužov – život by skoro zanikol, vymrel!

Niektorí veriaci nepovažujú za potrebné naplnenie Svätým Duchom: „*Stačí nám Biblia!*“ Len Biblia: veľké vedomosti, teológ, teoretik, filozof, znalec zákona, zákonník – bez moci, radosti a lásky. „...známosť nadúva, ale láska vzdeláva /buduje/.“ (1Kor 8:1).

Na druhej strane mnohí, ktorí prežili krst Svätým Duchom, podceňujú autoritu Božieho Slova a poznávanie Biblii zanedbávajú. Samozrejme, Božie Slovo ani nerešpektujú v každom ohľade. Odvolávajú sa na svoje pocity a na svoje subjektívne individuálne zážitky, ktoré niekedy sú priam v rozpore učením Písma. Pán Ježiš hovoril Židom: „*Či nie preto blúdite, lebo nepoznáte Písma ani moc Božiu?*“ (Mt 22:29). Bez Biblii – bez základu, bez mapy, bez orientácie, citovo orientovaný, pocitmi vedený človek, samorast. **Verím, že my Písmo poznáme a dnes to, čo potrebujeme viac poznať, je moc Božia, moc Svätého Ducha.**

Nechcem podceňovať Božie Slovo. Naozaj Ho milujem a mám v najväčšej úcte. Ale k efektívnej službe znalosť Božieho Slova /Logos/ nestačí. V gréčtine na vyjadrenie slova „SLOVO (BOŽIE)“ sú dva výrazy: LOGOS a RÉMA. Logos je písané Slovo, ktoré čítame a prebýva v nás, a Réma je Slovo, ktoré už je Svätým Duchom oživené špeciálne pre nás do konkrétnej situácie. Keď však v nás neprebýva Logos, Duch Svätý nemôže dať Rému! Potrebujeme mať Rému, to Svätým Duchom oživené, **čerstvé, aktuálne a relevantné slovo** do situácii! Nestačia naučené, osvedčené metódy, formuly, ale do každej situácie je potrebné čerstvé pomazanie, osobitné zjavenie, vedenie a múdrosť od Svätého Ducha. **Saulov osvedčený pancier pre Dávida bol neznesiteľný.**

K službe Ducha Boh aj nás uspôsobil. Tým, že nám dal svojho Svätého Ducha k službe. Vnímaš vo svojom živote pôsobenie Svätého Ducha? Boh nám dal aj Bibliu, ale bez pôsobenia Svätého Ducha Písmo nám zostáva suchou literou, ktorá ubíja. Duch Svätý zas oživuje!

Služba Ducha sa začína v živote jednotlivca s usvedčením Svätého Ducha, potom pokračuje krstom Svätého Ducha a pôsobením darov Svätého Ducha.

Verím, že služba Ducha znamená službu s duchovnými darmi a tá je slávnejšia než služba litery. Apoštol Pavol hovorí: „*Nechcem, aby ste o duchovných daroch nevedeli.*“ (1Kor 12:1). „*Horlivo sa usilujte o duchovné dary...*“ (1Kor 14:1).

Službu Ducha môžeme chápať dvojako: keď my slúžime jeden druhému duchovnými darmi, vedením a v moci Svätého Ducha – alebo, keď Svätý Duch slúži cirkvi – možno bez ľudského účinkovania. Vlastne, v konečnom dôsledku to je jedno. Dôležité je, aby Ježiš bol vyvýšený! Pán Ježiš hovoril: „*A keď budem povýšený, všetkých potiahnem k sebe.*“ (Jn 12:32).

Každá služba má byť motivovaná s láskou a súcitom, zároveň uvedomením si zodpovednosti voči Pánovi. Stredobodom každej služby má byť Kristus ukrižovaný! Nechcem vedieť o niečom inom, okrem Ježiša Krista, toho ukrižovaného (1Kor 2:2), skrze ktorého mi je svet ukrižovaný a ja svetu (Gal 6:14) a – môžeme dodať – v ktorom mám víťazstvo aj bezpečie.

Služba Ducha sa neobmedzuje len na niektorých služobníkov, ale „*jednému každému sa dáva prejavovanie Ducha na spoločný úžitok. ...a to všetko pôsobí jeden a ten istý Duch rozdeľujúc osobitne jednému každému tak, ako chce.*“ (1Kor 12:7,11). Svätý Duch potrebuje voľnosť, slobodu. Tam, kde je Duch Pánov, tam je sloboda. Keď sa nedokážeme uvoľniť od starých zvykov služby litery, nemôžeme prežívať to požehnanie, ktoré Pán nám pripravil skrze službu Ducha a zostávame zakrpatení na úrovni služby litery.

Služba Ducha sa neobmedzuje len na bohoslužby, ale sa vzťahuje aj na život mimo budovy zboru. **Prejavuje sa v činnosti, v službe** – v cirkvi alebo aj doma v modlitebnej komôrke.

Služba Ducha je slávnejšia, ale aj náročnejšia. Vyžaduje úzky vzťah s Pánom, počúvanie na hlas a vedenie Svätého Ducha, vnímanie potrieb Božieho kráľovstva a ľudí okolo seba, tímovú spoluprácu, odriekanie.

Skúmajme sa! Či nežijeme príliš sebecký? Či sa aj naše modlitby netočia okolo našich potrieb? Či nepovažujeme modlitby alebo čítanie Biblie za niečo, čo **nám** pomáha, aby sa **nám** lepšie darilo a pri tom zabúdame na službu, na naše povolanie? **Je to možné, že niekto, kto je naplnený Svätým Duchom, neprežíva Jeho pudenie, vedenie?** Neprežíva bremeno, zodpovednosť alebo **nie je pohnutý** napr. navštíviť nemocných, starých, odlúčených alebo svedčiť?

Príchodom Nového Zákona automaticky nenastala všade služba Ducha! Ty a ja musíme sa rozhodnúť a zmeniť svoje zmýšľanie, či chceme pokračovať službou litery alebo chceme aby slúžil Svätý Duch. Služba Ducha vyžaduje **krok viery**, vyskočiť vo viere do neznámej oblasti. Potrebuje to rozhodnutie. 14. októbra 2012 Rakúšan Felix Baumgartner urobil odvážne rozhodnutie ku kroku, resp. skoku, aké v dejinách ešte nikto neurobil. S balónom vyletel do výšky 39 km a odtiaľ s padákom vyskočil. Viac než 4 minúty padal voľným pádom, pritom ako prvý v histórii prekonal rýchlosť zvuku. To všetko za pominuteľnú slávu. Pán od nás neočakáva takýto výkon, len toľko, aby sme – ako Peter, keď prekročil bok loďky a začal kráčať po vode – na slovo Pána Ježiša vo viere aj my odvážne vykročili.

VI. DARY SVÄTÉHO DUCHA

A. VŠEOBECNÉ O DUCHOVNÝCH DAROCH

- ◆ Dary Svätého Ducha sú odlišné od ostatných Božích darov tým, že nie sú to prirodzené schopnosti, nadania, ale sú nadprirodzené prejavy moci či múdrosti Svätého Ducha. Nakoľko nadprirodzené prejavy pochádzajú nielen od Boha, je potrebné niektoré myšlienky zdôrazňovať. Práca Svätého Ducha je nadprirodzená záležitosť. Keď však nejaký prejav je nadprirodzený, to ešte neznamená, že je Boží. Preto nadprirodzené prejavy si vyžadujú zvláštnu pozornosť.
- ◆ Dary Svätého Ducha nie sú produktmi človeka. Človek ich nemôže vyprodukovať, môže však imitovať. Svätý Duch ich rozdeľuje osobitne jednému každému ako chce (1Kor 12:11). Keď ich príliš chceme vyprodukovať pretože sa hanbíme, že sa neprejavujú, sme na nesprávnej ceste a výsledok bude len imitácia. Abrahám sa hanbil za Boha, že sa syn zaslúbenia ešte nenarodil. Človeče, pomôž sám sebe! Z tohto vzťahu sa narodil Izmael – nepodarok, imitácia. Izmael sa stal problémom pre celé izraelské pokolenie až doteraz!
- ◆ Nadprirodzené prejavy, aj prorocké treba rozsudzovať (1Kor 14:29). Tam, kde sa dary Svätého Ducha prejavujú, čoskoro satan bude sa snažiť ich sfaľšovať. Preto Boží služobník sa nebojí kontroly.
- ◆ Pozor na imitáciu! Už v Starom zákone Boh veľmi prísne, smrťou trestal tých, ktorí sa pokúsili imitovať sväté pomazanie, pripraviť niečo podobného alebo obetovať nejakým „cudzím ohňom“ (2M 30:22-38, zvlášť: 31-33, 37-38, 3M 10:1-2). Boží služobníci nemajú hľadať za každú cenu len teatrálnu atrakciu, lebo imitovať, napodobňovať prácu Svätého Ducha je veľmi odvážne a nebezpečné. Verím, že to starozákonné sväté pomazanie je predobrazom práce, moci, prejavov, darov, pomazania Svätého Ducha, kým kadenie je predobrazom novozákonného, v Božích očiach príjemného uctievania. Radšej nič než imitáciu! Ale to opravdivé pôsobenie Svätého Ducha – ÁNO!
- ◆ Dary Svätého Ducha sa nedávajú na objednávku. Nedá sa prorokovať, uzdravovať alebo pýtať od Pána zjavenie na objednávku. Je to v suverénnej kompetencii Pána duchovných darov. Ani zázraky sa nedejú na objednávku, nedá sa naprogramovať ani zázračné uzdravujúce zhromaždenia. Avšak verím, že naše zhromaždenia by mali byť uzdravujúce.
- ◆ Vstupnou bránou do Božieho nadprirodzeného sveta a do oblastí darov Svätého Ducha je krst Svätým Duchom a práve preto prežitie krstu Sv. Duchom je veľmi potrebné. Zdôrazňujem: *do Božieho nadprirodzeného sveta*, lebo nielen Boží nadprirodzený svet existuje.
- ◆ Krst Svätým Duchom a dary Sv. Ducha sa dávajú, aby sa z kresťana stal učeník, svedok Pána Ježiša Krista (Sk1:8). Kresťan – učeník. To je rozdiel. Nie každý kresťan je učeníkom Pána Ježiša Krista. Dnes je veľa „kresťanov“, ale málo učeníkov. Si kresťan, jeden zo zástupu, alebo učeník?
- ◆ Pre dary Svätého Ducha je potrebné pripraviť klímu, aká bola v prvej cirkvi v Jeruzaleme (Sk 3:42-47, 4:32). **IL.:** Banány z Ekvádoru. Hlavnou prekážkou sú zarmútenie a uhasenie Sv. Ducha (Ef 4:30, 1Tes 5:19), nevysporiadané vzťahy, vplyv ducha sveta do cirkvi a nezáujem, vlažnosť, ľahostajný postoj ohľadom napredovania Božieho kráľovstva. „*Nech nikto nehľadá svojho vlastného, ale každý to, čo je blížneho*“ (1Kor 10:24, Fil 2:4). „*Lebo (tí) všetci hľadajú svoje a nie Krista Ježišovo*“ (Fil 2:21). „*Ale oni nedbali a odišli, ktorý na vlastné pole (do svojej záhrady), ktorý po svojom kupectve (biznisu)...*“ (Mt 22:5). „*Hľadajte najprv kráľovstvo Božie...!*“ (Mt 6:33).
- ◆ Dary Svätého Ducha nie sú vlastníctvom človeka. Nie my disponujeme darmi Svätého Ducha, ale my máme byť k dispozícii pre Svätého Ducha, aby nás používal a rozdeľoval svoje dary tak ako On chce. Nie je správne: „*Tento brat má 9 darov.*“ Správnejšie je: „*Mám skúsenosti s darmi Svätého Ducha. Slúžim s darom prorockva...*“ – atď.

- ◆ Názor, že niekto má, „vlastní“, duchovné dary vedie k nebezpečenstvu, že:
 - ⇒ Cirkev sa delí na tzv. charizmatickú hierarchiu obdarovaných „pomazaných služobníkov“, ktorí vraj „vlastnia nejaký dar“ a na ostatných „laikov“, ktorí zostanú pasívni a ani neočakávajú, že by Pán aj ich chcel obdarovať a používať. Obdarované osoby budú vykladačmi, prorokmi, uzdravovateľmi, sústreďujú sa len na niektoré dary a ostatné dary sa skrz nich neprejavujú. A tak služba s duchovnými darmi sa obmedzuje len na niekoľko obdarovaných osôb a len na niektoré konkrétne dary, na ktoré sa obdarované osoby sústreďujú a ostatné dary sú v úzadí. 1Kor 14:26 však píše niečo iné. Služba s duchovnými darmi nie je individuálna záležitosť, ale tímová spolupráca.
 - ⇒ Je však pravdou, že skrz kresťanov, ktorí rastú vo viere a slúžia, duchovné dary sa častejšie prejavujú. Postupne ich služba v zbore sa usvedčí a stavajú sa služobníkmi s duchovnými darmi. Osoba, ktorá má službu s duchovnými darmi, však ten dar nevlastní, nemá ho pre seba a na svoju slávu, ale na úžitok cirkvi, pre zbor. Takéto obdarované osoby majú sa naučiť tímovo spolupracovať.
 - ⇒ Druhým nebezpečenstvom názoru, že niekto môže „vlastniť“ duchovné dary – napr. ak v zbore dominujú niektorí obdarovaní superpomazaní služobníci (alebo obdarovaný superpastor) – je, že to môže viesť k ich (jeho) duchovnej pýche a zo strany ostatných veriacich k osobnému kultu, k uctievaniu človeka. Je nad nimi glória a kult osobnosti. Ešte smutnejšie je, keď takí služobníci túto slávu od ľudí aj prijímajú a zneužívajú na vládnutie nad ľuďmi a na manipuláciu s nimi. Žiaľ, nie jeden pomazaný charizmatický vodca prepadol pýche, a je viac uctievaný ľuďmi než Pán. Svätý Duch nikdy nevyvyšuje človeka a jeho „ego“, ale vždy Pána Ježiša Krista.
- ◆ Každý kresťan, ktorý je pokrstený Svätým Duchom je potencialným služobníkom s duchovnými darmi. To však neznamená, že môže s nimi voľne disponovať podľa svojej vôle. To by vyzeralo tak, ako by sme my chceli riadiť Svätého Ducha namiesto toho, žeby sme sa my nechali viesť Sv. Duchom, tak ako On chce.
- ◆ Veľmi je nebezpečné „užívať“ dary Sv. Ducha bez moci Svätého Ducha. K službe darmi Sv. Ducha nestačia naučené, osvedčené metódy, formulky, ale do každej situácie je potrebné čerstvé pomazanie, osobitné zjavenie, vedenie a múdrosť od Sv. Ducha. Pre Dávida Saulov osvedčený pancier bol neznesiteľný. Tí, ktorí majú slúžiť s duchovnými darmi, majú sa naučiť očakávať na Pána a na moc Svätého Ducha, majú sa naučiť počúvať na Jeho hlas a poslúchať Ho. Často krát však, najmä na začiatku sa to nepodarí, ale sa netreba vzdať.
- ◆ Čo, keď urobím chybu? Môžeme spraviť chyby, ale keď sme pokorní, práca Svätého Ducha a služba s duchovnými darmi sa môže vykryštalizovať v nás. Ak nás Pán používa, to nás ešte viac má viesť k posvätenému životu a k hlbšej pokore a nie k pýche. Keď sa ponížime, tak nás Pán ešte viac môže požehnať a zveriť nám väčšie služby. Služba s duchovnými darmi neznamená blýskať sa, ale nesenie bremena práce a zodpovednosti.
- ◆ Keď skutočne chceme, aby Pán v našich zborech rozdával duchovné dary, treba počítať aj s tým, že to nebude pre každého príjemné. Veď Svätý Duch skrze dary môže odkrývať tajné hriechy. Čo by sme robili? Či by sme nehľadali rôzne výhovorky? Či by sme nepovedali, že to, čo nám nie je príjemné, nie je od Pána? Možno, práve preto sa tak horlivo nesnažíme o duchovné dary?
- ◆ Tí, ktorí by chceli slúžiť s duchovnými darmi, majú byť pripravení aj nato, aby nebudovali svoju popularitu. Boží služobníci, apoštolovia a proroci nikdy sa netešili veľkej úcte a popularite od ľudí, najmä keď poukázali na skryté hriechy Božieho ľudu. (Jeremiáš /Jer 20 7-9/, Micheáš – verzus 400 prorokov kráľa Achába /1Kr 22/, Štefan povedal pravdu a musel zomrieť, Pavlovi a Barnabášovi v Listre najprv chceli obetovať, vzápätí hneď Pavla ukameňovali /Sk 14:8-20/. Pavol hovorí, že Boží služobník nemá hľadať priazeň ľudí /Gal 1:10/). Snáď to je druhá príčina, prečo sa tak horlivo neusilujeme o duchovné dary.
- ◆ Naša služba má byť overená, potvrdená Bohom.

- ◆ Dary a služby sú rozličné. Ak niekto slúži napríklad s darom proroctvá, možno sa uňho nebude prejavovať dar uzdravovania alebo služba vyhánania démonov. Pretože „sú rôzne dary milosti..., sú rôzne služby, sú rôzne pôsobnosti, ale ten istý je Boh, ktorý pôsobí všetko vo všetkých. A jednému každému sa dáva prejavovanie Ducha na spoločný úžitok... To všetko pôsobí jeden a ten istý Duch rozdeľujúc osobitne jednému každému tak, ako chce.“ (1Kor 12:4-11).
- ◆ Človek, ktorý slúži s darmi Svätého Ducha musí mať vo svojom živote zjavne prítomné ovocie Svätého Ducha (charakter, čestnosť, bezúhonnosť, musí byť láskavým a pokorným človekom. „Po ovocí poznať strom!“ (Mt 12:33). „Po ovocí ich poznáte!“ (Mt 7:16). Pozor na pokoru a lásku!
- ◆ Ako by však bojoval vojak s dobrou povahou, ale bez zbrane. Odborník, pracovník s dobrými schopnosťami, vedomosťami, charakternými vlastnosťami, ale bez pracovného nástroja?! Boh dáva dary Svätého Ducha ako pracovný nástroj. Často počujeme kritiku, či lamentácie, že sa dary Svätého Ducha tak málo prejavujú. Hlavnou príčinou toho je však nesprávne zmýšľanie, že v prejavocho darov Svätého Ducha by sme sa chceli kochať. Boh dáva dary Svätého Ducha ako pracovný nástroj tým, ktorí chcú pracovať vo vinici Božej. Keď chceš pracovať, slúžiť vo vinici, môžeš ísť do skladu a vypýtať si motyku.
- ◆ Dary Ducha Svätého nie sú dané nato, aby sa človek chválil, alebo iní ho chválili, obdivovali a uctievali. Dary Svätého Ducha nie sú dané do vitríny, aby sa človek v nich alebo v sám sebe kochal a počítal, koľko ich má. Dary Svätého Ducha sa dávajú na službu, na úžitok (1Kor 12:7). Na budovanie, posvätenie cirkvi.
- ◆ Dary nie sú odmenou za dobrý život. Obdarovanie neznamena zásahu, hodnosť ani charakter!
- ◆ Nie kresťania majú behať za darmi, ale dary majú sprevádzať kresťanov
- ◆ V minulosti boli dve hlavné nedostatky:
 - a. Odmietnutie duchovných darov.
 - b. Nebiblický spôsob užívania duchovných darov. Tento nedostatok bol často príčinou odmietnutia duchovných darov.
- ◆ Apoštolskú službu charakterizujú všetky dary.
- ◆ Prorockú službu charakterizujú dary slova, videnia, slovo známosti /poznania/, dar činiť divy a zázraky.
- ◆ Službu evanjelistu a misionárov charakterizujú dary moci a dar rozoznávanie duchov.
- ◆ K pastoračnej službe sú potrebné hlavne dary poznania (slovo známosti, múdrosti, rozoznávania duchov).

B. DELENIE DUCHOVNÝCH DAROV

- I. **Dary inšpirovanej reči (inšpirovaného slova), dary niečo hovoriť v moci Sv. Ducha**
 - tzv. komunikačné dary
 - 1. **(rôzne) druhy jazykov**
 - 2. **výklad jazykov**
 - 3. **proroctvo**
- II. **Dary moci, dary niečo konať v Božej moci, – dary, aby sa niečo stalo**
 1. **dar uzdravovania**
 2. **dar činiť divy a zázraky**
 3. **dar viery**
- III. **Dary poznania, dary niečo vedieť, poznať skrz zjavenia Sv. Ducha**
 1. **slovo známosti**
 2. **slovo múdrosti**
 3. **dar rozoznávania duchov**

Okrem duchovných darov hovorenia jazykmi, teda druhy jazykov a výklad jazykov, sa všetky dary prejavovali aj v Starom Zákone. Dary hovoriť inými jazykmi a výklad jazykov sú v Starom Zákone neznáme.

C. JEDNOTLIVÉ DUCHOVNÉ DARY

I. Dary inšpirovanej reči (inšpirovaného slova), niečo hovoriť skrz a v moci Sv. Ducha

Sú to prejavy prítomnosti Svätého Ducha, Ktorý sa demonštruje tak, že niekoho používa, inšpiruje niečo verejne prehovoriť. Tento dar sa líši od hovorenia jazykmi pri krste Svätým Duchom a od modlitby v jazykoch. Krst Svätým Duchom sprevádza ako znamenie počiatocný prejav hovorenia v jazykoch, a to je zaslúbenie pre každého veriaceho. Toto počiatocné hovorenie v jazykoch sa má rozvíjať v živote veriaceho tak, aby sa stal modlitebným jazykom, ktorý veriaci denne používa. Ostatné dary inšpirovanej reči sa líšia tým, že sú dané pre vzdelávanie cirkvi a nie sú dané pre každého veriaceho.

1. (Rôzne) druhy jazykov

„Či všetci hovoria jazykmi?“ – 1Kor 12:30 - sa nevzťahuje na každý „druh“ hovorenia jazykmi!

Hovorenia jazykmi sú rôzneho druhu (1Kor 12:10) a majú rôzne poslanie:

a. znamenie pri krste Svätým Duchom

- Zaslúbenie pre každého kresťana.
- Tu Svätý Duch dáva znamenie. Je znamením, že človek prežil krst Sv. D.
- Svätý Duch príde a pomáha modliť sa, oslavovať Ježiša podľa Boha.

b. modlitebný jazyk

- Pre každého, kto je pokrstený Svätým Duchom.
- Toto hovorenie smeruje k Bohu.
- Svätý Duch príde a pomáha modliť sa, oslavovať Ježiša podľa Boha.

c. modlitebná služba v jazykoch

- Niektorým – tým, ktorí prímluvnú modlitbu majú za svoju službu.
- Smeruje k Bohu.
- Svätý Duch príde a pomáha modliť sa, oslavovať Ježiša podľa Boha.
- Prímluvná modlitba v jazykoch sa stáva službou.
- Charakteristická je rôzna intenzita, melódia, tón modlitby: oslavovanie, lkanie, prímluvná modlitba, bojový tón modlitby v jazykoch (v boji proti mocnostiam temnosti), tak ako Duch Svätý dáva vysloviť sa.

d. jazyk konkrétneho národa

- Niektorým.
- Smeruje k poslucháčom.
- Boh hovorí skrz hovoriaceho.
- Je to znamenie neveriacim.
 - Letnice
 - V Miskolci vo zbore, kde som uveril, po vojne jeden grécky utečenec bol mocne oslovený skrz modlitbu kazateľovej mamičky, ktorá s čistou gréčtinou hovorila, hoci po grécky nevedela.
 - Súr (Maďarsko) 2012 – taliansky kazateľ po maďarsky mal proroctvo
 - Jeden misionár sa dostal do zajatia domorodcov, ktorí ho chceli zabiť. Vtedy začal hovoriť a asi 20 minút jazykom, ktorý sám nepoznal. Domorodci začali plakať, prepustili ho a neskôr prijali Pána Ježiša. Je zaujímavé, že ten misionár sa neskôr len horko-ťažko naučil reč týchto domorodcov.

e. hovorenie jazykmi ku výkladu

- Niektorým.
- Smeruje k obecnstvu Božieho ľudu.
- Svätý Duch hovorí skrz hovoriaceho.
- Nieкто má dar hovorenia jazykmi pod mocou Svätého Ducha, hovorí a čaká, či nieкто vo viere dostane dar výkladu. Týmto hovorí Božie Slovo, že „*ten, kto hovorí jazykom, nech sa modlí, žeby mohol aj vykladať.*“ (1Kor 14:13).

► **Dôvody, prečo by sa mali veriaci modliť v jazykoch každý deň:**

01. **Hovorenie novými jazykmi je znamením a biblickým dôkazom toho, že veriaci bol pokrstený Svätým Duchom.** Hovorenie jazykmi je jedno z nadprirodzených znamení, o ktorých Pán Ježiš povedal, že budú sprevádzať **všetkých** tých, ktorí uveria (Mk 16:17). Hovorenie jazykmi bolo znamením, že zhromaždení veriaci na Letnice (Sk 2:4) prijali zaslúbenie Otcovo, zaslúbenie krstu Svätým Duchom, o ktorom už hovoril aj Ján Krstiteľ (Lk 3:16) a ktorý Pán Ježiš potvrdil tesne pred svojim nanebovstúpením (Sk 1:4-5,8). Hovorenie jazykmi bolo nadprirodzeným znamením pre veriacich Židov, ktorí odprevadili Petra do domu Kornelia, ktoré presvedčilo ich o tom, že aj pohania prijali dar Svätého Ducha ako oni na počiatku (Sk 10:44-46). Hovorenie jazykmi však nie je len počiatočným znamením naplnenia Duchom Svätým, ale tiež zostávajúcou skúsenosťou pre zvyšok života. Hovorenie jazykmi je tečúcim prúdom, ktorý by nikdy nemal vyschnúť a ktorý duchovne obohacuje náš život. Apoštol Pavol o hovorení jazykmi písal veľmi veľa. Je zjavné, že to, o čom kázal, tiež prežíval v praxi, pretože povedal: „*Ďakujem Bohu, že mám dar hovoriť jazykmi viacej, než vy všetci.*“ (1Kor 14:18).
02. **Modlitba v jazykoch osviežuje, občerstvuje a posilňuje duchovný život veriaceho.** Kto sa modlí v jazykoch, vzdeláva, buduje seba (1Kor 14:4, 14). Pavol povzbudzuje kresťanov, aby pokračovali v hovorení inými jazykmi pri uctievaní Boha a vo svojom modlitebnom živote, pretože to je prostriedok duchovného budovania. Nejde tu o mentálne, rozumové budovanie, o vzdelávanie, ale o duchovné budovanie. Znalci gréckeho jazyka hovoria, že v modernej ľudovej reči existuje slovo, ktoré vystihuje pôvodný význam originálu lepšie než slovo „budovanie“. Je to slovo „nabíjanie“ – tak ako sa používa v spojení „nabíjať batériu“. Niekedy sme vybití ako baterka. Diabol pôsobí nejaký skrat a ako je dobre, keď môžeme byť napojení na nabíjačku Svätého Ducha. Pavol to takto opisuje: „*Keď sa modlím jazykom, modlím sa môj duch, ale moja myseľ je bez úžitku. Čo teda robiť? Budem sa modliť duchom, ale sa budem modliť aj myslou; budem spievať chvály duchom (v jazykoch), ale budem spievať chvály aj myslou.*“ (1Kor 14:14-15). Je udivujúce, ako sa niektorí kresťania vo svetle týchto veršov ešte môžu pýtať, či hovorenie jazykmi má nejaký význam. Ak Božie Slovo hovorí, že hovorenie jazykmi má význam, tak potom význam určite má. Ak Boh hovorí, že hovorenie jazykmi buduje – tak potom buduje. Ak Boh hovorí, že je to nadprirodzený prostriedok komunikácie s Ním – potom je to nadprirodzený prostriedok komunikácie s Ním. Ak Božie Slovo (Pavol) hovorí, že každý veriaci by mal hovoriť jazykmi (1Kor 14:5 – ale radšej by mal prorokovať), potom každý veriaci by mal hovoriť jazykmi (alebo aj prorokovať – o tom neskôr). Modlitba je duchovná činnosť (rozhovor s Bohom), ale je aj vecou rozumu. Keď sa modlíme, používame aj svoju myseľ, premyslíme si, čo chceme povedať, za čo sa chceme modliť a sa usilujeme myslou hľadať vhodné a krásne slová, vety. Keď sa modlím myslou, modlím sa za ľudí, ktorí mi prídu na rozum. Keď ukončím modlitbu, vtedy si uvedomujem, za koľkých by som ešte sa mal modliť a na mnohých som aj tak zabudol. Keď sa modlím a chválím Pána myslou, čoskoro moja slovná zásoba je vyčerpaná, myseľ je unavená a už nemám čo Bohu povedať. Tak poviem: „Amen!“ a prestanem sa modliť. Keď sa neprestaneme modliť, myseľ, mozog sa síce vypne a relaxuje, občerstvuje sa, buduje sa a vzdeláva, príde však Svätý Duch a učí nás modliť v jazykoch, podľa Boha. „*Kto sa modlí v jazykoch, hovorí Bohu, duchom hovorí tajomstvá..., ...vzdeláva sám seba, občerstvuje svojho ducha.*“ (Parafráza 1Kor 14:2-5). Práve preto vtedy máme prenechať vedenie modlitby Svätému Duchu, Ktorý nám pomáha modliť sa podľa Boha. „*Lebo toho, čo by sme sa mali modliť, ako sa patrí, nevieme: (Priznajme si: Nevieme!) ale sám Duch sa prihovára za nás nevysloviteľnými vzdychaniami. A ten, ktorý spytuje srdcia, vie, čo je myseľ Ducha, že sa podľa Boha prihovára za svätých.*“ (Rim 8:26). Keď Svätý Duch prevezme môj jazyk, ja sa modlím v jazykoch, môj duch sa modlí prostredníctvom Svätého Ducha vo mne a hovorí Bohu tajomstvá. Môj rozum je vypnutý, myseľ je bez úžitku. To nemusí byť zlé, môže si odpočinúť, relaxovať. **Je to najlepší odpočinok na svete.** Nie je nádherné, že sa môžeme takto relaxovať odpočinkom každý deň?

Takýto odpočinok najviac potrebujeme práve dnes, v dobe nepokoja, zmätkov a úzkosti. **Takto sa môžeme modliť neustále.** Nemusíme nahlas, ale v sebe, v duchu, nielen mysľou, ale duchom, v jazykoch. Mnohí sa neradi modlia nahlas, pretože majú obavu, že nevedia sa tak vyjadriť, ako chcú, že majú trému, že sa zakoktajú. Keď kážem, ani ja sa neviem dobre vyjadrovať a veľa krát zakoktám. Keď sa modlím v jazykoch, nekoktám ☺. Moja myseľ relaxuje.

03. **Hovorenie v jazykoch nám denne pripomína, že Duch Svätý prebýva v nás a pomáha nám pestovať obecenstvo s Bohom.** „*A ja požiadam Otca a On vám dá iného Prímluvcu, aby bol s vami naveky – Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, pretože ho nevidí ani nepozná. Vy ho poznáte, lebo s vami zostáva a vo vás bude.*“ (Jn 14:16-17). **Keď sa modlím v jazykoch, som si vedomý Božej prítomnosti a to ma chráni a posväcuje.** Uvedomenie si Božej prítomnosti nám bráni, aby sme zhrešili. Jozef aj v otroctve žil v Božej prítomnosti – i keď ešte dar hovorenia v jazykoch nebol známy – a preto mohol odolať pokušeniu. Ak si každý deň neustále uvedomujem, že vo mne prebýva Duch Svätý, bude to ovplyvňovať celý spôsob môjho života. V Božej prítomnosti, keď sa modlím v jazykoch – a to môžem robiť stále – nebudem pozerat' filmy, ktoré by so mnou Pán Ježiš nemohol spolu pozerat', alebo bol by pri nich zarmútený. V Božej prítomnosti, keď sa modlím v jazykoch – a to môžem robiť stále – nebudem počúvať hudbu, nebudem robiť to či ono, veci ktorými by som Ho zarmútil. **Pretože som okúsil a nechcem stratiť to požehnanie, čo pre mňa znamená Jeho prítomnosť v Duchu Svätom!** V Božej prítomnosti, keď sa modlím v jazykoch – a to môžem robiť stále – nebudem sa hádať a rozčuľovať sa. Jeden kazateľ bol na návšteve v jednej rodine a veriaci žena pri umývaní riadu rozbila tanier a zahrešila. Keď si však uvedomila prítomnosť hosťa, začala sa ospravedlniť: „*Jaj, prepáč brat! Je mi veľmi ľúto, že si počul, čo som povedala.*“ Kazateľ odpovedal: „*Moja sestra, je tu aj niekto väčší ako ja, kto ťa videl a počul. Prezradím ti tajomstvo, ktoré ti pomôže udržať tvoju povahu na uzde. Ak sa budeš denne modliť a uctievať Boha v jazykoch, pomôže ti to, aby si si uvedomovala, že Duch Svätý v tebe prebýva a už sa nebudeš tak chovať.*“ Žiaľ, všetci poznáme ľudí, ktorí boli naplnení Duchom Svätým a predsa sa nedokážu ovládať, robia a hovoria veci, ktoré by nemali. Dokonca to sa stáva niekedy aj nám. Je to preto, že nechodíme v Duchu tak, ako by sme mali. Ak si neuvedomujeme Jeho prítomnosť v sebe, je veľmi ľahké byť podráždený. Ale keď máme obecenstvo s Ním, môžeme si byť stále vedomí Jeho prítomnosti.
04. **Modlitba v jazykoch nás ochraňuje pred svetským znečistením sa** v práci, v škole a na verejnosti alebo keď na nás útočia. Žijeme v tomto svete, kde vládne hriech a nečistota. Je to pre nás nepriateľské územie. Pán Ježiš povedal, že On nás posielal do tohto sveta ako ovce medzi vlkov, ale dá nám Advokáta. „*...a keď vás vydajú (pred vládarov i pred kráľov), nestarajte sa o to, ako alebo čo by ste mali hovoriť. Lebo vám bude dané v tú hodinu, čo budete mať hovoriť. Lebo nie ste to vy, ktorí hovoríte, ale vášho Otca Duch, ktorý hovorí vo vás.*“ (Mt 10:16-20). My nie sme z tohto sveta, preto nás svet nenávidí. „*Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa prv nenávidel ako vás. Keby ste boli zo sveta, svet by mal rád svoje vlastné, ale preto, že nie ste zo sveta, ale že som si ja vás vyvolil zo sveta, preto vás svet nenávidí.*“ (Ján 15:18-19). Sme tu cudzincami, „*...naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa očakávame. Pána Ježiša Krista.*“ (Fil 3:20). Apoštol Pavol hovorí (trocha v inom kontexte, ale to môžeme aj tu aplikovať), že keby sme sa mali vyhnúť tomu nepriateľskému prostrediu a ľuďom, ktorí spáchajú nepravosť, museli by sme utiecť von z tohto sveta. (1Kor 5:9-11). Ale kam? Ku Komu by sme išli? Môžeme sa utiekať k nášmu Pánovi na modlitbách. Ak môžeme sa modliť v jazykoch k Bohu v zhromaždení, doma, môžeme to robiť aj v škole i na pracovisku. Keď rozprávajú dvojmyselné vtipy vo vlaku, v autobuse, v zamestnaní môžeme sa modliť v jazykoch, a to bude prostriedkom, ako zostať nepoškvrnený a čistý. Keď sa modlíš v jazykoch, Svätý Duch Ti môže pripomenúť v škole aj to, čo si sa doma naučil. **Avšak pozor! Učiteľovi nemôžeš odpovedať v jazykoch ☺.**

05. **Modlitba v jazykoch zdokonaľuje modlitbu.** „*A tak podobne i Duch spolu pomáha našim slabostiam. Lebo toho, čo by sme sa mali modliť, ako sa patrí, nevieme: ale sám Duch sa prihovára za nás nevysloviteľnými vzdychaniami. A ten, ktorý spytuje srdcia, vie, čo je myseľ Ducha, že sa podľa Boha prihovára za svätých.*“ (Rim 8:26-27) Pavol tu nehovorí, že nevieme, ako sa modliť – veď to vieme. Modlíme sa v mene Pána Ježiša Krista k Otcovi a to je ten správny spôsob modlitby. To, že vieme, ako sa modliť, však neznamená, že vieme, za čo sa modliť tak ako sa patrí, „...ale sám Duch sa prihovára za nás nevysloviteľnými vzdychaniami.“ V origináli na tomto mieste doslova stojí: „*Duch Svätý sa za nás prihovára stonaním, ktoré nemôže byť vyjadrené zrozumiteľnou rečou.*“ Zrozumiteľná reč, to je spôsob, ako bežne hovoríme. Toto stonanie nemôže byť vyjadrené zrozumiteľnou rečou. Teda tu sa nejedná len o naše stonanie, ktoré uniká z našich úst pri modlitbe, ale aj o modlitbu v jazykoch. Táto modlitba nie je niečo, čo by Svätý Duch konal bez ohľadu na nás. Stonanie vychádza z nášho vnútra a vyslovujú ho naše pery. Svätý Duch sa nebude modliť namiesto nás. Bol poslaný, aby v nás prebýval ako Pomocník a Prímluvca. On nie je zodpovedný za náš modlitebný život. Bol poslaný, aby nám pomáhal modliť sa. Keď sa modlíš v jazykoch, modlí sa tvoj duch prostredníctvom Svätého Ducha v tebe. Svätý Duch, Ktorý je v tebe, dáva slová, ktoré majú byť vyrieknuté a ty ich vyslovuješ zo svojho ducha. Hovoríš ty a to, čo má byť povedané, dáva On. Tak ti Duch Svätý pomáha, aby si sa modlil za veci podľa Božej vôle tak, ako je treba sa za ne modliť. Keď sa ľudia modlia podľa svojho vlastného uváženia, často zasahujú do vecí, ktoré nie sú Božou vôľou, a nie sú pre nich najlepšie. Keď Boží ľudia chcú, aby sa niektoré veci diali určitým spôsobom, tak to Boh často dovoľí, aj keď to nie je pre nich najlepšie, alebo to nie je dokonalá Božia vôľa. Boh napríklad nechcel, aby mal Izrael kráľa. Ľud ho však chcel, a tak im ho Boh dovolil, ale nebola to Jeho najvyššia vôľa. Modlitba v Svätom Duchu je vždy v súlade s dokonalou Božou vôľou. V 1Jn 5:14-15 čítame, že „**keď prosíme niečo podľa Jeho vôle, čuje nás, a máme splnené svoje prosby, ktoré sme prosili od Neho.**“ **Avšak, priznajme si,** nevieme vždy presne či to, za čo sa modlíme, je podľa Jeho vôle. Ale vtedy prichádza Svätý Duch na pomoc a pomáha nám ako sa máme modliť podľa Božej vôle. „*Duch spolu pomáha našim slabostiam.*“ Naše slabosti sú fyzické, duševné alebo duchovné. Keď na výzvu ľudia prichádzajú dopredu a sa modlíme v jazykoch, často začnú plakať. My nevieme, čo je ich potreba, ale keď sa modlíme v Duchu a položíme na nich ruku, Svätý Duch sa modlí správnu modlitbu.
06. **Hovorenie jazykmi odstraňuje z našich modlitieb sebeckosť.** Modlitba, ktorá vychádza z nášho vlastného myslenia a rozumu, nemusí byť v súlade s Písmom. Môže byť sebecká. Naše modlitby bývajú príliš často podobné modlitbe jedného starého farmára, ktorý prosil: „*Bože, požehnaj mne, mojej žene, môjmu synovi Johnovi a jeho manželke – nám štyrom a nikomu inému.*“ © Pri modlitbe v jazykoch sa modlíme, ako nám Svätý Duch dáva hovoriť. Je to modlitba, ktorú riadi Duch. To z našich modlitieb vylučuje sebeckosť.
07. **Modlitba v jazykoch umožňuje nám modliť sa za veci, o ktorých nevieme,** o ktorých nikto nepredpokladá, že by sa za ne mal modliť. Svätý Duch nám na modlitbách položí na srdce človeka, krajinu, potreby ľudí. V jazykoch sa modlíme za nich bez toho, žeby sme vedeli o nich. On je ten, ktorý vie o všetkom, On otvára dvere. Keď sa modlíš v jazykoch, dvere sa otvárajú. Svätý Duch, ktorý vie všetko, môže sa skrze nás modliť za veci, o ktorých naša prirodzená myseľ vôbec nevie. **Napr.:** Niekoľko je v nebezpečenstve, Svätý Duch ťa nad ránom zobudí, nevieš spať, si nutkaný, aby si sa modlil v jazykoch a neskôr sa dozvieš, že práve vtedy, niekto z Tvojich blízkych bol v nebezpečnej situácii. Jeden anglický misionár v Afrike bol doma na dovolenke a hovoril na misijnej konferencii. Tam sa ho raz jedna z poslucháčok spýtala, či si vedie denník. Odpovedal, že áno. Začala rozprávať: „*Pred dvomi rokmi som sa v noci prebudila s vedomím, že sa mám modliť. Vstala som z postele a ešte skôr, než som si kľakla, už som hovorila v jazykoch. Hodinu som sa tak v jazykoch modlila a zdalo sa mi, ako keby som zápasila. Keď som modlitbu skončila, mala som videnie. Videla som vás v malej chatrči z trávy, ako ste obklopený domorodcami. Bol ste chorý. Potom ste zomreli. Videla som, ako vás domorodci celého prikryli a smutne vyšli z chatrče. Náhle ste z chyži vyšli von, stáli ste uprostred nich a všetci domorodci sa radovali.*“

- Misionár sa opýtal, či si aj ona vedie denník a požiadal ju, aby ho popoludní priniesla. Porovnali denníky s opravou na časové rozdiely medzi Anglickom a Afrikou a zistili, že čas, kedy bola žena vyburcovaná k modlitbe, sa presne zhodoval s časom, kedy mal misionár smrteľnú horúčku. Jeho spolupracovník bol preč a on zostal sám s domorodcami. Všetko sa stalo presne tak, ako to ona videla. Misionár zomrel, domorodci ho považovali za mŕtveho a pretiahli mu cez hlavu prikrývku. On potom náhle vstal zdravý! To všetko skrze Ducha Božieho! Keď sa modlíme v duchu, máme možnosť modliť sa za veci, o ktorých normálne, prirodzene nič nevieme. Duch Svätý však vie všetko.
08. **Modlitba v jazykoch uvádza náš jazyk do podriadenosti** Apoštol Jakub v 3.-ej kapitole hovorí, že jazyk bol človeku daný, aby ním oslavoval Boha. Hriech však spôsobil to, že „*ním dobrorečíme Bohu a zároveň ním zlorečíme ľuďom, stvoreným na podobu Božiu. Z tých istých úst vychádza dobrorečenie i zlorečenie. Nemá to tak byť, moji bratia!*“ Hovorí, že jazyk je malý úd, ktorý môže pôsobiť veľký oheň, neskrotiteľné zlo! Ľudia dokážu skrotiť prírodu, divé zvieratá, ale kto dokáže skrotiť svoj jazyk? Ak niekto neklesá v slove, to je dokonalý muž, ktorý má moc pojať na uzdu i celé telo. A naopak, kto nedrží svojho jazyka na uzde, toho náboženstvo je márne. Jazyk nikto z ľudí nemôže skrotiť, avšak keď na Letnice bol vyliaty Svätý Duch, Ktorý vzal pod svoju vládu práve tento neskrotiteľný úd, jazyk. „*Oni hovorili tak ako Svätý Duch im dal vysloviť sa!*“ (Sk 2:4). Nie Svätý Duch hovoril, oni hovorili, ale tak, ako im Svätý Duch dal vysloviť sa. Reč, ktorou nemôžeme hrešiť – to je glossolalia. Vydávanie svojho jazyka Svätému Duchu k modlitbe inými jazykmi je **uvedomenie si** Božej prítomnosti v našom živote, ktoré nám bráni, aby sme zhrešili so svojim jazykom a jazyk bude plniť svoje pôvodné určenie. **Život sa stáva uctievaním.** Nielen však hovorením v jazykoch, ale predovšetkým hovorením v jazyku lásky. Pretože, „*keby som hovoril ľudskými jazyky aj anjelskými, a keby som nemal lásky, bol by som cvendžiacim kovom alebo zvučiacim zvonom.*“ Ovládnutie jazyka Svätým Duchom je veľký krok k plnému vydávaniu všetkých našich údov Bohu. Ak dokážeme vydať ten najneovládateľnejší úd, môžeme vydať aj ktorýkoľvek iný úd.
09. **Modlitba v jazykoch pomáha vidieť veci z Božieho pohľadu a zmení, presmeruje naše slová k prehláseniu Božej slávy.** Keď hovoríme v jazykoch, Svätý Duch nás usvedčí z negatívnych reči. Jazyk je ako jed. Svätý Duch zmení orientáciu mojich reči. „*Zlý deň, už zase prší!*“ – premení na: „*Nie je to úžasný deň s Ježišom?*“
10. **Modlitba v jazykoch nám prináša novú úroveň komunikácie s Bohom.** Sú veci, ktoré nevieme vyjadriť slovami ani myslou. Ak chcem, aby On ovládal moju myseľ, mám sa modliť a spievať aj v Duchu (1Kor 14:15). Keď sa modlíme v jazykoch, Svätý Duch odháňa diabla. On nevydrží tam, kde Ježiš je v Duchu uctievaný.
11. **Modlitba v jazykoch je tajomstvom, ktorému diabol nerozumie.** Rád by rozumel, ale nemôže. **Je to naše tajomstvo s Bohom. Takto je napísané:** „*ten, kto hovorí jazykom, nehovorí ľuďom, ale Bohu, lebo nikto nerozumie, ale duchom hovorí tajomstvá.*“ (1Kor 14:2).
12. **Modlitba v jazykoch povzbudzuje našu vieru** a pomáha nám, aby sme sa učili viac dôverovať Bohu a vnímali Jeho širšie zámery pre nás. „*Vy, milovaní budujúc sa na svojej presvätej viere, modliac sa v Svätom Duchu*“ (Jud 20-21.v.). Ak Svätý Duch riadi slová, ktoré hovoríme, potom je k hovoreniu jazykmi potrebná viera. Nevie, aké bude nasledujúce slovo – musím v tom dôverovať Bohu. Dôverovať Bohu v jednej veci mi pomáha, aby som Mu dôveroval i v inej veci. Napr.: Ak sme chorí a modlíme sa v jazykoch, pomôže nám to Bohu viac dôverovať a prijať aj uzdravenie. Hovorenie jazykmi nás učí viac dôverovať Bohu i v ostatných veciach, pretože povzbudzuje našu vieru.
13. **Modlitba v jazykoch udržuje naše srdce v stave zaľúbenosti.** Satanovou taktikou je vzdäť srdce veriacich od Pána ku svetu. Ak naše srdce nehorí za Pána a za záchranu stratených, potrebujeme viac sa modliť v jazykoch, aby Svätý Duch našu lásku rozhorlil.
14. **Ostatné dary Svätého Ducha sa uvoľňujú skrze hovorenie v jazykoch:** výklad, proroctvo, slovo poznania alebo potrebuješ radu... – modli sa v jazykoch.

► Hovorenie jazykmi na verejnosti

V 1Kor 14.-ej kapitole apoštol Pavol sa zaoberá používaním daru jazykov a proroctva. Zbor v Korinte bol charizmatický zbor a snád' príliš dominoval medzi nimi dar hovorenia v jazykoch. A tak sa stálo, že často aj niekoľkí naraz horlivo a nahlas sa modlili v jazykoch. Pravdepodobne tento jav nemienili regulovať, pretože si mysleli, že to by bolo uhasaním Svätého Ducha. Nezabudnime, že oni ešte nemali Bibliu. Takto nastal problém, že nezasvätení, nezaangažovaní návštevníci sa pohoršovali a ich správanie považovali za niečo nerozumné a neslušné. „Keby ste všetci hovorili jazykmi, a vošli by tam prostí ľudia, ktorí sa nerozumejú do vecí, alebo neveriaci, či nepovedia, že bláznite?“ (23. verš). Na jednej strane Pavol povzbudzuje veriacich, aby sa modlili v jazykoch, aby hovoreniu v jazykoch nebránili a opisuje požehnania tohto daru: „kto hovorí jazykom, nehovorí ľudom, ale Bohu, lebo nikto nerozumie, ale duchom hovorí tajomstvá.“ (2. verš), „kto hovorí jazykom, vzdeláva sám seba.“ (4. verš), „chcel by som, aby ste všetci hovorili jazykmi...“ (5. verš), „keď sa modlím jazykom, modlí sa môj duch, ale moja myseľ je bez úžitku.“ – oddechuje (14. verš), „ďakujem svojmu Bohu, že viacej hovorím jazykmi ako vy všetci...“ (18. verš), „a hovoriť jazykmi nebráňte!“ (39. verš).

Na druhej strane však do popredia dáva to, aby ten, kto hovorí v jazykoch, sa modlil a snažil o to, aby dostal výklad „ten, kto hovorí jazykom, nech sa modlí, že by vykladal.“ (13. verš), aby uprednostnili proroctvo a aby sa usilovali o lásku „stíhajte lásku a snažte sa horlivo o duchovné dary, ale viacej, aby ste prorokovali.“ (1. verš), „snažte sa horlivo, aby ste prorokovali.“ (39. verš).

Do popredia dáva aj poriadok, aby sa nikto nepohoršil. Dáva usmernenie, aby všetko bolo na vzdelávanie všetkých: „Tak aj vy, preto že ste horlivcami za duchovné dary, na vzdelanie cirkvi hľadajte, aby ste hojnili.“ (12. verš), aby pre poriadok všetci naraz nehovorili jazykmi a neprorokovali „krížom-krážom“, ale po seba a najviac traja. A ostatní nech rozsudzujú (27.-32. verš). Ak niekto hovorí v jazykoch a nie je nikto, kto by hovorenie v jazykoch vykladal, nech mlčí a nech hovorí sám sebe a Bohu (28. verš). Nie je to uhasenie Svätého Ducha! „Lebo Boh nie je Bohom neporiadku, ale pokoja“ (33. verš), „a všetko nech sa deje slušne a podľa poriadku.“ (40. verš).

Súhrn Pavlovho vyučovania:

Ten, kto hovorí jazykom	Ten, kto prorokuje – alebo vykladá
➤ hovorí Bohu tajomstvá	⇒ hovorí ľudom na vzdelanie, napomenutie a potešenie
➤ vzdeláva sám seba	⇒ vzdeláva cirkev
➤ chcel by som, aby ste všetci hovorili jazykmi	⇒ ale radšej, aby ste prorokovali
➤ kto hovorí jazykom	⇒ nech sa modlí, že by vykladal
➤ keď sa modlím jazykom, modlí sa môj duch	⇒ ako ten prostý človek povie na to amen?
➤ jazyky sú na znamenie neveriacim	⇒ proroctvo je tým, ktorí veria
➤ keby všetci hovorili jazykmi, a vošli by prostí ľudia, ktorí sa nerozumejú do vecí, alebo neveriaci, či by nepovedali, že bláznite?	⇒ keby všetci prorokovali, a vošiel by neveriaci, bude usvedčaný a budú zjavované tajnosti jeho srdca, a tak padne na tvár, bude sa klaňať Bohu vyznávať, že je skutočne Boh medzi vami.
➤ ďakujem Bohu, že viacej hovorím jazykmi ako vy všetci	⇒ ale v zbore chcem prehovoriť radšej päť slov zrozumiteľne, aby som aj iných poučil
➤ hovoriť jazykmi nebráňte	⇒ ale snažte sa horlivo, aby ste prorokovali

V tejto kapitole Pavol dvakrát si dáva otázku: „Čo teda robiť?“

„Čo teda robiť? Budem sa modliť duchom, ale sa budem modliť aj mysl'ou, budem spievať chvály duchom, ale budem spievať chvály aj mysl'ou. Pretože keby si dobrorečil duchom, ako potom ten, kto zaujíma miesto prostého človeka, povie na tvoje ďakovanie amen, keď nevie, čo hovoríš? Lebo ty síce dobre ďakuješ, ale druhý sa nevzdeláva.“ (15.-17. verš).

„Tak čo teda robiť, bratia? Keď sa schádzate, každý z vás má žalm, má učenie, má zjavenie, má jazyk, má výklad - všetko nech je na vzdelanie.“ (26. verš), **„a všetko nech sa deje slušne a podľa poriadku.“** (40. verš).

Vyzerá to tak, akoby aj sám Pavol bol bezradný a sa pýta bratov, seba a Pána: „Čo robiť?“ Ako vyriešiť dilemu: slúžiť s duchovnými darmi slušne a podľa poriadku, a pritom neuhášať Svätého Ducha? Ako hovoriť jazykmi na verejnosti a pritom nepohoršovať nezaangažovaných návštevníkov.

Keď Pavol hovorí o človeku, ktorý nie je do veci zasvätený, myslí tým toho, kto nemá známosť v duchovných veciach. Keby si ma pozval k obedu a povedal: „*Prosím ťa, poďakuj*“, a ja by som sa modlil v jazykoch, nevedel by si, čo hovorím. Nebol by si budovaný a na moju modlitbu by si nemohol povedať „Amen!“. Preto Pavol povedal, že v takom prípade bude lepšie modliť sa svojou myslou. Keby som sa modlil v jazykoch, mal by som mať ešte výklad, aby si vedel, čo som hovoril. Pavol síce hovorí, že modlitba v jazykoch je dokonalý spôsob, ako sa modliť a vzdávať vďaky - „...*lebo ty síce dobre ďakuješ*“ (v.17). V prítomnosti ľudí, ktorí o prejavoch Ducha nič nevedia, však doporučuje modliť sa rozumom. Aby aj oni rozumeli, čo hovoríš a skrz tvoju modlitbu boli budovaní.

„Čo teda robiť?“

Ako sa modliť v jazykoch verejne, v zbere? Nahlas, polohlasno či v sebe, potichu?

Myslím si, že v našich zboroch – v našom zbere – tento „korintský syndróm“ nie je problémom, ba naopak, zdá sa mi, že sme príliš zdržanliví modliť sa v jazykoch v obecenstve aj vtedy, keď nie sú prítomní nezaangažovaní návštevníci. Príliš sme presiaknutí varovaním: „*Keď nie je výklad, nech sa nemodlí v jazykoch!*“ – a táto mentalita je v nás silno zakódovaná. Preto v tejto oblasti potrebujeme zmenu zmýšľania. Keď sa nebudeme modliť v jazykoch, výklad nikdy ani nebude.

I keď hovorenie v jazykoch sa má používať predovšetkým v súkromnom živote každého veriaceho, nemožno prehliadnuť, že existuje aj verejný rozmer hovorenia jazykmi. Keď ľudia prijímajú Svätého Ducha, prijímajú Ho na verejnosti, hovoria inými jazykmi, ako im Duch dáva hovoriť. Keď učenci na Letnice, alebo ľudia zhromaždení v Korneliovom dome boli naplnení Svätým Duchom, to bol verejný prejav. Hovorenie v jazykoch musí zaznieť na verejnosti aj vtedy, kde má byť alebo aj je výklad. Hovorenie v jazykoch musí zaznieť, aby sa ukázalo, či výklad je alebo nie je. Za tretie, Pán Ježiš povedal, že „*tých, ktorí uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: V mojom mene budú vyháňať démonov.*“ (Mk 16:17). To sa môže diať v súkromí i na verejnosti. „*Na chorých budú klásť ruky a budú sa mať dobre.*“ (Mk 16:18). To sa môže diať v súkromí i na verejnosti. „*Budú hovoriť novými jazykmi*“ (Mk 16:17). Aj toto sa môže diať v súkromí i na verejnosti. Samozrejme, že na bohoslužbách nemáme sa zbytočne dlho modliť v jazykoch, pretože pokiaľ nie je výklad, ľudia nevedia, čo sa hovorí a nie sú budovaní. Naproti tomu je v poriadku, keď napr. niekto ide na výzvu dopredu a tam sa modlí v jazykoch tak dlho ako chce, pretože ide tam preto, aby bol posilnený a zbudovaný. Samozrejme, aj slúžiaci bratia, ktorí im slúžia. Keď na zhromaždení dvíhame ruky a sa modlíme, taktiež je správne modliť sa v jazykoch. Alebo keď sa zbor spoločne modlí, niektorí veriaci v jazykoch, kazateľ na pódiu by sa nemal modliť v jazykoch? Prečo nie? Ako náhle sa zbor prestane modliť, prestane sa modliť aj kazateľ. Potrebujeme vedieť, ako užívať a rozhojniť, roznečovať to, čo máme, aby sme z toho mali čo najväčší úžitok. Keď sa to deje v slobode Ducha a podľa slušného poriadku a lásky, to je služba Ducha! Vedúci zhromaždenia by mal múdro vysvetliť aj nezaangažovaným návštevníkom, čo sa deje a aký to má biblický podklad.

Pavol však chce, aby sa tento dar rozvíjal, a veriaci na budovanie spoločenstva prosili o výklad jazykov a snažili sa o prorokovanie. Je rozdiel v jazykoch hovoriť a v jazykoch sa modliť. Hovorenie v jazykoch nenahradí vyučovanie, prorokovanie alebo výklad jazykov. Pavol píše, že ak nie je nikto, kto by vykladal, nech nehovoria v jazykoch, lebo niekto z prítomných si môže myslieť, že „bláznite“. To však neznamená bránenie modleniu sa v jazykoch v Duchu a pravde, slušne a podľa poriadku – avšak oživujúco a v moci Svätého Ducha.

2. Výklad jazykov

Dar výklad jazykov je daný tiež len niektorým. Je to reakcia na výrazné hovorenie jazykmi. Nieкто má dar hovorenia jazykmi pod mocou Svätého Ducha a čaká, či nieкто vo viere dostane dar výkladu. Ten, ktorý dostane slovo výkladu, pocíti vo svojej duši inšpiráciu, akoby bol silne pohnutý pomodliť sa. Hovorené slovo však smeruje k obecnstvu Božieho ľudu. Výklad nemusí znamenať doslovný preklad. Tomu, kto vykladá, môže byť dané, že hovorenú reč rozumie tak, ako nejakú známu reč, alebo jej nedoslovný význam. Môže však dostať ku výkladu zvlášť inšpirované myšlienky. Tento dar hovorenia v jazykoch spolu s výkladom slúži pre zbor ako proroctvo.

- Je daný len niektorým.
- Je to reakcia na výrazné hovorenie jazykmi.
- Nieкто má dar hovorenia jazykmi.
- Ten, kto dostane slovo výkladu, pocíti vo svojej duši inšpiráciu, akoby bol silne pohnutý modliť sa.
- Hovorené slovo však smeruje k obecnstvu Božieho ľudu.
- Neznamená doslovný preklad. Tomu, kto vykladá, môže byť dané, že hovorenú reč rozumie tak, ako nejakú známu reč, alebo jej nedoslovný význam. Môže však dostať ku výkladu zvlášť inšpirované myšlienky.
- Hovorenia v jazykoch s výkladom slúži pre zbor ako proroctvo.

(Počul som viackrát, ale nie vždy bolo presvedčivé – raz veľmi silné posolstvo v Košiciach)

3. Proroctvo

Čo je proroctvo?

Proroctvo je nadprirodzená reč inšpirovaná z Svätého Ducha. Kým hovorenie jazykmi je reč inšpirovaná v neznámom jazyku, proroctvo je inšpirovaná reč v známom jazyku. Proroctvo je priamy Boží odkaz, posolstvo pre cirkev, zbor alebo jednotlivca. Prorokujúca osoba inšpirovaná Svätým Duchom, v mene Pánovom a s autoritou, akoby sám Boh hovoril odovzdáva Boží odkaz, Božie myšlienky pre prítomných. Preto je to veľká zodpovednosť pre prorokujúceho (aby skutočne z Boha hovoril), ako aj pre poslucháčov, aby rozsúdili, prijali a zachovali prorokované posolstvo. Proroctvo má slúžiť na napomínanie, povzbudzovanie, potešenie a na vzdelanie cirkvi. Pre novozákonné proroctvo nie je charakteristické zjavovať budúcnosť.

Prorokovanie neznamená, že prorokujúca osoba je prorok.

V Novom Zákone nie každý, kto je obdarovaný charizmatom – darom – proroctva, je aj prorokom. Každý, kto prežil krst Svätým Duchom, môže dostať dar proroctva, príležitostne, alebo aj častejšie môže prorokovať, to však ešte neznamená, že je prorokom, že má službu alebo úrad proroka (4M 11:25, Joel 2:28, Sk 2:17, Sk 19:6). 1Kor 14:24, 29, 31 hovorí okrem prorokov aj o prorokujúcich členoch. Aj keď všetci môžu prorokovať, len niektorí jednotlivci sú povolani proroci, ktorých ustanovil Pán a dal cirkvi (Ef 4:11). Evanjelista Filip mal 4 dcéry, ktoré prorokovali. Oni neboli prorokyne, ale Agabus bol (Sk 21:9-10).

Prorocká služba ako úrad je vedúca služba. Proroci majú univerzálny rozhľad a zvlášť bremeno zodpovednosti. Ten, ktorý príležitostne prorokuje, neprežíva také bremeno za celé Božie dielo, ako prorok. Proroci nie sú jednoducho len charizmatikmi, ale zodpovednými osobami v určitom charizmatickom úrade.

Čo znamená slovo „prorokovať“?

Grécke slovo Pro - dopredu, Femi - hovoriť

PROFETAIS – má význam pozdvihnúť hlas, hovoriť za niekoho, v mene niekoho ako posol.

V gréckej antickej literatúre má význam vždy náboženský zvestovateľ.

Hebr. slovo NABI - odovzdať posolstvo z poverenia ako posol. Prorok prijímal inšpirované myšlienky, impulzy od Boha a jasne pri vedomí ich sformuloval a odovzdával ľuďom.

Oproti prorokom boli **mantikovia**. Je rozdiel medzi náboženskými zvestovateľmi (prorokmi) a mantikmi. U nich duch hovoril skrz človeka, človek bol úplne vyradený, nemal žiadnu kontrolu nad svojím rozumom, hovoril v mediálnom stave, v tranze, ako dnes špiritisti alebo veštcí. Prorok nie je veštec. Prorok neskúma budúcnosť, ale od Boha zjavené veci oznamuje ľuďom.

Je zaujímavé, že už pohanskí Gréci robili medzi nimi podstatný rozdiel.

Teda prorok znamená: Svätý Duch hovorí k prorokovi a prorok k ľuďom a mantik znamená: duch (démon) hovorí skrze človeka ako skrze médium.

Boh nemá žiadne automaty, ale poslov. Svätý Duch je gentleman, nekoná násilie, ale inšpiruje. Zlý duch je ten, ktorý núti a trápi. Prorok môže vyčkať na pravú chvíľu, nemusí vyskakovať, prerušiť kázeň. Duch prorokov sa podriaďuje prorokom (1Kor 14:32).

Prorok je oko (Ez 3:17, 33:2-7, 44:8, Iz 21:6-8, 56:10).

Vidí aj to, čo ostatní nevidia. Strážca má veľkú zodpovednosť. Potrebuje dobré oči, svedomitosť a bdelosť. Pre jeho zlyhanie sa celé mesto mohlo dostať do smrteľného nebezpečenstva. Ale keď včas zbadal nepriateľa, zatrúbil a tak napomenul ľud, a ľud mohol byť zachránený. Prorok užitočnú službu môže vykonať, keď skrz Svätého Ducha včas oznamuje nebezpečenstvo budúcnosti a včas vyzýva, aby Boží ľud sa pripravil, načerpal silu, zhromaždil olej. Tak povzbudzuje zomdlených a na modlitbách stráži, možno aj cez noci a bojuje za tých, ktorým hrozí stroskotanie duše.

Skrz službu prorokov alebo prorokovania Boh chce otvárať budúce perspektívy viery, ciele, odkrývať záclonu, aby Boží ľud získal výhľad. Vyzýva k pochopeniu prítomného stavu cirkvi a chce priviesť do správneho svetla, aby Boží ľud pochopil vedenie Božie v minulosti a aby sa poučil z chýb aj skúseností s Bohom z minulosti.

Rozdiel postavenia proroka v Starom a Novom Zákone

V Starom Zákone prorok bol často jediným hlasom uprostred spurného národa. Jeho služba bola nadnárodná. V Novom Zákone prorok je údom Tela Kristovho. Nenadraduje sa nad ostatnými údmí Tela, ale s nimi spolupracuje. V súlade spolupracuje s ostatnými prorokmi, učiteľmi, pastorom atď. (1Kor 14:32).

Poslaním proroctva je:

- a. Poučiť sa z minulosti
- b. Vidieť v správnom svetle prítomnosť
- c. Vidieť perspektívu v budúcnosti

Proroctvo nie je vešectvo.

Veštec má k dispozícii diabolskú moc predpovedať niečo z budúcnosti. Boh zakazuje akékoľvek spôsoby, skrz ktoré by človek chcel poznať budúcnosť. Mnohí sa obracajú k vešcom, lebo chcú poznať svoju budúcnosť, svoj osud, a to preto, aby sa vyhli nepríjemnej budúcnosti. Chcú robiť opatrenia, ktorými by tento svoj „zjavený, ale nemeniteľný osud“ mohli zmeniť. Je to však smiešne. Ale aj smutné, lebo slovám veštca, klamstvám diabla uveria, a to ich (veštca aj „klienta“) zaženie do zúfalstva, na psychiatriu, často k samovražde. Služba s daromi Svätého Ducha však je oživujúca, občerstvujúca a nespôsobí podobné trápenia. Aké je úžasné dôverovať Bohu, že náš život je v dobrých rukách, v rukách milujúceho nebeského Otca.

Keď prorok niečo predpovedá z budúcnosti, robí to preto, lebo Boh sa rozhodol svojmu ľudu niečo oznámiť z toho, čo chce urobiť a chce svoj ľud nato pripraviť. Je to úplne iné, než vešectvo. Prorok sa nesnaží dozvedieť budúcnosť, ale neustále žije v úzkom obecenstve s Bohom a tak mu Boh zjavuje svoje zámery (Am 3:7-8).

Proroctvo nie je kázeň.

Niektorí kresťania hovoria, že kázanie je tiež dar proroctva. Biblia rozlišuje proroctvo od kázania. Kázeň je zvestovanie evanjelia, vysvetľovanie Biblie, pravdy a učenia Božieho Slova. Pri kázaní má veľkú úlohu prax, životné skúsenosti, informovanosť, poznávanie biblických citátov, atď. Na kázeň sa dá pripravovať, proroctvo je priamo inšpirovaná reč. Požehnaná kázeň však tak isto potrebuje pomazanie Svätého Ducha. Kázeň môže obsahovať inšpirované myšlienky a zjavenia Svätého Ducha, ale proroctvo je predsa niečo iné. Proroctvo nielenže obsahuje inšpirované myšlienky, ale je priamo inšpirovaným Božím posolstvom.

Formy proroctva:

1. „*Takto hovorí Hospodin: ...*“ (Jednotné číslo, 1. osoba: „Ja“)
2. Začiatkové mocné hovorenie v jazykoch, potom posolstvo
3. Symbolické prorocké skutky (Agabus – Sk 21:10-11).
4. „*Prežívam, že Pán odkazuje, že...*“ – (Jednotné číslo, 3. osoba: „On“)
5. Kaifáš prorokoval bez toho, žeby o tom vedel
6. Prorokovanie pri pastoračno-poradenskej službe
7. Prorokovanie často spolu funguje s darmi zjavenia (napr.: slovo poznania, slovo múdrosti, rozoznávanie duchov)

Obsah prorockých posolstiev: /S.Z., P.J.Kr., apoštolská doba, dnes/

Proroctvo má slúžiť na vzdelanie, napomínanie a na povzbudzovanie, potešenie cirkvi (1Kor 14:3,4).

Pre novozákonné proroctvo nie je charakteristické zjavovať budúcnosť.

1. Božia láska a spasiteľské dielo Pána Ježiša Krista
2. Potešenie
3. Budovanie, vzdelávanie
4. Napomenutie
5. Odhalenie hriechu
6. Zjavenie Božej milosti a odpustenie
7. Usmerňovanie, poradenie
8. Zjavovanie tajomstiev ľudského srdca
9. Prípadne zjavovanie budúcich vecí (v súlade s učením a duchom Biblie!)

Rozsudzovanie proroctva

Biblia nás učí, že sa proroctvá majú rozsudzovať (1Kor 14:25). Toto rozsudzovanie však nemá byť predovšetkým kritizovaním, ale ujasnením si pre lepšie chápanie toho, čo chcel Pán povedať. Keď sa aj ukazujú nejaké začiatkové chyby prejavu prorokujúcej osoby, táto kontrola nemá byť hľadanie chýb za každú cenu. Pokorný a perspektívny Boží služobník sa neobáva kontroly, ale sa necháva naprávať a usmerňovať. Tak ako Bibliu, ani proroctvo nemôžeme chápať, vysvetľovať ani rozsudzovať a kontrolovať len s ľudským rozumovaním.

Kritéria pre rozsudzovanie proroctva:

1. Účelom pravého proroctva je budovať, napomínať a povzbudzovať Boží ľud cieľom služby posvätenia, a prípravy na príchod Pána Ježiša. To, čo nie je zamerané k tomuto cieľu, nie je pravým proroctvom. Niekedy v charizmatických kruhoch počuť slová, ktoré vypadajú ako proroctvo, ale bez tohto zámeru a preto pôsobia zmätok.
2. Napomínanie - povzbudenie v správnom pomere. Sú názory, že novozákonné proroctvá nemôžu obsahovať napomínanie, len povzbudenie. Božie princípy sú nemenné. Keď Boh jedná s ľudským hriechom, najprv musí odstrániť to, čo je zlé, negatívne, aby to nahradil tým, čo je správne a pozitívne. Jeremiášovi Pán povedal: „*Prv ako som ťa utvoril v lone matky, znal som ťa, a prv ako si vyšiel zo života, posvätil som ťa, za proroka národom som ťa dal. Hľa, vložil som svoje slová do tvojich úst. Vid', že ustanovil som ťa tohto dňa nad národmi a nad kráľovstvami, aby si plienil a boril, hubil a búral, staval a sadiť.*“ (Jer1:5, 10). Jeho prvá úloha bola negatívna: plieniť a boriť, hubiť a búrať, a potom stávať a sadiť. Konečný Boží cieľ je vždy pozitívny: stávať a sadiť. Nedá sa však siať do buriny, nedá sa stávať na rumovisko. Keď Boh občas považuje za potrebné plieniť a boriť, Jeho konečným cieľom je stávať a sadiť. Tieto zásady sa vzťahujú aj na kázanie aj na službu s duchovnými darmi. Izrael nemal rád len lichotivé proroctvá (Ez 33:30-33, Jer 11:21, 20:9).
3. Ovocia Svätého Ducha v živote prorokujúcej osoby (Mt 7:16, 4M 12:3, Gal 5:22)
4. Posolstvo v súlade s učením a duchom Biblie.

5. Kristocentrickosť. Každé zjavenie Ducha Svätého, aj proroctvo sa sústreďuje na slávu Ježiša Krista a Jeho vyvyšuje. Ak nejaké zjavenie kladie väčší dôraz na niečo alebo na niekoho iného, nie je Božie. Skúsenosť ukazuje, že sú rôzne veci, ktoré sa snažia vytlačiť Ježiša zo stredu zjavenia (Např.: Proroctvo nemôže byť zneužitá na predpoveď víťazstva futbalového či hokejového družstva, za ktoré niektorí fanúšikovia nielen fandia, ale aj sa modlia ☺).
6. Ak obsahujú predpovede, tie sa splnia (Jer 28:9, 1Kr 17:24). To však, že nejaká predpoveď sa splní, ešte nedokazuje, že ten človek je pravým prorokom. Pretože ak svojou službou odvráti iných od poslušnosti jediného pravého Boha, tak tento človek je falošným prorokom (5M 13:1-5).
7. Pravé proroctvo prináša život a nie smrť. Nezotročuje, ale pôsobí slobodu. Svätý Duch Božie deti nikdy neprivádza do stavu, keď hnaní strachom by mali jednať ako otroci. V jednom zbore bolo pomazané slovo v neznámom jazyku. Ľudia čakali na výklad. Zrazu sa ozval jeden muž a povedal niečo, čo bola len rada naučených biblických citátov. Ľudia boli obarení a sklamaní. Vedúci zhromaždenia hovoril, aby prosili Boha o pravý výklad toho, čo bolo hovorené v jazykoch. Za krátky čas prišiel pravý výklad. V inom zbore jedna žena začala používať dar proroctva na to, aby mladí ľudia opustili svoje sekulárne povolanie a sa stali dennými študentmi zborovej biblickej školy. Inde bolo proroctvo, že je Božia vôľa, aby sa jedna mladá sestra vydala za mrzáka. Mladá sestra zúfalo sa bála, že ju stihne Boží trest. Takýmto zneužívaním daru proroctva sa dá nastoliť duchovné diktátorstvo a manipulovať s ľuďmi, čo je čarodejstvom. Keď sa ap. Pavol lúčil so staršími v Efeze, povedal im, že „*aj spomedzi vás povstanú mužovia, ktorí budú hovoriť prevrátené veci, aby odtiahli učeníkov za sebou.*“ (Sk 20:30).
8. Posolstvo je sprevádzané Božou mocou. Pravé proroctvo Svätý Duch potvrdzuje v srdciach poslucháčov. Každý, kto má s Bohom správny vzťah, vie, že Boh hovorí. Tento jediný spôsob skúšania proroctva je však subjektívny. Všetky ostatné spôsoby sú objektívne.
9. Vernosť proroka aj v skúškach, v nepochopení, i keď je sám (Eliáš, Jeremiáš, Micheáš verzus falošní proroci Achába). Božie potvrdenie.
10. Slušne, v poriadku (1Kor 14:40). Služba duchovnými darmi neznamená stratu kontroly nad správaním. Boh nechce vystaviť svojich služobníkov smiešnym a pohoršujúcim situáciám. Ten, kto slúži pod mocou Božou, nestratí sebakontrolu, ba má prísnejšiu kontrolu, kontrolu Svätého Ducha. Je to nedisciplinovanosť, keď niekoho vraj Svätý Duch núti, aby prerušil kázanie, lebo má proročké slovo. Svätý Duch nikdy nenúti nikoho, len nabáda. Nie je to uhášanie Svätého Ducha, ale biblický poriadok. Proroctvo sa dá odovzdať aj o 15 minút neskôr, keď Svätý Duch v rámci bohoslužby pripraví k tomu priestor. „*Duchovia prorokov sa podriaďujú prorokom; Boh nie je Bohom neporiadku, ale pokoja.*“ (1Kor 14:32-33).

Pravdivosť proroctva potvrdzujú:

- a. Ovocia Svätého Ducha v živote prorokujúcej osoby (Mat 7:16, 4M 12:3, Gal 5:22).
- b. Ak jeho proroctvá obsahujú predpovede budúcnosti, sa splnia (Jer 28:9, 1Kr 17:24).
- c. Vernosť aj v skúškach, aj v nepochopení, aj keď je sám /Eliáš, Jeremiáš, Micheáš - falošní proroci Achába/. Prorok očakáva na Božie potvrdenie.
- d. Posolstvo je v súlade s učením a duchom Biblie.
- e. Posolstvo je sprevádzané Božou mocou. Každý vie, že Boh hovorí.
- f. Napomínanie - povzbudenie v správnom pomere.
- g. Slušne, v poriadku (1Kor 14:40).

Predpoklady k rozvoju duchovných darov (adekvátne aj daru prorokovania):

- Krst Svätým Duchom
- Strážiť čistotu srdca
- Pokrm Božieho Slova
- Obecenstvo
- Modlitebný život, spojenie s Pánom, voľné modlitby v jazykoch
- Chodenie Duchom (životný štýl nie podľa tela, ale podľa Ducha)
- Hovoriť (svedčiť, rozprávať sa o Božích veciach, modliť sa verejne...)
- Vnímanie rozličnosti druhov hovorenia v jazykoch v rôznych situáciách
- Vnímanie rozličnosti moci, ktorá sprevádza hovorenie jazykoch
- Vnímanie hlasu Svätého Ducha v srdci, duchovnú atmosféru obecenstva
- Vnímanie potrieb Božieho kráľovstva, cirkvi, jednotlivcov (súciť, odchýlky od pravdy)
- Vnímanie intenzity nutkania hovoriť v jazykoch, prorokovať, vykročiť, jednať vo viere, modliť sa za nemocných
- Čakať na reakciu, či sa niekto ozve, bude výklad, uzdravenie

Verejné prejavy hovorenia jazykmi upravuje 1Kor 14. kap. Pavol povzbudzuje veriacich, aby sa pred verejnosťou nepreferovalo hovorenie jazykmi, ale aby sa veriaci usilovali a modlili o prorokovanie. Modlitba v jazykoch je súkromná, intímna záležitosť medzi modliacim sa a medzi Bohom. Na verejnosti sa nesmie prejavovať tak, aby pôsobila pohoršujúco. Keď sú v obecenstve ľudia, ktorí nerozumejú do veci, s hovorením v jazykoch budeme opatrní (1Kor 14:23). Hovorenie jazykmi len v prípade, keď je výklad. „*Keby nebolo vykladača, nech mlčí v zbore, ale nech hovorí sám sebe Bohu.*“ (1Kor 14:28). Nie je to uhasenie Svätého Ducha, ale rešpektovanie poriadku Božieho Slova. Druhá výnimka, keď podľa intenzity nutkania je zjavné, alebo sa ukáže, že ide o jazyk, ktorý prítomný cudzí človek pozná. Modlitba v jazykoch je však veľmi potrebná. „*Ten, kto hovorí (modlí sa) jazykom, nehovorí ľuďom, ale Bohu, lebo nikto nečuje, ale duchom hovorí tajomstvá.*“ – „*Ten, kto hovorí jazykom, vzdeláva sám seba., ale ten, kto prorokuje, vzdeláva cirkev.*“ – „*Chcel by som, aby ste všetci hovorili jazykmi, ale radšej aby ste prorokovali...*“ (1Kor 14:2-5). „*Keďže ste horlivcami za duchovné dary, pre vzdelanie cirkvi hľadajte, aby ste hojnili. Pre tú príčinu ten, kto hovorí jazykom, nech sa modlí, žeby mohol vykladať.*“ (1Kor 14:13). „*Ďakujem svojmu Bohu, že viacej hovorím jazykmi ako vy všetci, ale v zbore radšej chcem prehovoriť zrozumiteľne...*“ (1Kor 14:18-19). Pred verejnosťou radšej hovoriť s zrozumiteľnými slovami, slúžiť kázaním, vyučovaním, povzbudzovaním alebo prorocťvom. „*A tak moji bratia, snažte sa horlivo, aby ste prorokovali a hovoriť jazykmi nebráňte. Všetko nech sa deje slušne a podľa poriadku.*“ (1Kor 14:39-40). Služba týmito duchovnými darmi neznamená stratu kontroly slúžiaceho nad svojím správaním. Boh nechce vystaviť svojich služobníkov smiešnym, vystrašujúcim a pohoršujúcim situáciám (veľký, neartikulárny, nezmyselný krik, tečúce sliny a...! Bol som prítomný, bolo stíšenie, zaznelo: „*Takto hovorí Pán...*“ – Viac nebolo rozumieť, lebo všetko prehlušil krik: Haleluja!

Keď niekto slúži s prorocťvom alebo výkladom, má hovoriť zrozumiteľne, nie príliš rýchlo, dosť hlasno, ale nie neartikulárnym krikom. Keď sa nezrozumiteľným spôsobom odovzdáva Boží odkaz, pre zbor nie je z toho žiadny úžitok, i keď ten, ktorý hovorí, cíti sa v nebi. Je potrebné tiež, aby sa zbor stíšil, keď niekto pod mocou Svätého Ducha začne hovoriť jazykmi, či prorokovať.

V minulosti vo vzťahu k duchovným darom vyskytli dve hlavné nedostatky:

- Odmietnutie duchovných darov.
- Nebiblický spôsob užívania duchovných darov. Tento nedostatok bol často príčinou odmietnutia duchovných darov.

Keď niekto skutočne pod mocou Božou slúži, nestratí sebakontrolu, ba má v sebe tú najprísnejšiu kontrolu, kontrolu Svätého Ducha. Keď služba s týmito darmi sa deje v Božej moci podľa poriadku, moc Božia prenikne prítomných aj vtedy, lepšie povedané len vtedy, keď slúžiaci nestratí sebakontrolu. Nie je to uhasenie Svätého Ducha, ale biblický poriadok. Druhý taký nedostatok (nedisciplinovanosť) je, keď vraj niekoho Sv. Duch núti, aby prerušil kázanie, lebo má prorocké slovo. **Svätý Duch nikdy nenúti nikoho!** Len nabáda, inšpiruje. Keď je to hlas Svätého Ducha, to sa dá odovzdať aj o 15 minút neskôr, keď Svätý Duch v rámci bohoslužby pripraví k tomu priestor. Samozrejme tu je zodpovednosť a potreba vnímania hlasu Svätého Ducha zo strany vedúceho bohoslužby. *„Tak čo teda robiť, bratia? Keď sa schádzate, každý z vás má žalm, má učenie, má zjavenie, má jazyk, má výklad - všetko nech je na vzdelanie. Buď že hovorí niekto jazykom, po dvoch alebo najviac traja a jeden po druhom, a jeden nech vykladá. A keby nebolo vykladača, nech mlčí v zbore, a nech hovorí sám sebe a Bohu. A proroci nech hovoria dvaja alebo traja, a druhí nech rozsudzujú. A keby bolo niečo zjavené druhému, kto sedí, prvý nech mlčí. Lebo po jednom môžete všetci prorokovať, aby sa všetci učili a všetci sa potešovali. A duchovia prorokov sa podriaďujú prorokom; lebo Boh nie je Bohom neporiadku, ale pokoja.* (1Kor 14:26-33). Pavol tu odpovedá aj na opačný problém, totiž že proroci ako vodcovia, nemajú zatieňovať proroctvá tých ostatných prorokujúcich členov zboru. Preto proroci z úradu majú hovoriť dvaja alebo traja. Pavlovi išlo o to, aby na bohoslužbách bola zachovaná sloboda v Svätom Duchu, aby ani ostatné dary Svätého Ducha neboli uhasené.

Úskalnia a nebezpečenstvá, ktoré číhajú na proroka, na ktoré musí dať pozor, s nimi počítat' a nad nimi víťaziť:

1. Namyslenosť. Úspechy služby, obdiv ľudí, požehnanie ľahko môžu urobiť človeka pyšným, namysleným. Môže byť spokojný so svojou službou, nebadane sa cíti byť niekým, nereaguje, ani nepozoruje na Pánov hlas, ani na bratské napomenutie. Protielikom je pokora (2Kor 12:9-10).
2. Svoj vlastný názor. Keď prorok očakáva na Boží hlas, je potrebné položiť svoje názory, úplne sa vzdať svojej mienky, aby ho neovplyvňovali. Keď sa tak nevyprázdni, ľudské vplyvy, prvky sa vmiešajú do proroctva.
3. Strach (Jer 26:20-23). Keď my zo strachu z ľudí a z následkov, zbabelosti, neodovzdáme prorocké slovo, nedôjde k cieľu ani Boží odkaz, ale ani prorok.
4. Vnútorne stiesnenie /pocit menejcennosti, pochybnosť/. Môže sa stať, že prorok má určité vnútorné boje: má povedať - nemá povedať to, čo dostal? Skutočne je to od Pána alebo sú to vlastné myšlienky? Je potrebné pozorovať na hlas Svätého Ducha, aby nám nejako nevera nebránila v hovorení, ale smelo v mene Pána Ježiša sa odovzdajme Svätému Duchu.
5. Prenáhlenie. Toto je pravý opak toho predchádzajúceho, keď je príliš veľká sebaistota, sebadôvera. Okolnosti nás možno súria a bolo by potrebné posolstvo od Pána. A pokiaľ neprichádza posolstvo od Svätého Ducha začne pracovať rozum a zdá sa nám, že sme obdržali posolstvo, alebo sa uplatňuje prorocká rutina /prax/, ale bez moci Svätého Ducha. V Starom Zákone proroci niekedy aj týždne očakávali na pôstoch a modlitbách na odkaz. Je potrebné pozorovať, či to, čo nám Svätý Duch zjavil, či máme vôbec uverejniť a či nie, alebo kedy alebo sa máme za to len modliť. Prorok nehovorí preto, lebo vidí niečo. Ani nie preto, lebo voči niekomu má súcit a chcel by ho povzbudiť. Nemôže a ani nesmie prorokovať na objednávku. Hovorí preto, lebo mu Pán prikazuje, aby hovoril.
6. Urážlivosť. Urazeným srdcom nemôžeme počuť čisto hlas Svätého Ducha a úplne sa staneme nepoužiteľní pre službu. Nemôžeme niesť v hĺbke svojho srdca žiadnu, ani tú najmenšiu tajnú sťažnosť srdca voči svojim bratom.
7. Rozčúlenie, pohnútky, hnev, nervozita a pod. Keď je v nás pobúrenie, nepostavme sa pred Pána, aby hovoril skrz nás. Skôr dajme do poriadku svoj život s Pánom aj s ľuďmi.

8. Ohováranie, súdenie. Akokoľvek Svätý Duch niekoho napomína, karhá skrz proroctvo, prorok nemá právo ho odsúdiť, ohovárať, ani vo svojom srdci, ani ľuďom rozprávať o slabostiach tohto brata.
9. Zápolenie, žiarlivosť, škriepky, závisť. Prorok sa má pokorne uspokojiť s tým, čo mu Boh zveril. Nech sa nedíva na to, že ten druhý brat koná slávnejšiu, populárnejšiu službu, Pán ho viac používa a žehná.
10. Panovanie. Keby prorok chcel skrz svoju službu panovať, to nie je práca Svätého Ducha, ale ľudské, telesné javy. Prorok nemôže sám seba dať do centra, lebo Pán Ježiš má byť v centre.
11. Predpojatosť, vyberanie osôb. Musí dať veľký pozor, aby bol slobodný od názorov a informácií ešte aj tých najbližších a naj dôvernejších bratov a tak nebol ovplyvňovaný.
12. Žiadosti a svoje predstavy, túžby. Možno, že prorok by veľmi chcel, aby sa niečo uskutočnilo a to ho veľmi zamestnáva a ovplyvňuje. Čakali host'a a niekto prorokoval: „*Už ide... už je na lodi ...*“ - ale neprišiel.
13. Extrémne učenia. Prorok sa má brániť, aby nebol uchvátený nejakým nevykryštalizovaným novým učením, ktoré niektoré charizmatické hnutia zdôrazňujú. Aby nezaujal stanovisko v mene Pánovom za tieto učenia a nepodporoval ich (Ef 4:14). Prorok musí byť zrelý kresťan.
14. Každodenným chlebom proroka musí byť Slovo Božie a modlitby. Proroctvo nesmie nahradiť ani Bibliu, ani kázeň. Aj proroka kŕmi len Slovo Božie. Z neho čerpá silu. Bežne ranné, večerné stíšenie je málo ku prorockej službe. Prorok má byť modlitebníkom. Keď sa má duchovne dobre, vždy viac túži dlieť na modlitbách pred Pánom, kde získava vždy väčšie svetlo.

II. Dary moci, dary niečo konať v Božej moci – dary, aby sa niečo stalo

1. **Dar uzdravovania.** Je to dar Svätého Ducha k uzdravovaniu chorôb duše a tela.

A. ZDRAVIE A NEMOCI

Od pradávna zamestnávajú ľudia niektoré dôležité otázky, na ktoré hľadajú odpoveď: „Čo je pravda o Bohu, existuje Boh?“ „Čo je po smrti?“ „Prečo sú vojny?“ „Prečo Boh dopustí, že nevinné deti zomierajú od hladu, vo vojne či pre nevyliciteľné choroby?“ „Keď je Boh, ako môže pozeráť na nespravodlivosť vo svete?“ „**Prečo sú nemoci?**“ Na tieto otázky len v Biblii môžeme nájsť spoľahlivé odpovede, ktoré však nemusia uspokojiť každého. Pravdou je, že na každú otázku ani nenájdeme odpoveď. To, čo teraz tu nechápeme, pochopíme niekedy u Neho hore. A nám to stačí, pretože „*chodíme vierou a nie videním.*“ (2Kor 5:7). Keby sme poznali odpoveď na každé „Prečo?“, boli by sme bohovia, ale človek Bohom nie je a s tým sa pokorne musíme zmieriť. „*Lebo z čiastky známe a z čiastky prorokujeme; ale keď príde to, čo je dokonalé, vtedy to z čiastky bude zmarené... - Lebo teraz vidíme v zrkadle, v záhade, ale potom tvárou v tvár; teraz poznávam z čiastky, ale potom poznám dokonale tak, ako aj som poznaný.*“ (1Kor 13:9-10, 12). Napriek tomu však nášmu Bohu veríme, Jemu dôverujeme a milujeme Ho pretože sme poznali Jeho lásku, ktorú dokázal na kríži Golgoty a vieme, že „*tým, ktorí Boha milujú, všetko rovnako pôsob na dobre.*“ (Rim 8:28). Kto pochopil Jeho múdrosť? „*Moje cesty nie sú vašimi cestami.*“ (Iz 55:8).

Teraz by som chcel sa zaoberať len s tou poslednou otázkou: „Prečo sú nemoci?“

Keď Boh stvoril človeka, „*...videl všetko, čo učinil, a hľa, bolo to veľmi dobré!*“ (1M 2:31). Človek v raji nepoznal zlé veci, len dobré. Pádom človeka do hriechu však zlo vstúpilo do sveta a do života človeka. Bola to voľba človeka. Pretože Boh povedal: „*Z ktoréhokolvek stromu rajského budeš slobodne jesť, ale zo stromu poznania dobrého a zlého nebudeš jesť, lebo toho dňa, ktorého by si jedol z neho, istotne zomrieš.*“ (1M 2:16-17). Nebol to strom poznania, ako to mnohí Boží odporcovia vysvetľujú s obvinením, že Boh je proti poznaniu a vede. **Bol to strom poznania dobrého a zlého!** Svojou neposlušnosťou človek spoznal aj zlé veci. Každá bieda, vojny, hlad, bolesti, utrpenie, únava, nemoci, starnutie, fyzická smrť sú následkami pádu človeka do hriechu. Okrem toho každý človek množením svojich osobných hriechov a hriešnym spôsobom života či nedbalosťou môže zapríčiniť nemoc, alebo dať priestor pre pôsobenie démonov a tak nemoc môže byť aj zárodokom satana v tele človeka. Nie je to však vždy tak.

Telesné zdravie je veľkým darom, je však krehké a pominuteľné, preto potrebujeme ho chrániť. Okrem toho treba si uvedomiť, že naše telo je porušiteľné, je vystavené starnutiu a každý, kto sa narodí, už je kandidátom na smrť. Narodením sa vlastne už začína proces starnutia. Preto, keď hovoríme o telesnom zdraví, musíme uznať, že je to vždy len relatívne. **Nie je absolútne zdravý človek na zemi!** Keď sa niekto momentálne cíti fit, to neznamená, že nikdy nebude chorý. To sa vzťahuje aj na vyznávačov učenia prosperity a pozitívneho myslenia. Aj do ich života prídu choroby a situácie, keď budú musieť uznať, že to mechanické vyznávanie dlhodobo nefunguje. Pretože žijeme v porušiteľnom tele.

B. DUCHOVNÉ ZDRAVIE

Keď hovoríme o zdraví, každý si myslí predovšetkým na telesné uzdravenie, na telesné zdravie, hoci duchovné zdravie je oveľa dôležitejšie než telesné, „*Lebo čo osoží človekovi, keby získal čo hneď celý svet a svoju dušu utratil?*“ (Mk 8:36). Keď jeden kazateľ zistil, že ľudia viac hľadajú pomoc na svoje telesné problémy, viac sa starajú o svoje telesné zdravie než o duchovné, začal študovať medicínu, aby sa stal lekárom. Neskôr, keď zistil, že ľudia v záujme uplatnenia svojich práv a pre perspektívu majetkového zisku sú ochotní obetovať aj svoje telesné zdravie, stal sa právníkom. On však za túto zmenu života sa nerozhodol pre tú istú motiváciu perspektívy väčšieho majetkového zisku, ale aby takto tým istým ľuďom mohol slúžiť viac.

Kým je človek mladý, obetuje svoje zdravie, aby získal peniaze. No neskôr, keď je starší, obetuje svoje úspory, aby získal späť svoje premárnené (telesné, duševné i duchovné) zdravie. Nakoniec nemá ani zdravie ani peniaze, no často ani spasenie.

O svoje telesné zdravie sa oveľa viac staráme než o duchovné. Tu nás bolí, tam nás bolí a už utekáme k lekárovi. Alebo, pretože nemáme radi bolesti, dáme sa modliť v zbere za uzdravenie, aby sme mohli ďalej žiť svoj sebecký život v prehnanej práci či v honbe za bohatstvom a rozkošou. Riešenie svojich duchovných problémov však často zanedbáme a odkladáme na neurčito.

Ochorenia a problémy nervového a duševného, psychického rázu nás niekedy zastavia, ale aj vtedy mnohí hľadajú riešenie u psychiatrov namiesto toho, aby svoj život dali do poriadku s Bohom a ľuďmi. Psychiater môže dať len utlmujúce pilulky, tieto problémy však potrebujú duchovné riešenie, vyznávanie hriechov, zmierenie sa s ľuďmi a zastaviť sa v tejto hriešnej krútnave na ceste do večného zahynutia, v krútnave s honbou za mamonou a slávou. Burinu hriechu nestačí skosiť, ale táto burina potrebuje osobitné a komplexné riešenie.

Človek je integrovaná bytosť jeho tela, duše a ducha. Preto jeho telesné, duchovné a psychické ochorenia navzájom úzko súvisia a ich riešenie tiež potrebuje komplexný prístup. Nebiblický spôsob života často pôsobí, vyvoláva, zapríčiňuje duševné ochorenia bez konkrétnej diagnózy, ktorým lekári často nenájdu príčinu (tzv. choroby na nervovom základe). Spáchaným a nevysporiadaným hriechom spôsobený nepokoj v duši tiež vyvoláva fyzické, tzv. psychosomatické ochorenia, ktorých fyzické patologické príčiny sú neznáme.

Boh vložil do duše človeka jeden ochranný systém, svedomie, ktoré uschopňuje človeka rozlíšiť dobré od zlého a dopredu ako nejaké signalizačné zariadenie, varuje človeka vykonať zlo. Každý človek má v sebe vštepené základné morálne hodnoty, ktoré sú zhodné s Božími zákonmi, podanými v prikázaniach. Bez písaného zákona naše svedomie hovorí, čo je pravé a čo je nepravé (Rim 2:14-15). Ten istý Boh, ktorý dal zákony, stvoril aj človeka a vložil do neho aj zákon svedomia. Svedomie je vnútorným výstražným signálom ako požiarnicky zvon, ktorý Boh používa na to, aby človeka zobudil, a aby si človek mohol uvedomiť, že niečo nie je v poriadku. Ak svoje svedomie neposlúchneme, pociťujeme vinu, zahanbenie, ľútosť, zármutok, strach z trestu, obavu z následkov, zlyhanie. Môžeme sa vyhovárať, snažiť sa ho upokojiť, prehovoriť, podplatiť si alebo zaprieť, ale tým iba rastie napätie v našom vnútri. Toto napätie môžeme síce na istý čas zakryť, ale nakoniec aj tak vyjde na povrch - často v podobe horkosti alebo choroby. Ak niekto zámerne ignoruje hlas svojho svedomia a zvykne si na hriech, ono sa začne zatvrdzovať, otupovať a prestane hovoriť. Stáva sa necitlivým, a tak neschopným splniť svoju funkciu. Ignorovať naše svedomie je rovnako nebezpečné, ako ignorovať bolesť. Bolesť signalizuje nejaké poškodenie organizmu. Ignorancia obyčajne vedie do skazy. Táto ignorancia, odmietnutie Boha, nevera, neposlušnosť zákonite vedie k onemocneniu duše. Je to vnútorný nepokoj, neistota, depresie, sebaľútosť, strach, nespokojnosť, hriešne, perverzné, diabolské myšlienky, túžby, žiadosti, úmysly, pohnútky, nervozita, pocity neuspokojenia, viera nepravde, zatemnenie srdca. Je to oblasť duše, hlavne mysle a citov.

Tieto negatívne pohnútky, myšlienky, túžby a pocity majú koreň v srdci a sa prejavujú na povrchu v podobe duševných chorôb. Náprava, zmena môže a má nastať v srdci a jedine zo srdca smerom von. Nestačí „burinu skosiť“, príznaky utlmiť, trocha sa „polepšiť“. Ľuďom na potápajúcej sa lodi nestačí dať pilulku na ukľudnenie s povzbudením: „*Umierajte v pokoji!*“, ale ľudia z lode musia utiecť! Psychoterapia sa sústreďuje na koreň jedného alebo niektorých problémov, Pán Ježiš však zmení celé srdce! Keď je srdce zmenené a do srdca je prijatá vláda Pána Ježiša Krista, nastane ozdravenie duše, život dostane nový, pôvodný cieľ a človek celou svojou bytosťou bude oslavovať Boha a bude žiť na Božiu slávu, čo sa potom prejaví aj na tvári, aj na zovňajšku a spôsobu života. „*Drievne pominulo, hľa všetko je nové!*“ (2Kor 5:17). „*Urobte strom dobrým a urobíte i jeho ovocie dobrým, ... lebo strom sa pozná po ovocí...*“ (Mt 6:21, 12:33-37, 15:19-20, Mk 7:21-23). Bez pokánia a znovuzrodenia, bez preštepovania a odrezávania starých, divých výhonkov, bez sebazapierania, kázne, vyučovania a trpezlivej výchovy, bez povzbudzovania a napomenutia to nepôjde. Ak hriech nie je zo srdca dôkladne vykorenený, nezostane sám, ale sa rozmnoží ako rakovina. Aj v osobnom živote ako aj v zbere.

Keď človek v pokání prežíva bremeno svojich hriechov, výčitky svedomia, hľadá miesto, kde by toto bremeno mohol položiť, kde môže nájsť odpustenie a pokoj, kde môže svoje srdce vyprázdniť a zo seba tú špinu, tie ohavnosti vysypať. (Aby Pán tú prázdnu nádobu potom mohol naplniť svojim Svätým Duchom!) Človek hľadá toto miesto. Len samotné sebaobviňovanie bez riešenia hriechu môže viesť k zúfalstvu a k tragédii. Ale vďaka Bohu, že je takéto miesto pre hriešnika pod golgotským krížom. Boh volá, ponúka riešenie a sľubuje odpustenie: „*Nože pod'ťe a pravot'me sa, ...a vaše hriechy budú biele ako sneh.*“ (Iz 1:8).

Týmto riešením je vyznávanie hriechov.

Žalm 32:3-5 – „*Keď som mlčal, prahli moje kosti v mojom žalostnom krikú deň čo deň. Lebo dňom i nocou ťažela na mne tvoja ruka, a preto sa moja životná šťava obrátila na letné sucho. Sélah. Preto som povedal: Vyznám ti svoj hriech. A svojej nepravosti som nezakryl. Riekol som: Vyznám Hospodinovi svoje prestúpenia. A ty si odpustil nepravosť môjho hriechu.*“

Prísł 28:13 – „*Tomu, kto prikrýva svoje prestúpenia, nepovedie sa šťastne; ale ten, kto vyzná a opustí, dôjde milosrdenstva.*“

Jk 5:16 – „*Teda vyznávajte si jeden druhému hriechy a modlite sa druh za druha, aby ste boli uzdravení.*“

1Jn 1:9 – „*Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej nepravosti.*“

Zamlčanie, dusenie hriechov v sebe spôsobuje trápenie duše a tela (kostí) a otupovanie svedomia. Už len samotné zdieľanie sa s niekým – kto ma vypočuje, pochopí, nevysmeje, komu môžem dôverovať – so svojimi starosťami a problémami, je veľkou úľavou, aj keď veľa pomôcť nemôže, aspoň ma vypočuje. Najväčším problémom všetkých ľudí je hriech, ktorý je koreňom všetkých ostatných problémov, a tento problém je potrebné riešiť pred Bohom a podľa Boha. Riešenie problémov, hoci aj vyznávanie hriechov bez Golgoty, môže byť síce chvíľkovou úľavou psychiky alebo svedomia, ale nie trvalým riešením. Vo väčšine prípadov vždy, keď nedôjde k úplnému vykoreneniu hriechu, nastávajú väčšie a väčšie problémy, depresie až démonická poviazanosť. Hriechy môže odpustiť jedine Boh a človek na svoj život potrebuje Božie odpustenie, Božie riešenie a Jeho uzdravenie, liečenie duše.

Kedy a komu je potrebné vyznávať hriechy?

Predovšetkým Bohu. Každý hriech smeruje v konečnom dôsledku proti Bohu. Aj previnenia proti ľuďom ako proti Božím stvoreniam, aj proti Božím prikázaniám. Hriechy môže odpustiť len Boh! Hriechy treba vyznávať aj tým **osobám, proti ktorým sme zhrešili**, ktorým sme ublížili, ktorých sme okradli, ohovárali, oklamali atď. Je potrebné ich odprosiť, zmieriť sa, vzťahy vyrovnávať, a ak je to ešte možné, škodu napraviť alebo nahradiť. **Hriechy, spôsobujúce verejné pohoršenie, je potrebné vyznávať verejne** (napr. klebety, cudzoložstvo pôsobiace verejné pohoršenie v cirkvi, atď.). **V niektorých prípadoch je potrebné hriechy vyznávať v súkromnom rozhovore** v prítomnosti dušpastiera, duchovného poradcu, Božieho služobníka – ale vždy Bohu! Všeobecne je to vždy odporúčaná veľká pomoc, a nikdy neodmietnutá ale ponúknutá služba. Spravidla to má byť jednorazová záležitosť, generálka života pri obrátení. Nemusíme vždy utiekať znovu a znovu „k spovedi“, potom vždy znovu mať porážku a znovu sa vyspovedať ale prijať od Boha ten nový a víťazný život. Keď sa aj potkneme, máme Veľkňaza a Prímluvcu, ku ktorému môžeme ísť hneď, a nečakať, kým znovu budeme mať príležitosť k osobnému vyznávaniu. Verím, že človek, ktorý úprimne činí pokánie, môže aj sám prežiť odpustenie svojich hriechov. Avšak **keď toto prežitie chýba, je odporúčaný osobný dušpastiersky rozhovor.** Je to vždy na základe dobrovoľnosti. Samozrejme, duchovní poradcovia sú vždy k dispozícii pomôcť, spolu sa modliť a poradiť. Osobné vyznávanie hriechov je odporúčané, **keď nad určitými pokušeniami a hriechmi nemáme víťazstvo** alebo keď stojíme úprimne pred Pánom a Svätý Duch odkryje naše tajné, utajené a zabudnuté, nevysporiadané hriechy alebo za hriech ani nepovažované hriechy a ukazuje toto riešenie. **Niektoré mimoriadne chúlостivé, komplikované hriechy** tiež potrebujú osobitné riešenie, radu a dôverné, osobné vyznávanie. Na koniec osobné vyznávanie, osobitné riešenie a rozviazanie potrebujú **aj hriechy okultného charakteru.**

Dôverné vyznávanie hriechov medzi štyrmi očami je veľmi citlivou záležitosťou a preto nie je jedno pred kým odkrývame svoje vnútro a rozprávame o svojej nie práve čistej minulosti, resp. prítomnosti. Preto dušpastier, duchovný poradca musí byť zrelý znovuzrodený kresťan, schopný niesť bremeno cudzích hriechov. Musí mať s hriešnikmi súcitiť, pastierske srdce. Musí byť mlčanlivý, dôveryhodný, čestný a charakterný, ktorý nezneužije dôveru ľudí. Musí mať usporiadaný, čistý život, vysporiadané vzťahy, človek, ktorý má dobrú povesť, a ku ktorému majú ľudia dôveru.

- o -

Mnohí kresťania nemajú správnu predstavu o duchovnej hygiene a o zdravom duchovnom živote. Mnohí majú radšej neustále bedákanie než úprimné vysporiadanie sa svojho života s Bohom a vzájomných vzťahov v pokání. Pýcha nedovolí človeku, aby uznal svoje hriechy a omyly. Málokto šofér uzná, že zablúdil. To, čo máme vyriešiť s úprimným pokáním, nemôžeme vyriešiť širokým úsmevom, zahováraním ani spievaním chválospevov.

Zbor by mal byť výcvikovým strediskom Božích bojovníkov, vojakov, víťazov, hrdinov viery. Namiesto toho veľa zborov vyzerá ako poľná nemocnica, lazaret, kde sa každý zaoberá so svojimi zraneniami, boľáčkami a problémami, kým nepriateľ robí svoje úskoky. Mnoho kresťanov je nemocných, slabých a mnohí spia, lebo si nevážia Telo Pánove a k Jeho stolu pristupujú, podľa Božieho Slova, nehodní. Iní podľa svojho veku sú vo viere zakrpatení nedospelí (30-40 ročné „bábätká“), ktorí namiesto tvrdého pokrmu ešte stále majú radi len mliečko. Preto nie sú spôsobilí slúžiť a stále očakávajú, aby im bolo neustále slúžené. Keď však im kazateľ či starší zboru nepodá hneď „cumlíkovú fľašu“, sa urazia. Prídeme do vykúrenej modlitebne, kde máme svoje pohodlné miestečky, potom odídeme, chválime alebo kritizujeme spevákov či kazateľa, celý týždeň žijeme svoj sebecký život a za týždeň prídeme znovu sa ohriať, nabiť sa a kritizovať.

Boh pozná biedu svojho ľudu a chce nám pomôcť, chce nás vyliečiť. V Starom zákone na viacerých miestach čítame, že Boh mnohokrát mal zármutok nad biedou svojho ľudu (Iz 1. kap., 5:1-6, Jer 2:13, 21-22, 3:13-14, 22, 30:12-15). Bieda bola následkom ich odvrátenia sa. Boh chcel uzdraviť svoj ľud, ale oni to nechceli. Keď začal liečiť, vtedy sa ukázali ďalšie hniloby, ďalšie hriechy (Hoz 7:1). On však má svoje metódy a prostriedky, aby svoj ľud vyliečil: Preosejem, prepálím, „...hľa, ja ju prehovorím a vyvediem ju na púšť a budem hovoriť k jej srdcu“ (Hoz 14:4). On je ten, ktorý aj zraní, ale aj lieči a obväzuje. On uzdravuje tých, ktorí (už!) majú skrúsené srdce. Mnohé prejavy kresťanov nesvedčí o zlomenosti srdca.

On chce uzdraviť svoj ľud aj dnes. Nie však s čarovným prúťkom, ale podľa svojho plánu a radami svojho slova. Príčinou duchovných nemoci je totiž najčastejšie nerešpektovanie Božieho slova a odchýlenie sa od neho. Pán Ježiš telesné nemoci uzdravoval ihneď. Uzdravenie duše je však proces, nedá sa vždy vyriešiť jednou modlitbou. Božie rady obísť, ignorovať, pohŕdať s nimi, Božie recepty zahodiť do odpadového koša je veľmi nebezpečné. On chce hovoriť do nášho života, má na to právo: „Ja ťa môžem uzdraviť, ale keď chceš byť spasený (bohatý mládenec), choď a čiň to, urob..., predaj..., rozďaj..., zmier sa..., odpúšťaj... atď. Ja ťa môžem uzdraviť, ale... – ako je to s tou vecou v tvojom živote..., a čo ten dlhotrvajúci nevyriešený problém, ktorý chceš utajiť?“ On má právo hovoriť do nášho života a On nás miluje. Pretože spasenie duše je dôležitejšie než telesné zdravie, Svätý Duch nás najprv chce usvedčovať o prekážkach spasenia a duchovného zdravia a potrebuje k tomu náš súhlas. Ak máme ísť na operáciu, máme dať písomný súhlas a dobrovoľne si ľahnúť na operačný stôl. Najväčším problémom je, keď Pán niekomu musí povedať: „Ja som ťa chcel uzdraviť, ale ty si nechcel“ – pretože si povedal: „Neprajem si, aby mi niekto šprtal do môjho života! Nikto nemá na to právo!“ – Potom Pán nájde iný spôsob výchovy, pretože nás miluje! (Hoz 2:14, Žid 12:4-11).

Buďme úprimní a priznajme si, že o svoje duchovné zdravie sa málo staráme. Je málo tých, ktorí majú správnu predstavu o duchovnej hygiene, o zdravom osobnom a zborovom kresťanskom živote. Ešte menej je tých, ktorí v záujme tejto životu dôležitej potreby sú ochotní urobiť všetko, aby Božie kráľovstvo rástlo. Je to pokrok, keď si uvedomujeme vážnosť nemoci a potrebu uzdravenia, keď vážne príznaky nemoci neignorujeme, ale včas si vyhľadáme pomoc.

Keď ideme k lekárovi, on sa nás vypytuje na všelijaké okolnosti, aby zistil anamnézu, mohol určiť diagnózu a nariadiť liečbu.

Pri zisťovaní anamnézy sú dôležité tri faktory: genetický (dedičný), hygienicko-infekčný a úrazový faktor. Či je to takto v lekárstve, neviem. Ale v duchovnom živote podľa môjho pozorovania je to tak.

Príčinou duchovného ochorenia je v mnohých prípadoch genetický (dedičný) faktor, totiž neregulárne alebo hybridné (urýchlené) znovuzrodenie. Biblia hovorí, že pre pád prvého človeka od svojich predkov všetci sme zdedili hriešnu prirodzenosť. Keď chceme byť spasení, potrebujeme prežiť regulárne znovuzrodenie. Ako aj v športe je veľmi dôležitý dobrý a regulárny štart, tak aj v duchovnom živote je potrebný dobrý začiatok: úprimné pokánie a vysporiadanie života s Bohom a ľuďmi. Žiaľ mnohí sa stali „kresťanmi“ neregulárnym spôsobom, len na základe nejakej chvíľkovej nálady, ktorí nikdy neučinili úprimné pokánie, neprežili znovuzrodenie a divíme sa, že sú problematickými ľuďmi. Urýchleným spôsobom, umelým zásahom do genetiky sa nemôžu narodiť zdraví jedinci. Urýchleným spôsobom, na bežiacom páse masových evanjelizácií sa dajú vyrábať len bláznivé panny, ale nie regulárne znovuzrodení kresťania. Do druhej oblasti tohto dedičného faktora patria tiež individuálne problémy, zranenia, ktorých príčinou sú osobitné hriechy rodičov (okultné, sexuálne, pôrodné /napr. nechcené dieťa, deti, ktoré prežili „nevydarený abortus“, výchovné /nemúdra, bezbožná výchova/, atď.), ktoré často potrebujú individuálne riešenie.

Druhým faktorom príčin duchovného ochorenia je hygienicko-infekčný faktor. Tak ako vo fyzickom živote hygiena a stravovanie majú veľmi dôležitý význam, tak aj v duchovnom živote. Mnoho kresťanov nedbá o duchovnú hygienu, nestráži čistotu svojho srdca nado všetko (Prísľ 4:23) a nemá pravidelný duchovný pokrm Božieho slova. Sú priberčiví, z Biblie sú ochotní stráviť len to, čo sa im ľúbi. Morálne zásady Písma Svätého považujú za zákonníctvo a často bez výberu požívajú všetku špinu, čo tento svet chrlí zo seba a ponúka. Nie je div, že na takejto jedovatej strave nerastú, sú slabí, v skúškach neobstoja a padajú. Ich imunitný systém jedovatými vírusmi tohto sveta je oslabený a preto voči duchovným ochoreniam sú málo odolní.

Tretím faktorom je úrazový faktor. Je veľa aj tých kresťanov, ktorí nie sú dostatočne vyzbrojení, alebo sú podvyživení, preto sa za každú maličkosť ľahko urazia. Je najhoršie, keď nedokážu odpúšťať.

Niekedy sa tieto faktory aj kombinujú a naše zbory, namiesto toho, aby boli výcvikovým strediskom Božích vojakov, vyzerajú ako nemocnice, kde sa nekonečne každý zaoberá so svojimi „boľačkami“. Takto cirkev vyzerá ako porazené, ochrnuté telo, ktoré nie je schopné splniť svoje životné poslanie. Porazené telo nie je schopné samostatne jesť, dýchať (len s pomocou prístrojov), - /Biblia a modlitebný život je bremenom!/. Nie je schopné rozprávať /svedčiť ľuďom o Spasiteľovi/, pomôcť sebe, pomôcť iným, pracovať, slúžiť, ale nie je schopné ani množiť sa. Preto cirkev nerastie. Mnohí sú mnohoročné batolaťá, ktorých ešte stále treba prebaľovať, čičíkať a mliečkom kŕmiť. Kde sú synovia Boží? Tento svet túžobne očakáva na zjavenie Božích synov, ktorí sú vedení Božím Duchom. Kde sú otcovia, ktorí by vedeli vychovávať nasledujúcu duchovnú generáciu? Pane, uzdrav našu zem, uzdrav naše zbory! Pane uzdrav nás!

Zdravé telo je veľmi dôležité. Zdravý duchovný život však oveľa viac! Choroby tela aj ducha sa začínajú prejavíť nejakých príznakov. Tieto príznaky nie je správne ignorovať: „*Ešte nebolí, ešte vládzem!*“ Alebo: „*Nejako to dopadne, nie je to také zlé..., nejako sa to vylieči.*“ Ignorovanie rastu zhubných nádorov by bolo veľmi, ba smrteľne nebezpečné. Je pokrokom a veľmi dôležitým momentom, keď niekto si uvedomuje, uzná, že nie je zdravý a začne hľadať pomoc. Kým sa objavujú len nejaké slabé príznaky, človek nevenuje im patričnú pozornosť, až kým nemoc nevy pukne a jej riešenie už ďalej nemôže odkladať.

C. FYZICKÉ ZDRAVIE

i. Vznik a pôvod nemocí

Od pradávna zamestnáva ľudí otázka: „Prečo sú nemoci?“

Ohľadom vzniku, pôvodu a príčin nemoci sú rôzne názory:

Podľa niektorých každá choroba je zárodkom satana v tele človeka, teda každý, kto je nemocný, je zároveň posadnutý diablom. Tak ako Pán Ježiš, keď uzdravoval, vyhánal diabla, aj veriaci majú vyháňať ducha nemoci. Nakoľko Boh je láska, On je dobrý, nemôže od Neho pochádzať nič, čo je zlé, teda ani choroba. Boh nie je taký krutý, žeby chcel, aby človek trpel, teda nemoc nikdy nemôže byť pripustená z Božej vôle, nemôže byť prostriedkom a spôsobom dosiahnutia Božích cieľov a zámerov v živote človeka. Teda, v žiadnom prípade nie je možné, aby Boh chcel, žeby človek bol chorý. Tobôž nie znovuzrodený kresťan. Ak veriaci je nemocný, to preto, lebo buď nemá vieru alebo žije v hriechu. Aj učeníci Pána Ježiša sa pýtali pri stretnutí so slepým od narodenia: „Majstre, prečo? Kto zhrešil, ten alebo jeho rodičia?“ (Jn 9:1-3). Poznáme však aj Pánovu odpoveď? „Ani tento nezhršil ani jeho rodičia, ale aby boli skutky Božie zjavené na ňom.“

Niektorí hlásajú všeobecný zákon viery a mechanického vyznania. Vieru vo viere a v moci vyznávania. Základom ich viery teda nie je Božie slovo, (keď predsa, tak len „logos“ a nie „réma“), ale moc vyznávania. „Si nemocný preto, lebo nemáš vieru. Len uver a budeš zdravý! Len vyznáva a stane sa – všetko podľa tvojho želania a vyznávania. Ty si len myslíš, že si chorý...!“

Byť slabým, chorým a chudobným nie je príjemné a populárne. Ľahko je byť hrdinom, keď človek je zdravý. Avšak choroba príde, ktorá preveruje našu vieru a našu „teológiu“. Ten medzi charizmatickými kresťanmi rozšírený názor, že veriaci človek nemôže byť chorý, na dlhej trati nefunguje. Sám jeden zo zakladateľov tohto hnutia tzv. „evanjelia prosperity“ ochorel na rakovinu a po štyroch rokoch chemoterapií a ožarovaní, tiež po pokání z bludných učení, vo veku 63 rokov zomrel na krvácanie do mozgu.

I keď vo všetkom je trocha pravdy, táto problematika nie je taká jednoduchá. Je pravda, že pôvodcom každého zla je diabol a každá bieda má svoje korene v pôvodnom hriechu človeka. Keď Boh stvoril človeka, povedal, že „hľa, všetko je veľmi dobré!“ Človek nepoznal zlé veci, biedu, chorobu, smrť. Aj to je pravda, že človek množením svojich osobných hriechov a hriešnym spôsobom života môže zapríčiniť nemoc, dať priestor pre pôsobenie démonov a tak nemoc môže byť zárodkom satana v tele človeka. Nie však vždy. Pán Ježiš a apoštolovia nie v každom prípade uzdravovali nemocných s vyhánaním ducha nemoci. Je pravdou, že Boh je láska, On je dobrý, od Neho pochádzajú len dobré veci, ale z Písma môžeme vidieť aj to, že človek s hriešnym spôsobom života môže na seba vyvolať aj nemoc ako Boží trest, ako aj to, že Boh môže použiť nemoc aj na dosiahnutie svojich vyšších cieľov v živote človeka. Aj na tom je kúsok pravdy, že duchovne zdravý človek má nádej a „pozitívne myslenie“ ohľadom svojej budúcnosti, preto nebude reptáť, zúfať ani v skúškach viery, ale bude v nádeji očakávať na Pána. Božie pravidlá nefungujú takto mechanicky, ale oživením viery skrz pôsobenie Svätého Ducha pre každého osobitne. Takéto mechanické vyznávania je podobné autotréningu a autosugescie, ktoré sú nebiblické, pohanské praktiky. (ILUSTRÁCIA: „Ako sa má tvoj otec?“ – „Je chorý.“ – „To nie je pravda! Tvoj otec len si myslí, že je chorý. Povedz mu, nech vyznáva: som zdravý, ja som zdravý!“ – Po čase: „No, ako sa má tvoj otec?“ – „Brat kazateľ, môj otec si myslí, že je mŕtvy!“)

ii. Príčiny nemocí: (tieto príčiny často sú vo vzájomnej súvislosti)

Ja som vo svojom živote prechádzal cez mnoho nemocí, niekedy ma Pán uzdravil, niekedy nie, a tak mal som možnosť uvažovať o tom, ako to vlastne je, aké príčiny môžu mať nemoci? Prišiel som k názoru, že nemôžeme na túto vec pozeráť len s tým jednofarebným alebo čierno-bielym pohľadom, že nakoľko Boh je dobrý, On je láska, nemôže dopustiť, aby človek – najmä Božie dieťa – trpel. Ponúkam tu zoznam príčin nemocí ako výsledok mojich zistení. Viem, že tento zoznam nie je dokonalý a úplný. Boh si vyhradil právo na to, aby nám na všetko nedal odpoveď.

1) Prirodzené ochorenie:

- a) **Prirodzené opotrebovanie sa organizmu**, prirodzené ochorenia, infekcie, epidémie (chrípka), alergie, strata imunity, staroba. Ľudské telo je krehké, od pádu prvého človeka pre hriech je porušiteľné. Nehľadaj za každým ochorením démonov ani hriech!
- b) **Následok úrazu** (z nepozornosti, zavinením inej osoby, náhoda /?/, technická porucha), Úrazy niekedy môžu byť Božím upozornením, klopaním.
- c) **Následok prírodnej katastrofy** ako napr. hladomor, epidémie

2) Predčasné opotrebovanie sa organizmu:

- a) **Postupný prirodzený, samozrejmy následok hriešneho, nebiblického spôsobu života.**

Aj tu platí, že každý človek niečo zaseje a niečo bude aj žať (Gal 6:7):

- **Fyzického, telesného charakteru:** alkohol (cirhóza pečene), fajčenie (rakovina pľúc), drogy, homosexualita, promiskuita (AIDS) necudnosť (zápal vaječníkov, obličiek), vášne, nemravný život (ochorenia pohlavných orgánov), hormonálna antikoncepcia (hormonálne poruchy...), prehnaná kozmetika (ekzémy) a iné.
- **Duševného – duchovného charakteru:** hnev, závišť, nenávišť, strach, obavy, stresy, vzburá, neposlušnosť, ignorovanie hlasu svedomia vyvolávajú psychické a psychosomatické ochorenia, skryté fyzické príznaky nemoci na nervovom základe. Nespokojnosť so svojou prirodzenou (skutočnou!!!) krásou, so svojou postavou, výzorom vyvoláva duševné komplexy. Je to vlastne vzburá proti Stvoriteľovi a Jeho dielu.

- b) **Predčasné zostarnutie** zapríčinené prehnanou prácou, nezdravou životosprávou (okrem už spomínaného alkoholu, fajčenia aj obezitou), nešetrením si zdravia, ľahostajným postojom ku chráneniu zdravia, hazardovaním so svojim zdravím, nedostatočným oblečením (napr. v zime len tak vybehnúť v košeli, nerozumné „sexí“ oblečenie žien a pod.). Následkami alkoholu, fajčenia, nemravnosti okrem ochorenia vnútorných orgánov je aj predčasné starnutie pokožky, ktoré najmä ženy sa snažia rehabilitovať mekkapom. Mohol by som to rozvádzať, ale nechcem už viac rozhnevať na seba – už doteraz dost' nahnevané ☺ – ženy. Nech mi nikto nepovie, že umelá krása, farby, laky, chemikálie a tepelné spracovanie vlasov sú neškodné.

3) Démonický pôvod:

- a) Pán Ježiš niekedy – nie vždy – pri uzdravovaní vyhánal nečistých duchov, démonov, ducha hluchoty, nemoty
- b) **Nemoci môžu byť útokom diabla** a démonov aj na zdravie veriaceho kresťana, ktorý žije čistým životom. V takomto prípade v mene Pána Ježiša máme právo tieto útoky odmietnuť a modliť sa za naše uzdravenie.
- c) **Avšak tieto útoky niekedy môžu byť oprávnené** tým, že kresťan skrz hriech, dlhodobým nevysporiadaním svojho života, dobrovoľne otvára dvere svojej duši a ducha pre pôsobenie démonov, ktorí napadajú jeho zdravie. V takomto prípade nestačí sa modliť, ale je potrebné činiť pokánie. Eventuálne, taký človek bude potrebovať i službu oslobodenia.

4) Boží súd, trest za hriech:

- a) **Za svoj osobný hriech:** okamžite, hneď alebo neskôr,
- dočasne, kým človek nevyčiní pokánie /úprimne a dôkladne/ (Miriam, Jeroboám, Elymas),
 - natrvalo, dlhodobo alebo až po smrti (Gehazi),
 - smrteľne (Jehorám – 2Par 21:18, Ananiáš, Zafira – Sk 5, Herodes – Sk 12).
- b) **Za hriechy rodičov.** V prípade uzdravenia slepého od narodenia (Jn 9:1-3) práve nebol príčinou hriech, ale to neznamená, že by to bolo vylúčené. Najčastejšie je to následok, trest za ohováranie a súdenie, odsudzovanie iných, tiež za sexuálne a okultné hriechy. Boh nie je zabudlivý. Človek sa môže snažiť správať sa tak, akoby to všetko bolo zabudnuté, ale Boh zabúda len na tie hriechy, ktoré boli vysporiadané a krvou Pána Ježiša prikruté.

Božie mlyny melú pomaly a majú človeka viesť k úprimnému pokániu. Pýcha bráni človeku svoje blúdenie uznať a vrátiť sa na správnu cestu, i keď už spoznal, že zablúdil. Svätý Duch však o to usvedčuje človeka. Vplyv dedičného prekliatia za hriechy (aj zosnulých) rodičov môže byť zlomený v prípade pokánia (dištancovania sa od ich hriechov), znovuzrodenia a na modlitbe! **Rodičia pozor!** Aké dedičstvo zanecháte svojim deťom? Môžu to byť aj psychické komplexy kvôli odmietnutiu detí zo strany rodičov (nechcené dieťa).

c) Epidémie, prírodné katastrofy môžu byť – v dejinách aj boli – niekedy aj trestom pre národy.

5) Zneváženie Pánovej večere (1Kor 11:27-32):

- Pohrdanie s Pánovou večerou, neúčast'.
- Účasť s nevysporiadaným životom (možno vo zbore, kde človeka nepoznajú).
- Ľahkovážny postoj k Pánovej večere, nedostatočné, neúprimné skúšanie samého seba.
- Pohrdanie s Telom Kristovým: - s chlebom („*Je to len obyčajný chlieb!*“).
- s obecnstvom.

6) Skúška – Boh má právo skúšať vieru a vernosť každého z nás i nemocou. (Jób a jeho žena - Jb 2:9-10). On vie, kto čo má v srdci, ale aby si aj Ty vedel, aby sa to v skúškach aj ukázalo.

- Skúška pre nemocného: Vedie tá nemoc nemocného k skúmaniu svojho života a k posväcovaniu? Čo má v srdci? Trpezlivosť či reptanie, vzburu? Alebo pravú vieru, vernosť, očakávanie na Pána? Skladá svoju dôveru v Pánovi alebo viac v lekároch, v protekcií, v moci peňazí?
- Skúška pre zdravých: Ako sa správajú voči chorým? Najmä veriaci. „*Bol som nemocný, ste ma navštívili – nenavštívili.*“ (Mt 25:36,43). Mnohí veriaci za celý život okrem svojich najbližších nikoho nenavštevujú, ale keď sami sú nemocní, od každého očakávajú návštevu. „*Ten, kto zapcháva svoje ucho, aby nepočul krik chudobného, bude raz tiež volať, ale nebude vypočutý.*“ (Prísl. 21:13). Zlaté pravidlo: „*Ako chcete, aby vám ľudia činili, vy im tak čiňte!*“ (Mt 7:12). Zdraví často nemajú súcit s nemocnými a ľahko ich odsudzujú. („*Tak mu treba, to určite preto, lebo zhrešil, lebo nemá vieru...*“ atď.). Je ľahké veriť, kým človek je zdravý! Avšak, čo, keď choroby prídu!? **Máš vo svojom srdci súcit alebo odsudzovanie?**

7) Skryté cesty Božieho požehnania

- Skrz nemoc nás Pán chce zachrániť od väčšieho nebezpečenstva (napr. nemoc – meškanie – havária lietadla).
- Skrz nemoc nás Pán chce zachrániť možno, od duchovnej pýchy. Nevieme presne, čo bol ten osteň v Pavlovom tele, za odstránenie ktorého trikrát sa modlil a dostal odpoveď: „*Dosť ti je moja milosť. Lebo moja moc sa dokonáva v slabosti.*“ Pavol pochopil, že to bolo preto, „*aby som sa prevelikosťou zjavení príliš nepovyšoval*“ a aby vedel mať záľubu v slabostiach, „*lebo keď som slabý, vtedy som mocný.*“ (2Kor 12:7-10). Dnes to nie je populárna teológia.
- Prostriedok prepaľovania k pravej viere, k posväteniu. Vzácné perly sa zrodia vo veľkých bolestiach vo vnútri mušlí. Boh neraz chce k nám hovoriť, chce nás používať, ale nemáme pre Neho čas. Niektó mi z nemocnici napísal tieto slová: „*Teraz mám čas sa pozrieť hore i do seba!*“. Možno, máme veľmi zatvrdnuté srdce, nevidíme svoj duchovný stav alebo vždy za všetko obviňujeme iných. Často sa obraciame k márnostiam. Božie Slovo nás napomína ako Jóba: „*Chráň sa, aby si neobrátil svojej tvári k márnosti! Lebo to volíš radšej ako strádať /trpieť/.*“ (Jb 36:21). V kapitole „*D. Chodenie podľa tela a chodenie podľa ducha*“ som opísal svoju skúsenosť o tom, ako ma Pán oslovil, keď som sa príliš obracal k márnostiam. Možno, aj žalmista mal bezsenné noci: „*Vyučujú ma moje ľadviny.*“ (Žalm 16:7)... či žlčník, žalúdok... „*Kým som mlčal, prahli moje kosti...*“ (Žalm 32:3-5). Nepohľadaj s Božím prepaľovaním. Už samotné prepaľovanie je veľkým požehnaním. Odmietam slovenské príslovie: „*Koho Boh miluje, toho krížom navštevuje!*“ Ale to je napísané, že koho Boh miluje a prijíma za syna, toho vychováva aj s káznením (Žid 12:5-11). Kráľ Ezechiáš: „*Hľa, na pokoj mi bola poslaná tá veľká horkosť!*“ (Iz 38:17), alebo: „*To veľké súženie mi bolo na požehnanie.*“ – Je to možné, aby súženie (nemoc) sa stalo požehnaním? „*Tým, ktorí Boha milujú, všetko rovnako pôsobí na dobre.*“ (Rim 8:28).

8) Božie klopanie (nemoc, úraz, havária), **napomenutie, káznenie, upozornenie, Božia výchova, výzva:** Usporiadaj svoj dom, svoj život, vysporiadaj svoje vzťahy, zmier sa! „Blázon, v tejto noci ťa požiadajú o dušu...“ (Lk 12:20), „Čo prospeje človeku, keby získal aj celý svet, ale svoju dušu by ztratil?“ (Mk 8:36). Niektorí kresťania popierajú, že by Boh skrz nemoc napravoval, trestal svoje deti. Je známy argument: „Ty by si dal svojmu dieťaťu za trest rakovinu?“ – „Samozrejme, že nie!“ – „O koľko viac to neurobí Boh, ktorý je láska!“

Základným problémom je nesprávne poznanie Božieho charakteru. Zástancovia teórie: „Odmietame choroby!“ o Bohu hovoria len v tom zmysle, že On je dobrý, benevolentný, od Ktorého nemôže pochádzať nič, čo je zlé, teda ani choroba. On je láska a nie je taký krutý, aby dopustil na svoje deti chorobu. Teda nemoc nikdy nemôže byť pripustená z Božej vôle. Podľa jedného prieskumu časopisu „USA Today“ v septembri 2012 28% Američanov verí v autoritatívneho Boha (v niektorom regióne až 43,5%). 24% (30,3) verí v Boha, ktorí sa dištancuje od sveta, 21% verí kritického Boha, 22% (v niektorom regióne len 16,6%) verí benevolentného Boha a len cca. 5,5 % Američanov je ateista. Podľa tohto prieskumu oveľa viac ľudí v USA verí prísneho, autoritatívneho a kritického Boha než benevolentného. Podľa jedného metodistického pastora bol to „mizerný“ prieskum. Po prvé preto, lebo úplne ignoruje pohľad na Boha cez Ježiša Krista. Za druhé preto, lebo – ako píše – Boh nie je niekto, koho by sa dalo vybrať s jednoduchým kliknutím myši zo štyroch možných kategórií. Boh, ktorý sa dištancuje od sveta je bohom deizmu, ezoteriky a New Age. Je to všekozmické duchovné bytie. Kritického a autoritatívneho boha má islam. Benevolentného boha pozná hinduizmus. Volá sa Ganéša – v ezoterickom budhizme Ganabači – čokoládový a benevolentný boh so sloňou hlavou, ktorý má rád mlieko a čokoládu ☺. Ani jeden však, z týchto bohov neexistuje.

Boh Biblie ale je úplne iný. Boha Biblie sa nedá zaškatuľkovať do štyroch kategórií. Jeho sa nedá opísať čiernobielo. On nie je benevolentný, avšak je láskavý, milostivý a milosrdný. Zároveň je aj svätý a slávny, a Jeho svätosť automaticky vyžaduje rešpekt a uznanie. On nie je diktátor, ale od svojej nadprirodzenosti má slávu, moc a autoritu. On nie je policajt, ktorý len trestá, no príde čas, že bude sudcom všetkých ľudí. On nie je ani Dedo Mráz, alebo akýsi náš „kamoš“, ako si Ho dnes mnohí „kresťania“ predstavujú. On nie je náš poskok, ktorému stačí len zapísať a splní všetky naše prianie. Veď, vraj, je to Jeho povinnosťou, aby nám hriechy odpustil, aby náš uzdravil a vypočul naše modlitby plné sebeckých prosieb. On je však predovšetkým náš nebeský Otec, Ktorý sa s láskou o nás stará a nás zároveň aj vychováva. On je Ten, Ktorý určil pravidla nášho vzťahu k Nemu a jeden k druhému. Tieto pravidlá sú pre nás zjavené v Jeho Slove, v Biblii a slúžia na naše dobro. Nie je nám pohodlné počuť o pravidlách, znie to ako zákonníctvo, avšak všetci vieme, že pravidlá sú potrebné! Sú potrebné v spoločnosti, v rodine, v cestnej premávke aj v cirkvi.

Stáva sa však, že Božie deti niekedy Božie pravidlá ignorujú a tak zablúdia od cesty pravdy a svätosti, že to ani nezbadajú. Keď ja vidím takéto prípady, sa modlím za tých ľudí, aby ich Pán nejakým spôsobom priviedol naspäť a aby s nimi zaobchádzal šetrne. Boh hovorí o svojom ľude u Hozeáša: „Vyvediem ho na púšť a prehovorím k jeho srdcu.“ (Hoz 14:4). Skúsenosti ukazujú, že často títo ľudia už nepočujú hlas Svätého Ducha, ich svedomie je zatvrdnuté, neraz sú lámaní s problémami a nemocami, predsa neprijímajú ani láskavé bratské napomenutie. Naozaj, zo srdca to neprajem, ale neviem si predstaviť, aké spôsoby Boh by ešte mohol používať v záujme ich záchrany. V Starom Zákone v takýchto prípadoch Boh najprv poslal svojho proroka (Sd 6:8, 2Par 25:15-16), ktorého často neposlúchali. Potom poslal na svoj ľud nepriateľov, ktorí Izraelcov sužovali a keď v tom súžení začali volať k svojmu Bohu, On sa sklonil k nim a ich vyslobodil. On zasľúbil: „...keby sa zohnul, a tak sa pokoril môj ľud, nad ktorým je vzývané moje meno, a keby sa modlili a hľadali by moju tvár a odvrátili by sa od svojich zlých ciest, ja vyslyším z nebies, odpustím ich hriech a uzdravím ich zem.“ (2Par 7:14). Myslíš, že tieto princípy v Novom Zákone neplatia?

Z Písma – z Nového Zákona – jasne vidíme, že medzi nemocou a hriechom je často súvislosť (Jk 5:14-16). Dokonca aj kresťan sa môže tak zatvrdiť, že príde súd. Avšak aj vtedy pre záchranu ducha. Apoštol Pavol v 1Kor 5:3-5 hovorí o krajnej situácii, akú my v našej praxi ani nepoznáme: „...toho, ktorý to tak spáchal, v mene nášho Pána Ježiša Krista, keď sa zídete i s mojím duchom, s mocou nášho Pána Ježiša Krista, vydať takého satanovi na záhubu tela, aby bol duch spasený v deň Pána Ježiša.“

„Boh nie je taký krutý...“ – znie argument, avšak človek je často veľmi tvrdohlavý a krutý, predovšetkým voči sebe. Poviem jednu, pre mnohých kacírsku myšlienku. Hovorí sa, že rakovina je síce zákerná choroba, ale predsa je milosrdnejšia než infarkt. Infarkt je najčastejšie smrteľný, kým pri rakovine človek má ešte nejaký čas činiť pokánie a vysporiadať svoj život s Bohom a ľuďmi. Z hľadiska večnosti „je ti užitočnejšie, aby zahynul jeden z tvojich údov, než aby celé tvoje telo bolo uvrhnuté do pekla.“ (Mt 5:29,30).

9) Aby sláva Božia a skutky Božie boli zjavené:

- a) Aby nemocný veriaci bol požehnaním pre svoje okolie (napr. v nemocnici pre svojich spolupacientov, pre personál, pre lekárov alebo doma pre rodinu a návštevníkov. Aby svedčil o Pánovi Ježišovi, o svojej nádeji, o ceste spasenia, aby Božia sláva bola zjavená skrz správanie sa, trpezlivosť, znášanie bolesti nemocného. Palma je strom, ktorý horkosť vody, ktorú saje do seba, v sebe premení na sladkosť.
- b) Skrze zázračné uzdravenie.

10) Odvolanie zo života, pre veriacich v Krista je to vstupná brána do večnej Božej slávy:

Boh je pánom života a smrti. On má právo a skrz nemoc odvoláva zo života niekedy aj mladých verných kresťanov. Nie je to však tragédiou ani trestom. „Drahá je v očiach Hospodinových smrť Jeho svätých.“ (Žalm 116:15).

iii. Spôsoby uzdravenia

Možno, po týchto širokých úvahách o rôznych príčinách nemocí vyzerá to tak, akoby som v uzdravenie neveril a že pre človeka je to normálny stav, aby bol chorý. Nie je tomu tak. Okrem bodu č. 4) a) – smrteľné... a bodu č. 10) zo všetkých je možné uzdravenie. Spôsoby uzdravenia však sú rozličné:

- 1) **Skrze lekárov.** My nezavrhuje lekársku vedu, ale veríme a prežívame, že Boh uzdravuje aj také choroby, na ktoré lekárska veda nestačí.
- 2) **Skrz diabolskú moc:** Diabol tiež ponúka svoju moc a môže spôsobiť zdanlivo zázračné uzdravenia tela, ale za akú cenu? S akými duchovnými a duševnými následkami? Spôsoby: rôzne povery, zarietania, okultné a psychotronické spôsoby, tzv. biela mágia, homeopatia, východná medicína, rôzni prírodní liečitelia... Mnoho ľudí sa riadi heslom: „Čo sa ja starám, či diabol či Boh, len aby mi pomohol!“ Je však lepšie si zvoliť zostať nemocný než sa riadiť s týmto heslom a získať zdanlivé a chvíľkové „uzdravenie“ spolu s nedozerými psychickými a duchovnými následkami!
- 3) **Božie uzdravenie:** Veríme, že Starý a Nový Zákon zjavuje Boha, Ktorý zázračne uzdravuje, čo je výrazom Jeho súcitu s chorými, prejavom Jeho milosti pri napĺňaní našich fyzických potrieb a zásahom Jeho všemohúcnosti do nášho života. Veríme, že Pán Ježiš v čase svojej pozemskej služby mal súcit s trpiacimi, nadprirodzene uzdravoval chorých, oslobodzoval démonmi trápených. On túto službu zveril aj svojim učeníkom (Mt 10:1,8, Mk 6:7-13, Lk 9:1, 10:9). Táto Jeho služba je stále prítomná, stále pokračuje prostredníctvom modlitieb, skladania rúk, pomazania olejom v mene Pánovom a darov Svätého Ducha (Mk 16:17-18, Jk 5:14-16). Veríme, že Ježiš Kristus včera, dnes a naveky je ten istý (Žid 13:8) a Jemu je daná každá moc na nebi aj na zemi (Mt 28:18). On je dobrý Boh, Ktorý nemá záľubu v utrpeniach ľudí, uzdravuje telo a dušu, vyslobodzujú ju z každého démonického poviažania hriechu a satana. Veríme, že spasenie, ktoré On vydobyl na golgotskom kríži, zahrňuje aj uzdravenie. „On vzal na seba naše nemoci, niesol naše bolesti..., a On bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrtý pre naše nepravosti, a Jeho sinavicou sme uzdravení.“ (Iz 53:4-5).

2M 15:26 čítame: „*Lebo ja som ten, ktorý ťa uzdravuje!*“ **Pred tým však ešte niečo stojí, na čo často zabúdame:** „*Ak naozaj budeš poslúchať na hlas Hospodina, svojho Boha..., robíš to, čo je spravodlivé a budeš ostríhať Jeho ustanovenia...*“

Boh nám v Biblii dáva rady na prevenciu, tiež i recepty na naše nemoci. Keď však lekárom vypísaný recept odhodíme do odpadového koša, alebo naordinovaný liek síce z lekárni vyberieme, ale neužívame, nedodržíme pokyny lekára, nemôžeme počítať uzdravením. Aj náš Najvyšší lekár má pre nás dôležité recepty.

Lekári zistili, že prevažnú časť telesných ochorení zapríčiňujú stresy, nesprávne pohnútky, nesprávna (hlavne duchovná) životospráva, biblickým slovom hriechy ako hnev, nenávisť, závisť, žiarlivosť, ustarostenosť, strach, sebaľútosť... atď. Tieto pohnútky skrz nervový systém majú vplyv na organizmus človeka a vyvolávajú rôzne telesné (tzv. psychosomatické ochorenia: žalúdočnú nervozitu, vredy, zápal kĺbov, žlčové kamene, infarkt, rakovinu... atď. Najviac ľudí je nemocných preto, lebo žije v neustálom zhone a nepokoji (nepokoj s Bohom, nepokoj s ľuďmi). Alebo napr. strach. Žijeme v dobe, keď ľudia umierajú od strachu a od očakávania toho, čo má prísť na tento svet. Televízia rozsieva a stupňuje tento strach: „krimi“-seriály, akčné filmy, horory, ktoré často aj veriaci s obľubou pozerajú. Potom sa divia že sa objavujú psychické problémy, (resp. démonické útoky). Honba za bohatstvom vyvoláva narušenie vzťahov, bezsenné noci, nespavosť, bolesti hlavy, ochorenie nervov. **NIE TO NÁM ŠKODÍ, ČO MY STRÁVIME, ALE TO, ČO NÁS STRÁVI, ZOŽIERA!** Človek sa môže snažiť na svoj problém zabudnúť, zobrať prášky na spanie, vyspať sa (ako Jonáš), ale problémy, búrka a nepokoj zotrávajú. Tabletky nemôžu dať ľudskej duši pokoj, ale Boh pre svoje deti má bezpečné recepty.

Základnou pevnou skalou však pre kresťana má byť istota odpustenia hriechov. Známý evanjelista, Billy Graham povedal, že keby sa ľudí dalo presvedčiť o tom, že ich hriechy môžu byť odpustené, polovicu psychiatrií by sa dalo zlikvidovať. Najväčším a najčastejším prameňom nepokoja človeka je totiž neistota ohľadom odpustenia hriechov.

Bez pravého pokánia nie je odpustenie hriechov. Hriech sa neoplatí skrývať. „*Nie je taká tajná vec, ktorá by nebola odkrytá*“ (Lk 12:2-3). Boh sa o to postará. Človek uviazne v povrazoch svojich hriechov (Prísl 5:22). Boh vyhľadáva to, čo bolo zahnané (Kaz 3:15). „*Ak vy neodpustíte ľuďom, ani vám nebude odpustené*“ (Mt 6:15). Zákonite!

Základom pre istotu odpustenia hriechov: 1Jn 1:9 - „*Ak my vyznávame svoje hriechy, On je verný.*“

Ako sme už hovorili, Boh nám dal svedomie, aby nám pomohol rozlíšiť dobré od zlého. Svedomie je akýmsi vnútorným výstražným signálom, ktorý človeka varuje vykonať zlo. Ak ho neposlúchneme, máme pocit, že niečo nie je v poriadku. Keď sa ho snažíme ignorovať, napätie v našom vnútri iba rastie. Toto napätie môžeme na istý čas zakryť, ale nakoniec aj tak vyjde na povrch – často v podobe chorôb. Ak niekto zámerne ignoruje hlas svojho svedomia, ono sa začne zatvrdzovať, otupovať a prestane hovoriť. Stáva sa necitlivým, a tak neschopným splniť svoju funkciu. Ignorovať naše svedomie je rovnako nebezpečné, ako ignorovať bolesť. Bolesť signalizuje nejaké poškodenie organizmu. Ignorancia obyčajne vedie do skazy. Ignorancia hlasu svedomia, nevysporiadanie vzťahov, stresy, pohnútky, hriechy ako hnev, nenávisť, závisť, žiarlivosť, ustarostenosť, strach, sebaľútosť... atď. vedú k tzv. psychosomatickým ochoreniam.

Proti týmto nezdravým, nebiblickým, resp. podľa Biblii hriešnym pohnútkam sa však v mene Pána Ježiša musí naučiť bojovať, tak ako Dávid s Goliášom, aj kresťan, ktorý žije čistým životom.

Prvým takýmto Goliášom je Goliáš úzkostlivosti, strachu či ustarostenosti. Veľmi úspešne pracuje aj medzi veriacimi. Pôsobí reťazovú reakciu. Človek si dopustí najprv len trocha starosti a úzkostlivosti, čo majú svoje korene v nedostatku dôvery v Boha. Potom človek už je nespokojný, nevďačný, začne reptáť proti Bohu, najmä keď vidí, že iným sa lepšie darí a začína byť závistlivým. Potom musí sa viac pričiniť o to, aby aj on mal viac peňazí, aj za cenu duchovnej škody, na úkor duchovného života, lebo koreňom každého zla je milovanie peňazí. Je koreňom závisti, nenávisťi, sporov medzi súrodencami. **Kto môže povedať, že v takejto situácii môže kludne spať?**

Boh však dáva spoľahlivý recept aj na tento problém. Recept proti Goliášovi ustarostenosti: „Každú svoju starosť uhoďte na Neho, lebo On sa stará o vás.“ (1Pt 5:7). „Hľadajte najprv kráľovstvo Božie a Jeho spravodlivosť a všetko ostatné bude pridané.“ (Mt 6:33). Ap. Pavol: „Som sa naučil byť spokojný v každej situácii.“ (Fil 4:11). Recept proti lakomstvu: „Čo prospeje človeku, keby získal hoci aj celý svet, ale svoju dušu by zatratil?“ (Lk 9:25).

Hnev, neláska je príčinou skazy rodinných, manželských životov, porozbija spoločnosť, aj obecenstvo veriacich. Najúčinnější protilek sa volá LÁSKA. Láska je dobrým liekom, keď niekto nevie odpúšťať. Ten, kto zas nevie odprosiť toho, komu ublížil, potrebuje iný liek, pokoru.

Láska je všeliek. Je veľmi účinný aj v prípade strachu. Podľa Biblie ten, kto sa bojí, nie je dokonalý v láske, lebo láska vyháňa strach (1Jn 4:18). Snáď najväčší strach je strach zo smrti. Láska Pána Ježiša však zvíťazila aj nad týmto strachom. On je Vysloboditeľ! On prišiel a vyslobodil ma z moci hriechu, aj od následkov hriechu, od výčitiek svedomia za hriechy v minulosti, z depresie, aj zo strachu zo smrti (Žid 2:15), z budúcnosti, zo súdu. Jeho láska a viera vyháňa strach.

Žiť sa dá bez Boha, ale zomierať ako? Máš istotu, že ťa Pán Ježiš vyslobodil aj zo strachu od smrti? Láska, odpúšťanie, vysporiadanie vzťahov, dôvera k Bohu vyháňa strach a prináša uzdravenie duchovné, duševné i fyzické.

Pravidlá a postup Božieho uzdravenia:

- a) **Prevencia:** Predchádzanie nemociam biblickým spôsobom života (chrániť svoje telesné zdravie, čistotu tela, srdca a čistotu vzťahov s Bohom a ľuďmi). Aj keď choroby majú rôzne príčiny, biblickým spôsobom života sa mnohým môžeme vyhnúť. Tiež biblickým „pozitívnym myslením“, t.j. zdravým kresťanským postojom ohľadom budúcnosti, bez obáv a ustarostenosti, bez reptania, zúfania v skúškach viery a v nádejnom očakávaní na Pána.
- b) **Odstránenie príčin** (vysporiadanie života a vzťahov s Bohom a ľuďmi). Nestačí „burinu skosiť“, modliť sa za telesné zdravie, ale je potrebné odstrániť korene problémov. V mnohých prípadoch po vysporiadaní vzťahov, keď príčiny sú odstránené, uzdravenie nastane okamžite.
- c) **Osobná viera**
- d) **Modlitby** - jednotlivcov alebo skupiny veriacich, modlitby zboru – aj bez prítomnosti chorého, - starších zboru, pomazanie nemocného olejom na jeho vlastnú iniciatívu.

Domáca lekárnička veriacich: „Je niekto nemocný medzi vami? Nech si zavolá starších zboru, a nech sa modlia nad ním pomažú ho olejom v mene Pánovom. A modlitba viery uzdraví chorého, a Pán ho pozdvihne, a keď urobil hriechy, odpustí sa mu. Teda vyznávajú si jeden druhému hriechy a modlite sa druh za druhu, aby ste boli uzdravení. Mnoho vládze modlitba spravodlivého pôsobiaca.“ (Jak 5:14-16),

e) **Služba s darom uzdravovania**

„...inému milosti dary uzdravovania“ (1Kor 12:9). Dar uzdravovania je od ostatných spôsobov odlišný spôsob Božieho uzdravovania. Medzi uzdravením na modlitby veriacich či na pomazanie olejom staršími zboru a darom uzdravovania je rozdiel. Uzdravenie na modlitbu veriacich alebo zboru, uzdravenie na svoju vlastnú vieru, ba ani uzdravenie na modlitbu a pomazanie olejom staršími zboru nie je ten dar uzdravovania ako dar milosti Svätého Ducha. Dar uzdravovania je veľkorysým prejavom, manifestáciou Božej dobroty, Jeho nezištnej lásky (agapé), milosrdenstva, súcitu a moci. Svätý Duch ho dáva niektorým jednotlivcom, ktorý sú povolani a obdarení, aby s darom uzdravovania slúžili. Najčastejšie sa tento dar prejavuje na veľkých evanjelizáciách. Dar uzdravovania nehľadá na príčiny nemocí ani na zásluhy človeka a nevyžaduje od nemocného bezpodmienečne ani vieru ani posvätený život. O toľko viac však od slúžiacich! Pán Ježiš uzdravoval nemocných bez výberu, či Ho nasledovali alebo nie. Apoštolovia tiež. Dar uzdravovania pôsobí bezohľadne na to, či niekto pokazil svoj život s hriešnym spôsobom alebo svoju nemoc zdedil od rodičov a chorý sa narodil. Má však viesť uzdravených a svedkov k osobnej spasiteľnej viere v Ježiša Krista, k oddanosti Bohu a k posväteniu.

iv. Horúca téma

Dar uzdravovania je veľmi populárny a vyhľadávaný dar, veď ľudia chcú byť uzdravený. Je to samozrejme, že nikto nemá rád bolesti a choroby. Okrem toho, ľudia sú dychtiví počuť senzácie a vidieť zázraky. Pre zvestovanie evanjelia je to dobré, pretože tam, kde sa dejú zázraky, ľudia sa zhromaždia a je možnosť im zvestovať evanjelium, tak ako v Jeruzaleme pri krásnej bráne chrámu, keď ten chromý bol uzdravený (Sk 3. kap.).

Verím v Božie zázračné a nadprirodzené uzdravenie. Boh aj mňa nie raz uzdravil alebo uľavil moje bolesti na základe modlitby. Mnohokrát som bol svedkom toho, ako Boh uzdravuje a vypočuje dokonca aj moje modlitby za nemocných. Mali sme veľa skúseností, keď boli naše deti malé a neskôr počas mojej kazateľskej služby tiež sme často okúsili, že Božie Slovo i dnes funguje, za čo patrí sláva Pánovi Ježišovi! Verím, že Ježiš Kristus včera, dnes a naveky je ten istý a Jemu je daná každá moc na nebi aj na zemi. Verím, že Pán Ježiš „vzal na seba naše nemoci, niesol naše bolesti..., a On bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrtený pre naše neprávosti, a Jeho sinavicou sme uzdravení.“ - no, netuším, prečo nie je uzdravený každý, za koho sa cirkev modlí? Napriek tomu, všetkým veriacim môžem len odporučiť, aby sa za uzdravenie modlili. K tomuto ich vedieme a povzbudzujeme, to vyučujeme, a túto službu budeme konať, za nemocných budeme sa modliť so vzkladaním rúk a pomazaním olejom, i keby každý nebol uzdravený.

Možno mnohí veriaci uznajú, že je ľahšie sa modliť za iných nemocných, než za seba. Čítal som a počul som o Božích mužoch, evanjelistoch a misionároch, ktorí sa cez deň úspešne modlili za nemocných a v noci trpeli pre svoje bolesti. Prečo? Je ťažké nájsť odpoveď. Snáď preto, aby vedeli súcitiť s trpiacimi? Viete, ľahko je kritizovať. Ľahko je kritizovať a obviňovať: „*To preto, lebo si nezotrval vo viere!*“

Ako to mnohí z vás, čitateľov, vie, som sa narodil s vyklbenými nohymi po 2. svetovej vojne. Po rokoch mladosti sa moje kĺby vždy viac a viac opotrebovali, nastala koxartróza pokročilého štádia, ktorá neskôr viedla operáciám bedrových kĺbov. Veril som v Božie uzdravenie, a keď bol v zbore nejaký požehnaný slúžiaci brat zo zahraničia, ktorý dal výzvu k modlitbám za uzdravenie, využil som každú príležitosť. Tak to bolo raz aj v Nesvadoch, ešte pred operáciou, keď ma nohy už veľmi boleli. Šľachy a svaly na bolesti reagovali stiahnutím a stvrdnutím, takže som už nevedel robiť riadne kroky, len tak „cupitať“. Mali sme hosťa, brata Paula Eptona z Anglicka. Vo svojej službe hovoril veľa svedectiev o zázračnom Božom uzdravení, ktoré Pán koná v ich zbore. Po jeho službe som ho poprosil, aby sa za mňa pomodlil. Ja som stál na pódiu za kazateľnicou, a on s bratom Jozefom Brenkusom, ktorý ho prekladal, prišli ku mne a vzkladali na mňa ruky. V tej chvíli ma tak prenikla Božia moc, že som cítil, ako sa moje stuhnuté bedrové kĺby, šľachy a svaly uvoľňujú. Chválil som Pána a prežíval Jeho prítomnosť. Svaly sa naďalej uvoľňovali. Odvážil som sa oznámiť zboru: „*Bratia, sestry, niečo sa so mnou deje!*“ – a začal som na pódiu pred všetkými skákať do polmetrovej výšky, čo predtým nebolo možné. Všetci sme sa radovali a chválili Boha: „*Stál sa zázrak! Pán Ježiš ma uzdravil!*“ Potom sa už hostia museli ponáhľať na letisko. Toto uvoľnenie svalov však trvalo len dva-tri dni, potom bolo všetko po starom. Niektorí ma obviňovali: „*To preto, lebo si nezotrval vo viere!*“ Aj ja som skúmal príčinu: „*Naozaj, Pane, nezotrval som vo viere? Čo som mal robiť, ako som mal „zotrvať“ vo viere, aby moje uzdravenie bolo trvalé?*“

Prečo nie je uzdravený každý, za koho sa modlíme? Túto otázku som už mnohokrát položil sebe aj Pánovi. Prijal som však nasledovnú odpoveď: Pán mi ukázal svoju moc a tým povzbudil moju vieru. Avšak pre mňa mal inú cestu, než cestu zázračného fyzického uzdravenia, pretože „*tým, ktorí milujú Boha, všetko spolu pôsobí na dobré!*“ (Rim 8,28). Naozaj som mnohokrát okúsil, že Boh aj z môjho zdravotného stavu mohol vyniesť veľa požehnaní. Okúsil som, že aj nemoc môže byť prameňom skrytých Božích požehnaní, pretože Jeho cesty nie sú našimi cestami.

Prečo nie je uzdravený každý, za koho sa pastori, evanjelisti či služobníci obdarovaní s darom uzdravovania sa modlia?

Sú tu niektoré citlivé oblasti, na ktoré slúžiaci veľmi musia dať pozor:

Evanjelisti slúžiaci s darom uzdravenia majú zdôrazniť predovšetkým spasenie, evanjelium, ktoré stojí na dvoch nohách: „*Čiňte pokánie a verte v evanjelium!*“ Prioritou je spasenie, nie uzdravenie. Uzdravenie, zázraky môžu potvrdiť kázané Slovo a povzbudiť vieru poslucháčov.

Často sa usporadúvajú honosné, veľkolepé tzv. „uzdravujúce zhromaždenia“ alebo „liečenia“ a so zvučnými sloganmi propagujú takmer zaručené uzdravenie pre každého. Znie to tak akoby od Svätého Ducha už mali objednané zázraky. Vystupovanie mnohých „služobníkov“ na týchto zhromaždeniach je príliš suverénne, aby som nepovedal, pyšné. Chýba im zlomenosť srdca a súcit s chorými. Na začiatku deväťdesiatych rokov do ČSFR začalo chodiť mnoho uzdravujúcich evanjelistov, ktorých služby boli prijaté v akejsi duchovnej eufórii, veľakrát nekriticky. A tak v Československu nastalo sťahovanie národov z Bratislavy do Košíc a zo celého Slovenska do Prahy. Tejto eufórii sme podľahli aj my, aj ja, a s veľkým očakávaním a nadšením, trojica invalidov, sme sa s autom vydali na cestu s tým, že sa vrátíme domov zdraví. Žiaľ nestálo sa to tak. Bolo mi ľúto vidieť hromadu ľudí vozičkárov a na barlách, ktorí prišli s veľkým očakávaním a odchádzali tak isto chorí ako prišli, a na dôvažok smutní a sklamaní. Aj my sme sa vrátili domov so sklamaním. Naším najväčším sklamaním bolo sklamanie jedného priateľa, ktorý za krátky čas na svoju chorobu zomrel.

Slúžiaci s darom uzdravenia do maximálne možnej miery majú preukázať voči nemocným súcit a srdečnú sústrasť! Žiaľ, často to tak nie je. Slúžiaci evanjelisti či pastori postaví ľudí do radu a ako na bežiacom pase rýchlo prebehnú medzi radami nemocných, vložia na nich svoje ruky a bežia ďalej. Niektorí ľudia popadajú, niektorí nie, niektorých strčia a zvalia na zem, nikomu sa nevenujú, s nikým sa neporozprávajú. Ešte horšie je, keď ľudí nechajú tam ležať – akože pod Božou mocou – a nechajú ich aj odísť bez pastoračie a sklamaných zo svojho neuzdravenia. Je to smutne, ale žiaľ, takéto prípady sa stávajú často. Hovorí sa iba o svedectvách, keď niekto bol uzdravený, ale zámerne odmietajú hovoriť o prípadoch, kedy to „nevyšlo“. Ja sa úprimne radujem vždy, keď počujem svedectvá o tom, že Boh niekoho uzdravil, či už zázračne alebo „len tak všedné“ a ďakujem Bohu za to. Avšak sklamanie mnohých neuzdravených ľudí na týchto uzdravujúcich zhromaždeniach je veľkým problémom, s ktorým niečo musíme robiť. O tomto probléme som pred Pánom veľa uvažoval. Je to veľmi citlivá otázka a pre tých, ktorých sa to týka, je to veľkým zranením!!!

Prišiel som na to, že neexistuje žiadny všeobecne platný návod na to, ako dosiahnuť Božie uzdravenie, aj keď ľudia tento návod stále hľadajú – a niekedy sa domnievajú, že ho našli. Niektorí služobníci často kopírujú metódy, praktiky „úspešných“ a populárnych kazateľov, autorov kníh, video prednášok – i keď ich biblicita je často prinajmenšom polemická. Kopírovanie však nie je originál a spoľahlivo nefunguje. Iní zovšeobecnia svoju vlastnú skúsenosť alebo skúsenosť niekoho blízkeho a hovoria: „*Ak budeš robiť to a to*“, „*Ak sa postavíš na Božie zaslúbenia*“, budeš uzdravený. A keď sa to uzdravenie nestane, toho nemocného buď ignorujú alebo obviňujú s tým, že „*nemal správnu vieru*“, a to v rôznych alternatívach: nemal vieru, mal malú vieru, nezotrval vo viere, alebo s obviňovaním, že v jeho živote je hriech a preto nebol uzdravený. Mnohí „služobníci“ za každou chorobou vidia démona. Najväčším problémom je, že sa nikto nezaujíma o ľudí, ktorým tento prístup ublížil. Áno, vždy je možné o nich povedať, že mali „malú vieru“, alebo že „nerozumeli“ tomu, ako sa treba na zaslúbenia správne „postaviť“. Keď títo ľudia sklamaní odídu, tak okrem problému choroby majú ešte ďalšie problémy: svoju malú vieru, pocit viny a sa dozvedia aj to, že majú démona. A tak často zanevrú na veriacich, na Boha a sa uzavru na celý život. Jeden zo služobníkov, Dan Drápal, ktorý bol zástancom tohto učenia, v časopise „Křestan dnes“ (10.4.2012) sa priznáva, že toto učenie urobilo veľa škody: „*Bol som i ja na čas ovplyvnený týmto učením, ale nikdy mi k srdci neprirástlo. Nejakú dobu som si myslel, že je chyba na mojej strane, že mám „malú vieru“. Až neskôr som začal pochybovať, či je tento prístup vôbec správny, a nakoniec som dospel k záveru, že pôsobí viac škody než úžitku...“ – „V rokoch 1992 a 1993 sme zažili, ako sa uzavrel celý národ. Dodnes sme sa z toho nespamätali. Niekedy sa uzavreli aj pastori niektorých spoločností.“*

Niektorí „služobníci“ vypracovali učenie, že naše uzdravenie je súčasťou spasenia, ktoré nám vydobyl Ježiš na kríži – čo je pravda, - avšak v tom zmysle, že uzdravený bude každý, kto má „správnu vieru“ a „sa postaví sa na zaslúbenia“. Ako získať tú „správnu vieru“ a ako sa „postaviť na zaslúbenia“ – to už vysvetliť nevedia. Yonghi Cho píše v jednej knihe, že niekedy, keď sa modlil za nemocných, boli uzdravení hneď. Avšak stávalo sa, že urobil všetko, čo len jeden letničník pastor môže robiť, volal k Bohu, kričal, prikazoval, skákal, vyznával a nestalo sa nič. Nemocný odišiel sklamaný. Ale sklamaný bol aj on a sa spýtal Pána: „Prečo?“ Vtedy mu Svätý Duch dal poznať jednu pravdu, že ku službe s darom uzdravovania je potrebný aj dar poznania, skrz ktorý Pán zjavuje osobitný prístup ku každému nemocnému. Nestačí vyznávať písané Slovo (logos), ale Boží služobník potrebuje poznať Svätým Duchom oživené slovo (réma) do konkrétnej situácie. Nestačí mechanické vyznávanie: „*Ja odmietam nemoc...!*“, – „*Vo viere vyznávam...!*“ a pod. Viera vo viere a tzv. pozitívne vyznávanie nemá biblický základ. A čo keď Boh rému nedáva? Vtedy sa treba modliť ďalej a očakávať na Pána, ale nerobiť unáhlené uzávery.

V podobnom duchu píše aj Dan Drápal: „*Čo teda navrhujem? Moje riešenie je veľmi jednoduché a umožňuje nám modliť sa za uzdravenie prakticky s kýmkoľvek a kedykoľvek, bez toho aby sme komukoľvek ublížili. Jednoducho ponúknem modlitbu a poviem: „Uvidíme, čo pre nás dnes Hospodin urobí.“ – „S istotou všetkým ľuďom tvrdím, že Boh uzdravuje. Ale súčasne im priznávam, že nedokážem vysvetliť, prečo je niekto uzdravený a iný nie. Áno, poznám aj tie prípady, kedy nám Boh skrze Ducha Svätého dá určitý pohľad do situácie konkrétneho človeka. Niekedy skrze dar poznania vieme, že daný človek nebude uzdravený, kým neodpustí. (Ak nám to Duch Svätý takto ukáže, rozhodne z toho nevyplýva, že to máme človeku takto povedať. Možno potrebuje počuť najprv niečo iné, aby vôbec odpustiť mohol.) Kedykoľvek sa modlíme za uzdravenie, môžeme prosiť Boha, aby nám dal potrebný pohľad do situácie jednotlivých ľudí. Niekedy potom zakúšame konkrétne vedenie, ako sa modliť, čo povedať, čo urobiť.“ – „Čo keď ale človek nie je uzdravený? Ak som nič nesľuboval, neblamujem sa ani ja, a rozhodne sa neblamuje ani Boh. Čo mám teda robiť? Odpoveď je jednoduchá: Modliť sa ďalej!“ Dôverovať Bohu je viac ako všetkému rozumieť!*

Niektorí „služobníci“ sa špecializujú na uzdravovanie z niektorých chorôb. V roku 1989 – ešte pred nežnou revolúciou – som bol vo Švédsku na letničnej konferencii. Cez jednu prestávku ma oslovili nejakí mladí ľudia, pravdepodobne neboli oficiálni účastníci konferencie, a skrz tlmočníka sa ma opýtali, či by som nechcel, aby sa za mňa modlili. Ja som súhlasil. Zaviedli ma do jednej miestnosti, kde ma posadili na stoličku. Povedali mi, že krívam preto, lebo mám jednu nohu kratšiu, čo som ja dobre vedel. Mal som vystríeť svoje nohy a porovnali ich, ukazujúc, že je to tak. Po horlivej modlitbe znovu porovnali moje nohy a prehlásili, že sa stal zázrak a moja kratšia noha narástla. Naozaj to vyzeralo tak, lebo moje nohy – vystreté trocha v inom uhle – boli zdanlivo rovnaké. Ale keď som vstal a začal chodiť, všetko bolo po starom. Pýtal som sa: „*Pane, prečo? Nemal som vieru?*“ Alebo som sa stal pokusným králikom horlivých „uzdravovateľov“, ktorí sa špecializujú na „krátke nohy“? Žiaľ, aj takto sa zneužíva to drahé meno Ježiš.

Služba s darom uzdravovania je veľmi citlivá otázka a od slúžiacich vyžaduje veľmi čestné a zodpovedné postoje, ozajstný Kristov charakter. (**Kritéria pre služobníkov** – viď v nasledujúcej kapitole, č. str. 100). Niektorí kresťania majú problém s tým, že zázračné uzdravenie niekedy príde skrze človeka, ktorého teológia je prinajmenšom podozrivá. Niektorí ľudia sú s tým zmätení. Božie zázračné uzdravenie však je vždy potvrdenie Božej moci a Božej dobroty. Nikdy nie je potvrdením správnosti teológie alebo charakteru človeka, skrze ktorého uzdravenie prišlo. Mnohí, ktorí uzdravovali, počujú od Pána pri poslednom súde: „*Nikdy som vás neznal. Odídte odo mňa, páchatelia nepravosti!*“ Ježiš pritom nijako nespochybuje, že v jeho mene skutočne prorokovali, vyhánali démonov, alebo uzdravovali (Mt 7:22-23).

Ďakujeme Bohu za uzdravenie aj za to, že nás ochránil pred chorobami. Čo všetko mohlo prísť na nás! A prosíme Ho, aby nás ochránil pred chorobami. Čo všetko na nás číha, čo všetko by mohlo prísť na nás! Čo všetko človek nosí v sebe, a zrazu tá choroba môže vypuknúť! Pane, ochraňuj nás!

2. Dar činiť divy a zázraky

Verím v zázraky. Náš Boh je Bohom zázrakov. Biblia je zázračná kniha. Je archívom Božích skutkov, Božích zázrakov. V Biblii je zaznamenané množstvo zázrakov, ktoré sú pravdivé. Veríme, že Boh aj dnes môže a chce činiť, ba aj činí zázraky. Aj my túžime po tom, aby aj v našom živote, v našich zboroch sa prejavoval tento dar Svätého Ducha. Keď však chceme byť reálny, bez toho, žeby sme uhašali Svätého Ducha, musíme povedať, že nechceme zázraky za každú cenu.

Čo je zázrak? V celom vesmíre všetky veci sa dejú podľa prírodných zákonov, ktoré určil Boh. Od stvorenia sveta železo je ťažšie než voda a preto sa ponára pod vodu. Je tiež celkom prirodzené pre nás, že voda tečie z hora dolu. Boh pri stvorení určil pravidlá, podľa ktorých sa majú diať veci vo stvorenom svete. Tieto pravidla vedci neskôr objavili a nazvali ich zákonmi prírody. Už vlastne aj to je zázrak, s akou múdrosťou a účelnosťou Boh stvoril vesmír, akou presnosťou uložil na svoje miesto každú hviezdu a planétu a určil im dráhu. Nehovoriac o úžasnej kráse a účelnosti stvorenej prírody. Boh myslel na každú maličkosť a všetkým veciam určil svoje pravidlá, podľa ktorých fungujú. Pre nás tieto pravidlá a prírodné zákony sú prirodzené a samozrejmé, lebo v nich žijeme a zvykli sme si na ne. Bolo by pre nás čudné žiť vo svete, kde by prírodné zákony neplatili. Nebol by tam poriadok, ale chaos.

Všeobecne, teda, veci vo svete dejú podľa prírodných zákonov, ale Boh je Pánom aj nad prírodou aj nad prírodnými zákonmi. On môže aj chce ukázať svoju moc tak, že občas, keď On chce, zmení zákonitosti prírody. A to je zázrak. Biblia, od stvorenia sveta až po dobu apoštolov, opisuje celý rad zázrakov, ktoré Boh činil: Desať rán na Egyptanov, prechod cez Červené more, prepelice, manna na púšti, voda zo skaly, zem pohltí vzbúrencov, oslica Baláмова prehovorila, prechod cez Jordán, múra Jericha spadli, slnko a mesiac sa zastavili a stáli na jednom mieste, sekera, ktorá spadla do vody sa vyplavila, zázraky v živote Gedeona, Samsona, Eliáša, Elizeusa, Daniela, Jonáš v bruchu veľryby. V Novom Zákone zázračné počatie a narodenia Pána Ježiša Krista, Jeho život, služba (zázračné uzdravenia, utíšenie búrky, chodenie po vode atď.), vzkriesenie a nanebovstúpenie, to sú zázraky, fakty, ktoré svet za 2000 rokov so svojou neverou nemohol vymazať z histórie (Jn 21:25). Práca Pána Ježiša skrz Svätého Ducha v živote cirkvi pokračovala v dobe apoštolov a trvá až dodnes.

Účelnosť zázrakov.

V Starom Zákone	- Potvrdenie toho, že Boh Izraelov je jediný živý Boh
Počas života P. J. Kr.	- Potvrdenie pre Izraela, že Mesiáš prišiel
V živote prvej cirkvi	- Potvrdenie toho, že Ježiš vstal z mŕtvych, je živý a Jeho zasľúbenia sú pravdivé a potvrdenie toho, že Svätý Duch prišiel, ktorý pokračuje dielo Pána Ježiša Krista.
Dnes	- Potvrdenie toho, že Slovo Božie je pravda, potvrdenie toho, že Boh je živý a Ježiš Kristus je včera, dnes i na veky ten istý.
- Na budovanie viery, budovanie tela Kristovho tým, že Boh potvrdzuje svoju prítomnosť medzi svojim ľudom viditeľným spôsobom.
- V evanjelizačnej a misijnej službe.

Aj neveriaci je prinútený k zamysleniu, keď vidí skutočný Boží zázrak alebo počuje živé svedectvo o vypočutí modlitby. Mnohým bola už viera prebudená tým, že videli mocnú Božiu ruku. Ale nie vždy. Nikto nečinil toľko zázrakov ako Ježiš, predsa mnohí ani vtedy neverili. Preto hovoril, že tomuto pokoleniu nepomôže žiadny zázrak ani sa im nedáva žiadne iné znamenie, len znamenie Jonášovo. Zázraky sú dobré na to, aby vzbudili pozornosť. Ak sa dejú zázraky, ľudia sa prídu na to pozrieť. Ale či začnú milovať Boha, to nie je isté. Pán Ježiš uzdravil 10 malomocných, avšak len jeden sa vrátil zmeneným srdcom poďakovať sa. Zázrak ľudské srdce nezmení. Zázraky sú tam, kde je viera, ale zmena srdca je tam, kde je láska a poddanosť Bohu. Samotné zázraky môžu pomôcť človeku poznať živého Boha, ale srdce človeka môže premeniť len moc Golgoty.

Najväčší Boží zázrak sa stal na Golgote a zvesť o ukrižovanom a vzkriesenom Kristovi môže spôsobiť v živote človeka najväčší zázrak, znovuzrodenie. Tento nový život s Kristom je však zázračný život. Keď vo svojom kresťanskom živote nemáme nič nadprirodzeného, tak naše kresťanstvo je len náboženstvom. Biblické kresťanstvo však nie je náboženstvom, nie jedno z náboženstiev, ale živé spoločenstvo, obecenstvo so živým Bohom. Kresťan, ktorý má obecenstvo s Bohom, má aj svedectvá o vypočutí modlitieb a prežíva, vidí Božiu mocnú ruku konať vo svojom živote.

Pán Ježiš Kristus zaslúbil, že tí, ktorí v Neho uveria, budú činiť zázraky (Jn 14:12, Mk 16:17-18,20). Celá kniha Skutkov apoštolov svedčí o tom, že toto zaslúbenie Pána Ježiša sa dokázalo v dobe apoštolov, v ich živote a službe. Patria aj nám Jeho zaslúbenia? Ježiš Kristus je včera, dnes i na veky ten istý. On skrze Svätého Ducha pracuje i dnes. Divy a zázraky sú na rôznych končinách sveta. Ale aj nás obkľučujú oblaky svedectiev. Boh je Bohom veľkých zázrakov, ale malých začiatkov. Mnohokrát nám pomáha predivným spôsobom, ale my to nezbadáme, odpovedá na naše, možno už zabudnuté, modlitby, ale my si to neuvedomujeme, zato neďakujeme, o tom nesvedčíme. Keď však aj v maličkostiach vidíme Božiu ruku, Jeho zázraky a sme vďační za ne Bohu, naša viera a dôvera vždy rastie a uvidíme aj väčšie zázraky. *„Oslavujte Hospodina! Vzývajte jeho meno! Oznamujte jeho skutky medzi národmi! ... Rozmýšľajte o všetkých jeho divoch! Chváľte sa menom jeho svätosti. ... Hľadajte Hospodina a jeho silu; hľadajte jeho tvár ustavične! Pamätajte na jeho divy, ktoré učinil, na jeho zázraky ... vy, jeho vyvolení!“* (Žalm 105:1-6). Majme aj my otvorené oči, pamätajme na Jeho zázraky, rozmýšľajme o Jeho divoch, oslavujme Ho, nezabúdajme Mu ďakovať aj za malé veci a vydávajme svedectvo ľuďom. *„Oznamujte jeho skutky medzi národmi!“*

Účelom zázrakov v Starom Zákone teda bolo potvrdiť to, že Boh Izraelov je jediný živý Boh. **Účelom zázrakov Pána Ježiša Krista** bolo potvrdiť, že Mesiáš prišiel. V živote prvej cirkvi zázraky boli potvrdením toho, že Ježiš vstal z mŕtvych, je živý a Jeho zaslúbenia sú pravdivé, lebo Svätý Duch prišiel, ktorý pokračuje dielo Pána Ježiša Krista.

Pán Ježiš Kristus nikdy nečinil zázraky s účelom prinútiť neveriacich, aby verili v Neho. Mnohí neverili ani Jeho zázrakom, mnohí – farizeji a zákonníci – prišli Ho pokúšať, aby im ukázal znamenie. Ježiš však poznal ich srdce, ich neveru a ich úmysel. Preto neučinil ani jeden zázrak pred nimi. Aj Herodes mal nádej, že uvidí nejaký „kúzelnický“ zázrak. Ježiš však nikdy nerobil zázraky na objednávku bezbožníkov. On nikdy nerobil zázraky ako nejakú atrakciu, aby mu ľudia tleskali. Nerobil zázraky preto, aby neveriacich prinútil k viere, ale preto, aby tí, ktorí chceli veriť, uverili, alebo vieru veriacich posilnil. Preto povzbudzoval aj Tomáša, aby sa dotkol Jeho rany. On vedel, že Tomášove srdce je úprimné, on chce byť verný, len potrebuje sa presvedčiť. Pridal však poznámku, že: *„blahoslavení sú tí, ktorí nevidia a predsa veria.“* Ježiš nikdy nečinil zázraky len preto, aby ľudí zabával, alebo pretože túžil po tom, aby Ho ľudia oslavovali. On nikdy nehľadal senzáciu. *„Chvály od ľudí neprijímam“* – povedal (Jn 5:41), *„...ja nehľadám svojej chvály“* (Jn 8:50). On však je hodný chvály. Keď Ježiš činil zázraky, činil ich preto, aby ľuďom pomohol. On bol plný súcitu. Zároveň činil zázraky aj preto, aby poznali, že Ho poslal Otec, že On je ten zaslúbený Mesiáš. On chcel posilniť vieru Jeho učeníkov, aby verili aj vtedy, keď On už nebude medzi nimi. Jeho zázraky vždy mali praktický účel a ich motívom bola vždy láska súcitiť a praktická pomoc. Keď v búrke chodil po mori, chcel povzbudiť svojich vystrašených učeníkov. Keď vodu premenil na víno, chcel pomôcť tej rodine, kde bola svadba. Rozmnožil chlieb a ryby, lebo sa zľutoval nad zástupom, pretože boli ako ovce bez pastiera. Vzkriesil syna vdovy z Nain pretože on ju podporoval.

Aj dnes, všade tam, kde sa dejú Božie zázraky sú v súlade s Božím Slovom a Boh ich koná vždy s týmito istými účelmi a nikdy nie ako bezúčelnú atrakciu či senzáciu. Božie zázraky aj dnes sú potvrdením toho, že Slovo Božie je pravda, že Boh je živý a Ježiš Kristus je včera, dnes i na veky ten istý. Motiváciou Božích zázrakov je i dnes láska a súcitiť. Boh koná zázraky aj dnes na budovanie viery, budovanie tela Kristovho tým, že Boh potvrdzuje svoju prítomnosť medzi svojim ľuďom viditeľným spôsobom.

Niekedy je ťažko odlíšiť jednotlivé dary moci jeden od druhého. Často sa prejavujú spolu. Napríklad pri službe s darom uzdravovania je takmer vždy potrebný aj dar viery. Keď nie viera nemocného, tak viera slúžiacich. Pri zázračnom uzdravení nie je vždy jednoznačné, ktorý dar sa prejavil. Všeobecne by sme mohli povedať, že prejav daru uzdravovania môže byť proces, kým zázrak, zázračné uzdravenie je okamžité.

Ešte niekoľko slov láskavého varovania. Božie zázraky môže urobiť len Boh. Bez Neho nikto nemôže činiť nič. Preto človeku, skrz ktorého Boh činí zázraky, nepatrí žiadna sláva.

Nie veriaci majú behať, ísť za zázrakmi, nie oni majú všade sprevádzať divotvorcov a ich zázraky, ale nás veriacich majú sprevádzať znamenia a zázraky (Mt 24:23-24, Lk 17:23). Pretože nielen Božie zázraky sú. Antikrist a falošný prorok tiež budú robiť veľké zázraky. Satan sa môže pretvárať aj na anjela svetla. Nesprávne zázraky sa môžu diať aj v mene Pána Ježiša. *„Mnohí mi povedia tamtoho dňa: Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene a v tvojom mene démonov vyhánali a v tvojom mene mnoho divov nečinili?“ A Pán im povie: „Nikdy som vás neznal,... páchatelia neprávosti.“* (Mt 7:22-23). JE TO MOŽNÉ?! Preto – „podľa ovocí ich poznáte!“ (Mt 7:15-21). Poznať ich však aj podľa učenia, čo hlásajú.

Z rôznych strán sveta k nám prichádzajú už niekoľko rokov správy o zvláštnych nových prejavoch, ktoré sa dejú v spoločenstvách kresťanov. Ba, nielenže správy prichádzajú, neobvyklé prejavy sa dejú v niektorých – hlavne v nových, charizmatických – zboroch aj u nás na Slovensku. Svojou zvláštnosťou vyvolávajú na jednej strane obdiv, na strane druhej obavy úprimných kresťanov. Na veľkolepých, atraktívnych konferenciách, evanjelizačných zhromaždeniach dominuje silná hudba a dejú sa rôzne neobvyklé veci: padanie, smiech (vraj v Svätom Duchu), váľanie sa a trasenie sa v kľúčoch na zemi, štekajúce, výskot, krik, skákanie, behanie dookola a iné. Pozorovatelia konštatujú, že väčšina týchto veriacich považuje doktríny biblického učenia, osobné posvätenie a etiku každodenného kresťanského života, či dobročinné služby za druhoradé a odsúva ich na vedľajšiu koľaj.

Hodnotenie tohto fenoménu je rôzne – od kategorického odmietnutia až po nadšené a nekritické prijatie. Niektorí kresťania ho zaradili medzi masové psychózy a extatické úlety, druhí za najčerstvejší prejav Svätého Ducha.

Požehnaný americký kazateľ David Wilkerson, ktorý pred dvoma rokmi odišiel k Pánovi, prorocky hovoril o náboženskom chaose a o veľkom odpadnutí od viery. Povedal, že letnično-charizmatické hnutie môže byť dobrou pôdou pre pôsobenie antikrista. Pretože tradičné cirkvi a veľká časť evanjelikálov neverí v zázraky, kým „charizmatici“ zázraky a nadprirodzené prejavy prijímajú, často bez rozsudzovania. Ovocie života svojich divotvorcov neskúmajú. Vo svojej kázni v Moskve v r. 2000 hovoril o tom, že v Amerike niektorí kazatelia namiesto kázania pol hodiny sa nekontrolovateľne smejú do mikrofóna a to považujú za novú prácu Svätého Ducha. Ja som tiež videl o tom mnoho nahrávok, ako to robili – medzi inými už tiež zosnulý kazateľ K. Hagin a iní. Následne dávajú výzvu na zbierku, veriaci bežia dopredu a peniaze pchajú do vrečka kazateľovi. Sú vyučovaní tak, že budú požehnaní vtedy, keď budú mať požehnaného (bohatého) pastora, teda svoje desiatky musia dať pastorovi. Potom ukončia „bohoslužbu“. V jednom zборе tri mesiace nebola žiadna kázeň, len smiech. David Wilkerson však nad tým začal horko plakať.

Video: <http://dotsub.com/view/7baf9d18-e8dc-49d1-b91f-4ca854871820>

Podľa Iz 5:20 je veľmi nebezpečné zlé veci považovať za dobré a dobré veci za zlé. Je nebezpečné za prácu Svätého Ducha prijať niečo, čo ňou nie je, čo nie je nič iné než ľudská manipulácia (fyzická či psychická), čo je výslovne nebiblické, ba eventuálne či evidentne démonické. Naopak, tiež je veľmi nebezpečné odmietnuť druh doteraz nepoznaného požehnaného, ktorým Boh občas navštevuje svoj ľud. Preto je potrebné tieto prejavy úprimne rozsudzovať. Nech je niečo hocijaké atraktívne alebo populárne, čo mnohí schvaľujú, vychvaľujú či obdivujú. Hoci keby aj anjel z neba zvestoval niečo, čo je v rozpore s Bibliou, nemôžeme a nemáme prijať.

V zborovom živote má miesto všetko, čo sa zmestí do Biblie. Avšak trend, podľa ktorého vraj, najdôležitejšia je „Božia prítomnosť“ a pod touto zámienkou sa dejú spomínané prejavy, je v rozpore so skúsenosťami prvých kresťanov, opísanými v Biblii. To však – podľa nich – nie je dôležité, lebo vraj, niekedy aj sám Boh robí „nebiblické veci“. A „*keď Boh jedná, Písmo musí ísť stranou!*“ To je nebezpečné učenie, pretože Boh nikdy nepôsobí v rozpore so svojím Slovom, i keď z Božieho Slova všetko vždy nechápeme. Pán Ježiš povedal svojim učeníkom, že tí, ktorí uveria, budú činiť aj väčšie veci. To však neznamená, že údajne „Duchom plní, pomazaní“ vodcovia sa budú váľať v kĺčoch po zemi alebo behať a skákať okolo sály kikirikajúc alebo vydávajúc rôzne zverské zvuky. Tieto fenomény môžu byť prejavmi démonickej posadlosti, ale nie znakmi plnosti Svätého Ducha.

Ani jeden úprimný kresťan nemôže povedať, že tieto prejavy nepotrebujú rozsudzovanie. Boží služobníci sa nikdy neurazia ani sa neboja kontroly. To čo je od Boha obstojí a to, čo nie je od Boha, nech je odstránené.

Zástancovia tohto fenoménu argumentujú s tým, že v Božej prítomnosti padol na zem aj Ezechiel (Ez 1:28), Daniel (Dn 10:8-10) aj apoštol Ján (Zj 1:17). Taktiež sa ocitol na zemi aj kráľ Saul, keď sa dostal do prorockého vytrženia (1Sam 19:24). Spadli vojaci, ktorí prišli zajať Ježiša (Jn 18:6), Saulus z Tarzu (Sk 9:4, 22:7, 26:14 - všetci padli na zem). Na Letnice vraj apoštol Peter s jedenástimi vyzerali úplne opití a ležali na zemi na uliciach Jeruzalema. Pretože čítame, že Peter povstal, aby kázal (Sk 2:13-15). Povstať mohol, vraj, len keď kľáčal, alebo ležal.

To sú úplne absurdné argumenty. **Bohabojní ľudia vždy padali pred Bohom na svoju tvár alebo na kolená, kým bezbožní padali dozadu.** Ezechiel padol na svoju tvár, Daniel tiež na svoju tvár, apoštol Ján padol k Ježišovým nohám. Koniec kráľa Saula poznáme. On sa ocitol na zemi aj druhýkrát, keď išiel sa opýtať veštice. „*Vtedy padol Saul náhle na celú dĺžku svojej postavy na zem.*“ (1Sam 28:20). Všetky, to nebolo pod mocou Svätého Ducha? **Bezbožní padali dozadu.** Dozadu padali vojaci, ktorí prišli zajať Ježiša. Saulus spadol pravdepodobne z koňa na zem (Sk 26:14). Démoni sa prejavovali v prítomnosti Pána Ježiša tak, že posadnutí padali na zem, váľali sa a penili (Mk 9:17-27, Lk 8:28).

K nohám Pána Ježiša padol Peter, nie do bezvedomia, ale **s pokáním** (Lk 5:8). K nohám Pána Ježiša sa sklonila hriešnica a **s plačom** začala Jeho nohy slzami kropiť a bozkávať. Svojimi vlasmi Jeho nohy utierala a mazala masťou (Lk 7:37-38). Padla k Jeho nohám žena Sýrofeničanka, ktorej dcéra mala nečistého ducha **s prosbou**, aby vyhnal démona z jej dcéry (Mk 7:25). Padla pred ním žena s krvotokom a **povedala Mu celú pravdu**, pre ktorú príčinu sa ho dotkla (Mk 5:33, Lk 8:47). Padol na tvár pred Ježišom jeden malomocný **s prosbou**, aby ho Pán očistil (Lk 5:12). Padol k Ježišovým nohám predstavený synagógy menom Jairus a **prosil Ho**, aby uzdravil jeho dcéru (Lk 8:41). Padla k Jeho nohám Mária, sestra mŕtveho Lazára **so zármutkom** (Jn 11:32). Padol k Ježišovým nohám ten malomocný Samaritán, ktorý prišiel Ježišovi **pod'akovať** za uzdravenie (Lk 17:16). Nemyslím si, že k Ježišovým nohám títo padali dozadu na chrbát.

K nohám Pána Ježiša sa sklonili ľudia, ktorí činili pokánie, mali od Neho prosbu alebo Mu vyjadrovali úctu a vďačnosť. Len posadnutí padali pred Ním v kĺčoch a váľali sa po zemi.

Verím, že ani jeden úprimný kresťan nechce, aby bol ovládaný duchom bludu. Milovať pravdu je veľmi dôležité, lebo v posledných časoch Boh dopustí, ba pošle mocné pôsobenie bludu na tých, ktorí nemilujú pravdu (2Tes 2:9-12). Mnohí sa odvracajú od pravdy k bájkam, lebo majú svrblivé uši a budú počúvať učenie démonov (1Tim 4:1, 2Tim 4:3-5). Preto potrebujeme pravdu úprimne hľadať, poznať, skúmať, rozoznať a nasledovať. Písmo hovorí: „*Neverte každému duchu, ale skúšajte duchov, či sú z Boha. Lebo mnohí falošní proroci vyšli do sveta*“ (1Jn 4:1). Skúšajte a rozoznávajúte duchov!

Prejavy Ducha sú opísané v 1Kor 12:7-11. Príklady, ktoré tu Pavol uvádza, sú evidentné formy, akými Boh prehovorí k človeku zrozumiteľne, či už verbálne (slovo múdrosti, známosti, rozoznávania duchov, proroctvo, výklad jazykov) alebo skutkami zjavujúcimi jeho moc a slávu (dary uzdravovania, činenie divov a zázrakov). Prejavy Svätého Ducha sú dané k spoločnému úžitku. To znamená, že ostatní kresťania sú zároveň budovaní, napomínaní a potešovaní (1Kor 14:3-4).

Nedá sa to však vzťahovať na krik a zmietanie sa. Prejavy Svätého Ducha majú byť prinášané v rámci poriadku (1Kor 14:30-33), a je možné ich v zmysle korekcie ovládať. Neovládateľnosť prejavov v tzv. „torontskom hnutí viery“ – potvrdzuje, že sa tu nejedná o „prejavy Svätého Ducha“, ale môže sa jednať o ľudskú reakciu na prejavy Ducha. V praxi tu však hrozí nebezpečenstvo snahy o imitáciu prejavov a manipulovanie s ľuďmi, čo je veľmi odvážne a nebezpečné.

To čo musíme považovať za neprípustné, je vykonať akýkoľvek citový či psychický nátlak. Posolstvo je síce naliehavé, ale jeho naliehavosť nesmieme zvýšiť ľudskou technikou. Za ľudskú techniku treba považovať niektoré umelo emocionálne prejavy kazateľov, rôzne psychické „chytáky“, psychické prípravy ľudí zámerom dosiahnuť viditeľný efekt. Tu môže hrať veľkú rolu aj to, čo predošlé stáročia nepoznali, totiž zvukotechnika. Pomocou (ne)vhodnej hudby, rytmu a hlasitosti je možné manipulovať a „robiť zázraky“. Nie však Božie. Hudba a spev môže slúžiť k oslavovaniu Boha, nesmie však byť nástrojom úmyselnej manipulácie s ľuďmi. Je teda zlé všetko vyumelkované, nahrané a nepoctivé. Je zlá každá manipulácia a vyhľadávanie vonkajších prejavov, rôzne manipulácie pri službe so vzkladaním rúk. Pozor! Žiadnym strkaním ani jemným tlakom (či žmurkaním na spoluslužobníka) nemusíš „pomáhať“ Svätému Duchu, aby ten za ktorého sa modlíš, padol, aby ľudia skrz TVOJU SLUŽBU uvideli atrakciu! V mene úcty k Svätému Duchu a v záujme všetkých zúčastnených, teda tých, ktorí slúžia, i tých, ktorým je slúžené, sme povinní sa navzájom napomínať a upozorňovať na ľudskú snahu suplovať Svätého Ducha. Manipuláciu proste nemôžeme trpieť!

Stáva sa to najčastejšie vtedy, keď sa niekto za niekoho modlí a podvedome či vedome chce, aby ten človek padol. Nevylučujeme možnosť padania, ale buďme čestní! Keď to koná Svätý Duch, nech koná, ale keď On to nekoná, nerobme to my pre zvláštny efekt a atrakciu! Zásadne nevylučujem padanie a možnosť týchto prejavov pod mocou a pôsobením Svätého Ducha, avšak zo svojich skúseností zodpovedne môžem povedať, že nie v každom prípade je pôsobením Svätého Ducha to, čo sa Mu pripisuje. V mnohých prípadoch padanie je len „iná liturgia“!

Súziaci bratia majú veľkú zodpovednosť tieto prejavy nielen poctivo rozsudzovať, ale pri službe s duchovnými darmi byť stopercentne čestní a poctiví, nehľadať za každú cenu len teatrálnu atrakciu, lebo imitovať, napodobňovať prácu Svätého Ducha je veľmi odvážne a nebezpečné. Boh v Starom zákone veľmi prísne, smrťou trestal tých, ktorí sa pokúsili imitovať sväté pomazanie, pripraviť niečo podobného alebo obetovať s nejakým „cudzím ohňom“ (2M 30:22-38, zvlášť: 31-33, 37-38, 3M 10:1-2). Veríme, že to starozákonné sväté pomazanie je predobrazom práce, moci, prejavov, darov, pomazania Svätého Ducha, kým kadenie je predobrazom novozákonného, v Božích očiach príjemného uctievania.

Názor Dereka Princea: *„Jednou z kritických oblastí pre rozoznanie je oddelenie duchovného od duševného. Grécke slovo pre „duchovné“ je „pneumatikos“ pochádzajúce priamo z „pneuma“, čo znamená „duch“. Pre slovo „duševné“ je v gréčtine výraz „psychikos“ pochádzajúci priamo z „psyche“, čo znamená „duša“. V angličtine však „pneumatikos“ je preložené ako „duševné“ – „soulish“, ktoré nie je bežným slovom. Preto sa namiesto neho používajú iné slová – napr. „prirodzený“, „telesný“, „svetský“ alebo „citový“. Problém spočíva v tom, že takto rôzne preklady vytvárajú dojem, že v origináli sú použité rôzne slová. Dochádza k zahmleniu dvoch skutočností: po prvé, že duševné je dôležitý a zreteľný novozákonný pojem a po druhé, že duševné a duchovné sú často vo vzájomnom konflikte (alebo sú vzájomne zameniteľné). Duša je oblasť, v ktorej pôsobí prirodzený ľudský rozum, vôľa a emócie. To je celkom odlišné od spôsobu, akým funguje obnovený ľudský duch. Kontrast, v skutočnosti vlastne naopak, medzi týmito dvoma oblasťami jasne ukazuje 1Kor 2:14-15. „Telesný (prirodzený – neduchovný, duševný, citový) človek nechápe veci Ducha Božieho, lebo sú mu bláznovstvom a nemôže ich poznať, lebo sa majú duchovne posudzovať. Ale duchovný človek posudzuje všetko a sám nie je posudzovaný od nikoho.“*

Záver je jasný. V Božom ľude sú ľudia duchovní a duševní. Duchovný človek je doma vo veciach Svätého Ducha a reaguje na ne zodpovedajúcim spôsobom. Naopak, duševný človek nemôže veci Svätého Ducha pochopiť, ale svojou reakciou ich naopak zľahčuje a prekrucuje.

Jediným nástrojom, ktorý je dostatočne pevný a citlivý, aby rozlišoval medzi duchovným a duševným, je Božie Slovo. „Lebo Slovo Božie je živé a účinné a ostrejšie nad každý meč, ostrý na obe strany, prenikajúce až do rozdelenia duše a ducha, stavcov a špiku a spôsobilé posúdiť myšlienky a mysli srdca“ (Žid 4:12). To je dôvod, prečo správne rozoznávanie môžu mať len kresťania, ktorí sa stali vyspelými skrz pravidelnú konzumáciu pevnej stravy Písma.

Chyba pri rozlišovaní medzi duchovným a duševným môže mať ničivé následky. Keď Jakob hovorí o určitom druhu múdrosti medzi kresťanmi, hovorí: „Tá múdrosť neprichádza zhora, ale je pozemská, telesná, démonská“ (Jk 3:15). Jakob tu uvádza tri štádia ničivého úpadku. Keď kresťan prejde zo štádia skutočného duchovného do pozemského, tak je veľmi ľahko prejsť do duševného a z duševného do démonického. Zážitky alebo prejavy, ktoré boli pôvodne duchovné, sa stávajú otvorenými dverami pre činnosť démonov. Príliš často si kresťania neuvedomujú, že sa dostali zo sveta duchovného cez svet duševný do sveta démonického.

Tu je jeden príklad. Bujná, uvoľnená radosť môže byť výsledkom vzácnej práce Svätého Ducha. Boh sa raduje, keď sa Jeho ľud raduje v Ňom. On miluje radostného darcu (2Kor 9:7). Avšak niekedy môžu kresťania odvrátiť zrak od Boha a začnú sa sústreďovať na svoje vlastné subjektívne zážitky. Ich cieľom sa stáva ich vlastný osobný pôžitok a ich uctievanie sa stáva akýmsi predstavením. V dôsledku je skutočná radosť nahradená povrchnosťou a neúctivosťou.

Pokiaľ si vezmeme Ježiša za vzor, nemôžeme v ňom nájsť ani stopy po povrchnosti alebo neúctivosti. Nikdy nepustil zo zreteľa účel, pre ktorý prišiel na zem – zachrániť hriešnych mužov a ženy pred večnou agóniou ohnivého jazera. Celé Jeho učenie je preniknuté vážnosťou otázok večného života. Plakal a stenal, ale nikdy nežartoval. Rovnaká vážnosť by mala preniknúť všetko to, čo ako kresťania robíme, nielen vtedy, keď uctieваме svojho Spasiteľa.

V okamihu, keď sa naše náboženstvo stáva hrou, sme na pokraji modlárstva. O Izraelitoch na úpäť hory Sinaj čítame: „Tak sa ľud usadil, aby jedol a pil, a vstali, aby sa hrali“ (2M 32:6). Tu sa nejedná o jedenie a pitie ako o potrebu človeka. Príčinou Božieho hnevu nebolo to jedenie či pitie. Nejedná sa tu ani o hru, ktorú potrebujú deti. Pavol hovorí, že je to samozrejmé, že „keď som bol dieťa, vravel som ako dieťa, myslel som ako dieťa, správal som sa ako dieťa. Ale keď som sa stal mužom, zanechal som detinské veci“ (1Kor 13:11). Hry potrebujú deti, ale nie zrelí kresťania. Tu sa jedná o prostopašnú bujnú, ktorá viedla k modloslužbe. Zabudli na bázeň vzbudzujúce slová, ktoré tam počuli z úst samého Boha. Ich uctievanie sa stalo akousi hrou a následný štádium bolo démonické – uctievanie zlatého teľaťa. Keď charakter nášho uctievania nadobudne charakter hry, bude to mať rovnaké závažné následky ako vtedy.

Ďalší spôsob ako sa prejavuje duševná prirodzenosť, je dosadzovanie ľudských vodcov na miesto, ktoré je určené len pre Ježiša. Je správne vyjadriť vďačnosť a ocenenie ľudským služobníkom, ktorí nám pomohli. V žiadnom prípade by sme však voči nim nemali mať duševný nekritický obdiv hraničiaci s modlárstvom. Pred rokmi som poznal jedného bohobojného letničného pastora, ktorý vo Švédsku vybudoval vtedy najväčší letničný zbor v Európe. Z času na čas musel svojmu zboru povedať: „Nevyvyšujte ma, prosím, na piedestál, lebo ma Boh bude musieť nechať padnúť“. V posledných rokoch sme videli celý rad charizmatických osobností, ktorí skončili katastrofou z toho prostého dôvodu, že dovolili svojim stúpencom, aby ich postavili na piedestál. Pán je žiarlivý Boh. Povedal: „Svoju slávu nikomu nedám“ (Iz 48:11).

Iné nebezpečenstvo, ktoré hrozí tým, ktorí slúžia v nadprirodzenom svete, predstavuje použitie duchovné dary k tomu, aby sme manipulovali, využívali alebo ovládali ľudí. V jednom období svojej služby som vyháňal démona čarodejníctva z ľudí, ktorí boli členmi cirkvi. Prosil som Pána, aby mi ukázal skutočnú podstatu čarodejníctva. Verím, že mi Pán dal nasledujúcu definíciu: čarodejníctvo je snaha ovládať ľudí a nútiť ich robiť, čo my chceme, prostredníctvom iného ducha než Svätého Ducha. Keď som si to uvedomil, Pán k tomu dodal: A pokiaľ má niekto ducha, ktorého môže používať, tak to nie je Svätý Duch. Svätý Duch je Boh a Boh sa nedá používať. Dnes sa zachvejem, keď počujem o niekom, že o sebe prehlasuje, že má duchovné dary, ktoré môže používať, kedykoľvek sa mu zachce. Nie je nič neobvyklého, že tí, ktorí to o sebe tvrdili, skončili vo vážnom omyle.“

Kritéria pre služobníkov:

- Musí byť znovuzrodený kresťan s čistým životom a celkovým čistým biblickým učením.
- Musí mať vo svojom živote zjavne prítomné ovocie Svätého Ducha (charakter, česťnosť, bezúhonnosť, musí byť láskavým a pokorným človekom. „Po ovocí poznať strom!“ (Mt 12:33).
- Svoju službu koná nezištne. Neprijíma za svoje služby peniaze od „pacientov“.
- Dar a schopnosti neprivlastňuje sebe ako svoju schopnosť, energiu uzdravovať, ktorú vraj má.
- Neprijíma slávu, pochvalu od ľudí, vo všetkom slávu vzdáva Pánovi Ježišovi Kristovi. Svätý Duch oslavuje a vyvyšuje Ježiša Krista. Taktiež i všetci tí, ktorých Svätý Duch používa.
- Svoju službu koná biblickým spôsobom (kladením ruky na nemocného, modlitba, mazanie olejom – žiadne „hókuspókusy“ s kadidlom, s krížom, svätenou vodou, ružencom, žiadne krvácanie ruky, žiadne slzy na freskách, atď.).
- Obsah posolstva a sprievodne znaky, prejavy musia byť tiež biblické. Žiadne teatračné atrakcie (padanie, smiech, krik?!), žiadne fyzické ani psychické machinácie či manipulácie!

Kritéria pre zvláštne prejavy: (Body a.- e. – od Dereka Princea)

- Ovocie pokánia. Tí, ktorí neučinili skutočne pokánie, nemajú ani nemôžu mať pevný základ pre svoj život kresťana. Sú labilní, emocionálni a náchylní nasledovať akékoľvek módné prúdy, prijímať a praktizovať akékoľvek prejavy a metódy. Nemajú problémy s česťnosťou, či nečesťnosťou prejavov alebo so svedomím. Min. 50% problémov v životoch kresťanov pramení z toho, že nikdy nečinili skutočné pokánie. Myslím si, že obnovený dôraz na pokánie je najdôležitejšou potrebou súčasnej cirkvi na Západe. Pretože ľudia skôr hľadajú len telesné uzdravenie, ale nechcú činiť pokánie. Uzdravení však často nie sú. Preto sú sklamaní a často v skepse pre vieru úplne zatvrdnutí.
- Úcta k Písmu (Iz 66:2). Harmónia medzi Slovom a Duchom. Prejavy v súlade s Písmom.
- Oslavuje prejav Ježiša, slúži k sláve Pána Ježiša? Osoby a prejavy našu pozornosť zamerajú na osobu Pána Ježiša? Vedú nás k väčšej láske a odovzdanosti Jemu? Alebo v centre pozornosti je sláva človeka, zážitok či atrakcia, prejav?
- Láska k bratom, sestram. Urobila zo mňa táto skúsenosť, prejav, zážitok, moja viera viac láskavého, milujúceho človeka?
- Skrz ten zážitok rástol môj láskyplný záujem o stratených?
- Vedie ten zážitok ľudí k pokániu, k posväteniu v Božej bázni, k rastu viery?
- Niečo sa stane: uzdravenie, oslobodenie, krst Svätým Duchom. Alebo sklamanie, iba odpočinok, iná liturgia, zvyk, pohoršenie (nezaplatené faktúry za prenajaté sály), okázalá teatračná atrakcia.

- o -

Ešte niekoľko slov na margo hnutia viery a evanjelia prosperity

Letnično-charizmatické hnutie vo svete má veľmi široké spektrum názorov, praxe a sociálnych pomerov. Od konzervatívnych letničných až po extrémne charizmatických, od atraktívnych megazborov až po malé chudobné skupinky veriacich. Niekedy malé skupinky sú považované za sektárske či „uletené“, alebo naopak, za tradičné, mŕtve a skostnatené. Avšak aj v malých skupinkách môže byť čisté biblické učenie a ozajstné pôsobenie Svätého Ducha, kým aj veľké megazbory môžu byť „uletené“. Je tu teda široká paleta sortimentu. Keby to záležalo na Tebe, aký zbor by si si vybral za svoj domáci zbor? Niekoľko desaťtisícový ultramoderný zbor niekde na Floride alebo podzemnú cirkev v Číne, kde sa denne ku Kristovi obráti okolo 30 000 ľudí? **Ktorá cirkev je viac prosperujúca? Čo považuješ za prosperitu?**

V Amerike na mnoho zborov je charakteristický tzv. „svätý smiech“ a zábavný spôsob bohoslužby, kým v Číne, v Indii prenasledovaní veriaci plačú na modlitbách a zároveň sa radujú v moci Svätého Ducha. Je radosťou pozeráť na ich fotografie. Zábavné kresťanstvo nedáva dostatočný základ pre dobu skúšok viery v búrkach života. Skúsenosti ukazujú a potvrdzujú slová Pána Ježiša, že mnoho kresťanov, ktorých viera bola budovaná na „piesku zábavy“, žiaľ, utrpelo stroskotanie života (podobnosť o dvoch staviteľoch Mt 7:24-27).

V dave megazborov v anonymite sa stratí jednotlivec so svojimi nevyriešenými problémami. Ľudia svoje problémy skryjú pod masku širokého úsmevu a uvoľnia sa počas smiechu. Ten smiech však najčastejšie nie je „svätý“, ale je vygenerovaný kabaretným vtipkovaním kazateľov. Takáto terapia so smiechom ich problémy nevyrieši. „*Aj vo smiechu bolieva srdce, a po nej, po radosti, býva zármutok.*“ (Prísľ 14:13). V lepšom prípade sú modlitby za ľudí, ktorí zareagujú na výzvy a idú dopredu „k oltáru“. Vo väčšine veľkých zboroch však chýba osobná pastoračná starostlivosť. Namiesto toho kvitne biznis kresťanských poradcov, profesionálnych psychologov.

Na americké megazbory sú charakteristické honosné budovy s luxusným a pohodlným zariadením a modernou technikou, kým v Číne kresťania sa schádzajú v tajnosti v pivniciach a v lesoch. A ešte nehovorím o Afrike, alebo o kresťanoch v nepriateľskom moslimskom prostredí. Paleta letnično-charizmatického hnutia je teda veľmi široká, a jej duchovnosť je tiež veľmi rozličná a ťažko rozpoznateľná. Ktorá cirkev je viac prosperujúca? Ako je to vlastne s prosperitou? Čo tá prosperita znamená?

Tzv. evanjelium prosperity hlása, že veriaci nemôžu byť chorí, chudobní, ale od Boha majú garantované zdravie, bohatstvo, bezpečie a prosperitu. Toto požehnanie môžu získať pozitívnym vyznaním viery a zasievaním skrz verné platenie desiatok a darov. Hlása, že ľudská myseľ má v sebe nadprirodzenú moc vyprodukovať „božiu vieru“, ktorá bude liečiť, spôsobovať zázraky, zhromažďovať peniaze alebo robiť čokoľvek, po čom veriaci túžia. Takže viera, je v podstate v osobnej moci človeka, ktorá mu umožní demonštráciu nadprirodzenej moci, ktorá potom pomôže preklenúť všetky prekážky a vytvorí pre človeka svet, po ktorom túži. Človek takto môže dosiahnuť čokoľvek jednoducho s tým, že to bude vyznávať a s vierou to prijme ako realitu. Len si najprv musí ujasniť, čo chce. Pri tom všetkom sa nesmie nechať zväzdať tým, že sa isté veci ako realita javiť nebudú. Takže napríklad, keď vyznáva, že je úplne zdravý, nesmie sa nechať zmiasť príznakmi choroby, pretože tie nie sú realitou, len diablovým preludom, ktorý má zhatiť vieru jednotlivca. Božiu vieru však nie je možné získať žiadnymi ľudskými spôsobmi. Nedá sa ju zhromaždiť ani pozitívnym vyznávaním ani žiadnym iným ľudským úsilím. Je to dar Boží a zjavenie Svätého Ducha. Kazatelia tohto učenia ľuďom zvestujú to, čo ľudia chcú počuť. Na zozname túžob majú: zdravie, bohatstvo, prosperita, seba uplatnenie, úspech! Samé pominuteľné veci. Pojmy ako pokánie, ľútosť, svätosť, pokora, sebaobetovanie, zlomenosť tam nenájdeš. Tie veci pre nich nie sú pozitívne. Ich suverénne vystupovanie však v ušiach a srdciach nezaujateľých poslucháčov nemá taký efekt a kredit ako svedectvo ľudí, ktorí vo svojom živote už prešli cez lámania a prežili zlomenosť. Konkrétne tu myslím napríklad na svedectvo našej sestry Zlatky Lachovej. Pri počúvaní jej životných skúseností tlačia sa slzy do očí viac než pri suverénnom vystupovaní televíznych evanjelistov. V každodennom súkromnom živote však určite ani oni nie sú takí suverénni, ako na pódiu. Tak isto bojujú s problémami (rodinnými aj finančnými) aj chorobami ako poslucháči, ktorým kážu.

To, že sa človek stane kresťanom, rozhodne neznamená, že ho v tomto živote čaká menej ťažkostí a problémov. Často je to naopak. Pavol strávil väčšinu svojho života behaním od mesta k mestu, bol bitý, útočili na neho, prenasledovali ho, bol uväznený v reťaziach rímskymi vojakmi. Nebol to taký fascinujúci život, aký vidíme u mnohých dnešných kazateľov.

Náš Boh má s nami nemalé ciele. **Niekedy dovoľí, aby človek padol úplne na dno, aby si uvedomil**, že nie je pánom svojho života a že potrebuje Boha. **Za druhé**, Bohu ide aj o náš charakter. Práve preto používa napríklad aj choroby a finančné ťažkosti, **aby nás učil a formoval, aby nám pripomínal, že On je Bohom a my sme príjemcovia Jeho milosti**. Pre Boha náš charakter je dôležitejší ako naše pohodlie na tejto zemi a naše spasenie je dôležitejšie ako telesné zdravie. Z pohľadu večnosti znovuzrodenie je väčší zázrak než uzdravenie.

Jeden misionár povedal takto: „*Ak nejaké učenie nefunguje v hlinených chatrčiach krajín tretieho sveta, to pravdepodobne nie je pravdivé. Nemôžem prísť k človeku, ktorý má len uterák okolo pása a žije v hlinenej chatrči a povedať mu dobrú správu o tom, že dostane Mercedes a z hlinenej chatrče pôjde bývať do vily – len tomu musí veriť – pretože sa to zrejme nestane.*“

Pán Ježiš Kristus neprišiel zmeniť vtedajší sociálny systém, zrušiť chudobu. Či nemohol nejakú horu premeniť na zlato a rozdať chudobným? On to nerobil. On nie takto si predstavoval evanjelium prosperity. On povedal aj toto: „...ved' chudobných (aj nemocných) máte (budete mať) vždycky medzi sebou.“ (Jn 12:8). **Aj medzi sebou...!**

Čo však Boh rozhodne garantoval? Má každý veriaci garantované zdravie a bohatstvo?

Boh nám prosperitu zaslúbil, ale v tom zmysle, že môžeme Mu dôverovať, že sa o naše potreby postará. „Nestarajte sa o svoj život - nebud'te ustarostení -, ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie...“ (Mt 6:25-34). **Nesplní naše sny, ale naše potreby.** „Kochaj sa v Hospodinovi, a dá ti žiadosti tvojho srdca.“ (Žalm 37:4). „Ja som prišiel nato, aby (moje ovce) mali život a aby mali hojnosť.“ (Jn 10:10b). „Mladý som bol aj som sa zostarel, ale som nevidel spravodlivého opusteného ani jeho semena žobrať chleba.“ (Žalm 37:25).

Už prosperitou je samotná skutočnosť, že veriaci nepije, nefajčí, teda neničí svoje zdravie a zároveň ušetrí nemalo peňazí. Darí sa mu v práci preto, lebo čestne plní svoje povinnosti, atď.

S mnohými inými aj ja môžem vyznať, že Boh nás zaopatruje so všetkým potrebným v materiálnej oblasti a dostatočným zdravím, aby sme Mu mohli slúžiť. Niekedy si hovoríme, že nám žehná až príliš. Prežívame, že On nás uzdravuje a že nám žehná. Ale nie to je Jeho cieľ. Cieľom totiž nie je náš prospech, ale Jeho sláva! Otázkou je však vždy, koľko toho potrebujeme, aby sme mohli povedať, že máme všetko potrebné. „No, je naozaj veľkým ziskom pobožnosť so spokojnosťou. Lebo nedoniesli sme ničoho na svet, a je zrejmé, že ani nemôžeme nič odniesť. Ale keď máme pokrm a odev, tým sa uspokojíme. A tí, ktorí chcú byť bohatí, upádajú do pokušenia a osídla a do mnohých žiadostí nezmyselných a škodlivých, ktoré pohružujú ľudí do záhuby a do zatratenia. Lebo koreňom všetkého zlého je milovať peniaze, po čom niektorí zatúžili a tak zablúdili od viery a naplnili sami seba mnohými bolesťami. Ale ty, ó, človeče Boží, **utekaj od takých vecí**, ale sa žeň za spravodlivosťou, pobožnosťou, vierou, láskou, trpezlivosťou, krotkosťou.“ (1Tim 6:6-11).

Môžeme povedať, že Boh každému veriaceму garantuje oveľa viac než len zdravie a bohatstvo. Boh garantuje, že nás neopustí v žiadnej situácii v najrôznejších ťažkostiach bude s nami. Čo viac, Boh každému veriaceму sľubuje večný život. Večný život je darom úplne neporovnateľným so zdravím a bohatstvom tu na zemi. „Čo oko nevidelo a ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú.“ (1Kor 2:9).

Stručný súhrn charakteristiky evanjelia prosperity:

- veriaci musí byť zdravý, bohatý a úspešný
- „len sa postav na zaslúbenia!“
- viera vo viere a mechanické pozitívne vyznávania
- niektorí za každou nemocou vidia démonov
- spomenuté nebiblické prejavy, manifestácie
- hnutie viery je „**hnutím medzi veriacimi**“ – to nielenže naznačuje akési elitárstvo, ale aj skúsenosti svedčia o tom, že vo vzťahoch s nimi je naozaj vnímať nádych nadriadenosti, povýšenosti a duchovnej pýchy. Bárš by som nemal pravdu! Bárš by to tak nebolo...!
- neevanjelizujú medzi neveriacimi, ale lanária medzi veriacimi, zvlášť medzi letničnými: „To, čo je u vás, je náboženstvo! To je nič! Mŕtva viera, žiadne prejavy, jalové kázne bez moci. Pod'te k nám!“

Jedna potešujúca správa na záver: Dominujúce európske letnino-charizmatické cirkvi a hnutia (AoG a Hnutie viery) začali hľadať spoločnú reč a 20.11.2012 v Budapešti vydali spoločné prehlásenie o ochote budúcej spolupráce s cieľom čerstvého vyliatia Svätého Ducha v dnešnej dobe. V príhovoroch zároveň boli náznaky o zmene názorov zástupcov hnutia viery ohľadom doterajších emocionálnych manifestácií smerom k dôrazu na Božie Slovo. Tejto správe som sa úprimne potešil. Avšak sú potrebné ďalšie konkrétne kroky a zmena nielen názorov, ale aj skutkov a praxe. Predovšetkým prejav úprimného pokánia za spôsobené škody, za rozbitie zborov a za narušené vzťahy pre vyššie vymenované príčiny.

3. Dar viery

Po nežnej revolúcii sa zrazu každý stal veriacim. Dnes mnoho ľudí rozpráva o viere a hlási sa ku kresťanstvu. Mnohí na základe Jn 3:16 prehlasujú, že veď aj oni veria v Ježiša. Predsa, tento verš veľmi povrchno vysvetľujú. Majú na mysli vieru v existenciu Boha, v historickú existenciu Ježiša Krista, snáď veria aj v historickú pravdivosť Jeho smrti a vzkriesenia. Ale to ešte vôbec nie je spasiteľná viera. Je to veľký omyl, že ku spaseniu stačí len rozumom veriť v Božiu existenciu alebo pravdivosť niektorých udalostí ohľadom osoby a života Ježiša Krista.

Iní si zase vieru mýlia s náboženstvom: - „... ja mám katolícku vieru...“ - „... ja mám evanjelickú...“, - „... ja svoju vieru neopustím..., ako ona opustila tú najkrajšiu...vieru a odišla ku baptistom...“. Alebo: - „... v čom (v ktorej viere) som sa narodil, v tom chcem aj zomrieť.“ /Každý sa narodil v hriechu, ja nechcem zomrieť v hriechu!/

Veľa „veriacich“ má len vieru vo vieru, a nevedia, prečo veria tomu, čomu veria: - „Nikto nemôže dokázať to, v čo veríme, ale my tomu aj tak veríme - akoby to bola pravda. Predsa človek musí veriť v niečo!“ Takáto viera je základom liberalizmu! Iní majú nevedomú a slepú vieru: - „Viera je, keď niekto verí niečomu, čo nie je pravda!“ Alebo: - „Ja verím tomu, čomu verí moja cirkev!“ - „A čomu verí tvoja cirkev?“ - „Moja cirkev verí tomu, čomu ja!“

Viera nemôže byť slepá. Viera nie je dôverčivosť. Dôverčivosť verí všetkému a má z toho chaos. Viera neverí všetkému ale má svoj predmet. Predmetom kresťanskej viery je Božie Slovo vo svetle Svätého Ducha. Veriaci by mali prehľbovať svoje vedomosti o vzácných pravdách Božieho Slova, aby vedeli komu, čomu a prečo veria, aby boli upevnení vo viere, v pravde, a neboli zmietaní rôznym vetrom učenia do bludu. Viera má byť pevným vnútorným presvedčením. Dnešná generácia pociťuje skutočnú potrebu spasiteľnej viery a zdravého biblického učenia.

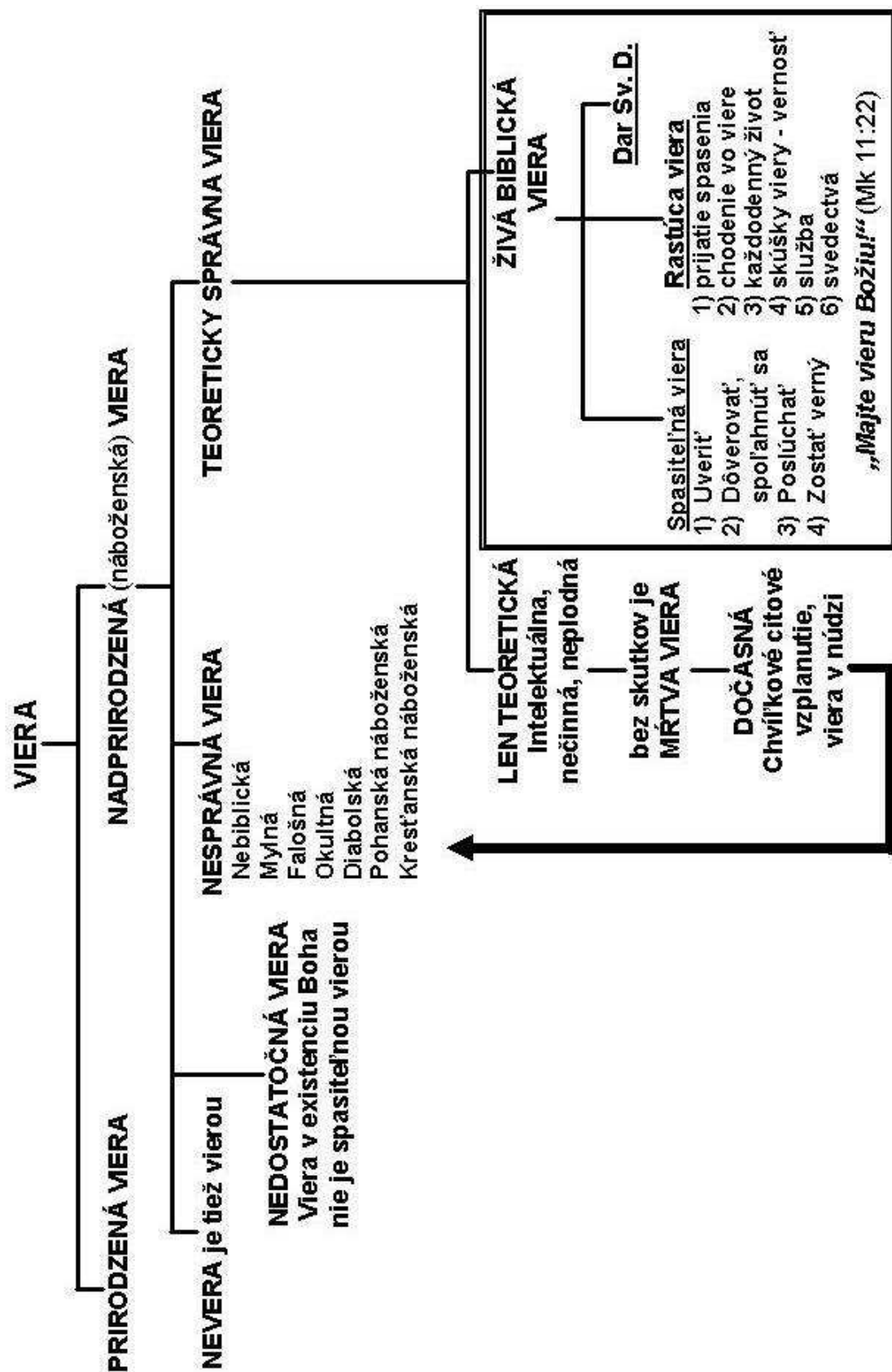
Každý človek má určitú **prirodzenú vieru**. I keď nemá vedomosti, dôveruje veciam, ktoré používa. Napr.: Nerozmýšľa sa, či ho stolička udrží, dôveruje, že lietadlo ho dopraví do cieľa, atď. Okrem toho každý má aj určitú **nadprirodzenú vieru**. Nadprirodzenou vierou ateistov je, že Boh neexistuje. Aj pohanské náboženstvá majú nadprirodzenú vieru, avšak **nesprávnu, nebiblickú**. Základom správnej viery je Božie Slovo, Biblia. Viera v existenciu jediného Boha je síce správna, ale ku spaseniu je **nedostatočná**. Teoreticky správna biblická viera tiež nemusí byť spasiteľná, keď zostane len na teoretickej úrovni.

Aká je teda tá spasiteľná viera? A čo to znamená vôbec veriť? A čo znamená veriť v Pána Ježiša tak, ako Písmo hovorí? (Jn 7:38) **/Vid': grafickú prílohu o viere/.**

Žid 11:1 – „Viera je podstatou toho, na čo sa človek nádeje a presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia.“ **Viera však je viac než nádej**. Nádej je túžbou, postojom očakávania a smeruje do budúcnosti. Kým viera znamená prítomnosť. Veriť v niečo, čo nevidíš, ale v srdci vieš, že už je to tvoje. **Veriť znamená**: nejaké tvrdenie považovať za pravdivé, správne, prijať za pravdu a zároveň sa spoliehať na to, žiť v poslušnosti, v súlade s pravidlami viery a verne vytrvať aj v skúškach viery do konca. **Koreň gréckeho slova „pistis“ obsahuje v sebe všetky tieto štyri pojmy: uveriť, spoliehať sa (dôverovať), poslušnosť a vernosť**.

Spasiteľná viera nie je len teoretická, intelektuálna, historická, a nie je len **dočasná viera** (chvíľkové vzplanutie, alebo veriť len v prípade potreby, v núdzi, v nemoci atď.).

Veriť v Boha znamená považovať Boha za pravdivého, dať Bohu za pravdu a žiť v súlade s Božími pravidlami, ktoré sú obsiahnuté v Biblii. Veriť v Boha znamená veriť v Boha Biblie. Veriť, že Biblia je Božie slovo, dať Biblii za pravdu, spoliehať sa na ňu a prijať ju za pravidlá svojho života. Táto viera ovplyvňuje a formuje naše rozmýšľanie, správanie, konanie a spôsob života. Nie je jedno to, čo považujeme za pravdivé, lebo naša viera ovplyvňuje hlavne náš osud vo večnosti. Môžeme sa mýliť a naša viera môže byť **mylná viera**. Keď zostaneme v omyle, sme zaslepení, a keď pre nedostatok úprimnosti neprehodnotíme, neoverujeme svoju vieru, sme zatvrdení v omyle a naša **viera** bude **falošná**, naše učenie bude falošné. Takto vznikajú falošné učenia a náboženstvá.

Spasiteľná viera neznamena len veľa vedieť o Bohu, o Biblii, o Ježišovi Kristovi, o kresťanstve, ale **znamena uveriť v Pána Ježiša Krista, vierou prijať dostatočnosť Jeho obetí, prijať a prežiť odpustenie hriechov, prijať Ho za Spasiteľa a Pána svojho života, ktorému dôverujem, zverím Mu riadenie svojho života, ktorého Slovu a Duchu sa z lásky podriadujem.** Táto základná spasiteľná viera chodením vo viere dozrieva a rastie. V skúsenostiach s Pánom Ježišom a v skúškach viery získavame svedectvá. **Viera bez skutkov zostáva mŕtva.**

Správnosť a opravdivosť našej viery sa dokáže zo skutkov viery: Naše dobré skutky, milosrdenstvo a ovocie Svätého Ducha, a naše jednanie najmä v skúškach viery, v kritických situáciách svedčia o pravdivosti našej viery a o našej dôvere v Boha.

Viera vzniká z počutia Božieho Slova. Najprv prijímame vieru k spaseniu (spasiteľnú vieru), ktorá v obecenstve s Bohom, v skúškach viery a skrze skúsenosti ako horčičné zrnko vyrastie na veľký strom. V obecenstve s Bohom sa učíme chodiť vo viere, prosiť vo viere, konať vo viere a spoliehať sa na Božie Slovo. Tak ako parašutista sa spolieha na svoj padák, keď vie že má z lietadla vyskočiť. V kresťanskom živote máme veľa takýchto príležitostí. Biblické príklady posilňujú našu vieru a dodávajú nám odvahu, aby sme sa v kritických situáciách nespoliehali na ľudský rozum a spôsoby tohto sveta, ale nekompromisne očakávali na pomoc od Hospodina v pravej viere a vernosti. „*Chráň sa, aby si neobrátil svojej tvári k márnosti! Lebo to volíš radšej ako strádať*“ (Jb 36:21). „*Mojžiš si radšej vyvolil trpieť a strádať s ľuďom Božím, ako mať dočasný pôžitok hriešny*“ (Žid 11:25). Daniel radšej si vyvolil jamu levov, ale zostal verný svojmu Bohu. Traja židovskí mládenci radšej išli do ohnivej pece, než by boli sklonili svoje kolena pred zlatou modlou. V budúcnosti aj my budeme vystavení podobným skúškam viery.

Naša viera má byť praktická, činná. Každé naše jednanie sa má konať z viery, lebo všetko, čo nie je z viery, je hriech (Rim 14:23). Skrz vieru ľudia vykonali veľké veci. Keď Pán Ježiš hovorí, že tí ktorí v Neho veria, budú činiť tie veci, ktoré On činil, nemyslel len na doslovné zázraky, ale aj na skutky viery. Apoštol Ján vo svojom liste (1Jn 5:4) hovorí, že naša viera je to víťazstvo, ktoré zvíťazilo nad svetom. Žiť z viery znamená žiť podľa pravidiel viery, podľa Božej vôle, podľa Božieho Slova. Víťazná viera znamená mať víťazstvo predovšetkým nad svojou starou prirodzenosťou, nad svojím žiadosťami a kontrolu nad svojimi pohnútkami, ovládať svoj hnev, svoj jazyk (Ef 4:31, Kol 3:8, Jak 1:26). Aká je viera človeka, ktorá nevie odpustiť? Verí taký človek v Boha, verí v Bibliu? Aj Mk 11:25-26? Potrebujeme vieru, aby sme nemali v srdci nenávisť, ale lásku, aby sme sa nepomstili nepriateľom, ale očakávali na Božiu spravodlivosť. Viera je potrebná, aby sme dávali na Božie dielo. Aj desiatky sa dávajú z viery, že Pán otvorí nebeské prieduchy a vyleje svoje požehnanie (Mal 3:10). **Tento druh viery by sme mohli nazvať chodením kresťana vo viere, alebo život vo viere.**

Ďalším druhom viery je **viera ako dar Svätého Ducha.** Tento druh viery sa nemá vyvinúť, nerastie, ale je dar. Svätý Duch dáva hneď vtedy, keď chce, keď práve je zvlášť potrebné, aby v určitej situácii skrz vieru bolo oslávené Božie meno. Je to akési vnútorné zjavenie Svätého Ducha. Skrz tento druh viery Boh nás zmocní v určitej kritickej situácii k tomu, aby sme 100 %-nou istotou mohli sa na Neho spoľahnúť, alebo niečo prehlásiť, aby sa stalo a stane sa to.

Tento druh viery sa prejavil napr. v živote Eliáša, keď prorokoval, že nebude dažďa len na jeho slovo. Verím, že Eliáš preto mohol to tak suverénne prehlásiť, lebo toto zjavenie dostal od Svätého Ducha. Podobné po 3 a ½ roku, po víťazstve na vrchu Karmel preto mohol tak suverénne jednať, lebo Svätý Duch mu zjavil, že Hospodin pošle oheň z nebies, aby sa dokázalo, že On je jediný živý Boh. Eliáš s Bohom chodil a preto poznal hlas Svätého Ducha. Daniel je veľkým hrdinom viery. Bol hodený do jamy levov pretože zostal verný k svojmu Bohu. Keby Daniel zázračným spôsobom zabil tých levov, tak by sa prejavil dar zázrakov. V tomto prípade však sa prejavil dar viery, lebo Daniel medzi týmito divými zvermi pokojne prenocoval. V Novom Zákone v Sk 3. kapitole pri uzdravení chromého Peter a Ján mali vieru, že chromý, ktorý to ani neočakával, bude uzdravený. Tiež v Sk 9. kapitole v prípade uzdravenia porazeného Eneáša. Táto viera je zjavením Svätého Ducha.

V Sk 14. kapitole zase Pavol videl, spoznal, že chromý človek má vieru, že bude uzdravený. V tomto prípade chromý bol uzdravení na svoju vieru. V evanjeliách (Mk 2., Lk 5. kap.) pri uzdravení porazeného Pán Ježiš ho uzdravil na základe viery mužov, ktorí ho priniesli. Proroctvo, dar poznania, dar viery, dar činenia divov, zázrakov a uzdravovania často sa prejavujú spolu.

Vieru potrebujeme:

- a) pretože bez viery nie možné ľúbiť sa Bohu – „*A bez viery nie je možné ľúbiť sa Bohu. Lebo ten, kto prichádza k Bohu, musí veriť, že je, a že tým, ktorí ho snažne hľadajú, je odplatiteľom.*“ (Žid 11:6). O akú vieru sa tu jedná? Predovšetkým o živú spasiteľnú vieru a o dôveru v Boha.
- b) k spaseniu. Nie je jedno, kde budem stráviť večnosť. Tento pozemský život je príprava na večnosť. Viera, spasiteľná viera je podmienkou spasenia.
- c) k prijatiu Božích darov a zaslúbení. Apoštol Peter hovorí, že sú nám darované preveľké a predrahe zaslúbenia. Je nám darované všetko, čo je potrebné k životu a pobožnosti, a všetko, čo je potrebné k tomu, aby sme unikli porušeniu, ktoré je vo svete v zlých žiadostiach. Verím, že aj k tomu, aby sme unikli porušeniu, ktoré príde na tento svet.
- d) k prijatiu krstu Svätým Duchom,
- e) k dostaniu - aby sme od Boha niečo dostali (Mt 7:7 - „*proste a bude vám dané*“),
- f) k dávaniu (Lk 6:38 - „*dávajte a bude vám dané*“),
- g) k prijatiu uzdravenia,
- h) k prijatiu skúšok a utrpenia, (Pavol 3-krát sa modlil, dostal odpoveď – 2Kor 12:1-10).
- i) k poslušnosti a k víťazstvu nad hriechom, svetom, pokušeniami (1Jn 5:4-5),
- j) k dôverovaniu Bohu, k víťazstvu nad osobnými problémami, beznádejnosťou a nad strachom o budúcnosť, pretože spravodlivý bude žiť z viery (Rim 1:17, Gal 3:11, Žid 10:38). Peter: „*sú nám darované preveľké a predrahe zaslúbenia, aby ste sa tým stali účastníkmi božskej prírody uniknúc porušeniu, ktoré je na svete v zlej žiadosti.*“ (2Pt 1:4).
- k) k zdolaniu prekážok a k dosiahnutiu ináč nemožných vecí (hrdinovia viery - Žid 11. kap., G.Müller, D. Wilkerson),
- l) k umieraniu. Na smrteľnej posteli nikto neolutoval, že odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi.
- m) k prežitiu života na zemi. Mnoho ľudí nemá silu prežiť život na zemi. My sme z Božej milosti ľuďmi viery. Ak niekto má právo byť optimistom, tak to sú ľudia, ktorí majú živú vieru v Ježišovi Kristovi. Biblická viera je vzácny poklad. Je to pevným základom pre ľudský život. Bez tohto základu ľudské životy skôr či neskôr sa zrútia.

Wilhelm Busch vo svojej knihe „Ježiš náš osud“ hovorí o jednom ateistovi, ktorý mal verejný míting na nejakom námestí v predvojnovom Nemecku a ako Goliáš, hanil Boha a veriacich.

Už 2 hodiny rečnil o tom, že žiadny Boh neexistuje. Mnohí mu dávali za pravdu. Potom povedal, že zahajuje diskusiu. Jedna babička, ktorá náhodou tam práve prišla, nevydržala ho ďalej počúvať a prihlásila sa. Išla dopredu na pódium a pred všetkými mu povedala: „*Vy ste tu dve hodiny hovorili o svojej nevere. Dovoľte, aby som 5 minút hovoril o svojej viere.*“ A začala hovoriť o svojom ťažkom živote, keď ovdovela s troma malými deťmi. Ako Boh jej pomohol, svojim Duchom ju potešoval, ako mnohokrát zázračným spôsobom vypočul jej modlitby a postaral sa o nich. „*Nikdy ma môj Boh nesklamal. Okrem toho svojho Syna dal z mňa, ktorý moje srdce očistil od každého hriechu. Už som stará žena, viem, že skoro umriem. Ale viem, že keď svoje oči tu poslednýkrát zavriem, prebudím sa uňho v nebi. Pretože patrím Ježišovi. To všetko pre mňa znamená a učinila moja viera. Teraz povedzte vy, čo pre vás učinila vaša nevera?*“ Rečník hovoril: „*No dobré, takej starej babičke predsa nechceme zobrať jej vieru! Pre takých starých ľudí viera je celkom dobrá!*“ Ale babička sa nedala odbiť a hovorila: „*Vy len tak ma neodbijete! Ja som vám položila konkrétnu otázku a vy mi máte dať odpoveď! Čo pre vás učinila vaša nevera?*“ Rečník bol vo veľkých rozpakoch a ... – zahanbený hneď ukončil míting. **Čo pre teba znamená tvoja viera?** Je to vzácny poklad?

Božie Slovo nám hovorí, aby sme „*zápasili o vieru raz danú svätým!*“ (Jd 3. verš) – Aká bola viera svätých prvej cirkvi? Tento duchovný zápas sa má prejavovať nielen na kolenách, ale pri každom našom rozhodovaní a pri každom našom jednaní, aby sme všetko konali z viery. Lebo všetko, čo nie je z viery, je hriech. Nech nás Pán požehná s radostnou a víťaznou vierou!

III. Dary poznania, dary niečo vedieť, poznať skrz zjavenia Sv. Ducha

Dary poznania nie sú také viditeľné a atraktívne než dary moci alebo proroctvo, avšak o nič nie sú menej cenné a potrebné. Skrz tieto dary Boh zjavuje svoje tajné veci svojim služobníkom pre svoj ľud, aby nás chránil, viedol, dopredu upozornil na nebezpečenstvá, odkrýval tajnosti srdca, tajné hriechy v zbere, alebo s nadprirodzeným spôsobom dával informácie. Napr.: Nieкто je v núdzi a potrebuje pomoc. Aj tieto dary sa často prejavujú spolu. Napr.: skrz dar rozoznávania duchov Pán dáva spoznať, že u niekoho niečo nie je v poriadku. Skrz dar slovo známosti ďalej zjavuje, že čo nie je v poriadku a skrz dar múdrosti zjavuje, dáva múdrosť, ako máme v tej veci postupovať. Tieto dary sa tiež často prejavujú spojené s proroctvom, pri službe s darom uzdravovania alebo v pastoračnej službe.

1. Slovo známosti

Slovo známosti alebo poznania je zjavením Svätého Ducha, skrz ktoré Boh s nadprirodzeným spôsobom svojich služobníkov vyučuje a dáva určité informácie, známosti, ktoré človek ani s napnutím svojho rozumu nikdy nemôže získať, ani sa naučiť alebo prežiť. Slovo múdrosti je nadprirodzeným užívaním tejto známosti. Skrze slovo múdrosti Boh zjavuje, čo máme konať, keď už skrz slovo známosti máme určité informácie, zjavenie.

Všeobecné môžeme rozlíšiť 4 druhy známostí, taktiež 4 druhy múdrostí:

- a. Prirodzená ľudská známost', vedomosť, poznanie
- b. Kresťanská duchovná známost', vedomosť
- c. Nadprirodzená známost', vedomosť odpadnutého démonického sveta
- d. Dar Svätého Ducha, dar slovo známosti

- o -

a. Prvým druhom známosti je **prirodzená ľudská známost', vedomosť, poznanie**, ktoré sa v našej dobe veľmi rozmnožila. Aj to dokazuje, že žijeme v posledných časoch (Dan 12:4). Žijeme v dobe, keď veda, technika, ľudská vedomosť vyrástla na vysokú úroveň. Za posledných 25 rokov veda a technika napredovala v rýchlejšom tempe než pred tým za 150 rokov a za posledných 100 rokov vývoj techniky pokročil viac než nikdy v celej histórii ľudstva. Z jednej strany je to dobrá vec (sú veci, ktoré slúžia na dobro človeka), ale z druhej strany výsledky techniky sa používajú aj na rôzne zlé účely. Druhé nebezpečenstvo, že sa človek stáva (už sa stall!) otrokom techniky a zničí seba (hrozba atómovej vojny, totálnej kontroly, krehkosť internetu, na ktorom je vybudovaný takmer celosvetový systém na každej oblasti – Veľký Babylon, ktorý sa raz zrúti?! /Zj 16., 18. kap./). Ľudia, ktorí majú svetské vzdelanie, známosti a vedomosti, sa necítia byť odkázaní na poznanie Boha. Ale čo prospeje človeku, keby získal hoci aj celý svet a jeho vysoké známosti, ale bez známosti Boha svoju dušu by ztratil?

b. Druhým druhom známosti je **kresťanská duchovná známost', vedomosť**, ktorej základom je osobné poznanie Pána Ježiša Krista. Keď človek prijme Pána Ježiša za svojho Spasiteľa, prežije krst Svätým Duchom a žije s Božím Slovom, jeho myseľ sa obnovuje a posväcuje, a tak môže dospieť k poznaniu Boha, Božích ciest a Božej vôle. Podľa slov proroka Daniela v poslednej dobe nielen všeobecná ľudská vedomosť sa rozmnoží, ale aj niektoré pravdy a tajomstvá Božieho Slova, ktoré boli zapečatené až do času konca, v týchto časoch sa stanú zrozumiteľnými (Dan 12:9-10).

c. Tretím druhom známosti je **nadprirodzená známost', vedomosť odpadnutého démonického sveta**. Niektorí ľudia sa pokúsia získať nadprirodzené informácie, nie však skrze Svätého Ducha, ale skrz moc satana. Dnes sa rôzne okultné aktivity (špiritizmus, veštenie, získanie rôznych „informácií“ v mediálnom stave, v tranze, v hypnóze a pod.) veľmi rozšírili. Tento druh získavania informácií Boh vo svojom Slove v záujme človeka prísne zakazuje a prestúpenie tohto zákazu má hroznú následky.

d. Štvrtým druhom známosti je **dar Svätého Ducha, dar slovo známosti (poznania)**. Tento dar nie je schopnosťou človeka, ale Božím zjavením, skrz ktoré Svätý Duch zjavuje svoje tajné veci, aby skrz tento dar Boh chránil, viedol, napomínal, potešoval svoj ľud alebo s nadprirodzeným spôsobom dával určité informácie. Pán ani tento dar nedáva preto, aby obdarovaná osoba bola považovaná za dôstojnejšieho či duchovnejšieho (čo však nie je vylúčené), nedáva ho tej osobe, kvôli nej, ale dáva pre vzdelávanie cirkvi a pre spoločný úžitok zboru. S týmto darom môžeme počítať aj vo svojom osobnom každodennom živote, Boh je ochotný pomôcť svojim deťom aj v najmenších problémoch.

Príklady: 1Sam 9.-10. kap.: Saul hľadal oslice a prorok Samuel mu povedal, že sa oslice našli. Keď bol zvolený za kráľa, hľadali ho, ale on sa skryl. Boh zjavil, že sa skryl medzi batožinu.

Prorok Nátan skrz slovo známosti odkryl hriech kráľa Dávida, ale skrz slovo múdrosti našiel správny tón reči, aby Dávid činil pokánie (2Sam 12. kap.).

Skrz slovo známosti odhalil Elizeus klamstvo Géhaziho (2Kráľ 5:20-27).

Skrz slovo známosti zjavil Boh Elizeusovi a on oznámil kráľovi stratégiu sýrskeho vojska (2Kráľ 6. kap.).

Pán Ježiš Kristus, ktorý sa stál človekom, no bol plný Svätého Ducha, skrz slovo známosti odhalil falošnosť farizejov a zákonníkov, skrz slovo známosti videl a poznal bezúhonného Natanaela pod figovníkom a odhalil celý život Samaritánky.

Skrz tento dar odhalil Peter klamstvo Ananiáša a Zafíry.

Pri obrátení Saula, apoštola Pavla skrz tento dar Pán oznámil učeníkovi Ananiášovi presnú adresu, kde a v akom stave sa nachádza, čo robí a čo potrebuje.

Po vojne v Maďarsku jedna sestra mala otvorené uši a počula hlas Svätého Ducha, skrz tento dar dostala nadprirodzeným spôsobom informáciu o jednej rodine, presnú adresu, kde mala odniesť za plný kôš potravín. Tam práve v ten deň mladý muž chcel vyvraždiť svoju rodinu, keď nedostane zamestnanie. Táto sestra dostala zjavenie, bola poslušná. Nielenže potraviny odniesla, ale aj svedčila o Pánovi Ježišovi, muž dostal prácu a takto rodina bola zachránená.

Tento dar je veľmi potrebný aj pri evanjelizačnej službe.

Niekedy sa tento dar prejavuje spolu s proroctvom, keď Pán zjavuje tajnosti srdca (1Kor 14:24-25).

Niekedy sa tento dar prejavuje spolu s darom uzdravovania, keď Pán skrz tento dar zjavuje chorobu nemocného alebo iné fakty, okolnosti, o ktorých vie len ten nemocný sám a takto jeho viera sa tým posilňuje a bude uzdravený.

Najčastejšie sa tento dar prejavuje spolu so slovom múdrosti.

2. Slovo múdrosti

Človek, ktorý má síce veľké poznanie, ale nemá potrebnú múdrosť, nevie praktizovať svoje vedomosti, môže narobiť veľké škody. Keď nám Boh zverí nejakú prácu, zjavuje svoju vôľu a dáva slovo známosti, dáva aj múdrosť a ukáže ako tú prácu vykonať. Napr.: Keď matka učí svoju dcéru piecť koláče a keby povedala len veci, ktoré sú potrebné k pečeniu ale nepovedala by poradie a postup práce, dcérka by určite upiekla nejaký nepodarok.

Tak ako známost' má 4 rôzne druhy, môžeme rozlíšiť tiež 4 druhy múdrosti:

- a. Prirodzená ľudská múdrosť
- b. Všeobecná duchovná múdrosť starozákonného bohobožného človeka alebo kresťana
- c. Nadprirodzená múdrosť odpadnutého démonického sveta
- d. Dar Svätého Ducha, slovo múdrosti

- o -

a. Prvým druhom múdrosti je **prirodzená ľudská múdrosť**, ktorá súbežne s ľudskou známostou v týchto časoch tiež veľmi pokročila. Ľudská múdrosť však raz zanikne a často krát je len prekážkou, aby človek našiel a poznal živého Boha. Ľudská múdrosť v Božích očiach oproti Božej múdrosti je bláznovstvom (1Kor 1:18-25). Nie je viac poľutovaniahodný človek ako blázon, ktorý si myslí o sebe, že je najmúdrejším človekom na svete. Taký je svet s pýchou svojej múdrosti lebo nehľadá tie najdôležitejšie veci, veci Božieho kráľovstva, jeho pravdy a spasenie.

b. Druhým druhom múdrosti je všeobecná duchovná múdrosť starozákonného bohobožného človeka alebo kresťana. Dobrým príkladom je životná múdrosť Šalamúna napísaná v knihe Prísloví a knihe Kazateľa. Táto múdrosť je výsledkom znovuzrodenia skrz vieru v Ježiša Krista, výsledkom obnovenia a posvätenia mysle, a čerpá, obohacuje sa a rastie z Božieho Slova. „Slovo Kristovo nech prebýva vo vás bohato v každej múdrosti; učiaci a napomínajúci sa žalmami, hymnami a duchovnými piesňami v milosti spievajúci vo svojom srdci“ (Kol 3:16). „Počiatkom (tejto) múdrosti je bázeň Hospodinova.“ (Prísl 9:10). „Čím očistí mládenec svoju cestu? Tým, že sa bude chovať podľa tvojho slova.“ (Žalm 119:9). „Nauč nás tak počítať naše dni, aby sme uviedli múdrosť do srdca.“ (Žalm 90:12). „...milosť Božia..., ktorá nás vyučuje, aby sme sa odriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a aby sme rozumne a spravodlivo a pobožne žili na tomto svete.“ (Tít 2:11-12). Vtedy konáme múdro a rozumne, keď konáme podľa pravidiel viery a všeobecné kresťanské poznanie aj praktizujeme, keď nie sme len poslucháčmi Božieho Slova, ale aj jeho činiteľmi. Božie Slovo nám v hojnosti poskytuje túto múdrosť a každý kresťan môže ju dostať (Jk 1:5). „Kto je múdry a rozumný medzi vami? Nech ukáže zo svojho pekného obcovania svoje skutky v múdrej a krotkej tichosti! Ale ak máte horkú závisť a svár vo svojom srdci, nechváľte sa a neluhajte proti pravde. Tá múdrosť neprichádza z hora, ale je pozemská, telesná, démonská. Lebo kde je závisť a svár, tam je aj nepokoj i každá zlá vec. Ale múdrosť s hora je ponajprv čistotná, potom pokojná, prívetivá, povolná, plná milosrdenstva a dobrého ovocia, nepochybujúca a nepokrytecká. A ovocie spravodlivosti seje sa v pokoji tým, ktorí pôsobia pokoj“ (Jak 3:13-18).

c. Tretím druhom múdrosti je nadprirodzená múdrosť odpadnutého démonického sveta. To sú rôzne okultné praktiky, mágia, astrológia, horoskopy, ktoré Boh v záujme človeka vždy zakázal (5M 18:10-14).

d. Štvrtým druhom múdrosti je tento dar Svätého Ducha, slovo múdrosti. Táto múdrosť nie je schopnosťou človeka, človek ju nemôže nadobudnúť, ale Svätý Duch dáva v pravej chvíli, keď v nejakej situácii je potrebné zvlášť múdro konať alebo hovoriť (Mt 10:17-20). Boh je prameňom múdrosti a najmúdrejšie konáme len vtedy, keď On nám zjavuje skrz tento dar svoju múdrosť a svoju radu.

Príklady z Biblie: Jozef dostal slovo múdrosti pred faraónom, ako nahromadiť potraviny a obilie na sedem rokov hladu.

Mojžiš dostal veľkú úlohu, vyviešť izraelský národ z Egypta. K splneniu tejto úlohy potreboval nadprirodzenú múdrosť, ktorá sa často prejavila v jeho živote.

Šalamún mal všeobecnú duchovnú múdrosť, o ktorej svedčí kniha Prísloví a Kazateľa. Slovo múdrosti však sa prejavilo v kritickej situácii, keď sa mal rozhodovať a mal vyniesť múdry a spravodlivý súd (1Kr 3:16-28).

Pán Ježiš mnohokrát múdro odpovedal farizejom na ich pokúšajúce otázky tak, že zástupy žasli nad Jeho učením a viacej sa nikto neopovážil Ho opýtať.

Apoštolovia Peter a Ján po uzdravení chromého v chráme pred kňazmi tak múdro a smelo odpovedali, že „...keď videli Petrovu smelosť i Jánovu a spozorovali, že sú ľudia neučení a prostí, divili sa a poznali ich, že bývali s Ježišom. A keď videli s nimi stáť človeka, toho uzdraveného, nemali čo proti nim povedať.“ (Sk 4:13-14)

„Tí, ktorí sa dohadovali so Štefanom, nemohli odolať múdrosti a duchu, ktorým hovoril.“ (Sk 6:10).

Apoštol Pavol nebol námorníkom, predsa v kritickej situácii prevzal na stroskotanej lodi velenie a každý (aj rímsky stotník) ho poslúchal (Sk 27. kap.).

3. Dar rozoznávania duchov

Tak ako poznanie a múdrosť má 4 rôzne druhy, aj rozoznávanie:

- Prírodná schopnosť rozoznávania
- Prírodná, ale posvätená schopnosť rozoznávania v živote znovuzrodeného kresťana
- Nadprirodzené démonické schopnosti rozoznávania duchov
- Dar Svätého Ducha – nadprirodzené rozoznávanie duchov

a. Prírodná schopnosť rozoznávania. Prvý človek v raji pred odpadnutím do hriechu nepoznal pojem zla, nepoznal zlé veci, len dobré. Keď však jedol zo zakázaného stromu poznania dobrého a zlého, vtedy spoznal aj to, čo je zlé. Nielenže sa dozvedel, ale na vlastnej koži okúsil, čo je zlé. Od vtedy má každý človek určitú prirodzenú schopnosť rozoznať dobré a zlé veci. Táto prirodzená schopnosť je náš osobný, subjektívny názor o veciach, o ľuďoch, o pomeroch, o svojom správaní, o vlastnostiach, atď. Sú to názory individuálne a u každého iné. Kto ako posudzuje veci. Niektorí hovoria: „Podľa mňa je to dobré.“ Iní na tú istú vec hovoria, že je to zlé!“ „Podľa mňa je to hriech!“ – Iní: „Podľa mňa nie je to hriech!“ Práve pre túto relativitu táto prirodzená schopnosť nemôže byť spoľahlivá. Pri tomto rozsudzovaní dobrého a zlého má veľkú úlohu aj naše svedomie, ktoré je ovplyvnené výchovou, okolnosťami, morálkou a zvykmi krajiny, kde žijeme. Táto prirodzená schopnosť rozoznávania nemôže byť spoľahlivá už len preto, lebo hriech podstatne skazil človeka, preto človek ani nemôže správne posudzovať vecí, len keď naň pozerá z Božieho hľadiska (Prísł 21:2). Čím viac je človek vzdialený od Boha, tým viac má otupené svoje svedomie a tým viac skreslené vidí veci dobré a zlé. Čím bližšie je však človek k Bohu, tým viac má svedomie citlivejšie a tým správnejšie môže rozsudzovať dobré od zlého.

b. Prírodná, ale posvätená schopnosť znovuzrodeného kresťana rozoznať veci dobré a zlé pochádza z nového stvorenia, z novej povahy a z obecnstva s Kristom. Keď dovolíme Bohu, aby v nás pracoval, On naše svedomie skrz Svätého Ducha vždy viac a viac formuje a zladí s Bibliou. Takto naše posvätené svedomie bude citlivé, kontroluje a zbadá každé prázdne slovo, nesprávne myšlienky, skutky a správanie. Táto „vôňa Kristova“, hlas Dobrého Pastiera a spôsob ako Boh pracuje, budú pre nás také známe, že hneď zbadáme, keď niečo iné sa prejavuje. Túto posvätenú prirodzenú schopnosť by mal mať, aj ju môže mať každý kresťan.

K tejto schopnosti rozoznávania však potrebujeme:

- vydať sa Bohu v živú obeť účelom rozumnej bohoslužby (Rim 12:2),
- nepripodobňovať sa tomuto svetu,
- premenu obnovením zmýšľania,
- zdravý a tvrdý duchovný pokrm (Žid 5:13-14).

Boh chce, aby sme boli dospelými vo viere a mali vycvičené zmyslové ústroje posúdiť, čo je dobré a čo je zlé. Nie podľa nás, ale podľa Boha.

Táto posvätená schopnosť rozoznávania však ešte nie je tým nadprirodzeným darom Svätého Ducha, darom rozoznávania duchov. Dar rozoznávania je iný. Nedostane ho každý kresťan, len ten, komu dáva Svätý Duch. Možno lepšie pochopíme jeho fungovanie, keď skôr predstavíme jeho falošný opak.

c. Nadprirodzené démonické schopnosti rozoznávania duchov. Istý Svätým Duchom pokrstený kresťan raz išiel na stretnutie špiritistov (Pozor! Nedoporučujem to nikomu ani zo zvedavosti!) Ich médium, hoci mal zaviazané oči, nemohol účinkovať a zbadal, že je prítomný niekto, kto má v sebe inú a väčšiu moc. Dokonca spoznal, kto je prekážkou a požiadal ho, aby odišiel. V inom prípade veštec nemohol veštiť, či psychotroník nemohol účinkovať.

Na istého kresťana úplne cudzí človek začal hrešiť a nadávať, lebo v ňom prebývajúcí zlý duch zbadal prítomnosť Svätého Ducha u kresťana a preto zúril proti nemu.

Či sa nestálo aj v našich zhromaždeniach, že po požehnanom pôsobení Svätého Ducha diabol používal niekoho, aby podobným spôsobom zobral a skazil požehnanie? Aj medzi veriacimi sa nájde človek, ktorý sa vydá diablu aby po požehnanom zhromaždení robil roztržky, pohoršenie, krik, hádky a pod. Nerobí to človek, ale ten zlý duch, ktorý rozoznáva vo svojej blízkosti moc Svätého Ducha a neznáša, keď Boh požehnáva svoj ľud. Tu bojujú duchovné mocnosti, ale diabol používa človeka.

d. Dar Svätého Ducha – nadprirodzené rozoznávanie duchov. Tento dar Svätého Ducha nie je taký skvelý, atraktívny a populárny ako napr. dar uzdravovania alebo dar zázrakov. Určite, mnohí by chceli radšej dar uzdravovania než tento dar. Kresťania, ktorí slúžia s darom uzdravovania, často sú až príliš uctení. Kresťania, ktorí slúžia s darom rozoznávania však nie sú takí populárni. Snáď v prípade, keď démoni skrz tento dar nie sú len rozoznaní, odhalení, ale aj vyhnaní. Títo vyhánajúci sú populárnejší. Táto služba však sa nezačína pri vyhánaní démonov.

Slúžiť s týmto darom znamená duchovné bremeno, zodpovednosť, často nepopulárne zakročenie, zastavenie niekoho, radikálne jednanie, ktoré niekedy aj zo strany vedúcich vyvoláva nepochopenie. Zdá sa, že tento dar je trocha utláčaný a akoby sme ho troška podcenili. Snáď preto, lebo ho veľmi málo poznáme a nevieme, aký vzácny, potrebný a dôležitý je pre cirkev. Dar rozoznávania duchov je nepostrádateľný, aby učenie a morálka v cirkvi išlo v správnom biblickom smere a falošné učenia a praktiky sa nedostali do života zboru. cirkvi. Tento dar je potrebný, aby falošní proroci a učители boli odhalení a aby sa tak v cirkvi predišlo roztržkám. Tento dar najviac potrebujú zodpovední vodcovia cirkvi a zboru, starší zboru, aby mohli rozlíšiť, komu dajú miesto pri kazateľnici. Mnohokrát už je neskoro, často ani sa nedá napraviť, keď slovo falošného učenia z kazateľnici už odznelo a vykonalo svoj účinok. Falošné učenia, falošné dary a prejavy, skazonosnú morálku ducha tohto sveta, skrytú prácu satana, ktorý sa často vydáva za anjela svetla, je potrebné v čas odhaliť ako aj falošných prorokov, ktorí chcú skaziť jednotu učenia a rozbiť jednotu Božieho ľudu.

Prorok Jeremiáš mal horké skúsenosti a boje s falošnými prorokmi svojej doby. Preštuduj knihu Jeremiáša. Je zvlášť zaujímavé študovať ako mu Pán zjavuje a odhaľuje pôsobenie falošných prorokov (Jer 5:31, 14:14-16, 23:16, 25-26, 32).

Podľa Iz 5:20 je veľmi nebezpečné zlé veci považovať za dobré a dobré veci za zlé. Je nebezpečné za prácu Svätého Ducha prijať niečo, čo ňou nie je, a naopak, odmietnuť prácu Svätého Ducha len preto, lebo možno doteraz nepoznaným spôsobom Boh navštevuje svoj ľud. Preto je potrebné tieto prejavy úprimne rozsudzovať. Hoci keby aj anjel z neba zvestoval niečo, čo je v rozpore s Bibliou, nemôžeme a nemáme to prijať. Ani jeden úprimný kresťan nemôže povedať, že nepotrebuje rozsudzovanie. Boží služobníci sa nikdy neurazia ani sa neboja kontroly. To čo je od Boha obstojí a to, čo nie je od Boha, nech je odstránené.

S veľkou ľútosťou sledujem nezaujímavý a ľahostajný postoj ľudí voči pravde. (IL: Jeden grécky mudrc za jasného dňa s lampou v ruke po meste niečo hľadal. „Čo hľadáš?“ – „Pravdu!“ – „Ty blázon...“ – posmievali sa mu.) Veľkú časť ľudí charakterizuje úplný nezaujímavý, apatia, nihilizmus. Akoby pravda neexistovala či poznanie pravdy nebolo až také dôležité, alebo pravdu nebolo možné poznať. Napriek tomu všetkému pravda existuje a ignorancia, nevera nič nezmení na tejto skutočnosti. Pravda zostáva pravdou aj keď ľudia v pravdu neveria a ju neprijímajú. Nebo a zem pomínie, ale večná pravda, Slovo Božie zotrva až na veky. Na druhej strane ľudia sú príliš dôverčiví.

Čo všetko považujú za pravdu, čomu všetkému veria!? Horoskopom, nebiblickému učeniu o očistci, veria zázračnej moci amuletov, legendám, poverám, všetkému, čo sa nenachádza v Biblii, alebo kým nevysvitne, že sa to nachádza v Biblii. Mnohí (aj veriaci) bez výberu hltajú a prijímajú každú novotu a každú senzáciu. Za tretie, mnohí sa křčovito pridriavajú náboženských tradícií, o ktorých azda už tisíckrát sa dokázalo, že sú ďaleko od pravdy. Tradícia a cirkevné dogmy sú veľkou prekážkou návratu k biblickým pravdám a sú často považované za dôležitejšie, než Božie slovo a úprimná túžba po pravde.

Pán Ježiš a apoštolovia vopred varovali Boží ľud pred falošnými zázrakmi a na príchod falošných učiteľov a prorokov. (Mt 7:15-20, 12:33, 24:23-24, Lk 21:8, 1Tim 4:1, 2Tim 4:3-5, 2Tes 2:9-12).

Verím, že ani jeden úprimný kresťan nechce, aby bol ovládaný duchom bludu. Milovať pravdu je veľmi dôležité, lebo v posledných časoch Boh dopustí, ba pošle mocné pôsobenie bludu na tých, ktorí nemilujú pravdu (2Tes 2:9-12). Mnohí sa odvracajú od pravdy k bájkam, lebo majú svrbľavé uši a budú počúvať učenie démonov (1Tim 4:1, 2Tim 4:3-5). Preto potrebujeme pravdu úprimne hľadať, poznať, skúmať, rozoznať a nasledovať. Písmo hovorí: „*Neverte každému duchu, ale skúšajte duchov, či sú z Boha. Lebo mnohí falošní proroci vyšli do sveta.*“ (1Jn 4:1). Skúšajte a rozoznávajte duchov!

Dôležitosť rozsudzovania (biblické citáty): Rim 12:2, 1Kor 2:14-15, Ef 4:14,15, 5:10,17, Fil 1:10, 1Tes 5:21, Žid 4:12-13, 5:13-14,

- rozsudzovať dary, proroctvo: 1Kor 14:29,32, duchov 1Jn 4:1, 2Pt 1-3.

- rozsudzovanie duchov ako dar Svätého Ducha: 1Kor 12:10.

Pri rozoznávaní falošných peňazí je najdôležitejšie dobre poznať poznávacie znamenia pravých bankoviek. Každá bankovka, ktorá nie je taká ako pravá, ktorá neobsahuje všetky znaky, je falošná. Veľmi odlišné bankovky na prvý pohľad ľahko rozozná každý obchodník a sú podozrivé aj laikovi. Najúspešnejšie sú však falzifikáty, ktoré sa najviac podobajú originálu. V duchovnej oblasti sú najnebezpečnejšie tie prejavy, ktoré sú najviac pravdepodobné. Je ľahké rozoznať a odmietnuť prejavy, ktoré sú jednoznačne démonické.

Základom kresťanskej viery, učenia, morálky, života, praktickej i duchovnej služby je Biblia. Ona je základom a kritériom aj pre rozsudzovanie darov Svätého Ducha a prejavov rôznych moci. Veď Svätý Duch je inšpirovaťelom, autorom Písma. Medzi nimi nie je žiadny rozpor. Svätý Duch Božieho človeka vedie a poháňa „energiou“ ako trolej električku, ALE po koľajniciach Písma. Nemôže byť rozdielny smer medzi trolejom a koľajnicami.

Preto človek, ktorý slúži s týmto darom, potrebuje správne biblické presvedčenie viery, nekompromisnú zdravú zásadovosť, pevný charakter, rozhodnosť, odvahu a poslušnosť pod vedením a v moci Svätého Ducha zakročiť, keď je treba.

Dar rozoznávanie duchov je Božím zjavením, niekedy akýmsi pátraním.

Veľkú škodu môže spôsobiť neznámy hosť, ktorý dostane slovo. Je potrebné sa s hosťami porozprávať skôr než by sme im dali slovo. Za krátky rozhovor Pán veľa môže zjavovať. Kto je? Odkiaľ prišiel? Aké má zborové zázemie, službu v zbore, odporúčenie pastora domáceho zboru? Aké bolo jeho obrátenie? Aké má vzťahy vo svojej rodine? Či nezastáva nejaké extrémne charismatické alebo branhamistické názory (tzv. jednobožstvo?) Aj keby všetko bolo poriadku, je potrebný vnútorný súhlas, pokoj, potvrdenie Svätého Ducha.

Do jedného zboru prišiel hosť a nakoľko mal dobré odporúčenie, vyzvali ho kázať. To, čo hovoril, bolo dobré. Kazateľ však cítil, že niečo nie je v poriadku v jeho živote. Jeho reč zjavne znepokojila poslucháčov a rušivo spôsobila na nich. Kazateľ však nemal odvahu ho zastaviť. Odpoľudnia hosť išiel do druhého zboru v tom meste, kde tiež kázal. Kazateľ tohto zboru ho však prerušil a odhalil. „*To, čo hovoríte je dobré, ale niečo vo vašom živote nie je v poriadku. Zbadal som u vás prítomného zlého ducha.*“ Hosť sa zľakol a potom sa priznal, že je klamárom a žije v rôznych hriechoch. Skrz tento dar a odvážny zákrok kazateľa zbor bol uchránený a zároveň aj tento človek činil pokánie a bol zachránený.

Tento dar je teda z jednej strany ochranou v záujme čistoty učenia, jednoty Božieho ľudu, zároveň však môže byť aj záchranou pre jedného nešťastného zablúdeného, ale odhaleného brata.

Boží služobníci však potrebujú mať pastierske srdce a odvahu ako Dávid, ktorý v záujme svojich ovečiek bol ochotný riskovať svoj život, zápasíť s levom a medveďom, zabil ich a ovečku vytrhol z ich tlamy. Nie je správne niekoho vyzvať kázať len preto, aby sa neurazil. Ap. Pavol hovoril, že „*ak by som sa ešte chcel ľúbiť ľuďom, nebol by som služobníkom Kristovým*“ (Gal 1:10).

Tento dar je potrebný aj pri evanjelizačnej službe, keď často dôjde ku konfrontácii s démonickými silami.

Tento dar je potrebný aj pri pastoračnej službe novoobráteným, či ich pokánie je opravdivé. Slzy nie sú vždy spoľahlivým znakom pokánia.

Tento dar je potrebný pri každej pastoračnej službe, pri riešení nezhôd medzi členmi zboru.

Tento dar je potrebný aj v spoločnom zhromaždení. Každý prinesie so sebou do zboru atmosféru, v akej žije doma a z ktorej prichádza. Keby sme mali otvorené duchovné oči, videli by sme, koľko zástupov anjelov ale koľko čried démonov prichádza. Akú atmosféru, akých duchov prinášajú do obecnstva ľudia, ktorí roky nedokážu odpustiť, nedeľu ráno sa pohádajú, či celý týždeň žijú v hádkach. Či niektorí nenosia do zhromaždenia ducha nelásky, ohovárania, kritizovania či ducha mamonárstva alebo morálnej nečistoty.

Tento dar je potrebný pri službe oslobodzovania z démonických poviazaností a pri vyhánaní démonov.

Dar rozoznávania duchov nie je charakterizovaním, triedením ľudí, ale zjavenie Svätého Ducha o tom, akého ducha ľudia majú v sebe. Jozua a Kálef mali iného ducha než ostatní vyzvedači. Pán Ježiš synom Zebedeovým povedal: „*Neviete, akého ducha máte*“, Petrovi povedal, že mu Otec dal poznanie, že Ježiš je Kristus, o chvíľu zas, že Peter je pod vplyvom satana. Apoštol Pavol vo Filipách skrz tento dar odhalil veštického ducha u dievčiny, hoci oná zdanlivo dobrú správu zvestovala (Sk 16:16-19). Nečistí duchovia vždy reagovali na prítomnosť Pána Ježiša: „*Viem, kto si! Ty si ten Svätý Boží!*“

Pri prejavovaní tohto daru mnohokrát sa prejaví len nejaký zvláštny pocit: „*Tu niečo nie je v poriadku! Toto nie je vôňa Kristova, to nie je hlas Dobrého Pastiera! To nie je Boží spôsob, takto Boh nemôže konať!*“ V prítomnosti Svätého Ducha kresťan, Svätým Duchom plný, sa cíti ľahkým, prežíva pokoj, radosť, pocit Božej slávy a lásky. Zistenie prítomnosti nečistého ducha u niekoho alebo na niektorom mieste je pravý opak. Pre Svätým Duchom plného kresťana, ktorý chodí v duchu a má tento dar rozoznávania duchov, to znamená ťažký tiesnivý, znepokojujúci pocit, úzkosť. Má cit, má vnímanie: „*Tu smrdí diablo!*“ Nie každému smrdí, ale jemu smrdí. **Nie každý si uvedomuje, že danú situáciu spôsobili démoni a bojujú proti telu a krvi.** Preto ďalej potrebujeme slovo poznania, skrz ktorý dar Pán ukáže, čo nie je v poriadku. Skrz slovo múdrosti zas ukáže, čo máme robiť. Tu určite bude potrebná pastoračná služba a modlitba za oslobodenie z démonickej poviazanosti či vyhánanie démona. Toto je však veľmi obširna oblasť démonológie.

Dar rozoznávania duchov ako každé zjavenie je veľká zodpovednosť aj veľké bremeno. Tento dar Boh nedáva len preto, aby sme v sebe uchovali, a kochali sa, či sa chválili, že máme ten či onen dar. Pán dáva preto, aby sme slúžili. Keď niekde Pán niečo ukáže, máme postupovať podľa múdrosti, ktorú nám Pán tiež zaslúbil a chce poskytnúť.

Dar rozoznávania duchov je skúmaním, posudzovaním situácie a osôb, ale nie odsudzovaním. Nezakladá na osobnej sympatii alebo antipatii. Treba nato dať zvláštny pozor, aby sa ani nestal odsudzovaním. Tento boj nemáme proti telu a krvi, proti človeku, ale proti duchovným mocnostiam. Pán Ježiš nás učil človeka, aj svojich nepriateľov milovať. O Pánovi Ježišovi je napísané, že On „*nalomenú trstinu nedoláme a tlejúci knôt nezhasí*“. On nikdy neodsudzoval slabých a klesajúcich, ale vždy tvrdo karhal pokrytectvo a pretváрку farizejov. Slabosť a falošnosť sú ostro odlišné pojmy. Aj „slabosť“ však môže byť démonická zámienka či výhovorka ospravedlniť hriech.

e. Služba vyslobodzovania z démonických poviazaností

V poslednej dobe som viackrát počul správy o vyhánaní démonov. Zarazilo ma to, že túto službu potrebovali hlavné kresťania, ktorí už niekedy prežili svoje obrátenie. Neboli to ľudia z ulice, ale tí, ktorí už raz uverili. Pri počúvaní týchto správ, v mojom srdci vznikla otázka: Ako sa títo ľudia dostali do tohto duchovného stavu, pod taký silný vplyv démonov? Akou cestou sa dostali démoni do týchto kresťanov? Je to zarážajúce, že väčšina kresťanov zanedbáva duchovnú hygienu, nežije čistým životom. Niekedy zatvrdili svoje srdce, vzbúrili sa proti autoritám, hazardovali s neodpustením, koketovali so smilstvom alebo okultizmom a preto sú pod pôsobením nečistých duchov. Keď dôjde ku konfrontácii s prítomnosťou a mocou Svätého Ducha, títo duchovia sa tak dramaticky prejavujú ako za čias Pána Ježiša. On však vo svojej službe oddelil človeka od zlého ducha. Človeka oslobodil a zlého ducha vyhnal.

Keď Pán Ježiš Kristus išiel do synagógy, zlý duchovia aj tam sa prejavovali.

Démoni v chráme, v synagóge?

Lk 4:16-22 – Pán Ježiš v Nazarete „podľa svojej obyčaje, v sobotný deň išiel do synagógy a vstal, aby prečítal. A podaná mu bola kniha proroka Izaiáša, kde bolo napísané: *Duch Pánov je nado mnou, a pomazal ma zvestovať chudobným evanjelium, poslal ma uzdravovať skrúšených srdcom, vyhlásiť zajatcom prepustenie a slepým návrat zraku, zlomených poslať na slobodu a vyhlásiť rok Pánov príjemný. A zavrúc knihu oddal ju sluhovi a sadol si. A oči všetkých v synagóge boli upreté na neho. A hovoril im: Dnes sa naplnilo toto písmo vo vašich ušiach. **A všetci mu prisviďčali a divili sa lúbezným slovám, vychádzajúcim z jeho úst, a hovorili: Či nie je toto syn Jozefov?**“ – Všetko sa skončilo s tým, že – 8.v. „**A v synagóge boli všetci naplnení hnevom, keď to počuli.**“*

V synagóge boli naplnení hnevom oproti Božiemu Synovi! Čo všetko sa môže skrývať aj v synagóge, v chráme, v zhromaždení „svätých“? Hnev, nenávisť, zlostné prejavy – a skrývajú sa za horlivými aktivitami? Bezbožníci však neobstoja vo zhromaždení spravodlivých. Buď odídu alebo sa zmenia, sú vyslobodení. **Démoni to telo nechcú opustiť**, nechcú aby, človek bol oslobodený, nechcú odísť a tak mu našepkávajú, aby radšej on odišiel zo zhromaždenia.

V prítomnosti Pána Ježiša Krista démoni sa prejavovali.

Lk 4:31-36 „V Kafarnaume tiež „učil ich po sobotách, a žasli nad jeho učením, lebo jeho reč bola mocná. A bol v synagóge človek, ktorý mal ducha nečistého démona, a skríkol veľkým hlasom: *Ach, čo máme s tebou, Ježišu Nazaretsky! Prišiel si nás zahubiť? Znáš ťa, kto si - ten Svätý Boží!* A Ježiš ho pokarhal a povedal: *Umíkní a vyjdi z neho! A démon vrhnúc ho do prostredku vyšiel od neho a nič mu neuškodil. Vtedy prišla hrôza na všetkých, a zhovárali sa medzi sebou a vraveli: Aké je to slovo, že právom a mocou rozkazuje nečistým duchom, a vychádzajú?!“*

Tu vidíme spontánný prejav démonov v prítomnosti Pána Ježiša. Ten človek pravdepodobne pravidelne chodil do synagógy a nikto nemyslel o ňom, že je démonizovaný. V prítomnosti Pána Ježiša však ten zlý duch sa prejavil. Pán Ježiš sa nezaoberal s človekom, ale s démonom. Nie človeka vykázal zo synagógy, ale démona z človeka. Pomazanie Ducha Svätého v živote Pána Ježiša prinútil démonov, aby sa prejavili. Keď sa démoni neprejavujú, nie je možné ich vyhnáť.

Druhý prípad v Lk 13:10-17 o žene, ktorá bola 18 rokov poviazaná a nemocná. Tiež v synagóge!

„A po tie soboty učil v jednej z tých synagóg. **A bola tam žena, ktorá mala osemnásť rokov ducha nemoci** a bola zohnutá a nemohla sa vzpriamiť nijakým spôsobom. A keď ju videl Ježiš, **zavolať ju k sebe** a povedal jej: *Ženo, sprostena si svojej nemoci!* A položil na ňu ruky, a naskutku sa narovnala a oslavovala Boha. Vtedy predstavený synagógy, namrzený, že Ježiš uzdravoval v sobotu, odpovedal a vravel zástupu: *Šesť dní jesto, v ktorých sa má pracovať, teda v tých prichádzajte a uzdravujte sa, a nie v sobotný deň!* A Pán mu odpovedal a riekol: **Pokrytče, či každý z vás neodvážuje v sobotu svojho vola alebo osla od jasiel a nevodí napájať? Nuž a táto, ktorá je dcérou Abrahámovou, ktorú bol poviazal satan, hľa, toto už osemnásť rokov, nemala byť vyproštená z toho puta v sobotný deň?** A keď to hovoril, hanbili sa všetci jeho protivníci, a celý zástup sa radoval všetkým tým slávnym skutkom, ktoré sa diali od neho.“

18 rokov! Má to význam? Čo sa stálo pred 18-mi rokmi? Chorý pri Bethesde 38 rokov. Čo sa stálo pred 38-mi rokmi alebo pred 45-mi rokmi? V tvojom živote! Rozpamätaj sa! Ani nemusíš sa namáhať, nemôžeš na to nemyslieť! **Ak nie je to pod golgotským krížom vyriešené, Boh na to nezabudol, ani ty!** A démoni mali právo, majú právo zničiť tvoj život, zdravie, tvoju rodinu.

Je však radostná správa, že Pán Ježiš zomrel aj za takýchto nešťastných ľudí a lusknutím prstov ich môže oslobodiť, keď prídu k Nemu, ako tej žene povedal: „*Pod' sem dopredu, do prostredku!*“ On prišiel oslobodiť aj túto ženu.

Démonov môžeme rozoznávať podľa ich činností, podľa výsledku ich práce a ovocí!

Podľa čoho poznať ducha zvodu? Podľa jeho pôsobenia! Ducha kúkoli? Ducha Jezabel', vládnutie ženy nad mužom, ducha falošného náboženstva, ducha sváru, nečistých duchov, ducha smilstva, okultizmu, závislostí... atď.? Podľa jeho pôsobenia. Napr.: Démona pýchy poznať podľa toho, že taký človek sa nikomu neospravedľuje a démon nedovolí človeku, aby sa pokoril a aby niekoho odprosil! Alebo démon klamstva v spolupráci s démonom pýchy nedovolí človeku, aby sa priznal k činu a vyznal svoje úmyselne utajené hriechy. Pridávajú sa ďalší démoni trápiči, ktorí trápia človeka. Iní trápiči pôsobia strach, depresie, sebaľútosť a nevysloviteľné psychické muky. Taký človek nemá žiadnu radosť zo života ani zo svojho kresťanstva. Títo démoni „trápiči“ v spolupráci s duchom smrti ženú človeka do predčasnej smrti alebo do samovraždy. Sú démoni, ktorí podvracajú manželstvá, rozbiňajú vzťahy v rodine, cirkvi. Niekedy z generácie na generáciu. Dlhotrvalé problémy potrebujeme úprimne pred Pánom skúmať a zmapovať svoj život, oblasť, priestor, či nie sú tam nejaké generačné, zdedené preklatia? V tom spočíva dar rozoznávania duchov.

Chcel by som sa zaoberať s otázkami:

- ⇒ Kto sú démoni? Ako pôsobia?
- ⇒ Aká je cesta pre vstup démonov do života človeka (kresťana)?
- ⇒ Aká je cesta vyslobodenia?
- ⇒ Aká je prevencia?

1.) KTO SÚ DÉMONI?

Démoni nie sú rozprávkové bytosti, ale sú síce neviditeľné, predsa skutočné bytosti. Démoni sú nečistí duchovia, ktorí pôsobia na zemi a prebývajú v prepožičiavanom, najradšej v ľudskom tele. O ich pôvode Biblia nehovorí. Ich pôvod nie je totožný s pôvodom padlých anjelov, ktorí pri vzbure satana, Lucifera boli zvrhnutí. Títo padlí anjeli prebývajú a pôsobia v ponebeských oblastiach.

Tak ako anjelský svet má svoju hierarchiu (cheruby, serafíny, archanjeli, slúžiaci duchovia, anjeli), aj nečistý duchovný svet má svoju hierarchiu. Na vrchole tejto hierarchie je satan – diabol (grécky: diabollos – rozhadzovač, žalobca, pomlúvač, zlodej, vrah, ničiteľ), Boží nepriateľ, duch tohto sveta. Pod ním sú padlí anjeli: kniežatá, mocnosti temnosti, ktorí pôsobia v ponebeských oblastiach. Na zemi pôsobia démoni, ktorí sú

- ⇒ podriadení satanovi
- ⇒ duchovnými osobami bez vlastného tela (Duchovná osoba znamená, že má rozum /intelekt/, vôľu, city, sebavedomie a schopnosť komunikovať /cez hlasivky človeka, v ktorom prebývajú/).
- ⇒ pôsobia na zemi
- ⇒ vyhľadávajú bývanie v tele, najradšej v ľudskom tele

2.) PÔSOBENIE DÉMONOV

- a.) – Ich hlavnou úlohou je, aby ľudí odvrátili od osobného poznania Pána Ježiša.
- Keď niekto uverí, všemožne sa usilujú o to, aby sa uspokojil všedným kresťanstvom. Všemožne sa usilujú o to, aby zabránili tomu žeby tá osoba účinne slúžila Pánovi.

- b.) Démoni zvädzajú, vábia, lákajú a pokúšajú. Našepkávajú: „*Len to kľudne urob! Ved' aj iní to robia! Vidíš, aj ten aj tamten...!*“ Akoby na pleciah sedel nejaký papagáj, ktorý neustále našepkáva. Títo „nebeskí vtáci“ aj počas zhromaždenia odvracajú pozornosť od Božieho Slova a ohovárajú niekoho: „*Vidíš toho...?*“
- c.) Démoni obťažujú, bez reálnej príčiny rozčuľujú. Ako blesk z jasného neba.
- d.) Démoni trápia ľudí. Pôvodné vábenie sa premení na trápenie. Život sa stáva trápením bez pokoja, bez radosti, bez nádeje. Môžu byť duševné, psychické, citové, myšlienkové, strach, depresie, strach od nervového zrútenia, od prenasledovania, ochorenia či smrti (bez reálnej príčiny!), halucinácie, v horšom prípade nutkanie na samovraždu. Trápenia môžu byť aj fyzické.
- e.) Démoni nútia človeka ku konaniu zlých vecí: klebety, hnev, neustála kritika, vzburá, sexuálne vášne, kleptománia, pôsobia závislosti na drogy, alkohol, porno, TV, cigarety, obžerstvo...
- f.) Démoni rozbíjajú vzťahy v rodinách, v zbore, v spoločnosti, medzi národmi
- g.) Démoni znečisťujú srdce, myšlienky, city, jazyk. (rúhavé a vulgárne myšlienky, reči, nadávky, záchvaty hnevu). Démoni sú nečistí duchovia. „*Nemôže mať čisté srdce ten, kto má nečistý jazyk.*“
- h.) Démoni klamú a podvádzajú. Rozsievajú semená svojej pravdy, semená nevery. Našepkávajú svoje argumenty proti Božiemu Slovu a jeho pravdám, proti Bohu, proti princípom viery.
- i.) Démoni napádajú aj ľudské telo a zdravie (nevysvetliteľné kŕče, ochorenia).
- j.) Démoni napádajú aj mentálnu oblasť človeka (schizofrénia, niekedy aj epilepsia, námesačnosť...)

V živote človeka môžu byť rôzne stupne démonických vplyvov:

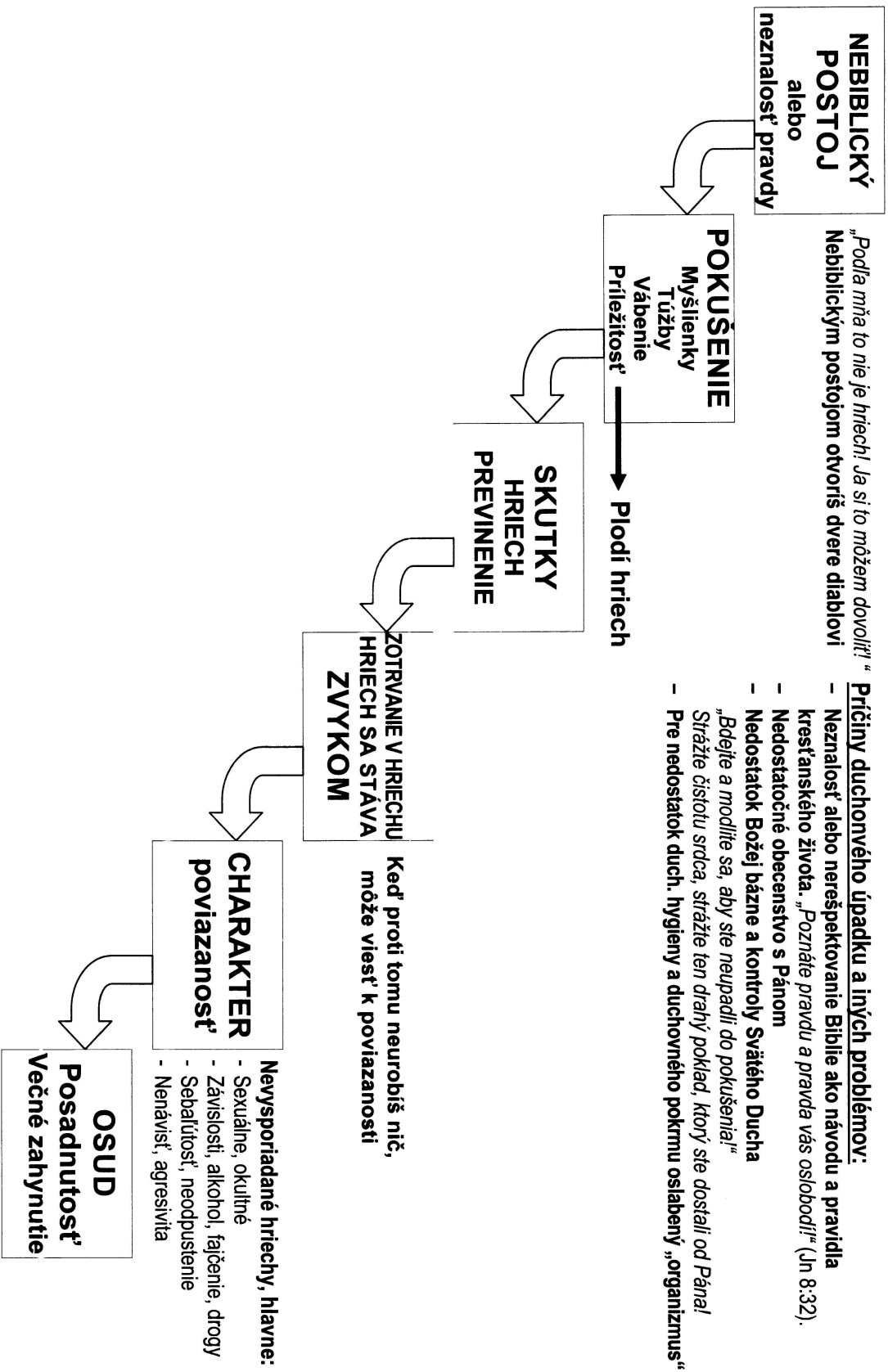
- a.) Vplyvy, tlaky zvonka, vábenia, pokúšania. Tomu sme vystavení všetci (v myšlienkach a pocitoch).
- b.) Silné vplyvy, tlaky znútra.
- c.) Poviazanosť. Človek má démona (démonov). Na určitých oblastiach vo vnútri je pod silným vplyvom nečistých duchov, ktorí ho trápia, nútia alebo klamú.
- d.) Posadlosť. Nie človek má démona, ale démoni majú človeka.

3.) CESTA DO DÉMONICKEJ POVIAZANOSTI (Vid': náčrt o postupnosti duch. poklesu)

Sú určité Bohom určené duchovné zákonitosti, ktoré človek nemôže beztretné ignorovať. Keď niekto zanedbáva riešenie svojich hriechov a duchovnú hygienu, pravdepodobne bude potrebovať službu vyhánania démonov alebo sa dostane do ťažkého stavu posadlosti. Výsledok zanedbávania duchovného poklesu je trápenie, problémy, preklatie, zmätok, chaos, pomotané vzťahy.

Najčastejšie hriechy, ktoré otvárajú dvere srdca pre démonov:

- ⇒ Úmyselné utajené hriechy
- ⇒ Milované hriechy
- ⇒ Okultné hriechy, poverčivosť, veštenie, horoskopy, vyvolávanie duchov, liečiteľstvo, mágia
- ⇒ Falošné náboženstvá, katolicizmus, svedkovia Jehovovi, pohanské kulty, modloslužba (aj lakomstvo),
- ⇒ Koketovanie so sexuálnymi hriechmi
- ⇒ Koketovanie s hriechmi pôsobiace závislosti (fajčenie, drogy, alkohol, hazardné hry, sebaukájanie)
- ⇒ Hriechy jazyka: klamstvá, nadávky, ohováranie
- ⇒ Pýcha, sebalútosť
- ⇒ Hnev, nenávisť, neodpustenie, vzburá (voči autoritám)
- ⇒ Klamstvá – klamstvo treba kryť klamstvom, chýba pokora, pýcha bráni hriechy vyznať, zo strachu z odhalenia duch smrti ženie človeka často až do samovraždy.
- ⇒ Vplyv ducha tohto sveta hlavne na oblasti módy a zábavného podnikania, zábavy, filmy (krimi, porno, horor, rocková hudba). Jeden démon smilstva: „*Ved' ona ma pustila dnu!*“ – „*Kedy?*“ – „*Keď pozerala jeden porno-film!*“

- ⇒ Amulety, tetovanie, piercing, symboly, ozdoby, štýl obliekania (necudné „sexi“-obliekanie) a účesov, vyjadrujúce cudziu filozofiu alebo napodobňovanie „idolov“ mladých: hudobníkov, speváčky či filmové hviezdy atď.
- ⇒ Mediálna oblasť, počítačové hry, televízia, internet, niektoré detské hry – „hviezdna vojna“, zámena pozitívnych a negatívnych rozprávkových postáv... Harry Potter a pod.
- ⇒ Interrupcia, niektoré spôsoby antikoncepcie (ktoré usmrcujú už oplodnené vajíčka)
- ⇒ Duch Jezabel, jej „maska“ očariť a ovplyvniť mužov (2Kr 9:30), manipulácia, vládnutie nad mužom,
- ⇒ Možné zdedené prekliatia – široká paleta závažných hriechov tohto zoznamu v živote predkov

4.) AKÁ JE CESTA VYSLOBODENIA?

Je potrebné vedieť si rozlíšiť prácu démonov od pohnútok, ktoré produkuje stará prirodzenosť. Starú prirodzenosť treba ukrižovať a démonov treba vyhnať. Nedá sa naopak: starú prirodzenosť sa nedá vyhnať a démonov ukrižovať. Ukrižovať treba starú prirodzenosť so svojimi vášňami.

Raz niektorí kazatelia spolu obedovali. Jeden z nich (obézny) v modlitbe začal zväzovať ducha kalórií. Druhý mu povedal: „*Brat môj, tento druh nevyjde len pôstom a modlitbou!*“

Jeden veriaci povedal kazateľovi: „*Brat, mal by si zo mňa vyhnať démona!*“ – „*Čo je tvoj problém?*“ – „*Neviem dobre vychádzať s manželkou.*“ – „*Nemyslím si, žeby bolo treba z teba démona vyhnať. Ty máš použiť recept kríža.*“ Prečítajte: Rim 6:6, Gal 2:20, 5:24, Mt 16:24-25, Kol 3:3.

Keď sú však zjavné trvalé prejavy prítomnosti démonov (nepokoj, strach, neustále trápenie, šepkanie, nútenie, nečisté myšlienky, závislosť, neprirodzené správanie...), je potrebné hľadať pomoc.

Požiadavky na slúžiacich službou vyslobodenia: Tímová spolupráca, znovuzrodený kresťan s čistým životom, nech nie je nováčik, musí prinášať ovocie Svätého Ducha. Ak sám je pviazaný na nejakej oblasti, nemôže oslobodzovať iných. Je potrebné prikrytie krvou Baránkovou a prikrytie autoritami. Ak démoni majú nejaké právo, útočia späť (Sk 19:14-16). Poddanie sa Bohu (Jk 4:7). Ak splníš tieto podmienky, spoznaj svoju autoritu v Kristovi a používaj moc mena Ježiš a Jeho krvi. Nepúšťaj sa do diskusie s démonmi, len prikazuj im v mene Ježišovom a Božím Slovom.

Cesta k vyslobodeniu môže byť veľmi dramatická (krik, váľanie sa...). Nie sú vždy k dispozícii služobníci ako br. Anacondia a iní. Je tu však ešte jedna schodná biblická cesta, cesta vyznávania hriechov. Démoni nemusia vždy vychádzať s krikom. Človek môže prežiť oslobodenie aj s plačom, slzami pokánia.

Sú určité základné princípy, ktoré môžu pomôcť slúžiacim v službe oslobodenia ako aj každému, kto spoznáva symptómy prítomnosti démonov vo svojom živote a je ochotný tento postup prijať. Vo väčšine prípadov títo ľudia sú pri plnom vedomí, teda aj vo vedomí zodpovednosti a rozhodovania.

- a.) Túto službu si musí nárokovať každý sám. Uvedom si, kam speje pokračovanie tohto stavu a neriešených hriechov.
- b.) Vyznaj svoju osobnú vieru v Pána Ježiša Krista!
- c.) Pokor sa!
- d.) Čiň pokánie!
- e.) Vyznaj svoje hriechy úprimne! Väčšinu problémov je možno vyriešiť vyznávaním hriechov, okamžité ako s „lusknutím prstov“.
- f.) Odpusť každému!
- g.) Roztrhaj puto s okultizmom a s každým hriechom (roztrhať, ničiť, spáliť, likvidovať...)!
- h.) Ver, že Ježiš sa stal zlorečením, aby si bol slobodný od každého (aj dedičného) prekliatia!
- i.) Závážne sa oddaj Bohu, oddaj Mu každú oblasť svojho života!
- j.) Vyžeň – vypovedz démona v mene a autorite Pána Ježiša zo svojho života!

5.) AKÁ JE PREVENCIA?

Keď si vyslobodený alebo ak sa nechceš dostať do stavu poviazanosti:

- a.) Učiň Pána Ježiša Pánom svojho srdca na každej oblasti (Mt 12:43-45, Lk 11:24-26)
- b.) Bdejte, buďte triezvi (1Pt 5:8-9)
- c.) Život v poslušnosti (Jk 4:7, Lk 6:46, Mt 7:21-23)
- d.) Duchovný rast. Staň sa učeníkom Pána Ježiša. Neuspokoj sa s čliapkaním vo vode po členky, keď máš zaslúbené prúdy živej vody. Slúž! Učeník znamená aj disciplinovanosť.
- e.) Život v obecenstve s Bohom pod ochranou krvi Baránkovej.
- f.) Chodenie vo svetle, obcenstvo s bratmi, sestrami
- g.) Život vo svätosti. Radikálne sa oddeliť od všetkého, čo v Božích očiach je nečisté. Božia požiadavka je svätosť!
- h.) Žiť s Božím Slovom (každodenný chlieb) a žiť podľa Božieho Slova
- i.) Žiť v plnosti Svätého Ducha. Hľadaj naplnenie Svätým Duchom.
- j.) Obleč sa! Obleč si duchovný výzbroj (Ef 6:13-18), obleč si odev chvály (Iz 61:3), obleč si nového človeka (Ef 4:24)!

D. PRAKTICKÉ RADY: AKO ROZVÍJAŤ SLUŽBU S DARMÍ SVÄTÉHO DUCHA?

Každý dar funguje na princípe viery. Základom prijatia každého daru je viera. Božie Slovo nás vyzýva, aby sme zápasili za vieru raz danú svätým (Jd 3.v.). Viera prvých kresťanov bola spojená so službou s darmi Svätého Ducha, ktorú aj my potrebujeme. Nejde to však bez zápasu.

Pavol hovorí: „*Nechcem, aby ste o duchovných daroch nevedeli.*“ (1Kor 12:1).

„*Horlivo sa usilujte o duchovné dary...*“ (1Kor 14:1).

Možno, máme viac darov než si myslíme, len sme ich ešte – možno – neobjavili.

Keď sme prežili krst Svätým Duchom, prijali sme vzácny dar. Respektíve, prijali sme vzácnu Návštevu, Ktorá nám priniesla vzácne dary. Ako to však často býva, keď príde návšteva, ešte máme robotu s prípravou občerstvenia a nemáme čas si sadnúť a venovať sa jej. Táto návšteva však priniesla aj vzácne dary. Keď konečne si k nej sadneme, namiesto toho, že by sme ju vypočuli, neustále my rozprávame. Stáva sa, že návšteva už musí odísť na vlak, ale ešte sa k slovu nedostala. Nakoniec ten dar nám predsa odovzdá a odchádza trocha zarmútená. Dar síce máme doma, pekne zabalený, ale postupne na návštevu – aj na dar – pekne zabúdame.

Možno tento obraz vyzerá trocha prehnaný, lebo s vzácnou návštevou asi málokto zaobchádza podobne. Ale, či nezaobchádzame niekedy takto so Svätým Duchom? On vlastne, ani nemá byť len návštevníkom, ale patrilo by sa Mu odovzdať prvé miesto v dome. On chce sa cítiť u nás doma, nie len ako návšteva, ale ako Pán domu.

On nás neprišiel tyranizovať, ale obdarovať. Keď sme Ho prijali, priniesol vzácne dary, ktoré nám aj odovzdal. Prijal si Ho už? Prijal si Jeho dary? Otvoril si už tú darčekovú krabicu? Vieš, čo všetko si dostal? Tešíš sa? Kocháš sa v ňom? Sú to nielen krásne, ale aj užitočné a potrebné dary. Je to v poriadku, že sa v nich kocháš, ale uveď si, že si ich dostal, aby si ich používal k službe. Sú to nástroje, ktoré sú potrebné k životu, k pobožnosti a k službe.

„*Máme všetko jeho božskej moci, darovanej k životu a k pobožnosti,... sú nám darované prevelké a predrahé zaslúbenia, aby ste sa tým stali účastnými božskej prírody uniknúť porušeniu, ktoré je na svete v zlej žiadosti.*“ (2Pt 1:3-4).

Svätý Duch je Ten, Ktorý nám sprostredkuje a odovzdá Božie dary, a zjavuje nám „**aby sme vedeli, čo všetko nám je z milosti darované od Boha.**“ (1Kor 2:12).

Keď sme boli naplnení Svätým Duchom, Boh nás dal na určitý čas do jaskyni pokladov, s tým, že z tých pokladov môžeme si zobrať toľko, koľko len chceme. Môžeme si napchávať vrecká a vrece, alebo koše či kufre,... všetko je naše. Len s jednou podmienkou: s tými pokladmi máme šafáriť a slúžiť na Jeho slávu. Vidíte, akí sme bohatí? „**Čo všetko nám je z milosti darované od Boha!**“ Avšak, koľko z tých pokladov si osvojím, keď neustále utekám ku vchodu jaskyne pozrieť sa, čo sa deje vonku. Asi málo. Kým ostatní zbohatnú v hojnosti Svätého Ducha, ja zostanem pri zaslúbeniach.

Keď som uveril a modlil sa za krst Svätým Duchom, raz som mal sen. Snívало sa mi, že som dostal nejaký neopísateľný nebeský dar, nejaký zázračný prístroj, aký na zemi ani neexistuje. Pred 45-mi rokmi počítače ešte neboli, ale ani ten najmodernejší super mini či maxi počítač, čo práve vychádza z vývoja, sa nemôže prirovnať k tomuto nebeskému daru. Tak ako prorok Ezechiel videl lietať nejaký mimozemský stroj či tvor a nevedel to opísať (nebolo to UFO ☺), tak isto sa nedajú opísať vzácne Božie dary, dary Svätého Ducha. Za nedlho som prežil krst Svätým Duchom a pomaly som začal objavovať požehnanie tohto daru. Mal som veľa radosti a požehnaní z daru hovorenia v jazykoch, ale vnímal som, že ten dar v mojom srdci začína fungovať predovšetkým ako jemný prístroj. Pomôže mi orientovať sa ako kompas a pôsobí ako nejaké signalizačné zariadenie, ktoré oznamuje nebezpečenstvo. Tento dar ešte stále objavujem a neviem dostatočne porozumieť, „**čo všetko nám je z milosti darované od Boha.**“

Možno máme viac darov v činnosti vo svojom živote než si myslíme.

Niektoré dary sú viditeľné (dary reči a dary moci), **iné nie sú** (dary zjavenia). Pre človeka, ktorí chodí v Duchu, nadprirodzené postupne sa stáva prirodzeným. On sám možno, ani nezaregistruje, že v jeho živote sa nejaký duchovný dar prejavuje (pri svedčení, v rozhovoroch, v pastoračnej činnosti). Verím, že dary zjavenia pôsobia, môžu pôsobiť aj vtedy, keď napr. kazateľ sa pripravuje na služby, keď zápasí na modlitbe za Slovo, ktoré má kázať.

Väčšina darov Svätého Ducha sa navzájom prelínajú a prejavujú sa spolu.

Dary moci – dar viery, dar uzdravovania, dar činenia divov a zázrakov, prorocké slovo potešenia – sú populárne a príjemné dary. Čo však, keď to prorocké slovo nebude lichotivé? **Dary zjavenia už nie sú vždy také populárne.** Možno sú populárne, keď sú zjavené nemoci, ktoré Pán chce uzdraviť. Ale keď Pán skrz dary zjavenia, alebo prorocké slovo, dar rozoznávania duchov poukazuje na tajné hriechy, alebo na prítomnosť nečistého ducha, na stav poviazanosti, aj pre služobníka je ťažké to zjavenie uverejniť. Je to boj. **K tomu je potrebný dar slovo múdrosti.**

Základom a vstupnou bránou do oblasti služby s duchovnými darmi je krst Svätým Duchom. Predpoklad služby s darmi Svätého Ducha je prežitie krstu Svätého Ducha. Modlitba v jazykoch často sprevádza službu s rôznymi duchovnými darmi.

V tejto oblasti potrebujeme zmenu zmýšľania, pretože vo väčšine máme zakódované len to, že „*keď nie je výklad, nech sa nemodlí v jazykoch!*“. Potrebujeme vedieť, ako užívať a rozhojniť, roznečovať to, čo máme, aby sme z toho mali čo najväčší úžitok. Keď sa to deje v slobode Ducha a podľa slušného poriadku a v láske, to je služba Ducha!

Ďalšie predpoklady:

- Nadovšetko je potrebné strážiť čistotu svojho srdca. Je potrebné posvätenie, chodenie v Duchu. Nie je možné prehodiť výhybku! Inak sa správať v zbere a inak doma.
- Je potrebné žiť v pokore pred Bohom a v podriadenosti od Boha povolaným autoritám. Pán dáva Svätého Ducha tým, ktorí ho poslúchajú (Sk 5:32).
- Je potrebné vnímať potreby Božieho kráľovstva, cirkvi a ľudí okolo seba (zodpovednosť, súcit, bremeno), vnímať vplyvy okolo seba (odchýlky od štandardu Biblie, od pravdy, od morálky Božieho Slova).

Služba s darmi Svätého Ducha sa neobmedzuje len na bohoslužby, ale sa vzťahuje aj na život mimo budovy zboru. Väčšina duchovný darov sa neprejavovala v chráme ani v synagógach, ale v každodennom praktickom živote. (Eliáš, Elizeus, Pán Ježiš, apoštolovia). Dary Svätého Ducha sa prejavujú v činnosti, v službe – v cirkvi alebo mimo cirkvi, aj doma v modlitebnej komôrke.

- Začni sa voľne modliť v jazykoch – nechaj rozvíjať tento dar.
- Možno prežiješ rôznu intenzitu hovorenia v jazykoch.
- Dostaneš do srdca nutkanie, bremeno, pocit zodpovednosti niekoho navštíviť. Keď pôjdeš, Pán ťa bude viesť ďalej.
- Vnímaj rozličnosť druhov hovorenia v jazykoch.
- Vnímaj rozličnosť moci, ktorá sprevádza hovorenie jazykoch v rôznych situáciách.
- Vnímaj hlas Svätého Ducha v srdci, duchovnú atmosféru obecnstva.
- Možno (v zbere, na skupinke) prežiješ nutkanie hovoriť v jazykoch, prorokovať, oznamovať videnie, zjavenie, vnútorné prežitie, vykročiť, jednať vo viere, modliť sa za niekoho.
- Alebo nutkanie hovoriť nahlas v jazykoch a čakať na reakciu, či sa niekto ozve, bude výklad, zjavenie, uzdravenie.
- Začni sa modliť za uzdravenie členov svojej rodiny. Možno spontánne vyskytne príležitosť, že susedka alebo spolupracovník ti povie, že ju/ho bolí hlava. Opýtaj sa, či sa môžeš za ňu/neho modliť, polož svoje ruky na nich, žehnaj im! Nadobúdaš smelosť, vieru, skúsenosti.

- Možno, Svätý Duch Ti povie, že máš ísť za človekom, blízkym alebo neznámym, aby si sa modliť za Jeho uzdravenie, pretože Pán Ti zjavuje, že je chorý. Máš povedať niekomu (bezdomovcovi), že ho Boh miluje. Alebo máš niekomu svedčiť či niekoho napomínať, že žije v hriechu, pretože Svätý Duch Ti to zjavil. Mali by sme vieru a odvahu? **Som presvedčený, že by sme mali veľa svedectiev!**
- Začni slúžiť v malom a buď verný v malom!
- Roznecuj svoje obdarovania, „Roznecuj dar Božej milosti vo svojom živote!“ (2Tim 1:6). Možno, už máš skúsenosti z minulosti napr. s prorocťom, roznecuj ten dar!!!

Čo znamená roznecovať napríklad oheň?

Je to také, ako keď v starých kachliach už skoro zhasnutý oheň je potrebné oživiť, roznecovať. Najprv si uvedomujeme, že oheň potrebujeme, lebo je zima. Oheň už nehorí, zhasína, je však ešte nádej, lebo nevyhasol. Zvyšky ohňa treba od popola očistiť, prečistiť rošt, aby zavial čerstvý vzduch a priložiť ľahko horľavé drevo. Je to podobné aj v našom srdci. Odstrániť popol – oddeliť vzácne od ničomnej (Jer 15:9). Keď staré, zabudnuté (možno „len“ malé) hriechy sú vysporiadané, a seba, svoju vôľu ako ľahko horľavý materiál dáme na oltár, vánok Ducha Svätého môže v nás zapáliť nový, plápolajúci oheň. Nech Pán aj nám pomôže „*nezanedbať, ale roznecovať dar milosti, ktorý nám bol daný!*“

K počutiu a poznaniu hlasu Svätého Ducha potrebujeme:

- Stíšené srdce – ľudia nemajú radi ticho
- Žiť s Pánom, počúvať Jeho hlas, naučiť sa rozumieť Božiemu srdcu
- Ochotu konať Božiu vôľu a slúžiť. Pýtať sa Pána: „*Pane, čo chceš, aby som činil?*“
- Opustiť svoj prístav, vo viere vykročiť a jednať. Kým loďka kotví v prístave, nadarmo krúti kormidelník kormidlom. Svätý Duch nás môže viesť a riadiť, až keď opustíme „prístav“ svojvôle a sebeckých záujmov a poddáme sa k dispozícii Kormidelníkovi.

Ako som to prežíval ja? Aké mám skúsenosti s duchovnými darmi?

Nechcem sa chváliť, skôr sa cítim byť nedostatočným. Predsa v krátkosti poviem svedectvo na povzbudenie. Ja som sa nerád odvolával na to, že Svätý Duch mi to povedal alebo tak ma viedol, či Svätý Duch mi to zjavil. Skôr som hovorieval, že „*tak som prežíval, aby som... išiel!*“. Často som si to ani neuvedomoval, že to bol hlas Svätého Ducha.

Moja služba sa začala v Maďarsku. V našom zbore nebola mládež, ale bolo viac starších a nemocných ľudí. Ja som sa medzi nimi cítil dobre a naučil som sa ich milovať. Mal som jeden (asi 5 kilový) kotúčový magnetofón, s ktorým som nahrával každú jednu kázeň (dvakrát v nedelu plus dvakrát cez týždeň), a s ním som navštevoval nemocných a starých ľudí, ktorí nemohli chodiť do zhromaždenia. Často som cestoval s vlakom do vzdialenosti 40 km od Miskolca. Spolu sme si vypočuli kázeň z pásky, spievali sme, modlili sme sa a rozprávali. To bola moja prvá služba a takto som mohol duchovne rásť. Nevedel som kázať (ani teraz neviem☺), ale hľadal som, s čím môžem byť užitočný a ako môžem rozdávať starým a chorým trocha radosti a potešenia.

Takto ma postupne Svätý Duch začal vyučovať. Pamätám sa, že raz v práci som sa rozmýšľal o niektorých veciach, ako to je, čo je pravda? Poobede som išiel na návštevu k jednej chorej sestre a jej neveriaci manžel mi dával otázky, na ktoré som v práci práve dostal odpoveď. Až potom som si uvedomil, že to, o čom „som sa rozmýšľal“ – bolo vyučovanie, ba zjavenie Svätého Ducha.

Vyučovanie Svätého Ducha som prežíval mnohokrát. On dal silne pohnutie, myšlienky, otázky, s ktorými som sa zaoberal, s ktorými ma Pán vyučoval, zjavoval problémy, ich korene a riešenie. Niekedy aj v noci namiesto spánku. Kládol mi na srdce silný pocit, bremeno zodpovednosti. Dal pohnutie, nutkanie niečo konať, svedčiť alebo niekoho navštíviť.

Takto mi pomáhal aj pri príprave na službu a pri písaní úvah. Medzi tým mi zjavoval, ozrejmil biblické pravdy, objasnil situácií a odkrýval príčiny zamaskovaných problémov.

Takto pomáhal aj pri pastoračnej službe, pri návštevách. Posielal a viedol nás. Moja manželka často bola citlivejšia a keď sme boli poslušný, prežívali sme mocné svedectvá. Tak isto Pán dával pohnutie, vedenie modliť sa za niekoho, za uzdravenie so vzkladaním rúk a mazaním s olejom. Dával radu, múdrosť v duchovnom pohovore – keď som bol bezradný. Keď sa pozriem späť na svoj život s Pánom, boli časy, keď som bol citlivejší počuť Pánov hlas a bol som odvážnejší vo viere vykročiť, svedčiť, jednať. Avšak na svoje zahanbenie hovorím, že niekedy som možno nemal odvahu a Svätý Duch bol uhasaný možno aj zarmútený.

Prežíval som, ako Svätý Duch mi pomáhal na konferenciách pri poradenstve, pri modlitbe za problémy neznámych ľudí a niekedy mi dal aj prorocké slovo.

Prorocké slovo môže mať rôzne formy:

- V jazykoch mohutným hlasom, potom obsažné prorocké slovo. V zbore v Miskolci tento spôsob prorokovania bol rozšírený.
- „*Takto hovorí Hospodin!*“ /Takto som nikdy neprorokoval./
- Oznámenie v zbore svoje prežitie, ktoré môže mať prorocké poslanstvo. V Nemecku v jednom zbore mladá dievčina sa prihlásila, že má prorocké slovo. Len toľko povedala, že prežíva, že Boh niekomu odkazuje: „*Boh Ťa miluje!*“ Ľudia trochu boli sklamaní, pretože je to všeobecne známa pravda, že Boh nás miluje. Avšak druhý deň pastorovi zavolať jeden neznámy muž, a povedal, že so svojimi problémami sa túlal po meste a „náhodou“, v živote prvýkrát vošiel do najbližšej cirkvi, kde bol oslovený s tým, čo jedno mladé dievča povedalo: „*Boh Ťa miluje!*“ Ten muž potom sa obrátil k Pánovi.
- Proroctvo neznamená len predpoveď /keď áno, tak sa naplní!/ - ale „*ten, kto prorokuje, hovorí ľuďom na vzdelanie (budovanie), napomenutie a potešenie (povzbudzovanie).*“ – V rovnováhe! (1Kor 14:3).
- Nevedomky prorokovať – hovoriť niekomu do života – v osobnom rozhovore.
- Kázeň nie je proroctvo, ale môže obsahovať spontánne prorocké poslanstvo.
- Proroctvo funguje ako opačne adresovaná modlitba v moci Svätého Ducha. Pri modlitbe, ktorá je vedená a pomazaná Svätým Duchom, človek hovorí k Bohu. Pri proroctve v tom istom Duchu, pod takým istým pomazaním prorokujúci hovorí v Božom mene k Božiemu ľudu.

- o -

To, čo som tu načrtnol, môže byť našou víziou, naším zameraním, smerovaním, akým smerom by sme mali napredovať. – Amen? Prajem, aby tieto skromné skúsenosti Vám pomáhali vašu službu rozvíjať a vaše obdarovanie roznečovať. **Nezabudni: Začni slúžiť v malom a buď verný v malom!**

Majme pred sebou túto víziu ako Jakob. Keď ho Lában oklamal, dostal víziu ako od Lášana získať za svoju odmenu jeho ovce. Dostal nápad, víziu, ktorú mal pred svojimi očami tak, ako aj ovce mali pred očami prútiky a začali rodiť samé pásikavé, bodkované a strakaté jahňatá, ktoré podľa dohody patrili jemu (1M 30:31-43). Diabol cirkev oklamal a okradol o duchovné dary, ktoré si cirkev od neho potrebuje vziať späť!

Oblasť darov Svätého Ducha pre dnešnú cirkev je ako ešte nepreskúmaná zaslúbená zem. Oplatí sa však s vierou vstúpiť do zeme zaslúbenia a zaujať ju (4M13:26-34, 14:6-8). Generácia, ktorá vyšla z Egypta, nemala odvahu túto zaslúbenú zem zaujať, pretože sa báli obrov, ktorí tam bývali. O 40 rokov neskôr Jozuove pokolenie však tento krok viery urobila. Pri prechode cez Jordán kňazi, ktorí niesli truhlu zmluvy, ako prví vstúpili do vody a voda Jordána sa zastavila až kým celý národ po suchu neprešiel cez Jordán (Joz 3:11-17).

Oblasť darov Svätého Ducha je ako studená a hlboká rieka, voda, ktorú videl aj prorok Ezechiel (Ez 47:1-12) a nechcelo sa mu do vody ísť. Bohom poslaný muž (anjel) ho však vždy viedol ďalej do hlbšej vody. Aj my potrebujeme niekoho, kto by nás uchvátil, chytil za ruky a zaviedol do hlbkej vody. Potrebujeme kňazov, ktorí by prví vstúpili do vody! **Pane Ježišu, ved' Ty nás ďalej!**

VII. VEDENIE SVÄTÝM DUCHOM

1. Úvod

Motto: „Nech sa stane Tvoja vôľa ako v nebi, tak aj na zemi!“ (Mt 6:10)

Milióny sa modlia denne niekoľkokrát túto modlitbu bez toho, žeby si uvedomili význam týchto slov, bez toho, žeby skutočne mali aspoň trocha záujmu hľadať a konať Božiu vôľu. Modlia sa ju bez uvedomovania si toho, čo hovoria, len ju mechanicky, strojovo opakujú. Aj my spievame krásne piesne, slová ktorých nás zaväzujú ku konaniu Božej vôle. Napr.: „Lúbim Ťa môj Kráľ“ – naše vyznanie: „vždy budem Ťa chváliť a život svoj Ti dám“. Alebo: „Všetko, čo mám, dám na oltár, svoj život nesiem pred Tvoju tvár...“ Je to tak naozaj? Tieto piesne majú krásnu, ľúbeznú melódiu, ale či nezaobchádzame s ich slovami podobne ako tie milióny s „Otčenášom“?

Čítal som jeden príbeh, o tom, že na jednom kresťanskom mládežníckom stretnutí pozvaný slúžiaci brat chcel preveriť duchovný stav prítomných mladých poslucháčov, aby vedel o čom má hovoriť. Dal im dve otázky a vyzval ich, aby zdvihnutím ruky odpovedali. Prvá otázka znela: „Ste spasení? Nech zdvihne ruku ten, kto má istotu o tom, že keby zomrel, dostal by sa do neba.“ Každý zdvihol svoju ruku. Druhá otázka znela: „Kto z vás chce činiť Božiu vôľu? Ale úprimne!“ - Z celého zástupu len niekoľko málo rúk sa zdvihlo na túto otázku. Prečo? Božia vôľa je asi zlá? Alebo snád činenie Božej vôle so spasením nemá žiadnu súvislosť? Tragédiou dnešného kresťanstva je, že mnohí by chceli byť spasení, ale Božiu vôľu len málokto hľadá a chce konať úprimne.

2. Prečo je potrebné a dôležité byť vedený Svätým Duchom?

- Lebo tí sú skutočne synovia, ktorí sa nechajú viesť Svätým Duchom (Rim 8:14). Títo sú k dispozícii Svätému Duchu a Svätý Duch ich môže viesť. Byť synom znamená mať určitú vyspelosť, zrelosť. Môžeme byť deťmi a zostať deťmi celý život a nemusíme poznať vedenie Svätým Duchom. Tí, ktorí sú Božími synmi, sú vedení Božím Duchom.
- Aby sa skrze Svätým Duchom vedených kresťanov uplatnila Božia vôľa, ktorá je dobrá, ľúba a dokonalá (Rim 12:2). Božia vôľa a vedenie Svätým Duchom úzko súvisí.
- Aby sa skrze Svätým Duchom vedených kresťanov šírilo Božie kráľovstvo.
- Aby sa konali skutky Pána Ježiša, a tým bolo Jeho meno oslávené.
- Aby bolo ľuďom v biede pomôžené a poznali, že Boh o nich vie a miluje ich.

3. Podmienky poznania Božej vôle a vedenia Svätým Duchom:

- znovuzrodenie
- naplnenie Svätým Duchom
- úprimnosť, Božia bázeň, stíšené srdce
- nesebecké zmýšľanie - odmietnutie svojich osobných výhod
- ochota konať Božiu vôľu, poslušnosť voči Božiemu Slovu a vedeniu Svätého Ducha. Ochota prijať aj zodpovednosť, povinnosti, úlohy, a nehľadať len osobné výhody. Aj keď to bude tá najťažšia cesta, chcem ísť a dôverujem Pánovi, že to bude tá najpožehnannejšia cesta a On mi dá silu.
- duchovná zrelosť (synovstvo)

4. Chceš byť vedený Svätým Duchom? Chceš poznať Božiu vôľu alebo svoju budúcnosť?

Mnohí sa obracajú k veštcom, lebo chcú poznať svoju budúcnosť, svoj osud, a to preto, aby sa vyhli nepríjemnej budúcnosti. Chcú robiť opatrenia, ktorými by tento svoj „zjavený, ale nemeniteľný osud“ mohli zmeniť. Je to však smiešne. Ale aj smutné, lebo slovám veštca, klamstvá diavla uveria, a to ich zaženie do zúfalstva, na psychiatriu, často k samovražde. Aké je úžasné dôverovať Bohu, že náš život je v dobrých rukách, v rukách milujúceho nebeského Otca.

Nie každý kresťan chce úprimne poznať Božiu vôľu pre svoj život. Mnohí sa boja, lebo to vyžaduje úplnú oddanosť Pánovi. Mnohí hľadajú len dobrodružstvo, kujú svoje plány, a chcú mať na to Boží súhlas (razítka). Majú aj znamenie, potvrdenie - ako Jonáš (práve našiel loď, mali preňho aj miesto /miestenko/, ale on dobre vedel, že Božia vôľa preňho bola úplne niečo iné: ísť do Ninive). Chceš, chcem to príležitostne alebo sústavne? Raz, dva razy v živote? Stačí, že som sa už raz v živote presvedčil, že Boh ku mne prehovoril? Len keď mám čas a do tej miery, keď mi to vyhovuje? Len vo veľkých problémoch, pred veľkými rozhodnutiami, keď ja potrebujem pomoc, radu, východisko z problémov? Chcem byť k dispozícii Pánovi kedykoľvek! Amen.

5. Ako môžem počuť Boží hlas a vnímať Jeho vedenie? Počúval som jedného kazateľa, ktorý tvrdí, že Boží hlas môžeš počuť, keď jeho kázne vypočuješ aspoň 50-krát dokola. Zjavenie Božieho Slova prichádza až potom. Je to blud, vymývanie mozgu.

Boh hovorí rôznym spôsobom, ale vždy v súlade so svojim písaným Slovom.

- Svätý Duch usvedčuje z hriechu. Skrže svedomie na základe Písma pripomína čo je hriech
- Usvedčuje o pravde, vyučuje, objasňuje pravdy Božieho Slova
- Usvedčuje o synovstve, identite, **o tom, kto si v Kristovi!** – poznáš toto svedectvo Sv. Ducha?
- Aj veriacich usvedčuje z mŕtvych skutkov, napomína, usvedčuje ohľadom márností a parazitov
- Posväcuje, nabáda odpúšťať – hovorí k tebe, usvedčuje
- Nabáda k službe, dáva inštrukcie, vedie – často celkom konkrétne tak ako v knihe Sk. Ap.
- Svätý Duch dáva radu, pomáha aj v našich osobných potrebách, ale účelom Jeho vedenia je služba! Často počuť svedectvá ako nám Pán pomohol a často sa točíme len okolo seba – On nás volá do služby!
- Keď sme verní na malom, On dáva viac zjavenia, videnia, dary, odhaľuje tajnosti srdc

K počutiu a poznaniu hlasu Svätého Ducha potrebujeme:

- Stíšené srdce – ľudia nemajú radi ticho.
- Žiť s Pánom, počúvať Jeho hlas, naučiť sa rozumieť Božiemu srdcu
- Ochotu konať Božiu vôľu a slúžiť. Pýtať sa Pána: „*Pane, čo chceš, aby som činil?*“ To bola prvá modlitba Saula Tarzenského, ktorá sa dostala do neba. On ako verný farizej, určite sa modlieval. Tie modlitby však v nebi nepočuli. Ale teraz: „*lebo hľa, modlí sa!*“ (Sk 9:11).
- Opustiť prístav svojich sebeckých záujmov a záľub, opustiť svoje bezpečné pohodlie, potom vo viere vykročiť a jednať. Apoštolovia prežívali vedenie Svätého Ducha, keď sa vydali na misijnú cestu (Sk 16:6-10). Aké mocné vedenie Ducha a koľko zázrakov by sme prežívali, keby sme vo viere vykročili a išli na misiu – len k našim susedom! Vyskúšaj to!

6. Spôsoby Božieho vedenia:

Boh nám sľúbil, že nás bude viesť a On nás chce viesť, najmä:

- Svojím Slovom:** Nielen niektorými vytrhnutými citátmi, nie „omrvinkami“, ale princípmi a pravidlami Božieho slova. Väčšina odpovedí na naše problémy je v Božom Slove, v Biblii (až 99%!). Mnohí nečítajú Bibliu, ale chcú poznať Božiu vôľu (budúcnosť?!). Z Biblie môžeme spoznávať spôsoby, ako Boh koná, princípy a pravidlá, ktorými vždy viedol svoj ľud. Preto je potrebné čítať, študovať, poznať, milovať a rešpektovať Božie slovo, riadiť sa ním; mať skúsenosti, svedectvá, rastúcu vieru, vedenie.
- Svojím Svätým Duchom:** „*Lebo všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím, tí sú synmi Božími*“ (Rim 8:14). Svätý Duch je Sprievodca, Ktorý prebýva v nás (grécky: Parakletos). Kresťania upadajú do dvoch extrémov: - Neustále majú nejaké nadprirodzené zjavenie, vedenie
- Nemajú žiadne vedenie. (Možno raz, dva razy v živote.)

7. Ďalšie podporné znamenia Božieho vedenia (na doplnenie a na vnútorné uistenie):

- Zjavenie, sen, videnie, prorocstvo.
- Cez bratov, ktorí sú zjavne vedení Svätým Duchom a žijú posvätený život.
- Cez kázeň.
- Cez (príjemné alebo nepríjemné) okolnosti a (zhoda či nezhoda) udalosti. Napr.: pri výbere partnera nie len ty, ale aj on/ona musí poznať, že je to Božia vôľa.)
- Cez múdrosť, rozum. Keď nemáš vedenie, používaj svoj rozum. Aj Božím Slovom a Svätým Duchom posvätený rozum je Božím darom. Ale v bázni Božej skúmaj, či to nie je v rozpore s Božím Slovom.

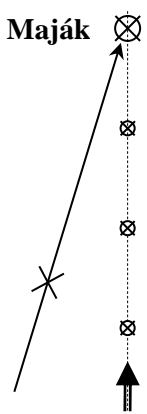
8. Praktické podmienky a postup, ako poznať Božiu vôľu v konkrétnej situácii:

- Základný postoj (neutrál):
 - úprimná ochota prijať a konať Božiu vôľu,
 - čistý život (hriech preruší spojenie, neposlušnosťou voči pravde otvárame dvere klamstvu a diabol má právo prehodiť výhybku)
 - vzdanie sa svojej vôle (sebecké záujmy, nádej dobrého zárobku)
 - modlitba, pôst, zápas /Nech sa stane Tvoja vôľa!

b) Posvätná túžba v srdci:

- kochať sa v Pánovi a v Jeho Slove
- vnútorné nutkanie, vidieť potrebu iných, postoj služobníka
- Božie vedenie nebude v protiklade s typom našej osobnosti, aj keď Boh chce našu osobnosť rozšíriť
- v súlade s Božím Slovom: „ospravedlnený rozvod“ vraj, kvôli „nepasujúcemu rebru...“
 „kresťanský podnik na výrobu cigariet“ – „Budem dávať desiatky!“
 „Pán ma vedie, aby som nechodil do zhromaždenia len v nedeľu...“
 Pán Ježiš nepovedal: „Chod'te zbohatnúť!“, ale: „Chod'te činiť učeníkov!“

c) Podporné znamenia, sen, proroctvo

Maják Námorníkom je veľkým pomocníkom maják, aby sa bezpečne mohli doplaviť do prístavu. Avšak námorníci dobre vedia, že ku správne smeru do prístavu je potrebné sledovať aj ďalšie tri prístavné svetlá. Keď tri prístavné svetlá sú v jednej línii s majákom, plavba do prístavu je bezpečná. Ak sa však svetlá nespojili v jednej línii, loď môže stroskotať na skalách. Pre kresťana majákom je Pán Ježiš. Cestou do prístavu je konanie Božej vôle. K bezpečnej plavbe sú potrebné v jednej línii tri oporné body, svedectvo troch vecí v jednej línii:

- 1) Božie Slovo,
- 2) Hlas Sv. Ducha – vnútorné svedectvo, slovo poznania, ktoré sprevádza pokoj,
- 3) Podporné znamenia alebo okolnosti.

Aj keby prišiel anjel z neba alebo bolo by skrze proroctvo hocikaké zvláštne zjavenie, ale bolo by to v rozpore s Písmom alebo Božími princípmi, „*nech je to zlorečené*“ (Gal 1:8). Zabudni na to! Boží Duch nepôsobí na teba nátlak ani cez proroctvo. Keby zaznelo k tebe proroctvo, ale ty – hoci úprimne hľadáš Božiu vôľu – v srdci nemáš uistenie, tak buď to nie je od Pána alebo ešte neprišiel Boží čas. Alebo možno, – napr. pri výbere životného partnera – ty to tak prežívaš, ale on/ona ešte na to ani nepomyslel/a!

Pre mnohých z nás známy misionár z USA br. Gulyás hovoril, že asi 30 dievčat so strednej Európy išlo za ním s proroctvom, so zjavením, že je Pánova vôľa, aby si ich vzal za manželku a zobral ich so sebou do USA! On však doteraz zostal slobodný. Má 90 rokov. ☺

Podporným znamením môže byť aj vnútorný signál, ktorý signalizuje čakať na znamenia, na Boží čas a až potom vykročiť a konať.

- ⇒ Ešte akože svieti červená: V očakávaní pokoj, v aktivite nepokoj! Výsledok pokusu: neúspech.
- ⇒ Žltá: Priprav sa !
- ⇒ Zelená: Pri váhaní, očakávaní nepokoj. Pri vykročení pocit pokoja. Výsledok: úspech, radosť, svedectvo.

- o -

Svätý Duch, ako múdry zamestnávateľ, nám zorganizuje režim dňa. Zohľadní denné povinnosti v práci, v škole, v rodine, ale zakalkuluje aj odpočinok, naše osobné stíšenie, aj čas, ktorým chce disponovať v našom živote On. Čas, keď nás chce niečomu vyučovať alebo viesť k prímluvným modlitbám, či poslať k niekomu na návštevu. Chceme ísť denne pred Jeho tvár skoro ráno a oboznámiť sa s naším denným programom? Chceme Mu byť k dispozícii?

Poznať hlas Dobrého Pastiera predpokladá: žiť s Ním, rozprávať sa s Ním, stíšiť sa pred Ním, počúvať na Jeho Slovo, počuť a poznávať Jeho hlas. (Telefón-hlas manželky). V prvom rade poznať a rešpektovať Jeho písané Slovo. Keď nerešpektujem Jeho Slovo, nemôžem očakávať, že rozoznám Jeho zvláštne vedenie. On nás chce viesť nie so zubadlom ako koňa alebo mulicu, ale svojimi očami (Žalm 32:8-9). Preto aj Žalm 123:2: „*Hľa, ako oči sluhov na ich pánov, ako oči dievky na ruku jej panej, tak hľadía naše oči na Hospodina, nášho Boha...*“

- o -

Ako rieka je vedená korytom, tak Pán nás chce viesť svojím pokojom.

V Božej vôli v pokoji spočinite naše srdce.

Keď vybočíme zo smeru, stratíme Boží pokoj, kým sa nenavrátíme späť do koryta.

Keď sa vrátíme, vráti sa aj Boží pokoj.

**Čím viac poslúchame Pána, tým nadobudneme viac skúseností,
a tým viac a lepšie poznávame vedenie Svätého Ducha.**

Kým loďka kotví v prístave, nadarmo krúti kormidelník kormidlom.

**Svätý Duch nás môže viesť a riadiť, až keď opustíme „prístav“ svojvôle a svojich
sebeckých záujmov a poddáme sa k dispozícii Kormidelníkovi.**

**Vedenie Svätého Ducha nikdy nie je diktátorské, násilné, vedeniu Svätého Ducha sa
človek môže vzoprieť.**

**Božie vedenie nebude v protiklade s typom našej osobnosti,
aj keď Boh chce našu osobnosť rozšíriť a formovať.**

**Svätý Duch nikdy nevedie do hriechu, nevedie ku životu podľa spôsobu tohto sveta,
vedenie Svätého Ducha je vždy v súlade (nikdy nie je v rozpore) s Božím Slovom.**

Ani proroctvo, ani žiadne Božie zjavenie nikdy nemôže byť v rozpore s Bibliou!

Svätý Duch človeka prv vedie do Písma.

**Ovocie Svätého Ducha - pokora, svedčí o tom či sme skutočne vedení Svätým
Duchom.**

**Byť vedený Svätým Duchom neznamena hľadať popularitu, priazeň u ľudí,
ale ani demokratický hlas väčšiny.**

**Môžeme sa mýliť, ale keď sa priznáme
a prijmeme napomenutie, korekciu, nápravu, usmernenie,
Pán nás bude viesť ďalej.**

Chceš byť vedený/á Svätým Duchom len príležitostne, keď ty potrebuješ

alebo

chceš byť vždy k dispozícii Pánovi?

VIII. OVOCIE SVÄTÉHO DUCHA

„Ale **ovocím Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, dobrotá, dobrotivosť, vernosť, krotkosť a zdržanlivosť; proti takým veciam nieta zákona.**“ (Gal 5:22).

„Blahoslavený muž, ktorý nechodí podľa rady bezbožných, na ceste hriešnikov nestojí a na stolici posmievačov nesedí. Ale má záľubu v zákone Hospodinovom a o jeho zákone rozmýšľa dňom i nocou. A **bude ako strom, zasadený nad potokmi vody, ktorý dáva svoje ovocie svojím časom, ktorého list nevädne, a všetko, čokoľvek bude robiť, podarí sa mu.**“ (Žalm 1:1-3).

Úvod.

V poslednej dobe medzi kresťanmi narástol záujem o dary Svätého Ducha. To je na jednej strane veľmi dobré, potešujúce, ale na druhej strane, žiaľ, záujem o ovocie Ducha nie je taký veľký. Keď sa hovorí o práci Svätého Ducha, každý viac myslí na mocné prejavy, na dary Svätého Ducha než na posvätenie, čo by malo byť hlavným cieľom práce Svätého Ducha. Keď sa rozprávame o Svätým Duchom plných kresťanoch, mnoho ľudí myslí na ľudí, skrz ktorých Boh cez duchovné dary niečo koná alebo hovorí. 2M 28:31-35 ukazuje, že dary a ovocie Svätého Ducha majú ísť ruka v ruke. Tak ako rúcho plášťa veľkňaza na podolku dookola ozdobovali striedavo 24 zlatých zvončekov (dary) a 24 granátových jabĺk (ovocie).

Práca Svätého Ducha sa začína tým, že hriešnika usvedčuje (o pravde, o hriechu), pôsobí pokánie, znovuzrodenie, posvätenie. Svätý Duch je predovšetkým Duchom svätosti a Jeho hlavným cieľom je pripraviť a posvätiť nevestu na svadbu Baránkovu. Tomuto účelu sú podriadené všetky iné prejavy Ducha, teda aj dary.

Život človeka je ako strom, na ktorom sú určité ovocia, buď dobré alebo zlé. Podľa toho aj strom je buď dobrý alebo zlý. „*Tak teda každý dobrý strom rodí dobré ovocie, a zlý strom rodí zlé ovocie. Dobrý strom nemôže rodiť zlé ovocie ani zlý strom rodiť dobré ovocie.*“ (Mt 7:17-18) „*Ale urobte strom dobrým, a urobíte i jeho ovocie dobrým; alebo urobte strom zlým, a urobíte i jeho ovocie zlým. Lebo strom sa pozná po ovocí.*“ (Mt 12:33).

Strom sa pozná podľa ovocia. Alebo podľa lístia? Laik nepozná stromy podľa lístia. Deti z mesta nevedia, že jablko rastie na strome a mrkva v zemi. Oni ich poznajú len v supermarketoch. V Švajčiarsku nepoznajú ani petržlen, len vňať. Nevedia, že vňať má aj koreň.

Strom sa pozná podľa ovocia, kresťan sa pozná tiež podľa ovocia Svätého Ducha. Nie ten je kresťan, ktorý sa hlási za kresťana, ale ten, v živote ktorého rastie ovocie Svätého Ducha. Tento rast však má rôzne fázy. Nikto nemôže očakávať toľko ovocia od jednoročného stromu, ako od päť alebo desaťročného. Podstata stromu, teda našej prirodzenosti by však mala byť premenená.

Strom dobrý a zlý – ovocie Ducha (Gal 5:22) a skutky tela (Gal 5:19-21).

Predstavte si strom s ovocím ako Gal 5:22 a s ovocím ako Gal 5:19-21.

Dobré ovocie aj vonia, zlé, skazené, zhnité ovocie smrdí. Keď pôjdeš do ovocného sadu, alebo do pomarančového háju, z ďaleka cítiš vo vzduchu vôňu čerstvého, zrelého a chutného ovocia. „*Lebo sme Kristovou dobrou vôňou Bohu medzi ľuďmi...*“ (2 Kor 2:15).

Aký strom by si chcel mať vo svojej záhrade? Taký, ktorý nesie, rodí krásne, chutné ovocie, alebo na ktorom rastú všelijaké hnusné, hnité, červivé, odporné nedozrelky? Z ktorého stromu by si chcel natrhať ovocie? **Akým stromom by si chcel byť TY?**

Kto by netúžil po láske? Každý by chcel žať dobré ovocie, ale či to aj sejeme?

- Každý by chcel žať lásku, ale či aj sejeme lásku?
- Každý by chcel dostať lásku, ale chceš ju aj dávať?
- Každý túži po láske, aby bol milovaný. Ale túžiš milovať iných? Len niektorých, alebo aj svojho nepriateľa?

Kto by netúžil po radosť? Ale kto túži pôsobiť radosť iným?

Kto by netúžil po pokoji? Ale kto by chcel byť šíriteľom pokoja?

Kto by nechcel, aby voči nemu ľudia boli zhovievaví, trpezliví? Ale chceš byť trpezlivý aj ty?

Kto by nechcel, aby voči nemu ľudia boli verní a jednali čestné? Ale chceš byť verný a čestný vo všetkom aj ty?

Ľudia vo svete nepoznajú ovocie Svätého Ducha.

Vo svete „láska“ – Čo to je? Ľudia vo väčšine prípadov myslia na telesnú lásku medzi mužom a ženou. V gréčtine: eros, storge, fileo, agapé. Z týchto len agapé patrí ku ovociu Svätého Ducha.

Radosť – Kde je vo svete radostný človek? Snáď veselý, áno. Ale len za podporu alkoholu, hudby a vtipkovania. Bezuzdná roztopašnosť nie je ovocím Ducha.

Pokoj – je vo svete nedostatkovým tovarom.

Zhovievavosť, tolerancia?

Dobrota, dobrotivosť? „*Nepomôžem nikomu! Ved' ma potom zneužívajú.*“

Iný: „*Kresťania sú povinní pomáhať aj vtedy, keď iní ich zneužívajú!*“

Krotkosť – Je bláznovstvom tam, kde panujú zákony džungle.

Vernosť, zdržanlivosť...

Sú však ľudia vo svete, ktorí síce nie sú kresťania, no predsa majú dobré charakterové vlastnosti. Sú čestní, prívetiví, obetaví, ochotní pomáhať, majú šlachetné ciele, humanistické názory, avšak v Ježiša neveria a nemajú s Ním obecenstvo. Ich tzv. „dobrota“ je však často prekážkou stať sa pravým kresťanom, dokonca nemôžu pochopiť v cirkvi určité obmedzenia, biblický poriadok či zborovú disciplínu. Majú síce nadpriemernú ľudskú dobrotu, nemajú však biblický štandard morálky. Napr.: Prečo by nie: „slušné“ svetské zábavy? Prečo by nie: predmanželský sex, keď sa majú radi? Prečo by nie...?

Ľudia vo svete nepoznajú ovocie Svätého Ducha pretože ono je výsledkom vzťahu s Bohom. Nie ľudský produkt, ale produkt Svätého Ducha.

Čo je ovocie? Ovocie je dôsledkom zdravého vzťahu konárov s koreňmi, a je výsledkom určitého procesu, rastu a dozrievania. Je prejavom toho, že strom je živý, zdravý a konáre majú spojenie s koreňmi, cez kmeň miazga prúdi a produkuje ovocie. Ovocie Ducha sa môže rozvinúť len v živote človeka, ktorý skrz znovuzrodenie je napojený na Boha a má obecenstvo s Ním.

Túto skutočnosť Pán Ježiš dobre znázorňuje s podobenstvom o viniči (Jn 15). On si nás vyvolil na to, aby sme niesli ovocie, a aby naše ovocie zostávalo (Jn 15:16). Prinášanie ovocia Svätého Ducha je výsledkom vzťahu s Bohom. Sú mnohí, ktorí by chceli byť spasení, (kto by nechcel byť spasený?), ale tento ustavičný vzťah s Pánom Ježišom Kristom je pre nich nepohodlný. V ich živote sú oblasti, ktoré nechcú podriaďiť Jeho vôle, takže ani ovocie Ducha nemôže rásť.

Prvou podmienkou úrodnosti a plodného života je: byť zaštepený do vínneho kmeňa (do Krista). Od prirodzenosti všetci sme boli stromom, zlým a divým, ktorý prinášal spomínané odporné ovocie, skutky tela (Gal 5:19-21). Potom však, znovuzrozením, skrze vieru, sme boli zaštepení do Krista a stali sme sa novým stvorením. Takto sme sa dostali do vzťahu s Bohom a do kolobehu prúdenia miazgy Svätého Ducha k prinášaniu dobrého ovocia.

Druhou podmienkou je, aby sme boli v Kristu zakorenení, aby sme zostávali a rástli v ňom. „*Ja som vinič, vy ste letorasty. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten nesie mnoho ovocia, lebo bezo mňa nemôžete nič robiť.*“ (Jn 15:5). Červy môžu narušiť spojenie a zabrániť, aby životodarná miazga prúdila od kmeňa cez letorasty k rozvinutiu ovocia. Mŕtvy alebo chorý strom nemôže prinášať dobré ovocie.

Tretou podmienkou je posvätenie, orezávanie divých výhonkov. V záujme našej úrodnosti Otec nebeský nás aj orezáva a čistí, aby sme prinášali viac ovocia (Jn 15:2).

Ovocie Ducha je jedno ovocie – Jednota deviatich fragmentov.

Gal 5:22 – Nie deväť ovocí, nie ovocia, ale ovocie Ducha (jednotné číslo). Jednota deviatich charakterových vlastností toho istého ovocia (ako napríklad stravec hrozna s 9-imi krásnymi bobuľami).

Nie deväť, nie zvlášť po jednom: láska, radosť, pokoj... atď.

Ale spolu všetkých deväť charakterových vlastností tvoria jedno ovocie Ducha. **Buď všetko alebo nič!** Nie je predstaviteľné, že niekto má ovocie „radosť“, ale nemá lásku. Je omyl, že jeden dostane ovocie lásky, druhý ovocie trepezlivosti. „*Ja nemôžem zato, že nemám trepezivosť, moja povaha už je taká.*“

Alebo: „*Nemôžem zato, že som mal veľmi prudkých rodičov. Ale mám ovocie dobrosrdečnosti.*“ Ovocie Svätého Ducha nemá nič spoločného s dedičnosťou, s dobrými alebo zlými vlastnosťami rodičov, s prirodzenými dedičnými vlastnosťami, s kultúrnym pozadím, so vzdelanosťou. Jedine s tým, či je môj život napojený na prameň miazgy. Nie je to prejav ľudskej dobroty či schopnosti, ale produkt Svätého Ducha v živote človeka. Buď je Svätý Duch prítomný v živote človeka a prináša ovocie alebo nie je prítomný a neprináša ovocie.

Týchto deväť charakterových vlastností spolu tvoria jedno ovocie tak, ako deväť častí pomaranča tvoria jeden celok. Nie je možné, že z krásneho pomaranča 2-3 dieliky by boli dobré a ostatné skazené.

Niektoré nazval ovocie Svätého Ducha: láska a jej osem vlastností:

- a) Radosť lásky
- b) Pokoj = istota lásky
- c) Zhovievavosť = rozvaha lásky
- d) Dobrota = ohľaduplnosť lásky
- e) Dobrotivosť = charakter lásky
- f) Vernosť = stálosť a nemennosť lásky
- g) Krotkosť = pôvab lásky
- h) Zdržanlivosť = podmanenie a víťazstvo lásky

Tieto vlastnosti môžeme rozdeliť do troch kategórií:

- a) Vzťah k Bohu (Skúsenosť): láska, radosť, pokoj
- b) Vzťah k ostatným (Správanie): zhovievavosť, dobrota, dobrotivosť
- c) Vzťah k sebe samému (Charakter): vernosť, krotkosť a zdržanlivosť

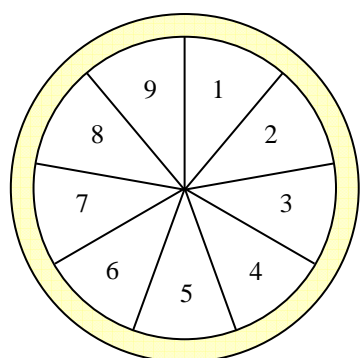
Iný pohľad na ovocie Svätého Ducha:

a) Niektoré vlastnosti tohto ovocia Ducha sú skôr na požehnanie pre iných: láska, zhovievavosť, dobrotivosť (nežnosť, prívetivosť).

b) Druhé vlastnosti sú potrebné, až nevyhnutné pre nás samých: radosť, pokoj (pozitívne pocity), zdržanlivosť („negatívne“ – vyžaduje neustále na sebe pracovať)

c) Tretia kategória týchto vlastností sú na slávu Božiu: dobrota, krotkosť, vernosť.

Jednotlivé vlastnosti ovocia Svätého Ducha:

1. Láska
2. Radosť
3. Pokoj
4. Zhovievavosť
5. Dobrota
6. Dobrotivosť
7. Krotkosť
8. Vernosť
9. Zdržanlivosť

Sú to pre človeka, pre spoločnosť, cirkev a rodinu veľmi potrebné elementy.

1. Láska – Svätým Duchom plný kresťan miluje Boha, Jeho Slovo, je milovníkom ľudí, je milujúci bratov a vyhľadáva obecenstvo bratov. Miluje aj hriešnikov.

O láske sa v tomto svete veľa hovorí. Mnoho piesní hovoria o láske, ale žiaľ, tento krásny pojem lásky sa veľmi deformoval. Pod týmto slovom sa najčastejšie rozumie práve to, čo neznamená, a preto sa často zneužíva. Aspoň v slovenčine, kde sa toto slovo používa na vyjadrenie citov s rôznymi významami. Preto v tomto svete je veľký nedostatok lásky a veľa ľudí je nešťastných.

Pod slovom „láska“ najčastejšie sa rozumie sexuálna láska, a nie je to nič iné, než obyčajná vášeň. V lepšom prípade, už veľmi zriedkavo, čistá, romantická láska, úprimná a čistá zaľúbenosť.

Gréčtina, pôvodný jazyk Novej zmluvy, je bohatšia a tieto rôzne citové významy odlišuje a označuje ich rôznymi slovami:

Prvý druh „lásky“ v gréčtine je *sexus*, sexuálna túžba, ktorá má dva rôzne prejavy:

Prvá forma prejavu tejto tzv. „lásky“ je *epithýmia* – vášeň. Je to prejav sexuálneho pudu túžby po druhom pohlaví, po zástupcovi opačného pohlavia, často bez konkrétnej osoby. Hovorí sa o milovaní sa, (milovanie seba), a nie je to nič iné než sebecká vášeň. Epithýmia potrebuje partnera len k tomu, aby sa sebecky uspokojila. Je to niečo pudové, niečo živočíšne v nás. Zaznie síce: „*Milujem ťa!*“, ale znamená to vlastne iba „*mám na teba chuť*“, „*chcem ťa (mať)*“. Alebo „*Mám ťa rád!*“ znamená, že „*Som rád, keď ťa mám!*“ Keď chlapec hovorí dievčaťu: „*Milujem ťa*“, vo väčšine prípadov mal by povedať: „*Milujem seba a k tomu potrebujem teba!*“ Ani nie teba, len tvoju sexualitu ku uspokojeniu mojej túžby. Je to sebecký prejav „lásky“.

Druhá forma prejavu sexuálnej „lásky“ je *eros*. Eros je romantická láska, vlastne už zjemnený, skrotený *sexus*, ktorý sa sústreďuje na konkrétnu osobu, s ktorou vzájomne prežívajú určitú príťažlivosť, ktorá sa stáva motiváciou pre rozvinutie ich bližšieho vzťahu. V živote bohabojných kresťanov je to úprimná a čistá zaľúbenosť, čistá láska, ktorá zaplavuje jednotvárne ľudské životy vitalitou a cieľavedomosťou. Eros má svoje miesto aj v manželstve, a do určitej miery aj v predchádzajúcom období prípravy. Bez erosu je manželstvo studeným a sotva je možné nazvať ho manželstvom. Eros v manželstve oživuje a prehlbuje aj ostatné druhy lásky. Mimo manželstva však je nebezpečnou hrou s ohňom a vedie k rozniecovaniu vášni a hriechu.

Tretie grécke slovo je *fileo*, čo znamená všeobecnú ľudskú, priateľskú lásku. „*Mám rád svojho priateľa, pretože si rozumieme, vieme sa dobre porozprávať..., spolu sme bojovali na fronte..., máme spoločné koníčky..., atď.* Táto láska v manželstve nenahradí eros, je však tiež nepostrádateľná. Manželia by mali byť aj dobrými priateľmi, spolubojovníkmi.

V súvislosti s týmto vzťahom gréčtina pozná ešte jedno slovo: *storge*, ktoré vyjadruje rodinnú, pokrvnú, príbuzenskú lásku, spolupatričnosť: „*Milujem tých, ktorí patria do mojej (našej) rodiny a mám s nimi dobré, láskavé vzťahy.*“

Doteraz spomenuté druhy lásky sú viac-menej sebecké, egocentrické, pretože sú ľudské. Ja chcem byť šťastný, potrebujem kamaráta, priateľa, sexuálneho partnera, túžim po nežnosti, atď. Ja chcem byť, ja chcem mať, ja túžim, potrebujem..., ja, ja..., v lepšom prípade my (*fileo, storge*). Som ochotný dať niečo na výmenu, ale predsa dôležitý som JA! Tzv. láska s háčikom „ale“: „*ja by som ťa miloval, ale má to jeden háčik...*“ Alebo láska s podmienkou „ak“: „*Budem ťa milovať, ak sa mi poddáš..., keď sa zmeníš a budeš iný!*“ Láska s „pretože“: „*Milujem ťa, pretože si pekná, múdry, bohatá, šikovná, silný..., pretože patríš do našej rodiny, rasy, národa,*“ atď.

Najhlbší význam pravej lásky v gréčtine vyjadruje medzi kresťanmi známe slovo *agapé*. Je to nesebecká láska bez podmienok, bez „ale“. Je to v určitom zmysle tiež „láska pretože“: „*Milujem ťa, PRETOŽE SOM LÁSKA!*“ Táto láska čerpá z Boha a smeruje k druhému: Pretože ťa milujem, túžim po tom, aby si bol šťastný. Pretože TY potrebuješ moju lásku. Vlastnosťou lásky *agapé* je, že chce dávať, chce sa rozdať. Bez podmienok, zásluh a výhrad. Nie vlastniť, požívať či využívať, ale obohatiť a obšťastniť. Milujem svoju manželku, pretože je mojou manželkou, od Boha som ju dostal. A ona miluje mňa. Nie preto, že si to zaslúžim, ale preto, lebo sme boli spojení v manželstve nerozlučiteľným trojitým povrazom. V manželstvách, ktoré boli založené na pominateľných hodnotách, po niekoľkých rokoch nastávajú problémy. *Agapé* však nie je závislá na týchto pominateľných hodnotách, pretože čerpá z prameňa Božej lásky.

V gréčtine: eros, storge, fileo, agapé. Z týchto len agapé je ovocím Svätého Ducha.

Táto láska agapé nie je ľudská láska, ale prameni z Boha, Kto sám je láska (1Jn 4:8,16) a Jeho láska skrz Svätého Ducha sa rozlieva v srdciach znovuzrodených Božích detí (Rim 5:5). Preto ľudia v tomto svete vo vzájomných vzťahoch nepoznajú ani nemôže poznať túto lásku. Božiu nezištnú lásku však spoznať môžu, pretože Boh aj ich miluje a „*svojmu slncu velí vychádzať na zlých aj na dobrých a dáva dážd' na spravodlivých aj na nespravodlivých*“ (Mt 5:45).

Boh dokázal svoju nesmiernu lásku voči tomuto svetu najmä s tým, že za svet obetoval svojho Syna, Pána Ježiša Krista – „*Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.*“ (Jn 3:16).

Rim 5:7-8 „*Lebo sotva kto kedy zomrie za spravodlivého, pretože za dobrého by sa niekto snád' aj odvážil zomrieť. Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.*“

2Kor 8:9 „*Lebo znáte milosť nášho Pána Ježiša Krista, že súc bohatý pre vás bol schudobnel, aby ste vy zbohatli jeho chudobou.*“

Ef 2:4 „*Ale Boh súc bohatý v milosrdenstve pre mnohú svoju lásku, ktorou nás zamiloval...*“

Ef 3:14, 18-19 „*Pre tú príčinu skláňam svoje kolená pred Otcom nášho Pána Ježiša Krista..., aby ste zakorenený v láske, a pevne založený, dokonale vládali pochopiť so všetkými svätými, aká je to šírka a dĺžka, hĺbka a výška, a poznať lásku Kristovu, ktorá prevyšuje rozum.*“

1Jn 3:1 „*Vidzte, akú lásku nám dal Otec - aby sme sa volali deťmi Božími, a sme nimi! Preto nás svet nezná, pretože Jeho nepoznal.*“

1Jn 3:16 „*Po tom sme poznali lásku Božiu, že On položil za nás svoju dušu.*“

1Jn 4:9-10 „*V tom sa zjavila láska Božia v nás, že svojho Syna, jednorodeného, poslal Boh na svet, aby sme žili skrze neho. V tomto je láska: nie že by sme my boli milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako zmierenie za naše hriechy.*“

Vlastnosti lásky – Aká je láska, ktorá je ovocím Svätého Ducha?

Je to láska: - pochádzajúca z Boha

- k Bohu a) obecnosť s Bohom v modlitbe,
- b) vzťah k Biblii,
- c) poslušnosť (Merítkom našej lásky k Bohu je: Jn 14:21,23).
- k bratom a sestrám (- „ - - „ - k Bohu je aj: 1Jn 4:20-21),
- k neveriacim, zachraňujúca láska k strateným hriešnikom,
- k nepriateľom.

Byť Bohom milovaný je privilégium, zároveň aj povinnosť a zodpovednosť. Božia láska preto bola vyliata do našich srdc, aby sme aj my milovali – boli schopní milovať – Boha, jeden druhého a ľudí okolo nás (aj neveriacich, ba aj nepriateľov). Môžeme ich milovať len preto, lebo nás Boh prv miloval: „*My milujeme jeho, preto že on prvý miloval nás.*“ (1Jn 4:19) – a svoju lásku skrze Svätého Ducha vylial do našich srdc (Rim 5:5).

Vlastnosti lásky agapé najlepšie opisuje 1Kor 13. kapitola: Hymna lásky

„*Keby som hovoril ľudskými jazyky aj anjelskými, a keby som nemal lásky, bol by som cvendžiacim kovom alebo zvučiacim zvonom. A keby som mal proroctvo a vedel všetky tajomstvá a mal každú vedomosť a keby som mal akúkoľvek vieru, takže by som vrchy prenášal a lásky keby som nemal, nič nie som. A keby som vynaložil na dobročinnosť všetko svoje imanie a keby som vydal svoje telo, aby som bol upálený, a lásky keby som nemal, nič mi to neprospieva.*“ (1Kor 13:1-3).

Môžem vedieť hovoriť v jazykoch ako „vodopád“, môžem poznať všetky Božie tajomstvá, poznať Bibliu odpredu dozadu aj odzadu dopredu, môžem mať vieru hory prenášať či moc démonov vyháňať, môžem mať pravdu pri svojich jednaniach, ale keď lásku nemám, nie som ničím. Môžem obetovať život pre svoje ideály, vynaložiť svoje imanie na dobročinnosť. Žeby ani to nebola láska? No, nemusí byť!

„*Láska zhovieva, je dobrotivá; láska nezávidí; láska sa nechľúbi, nenadúva sa, nechová sa neslušne, nehľadá svojho vlastného, nerozhorčuje sa, nemyslí na zlé, neraduje sa nepravosti, ale sa spolu raduje pravde; všetko znáša, všetko verí, všetkého sa nadeje, všetko nesie trpezlivo. Láska nikdy neprestáva.*“ (1Kor 13:4-8).

Sú tu vymenovaných osem vlastností lásky, ktoré hovoria o tom, čím láska je, čo láska robí a osem príznakov toho, čím láska nie je a čo láska nerobí. Je to pre nás malým testom.

a) Láska – čím je a čo robí:

- **Zhovieva, je trpezlivá** – Si trpezlivý/trpezlivá? Trpezlivosť = Zhovievavosť je ovocím Sv. Ducha.
- **Je dobrotivá** – Si dobrotivý/dobrotivá? Dobrotivosť je ovocím Svätého Ducha.
- **Raduje sa (teší sa) s pravdou** – „*Veľmi som sa zaradoval, že som našiel z tvojich detí takých, ktorí chodia v pravde, tak ako sme dostali prikázanie od Otca.*“ (2Jn 4.v.). „*Veľmi som sa zaradoval, keď prichádzali bratia a svedčili o tvojej pravde, tak ako ty chodíš v pravde. Nemám väčšiu radosť, ako keď počujem, že moje deti chodia v pravde.*“ (3Jn 3-4.v.).
- **Všetko znáša** – To znamená tiež: prikrýva. „*Lebo láska prikrýva množstvo hriechov.*“ (1Pt 4:8).
- **Všetkému verí** okrem slepej dôverčivosti
- **Všetkého sa nádeje**
- **Všetko nesie trpezlivo** (pretrpí)
- **Nikdy neprestane** (večne zotrva) – Poukazuje na večnú podstatu, na charakter lásky. Láska je trvalá, večná hodnota. Duchovné dary sú dočasné, jedného dňa zaniknú, aj poznanie pomíne vo večnosti. Ako ľudské bytosti, sme obmedzení časom a priestorom. Božia láska je však večná a nikdy neprestane.

b) Láska – čím nie je a čo nerobí:

- **Nezávidí** (nežiarli) – Kain zabil Ábel zo závidi a žiarlivosti. Jozef bol predaný svojimi bratmi do otroctva zo žiarlivosti. Saulova závišť, žiarlivosť voči Dávidovi zničila jeho samého. Závidíš niekomu? Žiarliš na niekoho?

➤ **Nechlúbi sa** (nevypína sa, nevystatuje sa, nie je arogantná) – Žalm 94:4: „*Chrlia drzé reči, vystatujú sa všetci páchatelia neprávostí.*“

➤ **Nenadúva sa** (nechvastá sa) – Prísľ 27:2: „*Nech ťa chváli iný a nie tvoje ústa, cudzí a nie tvoje pery.*“ **Láska nič nerobí z márnej chvály.** - Dá sa robiť dobré veci, ale aj z márnej chvály (Fil 2:3) 1Kor 8:2b – „*Známost nadúva ale láska vzdeláva.*“

Mnoho ľudí chce poznať pre poznanie samotné. **To je zvedavosť.**

Iní chcú vedieť- aby boli vzdelaní. **To je ctižiadosť.**

Ale len málo ľudí sa snaží získať vedomosti, aby mohli slúžiť a iným pomáhať žiť. **To je láska.**

- **Nechová sa neslušne** (nie je neslušná). Chováš sa niekedy neslušne?
- **Nehľadá svojho vlastného** (nie je sebecká) – 1Kor 10:24: „*Nech nikto nehľadá čo jemu prospeje ale čo prospeje inému.*“

➤ **Nerozhorčuje sa** (nerozčuluje sa, nedá sa vyprovokovať) Si ľahko vyprovokovateľný? Rozčuluješ sa? Provokuješ niekoho? – Gal 5:26: „*Nebud' me žiadostiví márnej chvály, popudzujú sa a závidiac si navzájom.*“

➤ **Nemyslí na zlé** (nezmysľá zle, láska nepamätá na zlé, – ekum. preklad: nevyčíta krivdy).

➤ **Neraduje sa z neprávosti**

Je to pravý opak toho, čím láska je a čo láska robí: „*láska sa raduje s pravdou.*“

Láska sa neraduje z neprávosti. Neradujem sa a som zarmútený, keď vidím, že duch tohto sveta, falošné učenia, vplyvy a prejavy sa tlačia do cirkvi a mnohí to ani nezbadajú alebo zbagatelizujú. Neradujem sa a som zarmútený, keď Božie deti nepoznajú pravdu (Bibliu), nechodia v pravde, nechodia vo svetle a v láske. Neradujem sa z toho, keď vidím, že Božie deti nie sú upevnené v pravde a preto v mnohých zboroch je veľká fluktuácia a mnohí odchádzajú od Pána. Som zarmútený z toho, keď vidím mnoho nespasených ľudí a cirkev nič nerobí v záujme ich záchrany. Mám zármutok, keď vidím, že cirkev sa nepripravuje na stretnutie so Ženíchom, ale sa zabáva.

Láska nie je škodoradostná. Neradujem sa z toho, keď vidím, že dom môjho brata horí a on v ňom práve spí. Musím urobiť jeden, možno nepríjemný, zásah: prinajmenšom prerušiť jeho sladký spánok a vytrhnúť ho z ohňa (Jd 22-23. v.). Preto láska nie je len hladkanie, ale aj napomínanie. „*Moji bratia, keby niekto medzi vami zablúdil od pravdy, a keby ho niekto obrátil, nech vie, že ten, kto obrátil hriešnika od jeho bludnej cesty, zachránil jeho dušu od smrti...*“ (Jk 5:19-20).

Apoštol Pavol tiež mal zármutok: „*Bárs by ste ma zniesli niečo málo v mojom nerozume! Lebo horlím za vás horlivosťou Božou, lebo som si vás zasnúbil jednému mužovi, aby som vás predstavil a oddal ako čistú pannu Kristovi. Ale sa bojím (neradujem sa, obávam sa), aby snád tak, ako čo had zvedol Evu svojou chytrosťou, neporušili sa tiež nejako vaše mysle a neodvrátili od prostoty a čistoty oproti Kristovi. Lebo pravda, ak ten, kto ide k vám, káže iného Ježiša, ktorého sme nekázali, alebo ak dostávajú iného ducha, ktorého ste nedostali, alebo iného evanjelium, ktoré ste neprijali, pekne znášate.*“ (2Kor 11:1-4).

c) Láska je prikázanie

- **Najväčšie prikázanie:** Milovať Boha z celého srdca, z celej duše, z celej sily a z celej mysli (Mt 22:37-38, Mk 12:30, Lk 10:27).
- **A druhé je podobné:** Milovať blížneho **ako seba samého** (Mat 22:39, Mk 12:31, Lk 10:27). Toto prikázanie má dvojité poslanstvo: Je veľa sebeckých ľudí, ktorí príliš milujú seba, ale tak podobne nemilujú svojich blížnych. Na druhej strane ak nemilujeme seba, nemôžeme milovať iných. Milujme seba zdravou Božou láskou, aby sme vedeli milovať blížnych Božou láskou!
- **Príkaz Pána Ježiša**
 - **Nové prikázanie:** „*Nové prikázanie vám dávam - aby ste sa milovali navzájom; tak ako som vás miloval, aby ste sa aj vy tak milovali navzájom.*“ (Jn 13:34).
 - „*To je moje prikázanie aby ste sa milovali navzájom, ako som ja vás miloval.*“ (Ján 15:12).
 - **Milovať nepriateľa:** „*Počuli ste, že bolo povedané: Milovať budeš svojho blížneho a nenávidieť budeš svojho nepriateľa. Ale ja vám hovorím: Milujte svojich nepriateľov; dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú; čiňte dobre tým, ktorí vás nenávidia, a modlite sa za tých, ktorí vás potupujú a prenasledujú.*“ (Mt 5:43-44).
 - „*Lebo toto je tá láska Božia, aby sme zachovávali jeho prikázania, a jeho prikázania nie sú ťažké.*“ (1Jn 5:3).

d) Láska je poznávací znak

- **Poznávací znak učeníkov Pána Ježiša** – „*Po tom poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď budete mať lásku medzi sebou.*“ (Jn 13:35).
- **Poznávací znak tých, ktorí milujú Pána Ježiša** – „*Ježiš odpovedal a riekol mu: Keď ma niekto miluje, ten bude ostríhať moje slovo, a môj Otec ho bude milovať, a prídeme k nemu a urobíme si u neho príbytok.*“ (Jn 14:23).
- **Poznávací znak najväčšej lásky** – „*Nad to väčšej lásky nemá nikto, než aby niekto položil svoj život za svojich priateľov.*“ (Jn 15:13).

e) Láska je naplnením zákona

Rim 13:9-10 – „*Lebo: Nezcudzoložíš, nezabiješ, neukradneš, nepovieš falošného svedectva, nepožiadáš, a ak je aké iné prikázanie, to všetko sa zahrňuje v slove: Milovať budeš svojho blížneho ako samého seba. Pretože láska nerobí blížnemu zlého, a teda plnosťou zákona je láska.*“

Gal 5:14 – „*Lebo celý zákon je naplnený v jednom slove, v tom: Milovať budeš svojho blížneho ako samého seba!*“

f) Praktická láska

- **Nemilujme len so slovami** – „*Moje dieťatká, nemilujme slovom ani jazykom, ale skutkom a pravdou.*“ (1Jn 3:18).
- **ale aj so slovami, s povzbudzovaním** – „*Ak je teda nejaké potešenie v Kristovi, ak nejaké povzbudenie lásky, ak nejaké účasťenstvo Ducha, ak nejaká srdečná sústrasť a zľutovanie, to robte.*“ (Fil 2:1).
- **aj s prejavovaním lásky** – s objatím, bratským svätým bozkom. Láska je cit, emócia. Ale láska je aj čin, nie len pocit. Láska je voľba – rozhodnutie („*ja sa rozhodnem*“) milovať.
- **ale aj so skutkami lásky**

Rim 12:9 – „*Láska nech je nepokrytecká.*“

Rim 13:8 – „*Nebudte nikomu nič dlžní, okrem navzájom sa milovať.*“

2Kor 5:14-15 – „Lebo láska Kristova nás núti..., , aby tí, ktorí žijú, nežili už viacej sebe, ale tomu, ktorý zomrel za nich i vstal z mŕtvych.“

Ef 5:25 – „Vy, muži, milujte svoje ženy, ako aj Kristus miloval cirkev a vydal sám seba za ňu.“

Ef 5:28 – „Tak sú povinní aj muži milovať svoje ženy ako svoje vlastné telá. Kto miluje svoju ženu, sám seba miluje.“

Kol 3:19 – „Vy, muži, milujte svoje ženy a nerozhorčujte sa na ne.“

1Pt 4:8 – „Predo všetkým majte vrelú lásku navzájom naproti sebe, lebo láska prikrýva množstvo hriechov.“

➤ **Láska nehľadá svoju popularitu. Nie len hladká („opičia láska“), ale aj napomína a trestá – z lásky a s láskou, pretože nechce produkovať cudzoložnatá (Žid 12:8).**

Napomínanie musí byť v láske! – Ef 4:15 – „...aby sme **hovoriac pravdu v láske**, rástli...“

Pretože: „Milosť a pravda sa stretnú; spravodlivosť a pokoj sa bozkajú.“ (Žalm 85:11).

Prísł 13:24 – „Ten, kto zdržuje svoj prút, **nenávidí** svojho syna; ale ten, kto ho miluje, kázni ho zavčas.“

1Tes 5:14 – „A prosíme vás, bratia, **napomínajte neriadnych**, posmeľujte malomyselných, ujímajte sa slabých a buďte zhovievaví ku všetkým.“

2Tim 4:2 – „Káž slovo, pristupuj v pravý i nepravý čas, **karhaj, tresti, napomínaj** s celou zhovievavosťou a s učením.“

Tít 2:6 – „Mladších taktiež **napomínaj**, aby boli rozumní...“

Žid 3:12-13 – „Hľadte, bratia, aby snád nebolo v niekom z vás zlé a neverné srdce, ktoré by odstupovalo od živého Boha. Ale sa **napomínajte** každý deň, dokiaľ sa volá: dnes, aby nebol niekto z vás zatvrdený zvodom hriechu.“

Žid 10:24-25 – „A **pozorujme sa navzájom** tým cieľom, aby sme sa roznechovali k láske a k dobrým skutkom neopúšťajúc svojho zhromaždenia, ako majú niektorí obyčaj, ale **napomínajúc sa**, a to tým viacej, čím viacej vidíte, že sa blíži ten deň.“

Žid 12:6,8 – „Lebo koho Pán miluje, toho kázni, a švihá každého, koho prijíma za syna...“ – „...**ak ste bez kázne**, ktorej sa stali účastní všetci, vtedy **ste cudzoložnatá** a nie synovia.“

Jk 5:19-20 – „Moji bratia, keby niekto medzi vami zablúdil od pravdy, a keby ho niekto obrátil, nech vie, že ten, kto obrátil hriešnika od jeho bludnej cesty, zachránil jeho dušu od smrti...“

Jd 22-23. v. – „A nad niektorými majte ľútosť **karhajúc** ich a robiac rozdiel a iných zachraňujte bážňou **vytrhujúc ich z ohňa**, nenávidiac ešte len aj tej od tela poškrvnenej sukne.“

g) Výzva apoštola Jána milovať

1Jn 4:7-8,11-12 – „Milovaní, milujme jedni druhých, pretože láska je z Boha, a každý, kto miluje, narodil sa z Boha a zná Boha. Ten, kto nemiluje, nepoznal Boha, pretože Boh je láska. ... Milovaní, ak nás Boh tak miloval, aj my sme povinní milovať jeden druhého. Boha nikto nikdy nevidel; keď milujeme jeden druhého, Boh zostáva v nás, a jeho láska je v nás dokonaná.“

1Jn 4:16-21 – „A my sme poznali a uverili lásku, ktorú má Boh v nás. Boh je láska, a ten, kto zostáva v láske, zostáva v Bohu, a Boh v ňom. V tom je dokonaná láska s nami, aby sme mali smelú dôveru v deň súdu, lebo ako je on, tak sme aj my na tomto svete. Bázne nieto v láske, ale **dokonalá láska vyháňa bázeň** (strach), pretože bázeň má trápenie, a ten, kto sa bojí, nie je dokonaný v láske. My milujeme jeho, preto že on prvý miloval nás. Keby niekto povedal: Milujem Boha, a svojho brata by nenávidel, je lhár; lebo ten, kto nemiluje svojho brata, ktorého videl, ako môže milovať Boha, ktorého nevidel?! A toto prikázanie máme od neho, aby ten, kto miluje Boha, miloval i svojho brata.“

h) Moc a víťazstvo lásky

Rim 8:35, 38-39 – „Kto nás odlúči od lásky Kristovej? Či súženie alebo úzkosť alebo prenasledovanie alebo hlad alebo nahota alebo nebezpečenstvo alebo meč? ... Lebo som presvedčený, že ani smrť ani život ani anjeli ani vrchnosti ani moci ani prítomné ani budúce veci, ani vysokosť ani hĺbokosť ani niktore iné stvorenie nebude môcť odlúčiť nás od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.“

2. Radosť – Svätým Duchom plný kresťan je radostný kresťan.

Radosť je príjemný duševný, emocionálny stav, radovanie sa, potešenie. Je opakom žiaľu a smútku. Človek môže mať veľkú radosť, úprimnú radosť, radosť zo života a z detí. Svoju radosť môže prejavovať, môže sa smiať, vyskakovať od radosti. Nie sme však emocionálne rovnakí a nie každý prejavuje svoju radosť rovnakým spôsobom. Prejavovanie radosti závisí od temperamentu človeka ako aj od kultúry národa. Radosť však v každom prípade je príjemné vnútorné potešenie sprevádzané s pokojom duše.

Je rozdiel medzi bujnou veselosťou a radosťou. Dnes radosť je veľkým „nedostatkovým tovarom“. Kde je vo svete radostný človek? Snáď veselý, áno. Radosť je ovocím, produktom Svätého Ducha. Diabol nevie produkovať radosť, len nejakú náhradu veselosti. Aj to však vo väčšine len za podpory alkoholu, veselej hudby a vtipkovania. Bezuzdné šantenie, roztopašnosť nie je ovocím Svätého Ducha. Radosť ako ovocie Svätého Ducha je radosť v Pánovi, radosť v Svätom Duchu, radosť zo spasenia, z odpustenia hriechov, zo synovstva. Je to radosť nielen na dobrú muziku.

Tri piliere radosti

1. pilier: VZŤAH s Bohom

Prameňom radosti je Hospodin. „...radosť Hospodinova je vašou silou.“ (Neh 8:10).

Prvým pilierom radosti je Božia blízkosť, vzťah s Bohom. „Vždy si predstavujem Hospodina pred sebou, lebo je po mojej pravici, aby som sa nepohnul. Preto sa raduje moje srdce, a moja sláva plesá, áno, ešte i moje telo bude bývať bezpečne. Dáš mi znáť cestu života. Radosti do sýtosti je pred tvou tvárou, rozmanitého blaženstva v tvojej pravici na večnosť.“ (Žalm 16:8-9,11).

Predpokladom vzťahu s Bohom – a dôvodom na radosť – je Božie odpustenia a prijatie.

„Radosť nie je absencia trápenia. Radosť je prítomnosť Božia.“ (Robert Schuller).

2. pilier: DAR

Radosť je dar od Boha, ktorý sprostredkuje Svätý Duch (radosť v Svätom Duchu).

Dar prináša radosť. Dar Svätého Ducha prináša radosť.

„...a prijmete dar Svätého Ducha“ (Sk 2:38).

Prijal si už DAR Svätého Ducha?

3. pilier: SKUTKY

Poslušnosť prináša radosť. Konanie skutkov milosrdenstva prináša radosť.

„Ak budete ostríhať moje prikázania, zostanete v mojej láske, tak ako som ja ostríhal prikázania svojho Otca a zostávam v jeho láske. To som vám hovoril nato, aby moja radosť zostala vo vás, a vaša radosť aby sa naplnila.“ (Jn 15:10-11).

Bohatý mládenec nebol ochotný urobiť to, čo Pán od neho žiadal a odišiel zarmútený (Lk 18:18-23).

- o -

Apoštol Pavol hovorí: „Radujte sa v Pánovi vždycky, opäť vám hovorím, radujte sa!“ (Fil 4:4).

Je to príkaz! – Dá sa radovať na príkaz? Povedz svojmu bratovi: „Raduj sa! Maj radosť! Buď radostný!“ To sa nedá, pretože radosť je ovocím Svätého Ducha. Buď je alebo nie je! Tak ako Svätý Duch v nás, buď je alebo nie je! Radosť pramení zo vzťahu s Bohom, sprostredkuje ju Svätý Duch a naplňuje sa cestou poslušnosti (podmieňuje sa s poslušnosťou) Bohu.

Čo je príčinou toho, že mnohí kresťania pravidelne chodia so skormútenou tvárou? Nie je to zdravé! Veď „Zronený duch suší kosti, ale radostné srdce je výborným liekom.“ (Prísł 17:22 – v opačnom poradí, prepáčte!). „Radostné srdce obveseľuje tvár.“ (Prísł 15:13).

Peter (1Pt 1:6) hovorí o spasení, „v ktorom spasení plesáte (?), i keď niekedy málokedy, ak je potrebné, rmútiac sa v rozličných pokušeniach..“ **A nie naopak:** „V tom spasení ste zarmútení, i keď občas máte trocha radosti.“ **Ale: radujte sa a plesáte, i keby nekvitol fik!**

Hab 3:17-18 „Keby hneď aj nekvitol fik, a nebolo by úrody na viničoch; keby sklamaro dielo olivy, a polia by nedorodili potravu; keby drobné stádo bolo odrezané od košiara, a nebolo by dobytku v stádach, ja sa jednako budem veseliť v Hospodinovi, budem plesať v Bohu svojho spasenia.“

„Radujte sa v Pánovi **vždycky**, opäť vám hovorím, radujte sa!“ (Fil 4:4)

„Vezmi svätého, umiestni ho do akýchkoľvek okolností a on bude vedieť ako sa radovať v Pánovi“ (Walter Cradock)

- 0 -

Božie kráľovstvo je spravodlivosť, pokoj a radosť v Svätom Duchu (Rim 14:17).

Pravá radosť je sprievodným znakom zdravého duchovného života. Nedostatok radosti je znakom duchovného ochorenia.

Prameňom čistej radosti je Boh. Každý, kto opustí tento prameň, stratí radosť.

Jedna pieseň hovorí: „Keď však z cesty vybočíme, súmrak temný zvládne zas, neisté sú naše kroky, život hynie prostred krás.“

Poznáš radosť v Pánovi, radosť v Svätom Duchu? Tešíš sa, že si Božie dieťa? Máš radosť zo spasenia? Nestratil si ju? Pamätáš sa? Netúžiš ju dostať späť? Niekedy závidíme iným radosť. Človek najviac závidí od iných to, čo niekedy mal, ale pre nejakú príčinu stratil.

Čo je príčinou, keď radosť odchádza?

Plač Jer 5:15-16 „Prestala veselosť nášho srdca; naše veselé kolo sa obrátilo v zármutok. Spadla koruna z našej hlavy, oj, **beda nám, lebo sme hrešili!**“

„**Prečo prestala veselosť nášho srdca?**“ – „**Lebo sme hrešili!**“

Radosť odíde, keď sa zakorení hriech a keď sa zakorení hriech, zakorení sa aj strach! Keď sa zakorení strach, odíde radosť! – **Je to tak?** Saul a izraelskí vojaci so strachom omráčení a paralyzovaní sledovali každý deň ako Goliáš hanil Hospodina a vojská Izraelove. Izraelci sa síce zoradili do boja, stáli na svahu, ale boli premožení strachom. Príčinou bolo, že kráľa Saula pre jeho hriech a neposlušnosť Hospodin opustil.

Ako môže byť obnovená radosť?

Možné prekážky a ich riešenie:

- Problémy – môžeme premostiť s vierou. „Mnoho zlého prichádza aj na spravodlivého, ale zo všetkého ho vyslobodí Hospodin!“ (Žalm 34:20).
- Hriech – činiť pokánie a radosť sa vráti.
- Horkosť v srdci, neodpustenie – odpúšťať!
- Milovanie svetských vecí – „Ak oddelíš vzácne veci od ničomnej...“ (Jer 15:9).

Boh odpúšťa každý hriech vyznaný a zahodí do mora zabudnutia, kde je zakázané loviť! To je prameň radosti a je to dôvod na radosť!!! To však má podmienku: „Ak vyznávame svoje hriechy...“ (1Jn 1:9). Vyznanie dáva istotu spasenia! Môže prísť žalobca bratov (Zj 12:10), máme Advokáta!

- 0 -

Boh nám nezávidí radosť, ale diabol závidí. Človeka chce zotročiť, zajať a teší sa, keď stratí radosť. Tak ako v Babylone tí, ktorí trápili synov Izraelových, žiadali od nich radostné piesne sionské. „Pri riekach Babylona, tam sme sedávali i plakali, keď sme sa rozpomínali na Sion. Na vrby v ňom, v Babylone, sme boli povešali svoje harfy, lebo tam žiadali od nás tí, ktorí nás boli zajali, slová piesne, a tí, ktorí nás trápili, radosť, keď vraveli: Zaspievajte nám niektorú pieseň sionskú! No, ako by sme mohli spievať pieseň Hospodinovu v zemi cudzinca?! (Žalm 137:1-4). Žiadali od nich, aby sa radovali a tešili sa z toho, že sa radovať nevedeli. Taký je diabol.

Žalm 126:1-3 – **Ale** „keď viedol Hospodin späť zajatých Siona, bolo nám to tak, ako keby sa nám bolo snívalo. Vtedy boli naše ústa naplnené smiechom a náš jazyk plesaním. Vtedy povedali medzi národmi: Veľké veci učinil s nimi Hospodin! Áno, Hospodin učinil s nami veľké veci, a preto sme sa radovali.“

Máme dôvod sa radovať? – Kto, keď nie my? Hospodin aj nás vyslobodil zo zajatia hriechu. Áno, učinil s nami veľké veci! Patriť k živému Bohu a slúžiť Mu je veľké privilegium!

Pavol povzbudzuje Filipänov: „*Radujte sa v Pánovi vždycky, opäť vám hovorím, radujte sa!*“ Povedal som, že sa nedá radovať na príkaz. Ale povzbudzovať jeden druhého môžeme. Povedz svojmu bratovi, sestre: „*Raduj sa v Pánovi vždycky!*“

Radosť prejavovať nie je hriechom. Ani sa to nedá zakrývať! Ak sa neprejaví, tam asi ani nie je! Dovoľ viac radosti do svojho života! Vyznávaj: „*Radosť mám veľkú, že som spasený!*“

- o -

Slovo o radosti je vianočné posolstvo. Najväčšiu radosť v histórii ľudstva zvestovali anjeli: „*Radujte sa, zvestujeme vám radostnú správu: Narodil sa vám Spasiteľ!*“ Možno niekto si myslí: „*Ved' nie sú Vianoce!*“ – „*Radujte sa v Pánovi vždycky, opäť vám hovorím, radujte sa!*“ – Máme dnes radosť? Alebo najbližšie až na Vianoce? – Alebo na Veľkú noc: „*Ježiš žije, vstal z mŕtvych, radujte sa!*“ Ako je to dnes? „**Radujte sa v Pánovi vždycky!**“ – Nielen na Vianoce! – **Ale v Pánovi!**

- o -

„*Radosť Hospodinova je našou silou.*“ (Neh 8:10). – Je to často používaná len ako kresťanská fráza na ospravedlnenie bezuzdnej roztopašnosti.

Na porovnanie spomeniem dve epizódy zo života izraelského národa. Dve veľmi podobné a predsa veľmi odlišné prípady.

Izrael prežíval veľkú radosť, keď Hospodin učinil cestu cez Červené more a egyptské vojsko, ktoré ich prenasledovalo, zahynulo vo vlnách mora. „*A keď videl Izrael tú veľkú ruku mocnú, to, čo učinil Hospodin na Egypťanoch, bál sa ľud Hospodina a verili Hospodinovi i Mojžišovi, jeho služobníkovi.*“ (2M 14:31). Mojžiš i synovia Izraelovi spievali Hospodinovi pieseň a Mária (Miriam), proročyňa, sestra Áronova, vzala bubon do svojej ruky, a vyšli za ňou všetky ženy s bubnami a v kolotancoch. (2M 15. kap.).

O niečo neskôr, keď Mojžiš bol na vrchu Sinaj prevziať z ruky Hospodina kamenné dosky Zákona (2M 32. kap.), na naliehanie ľudu Áron urobil zlaté teľa, okolo ktorého ľud spieval a v kolotancoch roztopašne tancoval. „*Potom na druhý deň vstali skoro ráno a obetovali zápaly a doviedli pokojné obeti. A ľud sadol, aby jedol a pil, a vstali, aby sa hrali.... Toto sú tvoji bohovia, Izraelu, ktorí ňa vyviedli hore z Egypťskej zeme.*“ (2M 32:6,8). Výsledok: „*...padlo z ľudu toho dňa tak asi tri tisíce mužov.*“ (28.v.).

Ktorá radosť bola „radosť Hospodinova“?

Podobný prípad sa stal ešte o niečo neskôr, keď snaha Moabského kráľa Baláka zlorečiť skrz Baláma izraelskému národu sa nepodarila (4M 22-24. kap.), Balák na Balámovu radu (4M 25:1-9, 31:16) zmenil taktiku. Vybral si atraktívne moabske ženy, ktoré vedeli ako treba zviest' synov Izraelových k modlárstvu a nemorálnosti, a poškrvniť ich fyzicky aj duchovne. Apoštol Pavol o tomto prípade píše s podobnými slovami: „*Posadil sa ľud jesť a piť, a vstali, aby sa hrali.*“ Tu však už zahynulo ich „*v jeden deň dvadsaťtri tisíc.*“ (1Kor 10:7-8).

„**Radosť Hospodinova je našou silou.**“ - to znamená:

- Radosť, ktorá pochádza od Boha, radosť Duchu Svätom je našou silou.
- Radosť Hospodinova, keď Boh má radosť, raduje sa nad nami – to je našou silou.

Neh 8:9-10 – Ezdráš čítal z knihy Zákona, ľudia porozumeli a činili pokánie! Plakal všetok ľud, keď počuli slova zákona. **Potom, čo sme činili pokánie – je čas sa radovať a veseliť sa!** Nehemiáš a Ezdráš stáli pred týmito plačúcimi, trúchliacimi Božími deťmi a vyhlásili deň radosti a veselosti: „*Tento deň je posvätený Hospodinovi, už teraz nekvíľte, ani neplačte... pretože radosť Hospodinova je vaša sila.*“ (Neh 8:9,10). – Už žiadne ďalšie depresie! Žiadny ďalší zármutok! Žiadna ďalšie obviňovanie sa! Oni činili opravdivé pokánie. Teraz bol čas prijať odpustenie, spievať, oslavovať a radovať sa. „*Odišiel ľud, aby jedli a pili, a aby sa veselili veľmi, pretože porozumeli slovám, ktoré im bolo oznámené*“ (Neh 8:12).

Dávidova radosť

Klasickým príkladom radosti v Duchu Svätom je Dávidova radosť. Jeho radosť však nebolo roztopašné, bujaré „roztatárenie sa“ len pre dobrú muziku, jeho tanec nebol nacvičený podľa choreografie, ale bol to spontánny prejav jeho radosti v Bohu, ktorá mala vážny dôvod.

Vieme, že v dobe, keď malý Samuel rástol v chráme, synovia kňaza Eliho, ktorí tiež boli kňazi, žili pohoršujúcim spôsobom v hriechu. Boh poslal proroka napomínať Eliho, neskôr aj Samuel dostal zjavenie od Boha, že príde Boží súd na Eliho dom. Potom musel Izrael ísť do boja s Filištínmi a mysleli si, že keď zoberú so sebou truhlu zmluvy, vyhrajú boj. Truhla zmluvy nepomohla, Izrael bol porazený, v boji zomreli Eliho synovia, ba Filištini zobrali aj truhlu a Izrael bol sklamaný: „*Odstáhovala sa sláva Hospodinova!*“

Truhla bola 7 mesiacov u Filištínov, ale všade spôsobila pre nich nešťastie, takže Filištíni dali ju na voz s dvoma kravami a ju vrátili. Truhla bola umiestnená v Kirjat-jearíme v dome Abinádaba. Tam bola 20 rokov, keď Izrael činil pokánie a žialil po Hospodinovi. Potom Samuel ustanovil za kráľa Saula, neskôr kráľom sa stal Dávid, a truhla stále bola v dome Abinádaba.

2Sam 6. kap. 1Par 13. kap. opisuje, že Dávid chcel truhlu zobrať do Jeruzalema, kde aj „*pre ňu pripravil miesto a roztiahol stan*“ (1Par 15:1). Išli pre truhlu s veľkým nadšením a veselo hrali na hudobných nástrojoch. Truhlu položili na nový voz, voz vybočil z cesty, Uza chcel zachytiť truhlu a Hospodin ho zabil. Všetci boli šokovaní, Dávid bol veľmi zarmútený aj nahnevaný na Hospodina.

„*A Dávid sa bál Hospodina toho dňa a povedal: Ako príde ku mne truhla Hospodinova?*“ (2Sam 6:9). Truhlu uložili do domu Obed-edoma Gitt'anského „*A tak bývala truhla Hospodinova v dome Obed-edoma Gitt'anského tri mesiace. A Hospodin požehnal Obed-edoma i celý jeho dom.*“ (2Sam 6:11). Potom oznámili kráľovi Dávidovi, že Hospodin požehnal dom Obed-edoma i všetko, čo má, pre truhlu Božiu.

Vtedy išiel Dávid a dopravil truhlu Božiu z domu Obed-edoma hore do mesta Dávidovho s radosťou. **Avšak pred tým sa pozreli do knihy Zákona, aby všetko robili tak ako je napísané.**

2Sam 6:13 píše: „*A bolo tak, že keď pokročili tí, ktorí niesli truhlu Hospodinovu, šesť krokov, obetoval vola a tučný kus dobytky.*“

1Par 15. kap. opisuje podrobnejšie:

„*Vtedy povedal Dávid: Nikto nemá nosiť truhlu Božiu iba Levitovia; lebo ich si vyvolil Hospodin na to, aby nosili truhlu Boha a aby mu svätoslúžili až na veky.*“ (2. verš).

„*Lebo preto, že ste tak neurobili vy tam na počiatku, učinil Hospodin, náš Boh, trhlinu medzi nami, lebo sme ho nehládali podľa poriadku. Vtedy sa posvätili kňazi i Levitovia, aby preniesli hore truhlu Hospodina, Boha Izraelovho. A teda niesli synovia Levitov truhlu Božiu tak, ako prikázal Mojžiš, podľa slova Hospodinovho, na svojich pleciach, na sochoroch, na sebe.*“ (13-15. v.).

„*A stalo sa, pretože Boh pomáhal Levitom, ktorí niesli truhlu zmluvy Hospodinovej, že obetovali sedem juncov a sedem baranov.*“ (26. verš).

Dávidova radosť: „*A Dávid bol odiaty kmentovým plášťom ako i všetci Levitovia, ktorí niesli truhlu, i speváci i Chenaniáš, veliteľ spevu, speváci, a Dávid mal na sebe ľanový efod. A celý Izrael niesli hore truhlu zmluvy Hospodinovej s radosným krikom a so zvukom surmy, s trúbami a cimbalmi, hlasite hrajúc na citarách a harfách. A stalo sa, keď prišla truhla zmluvy Hospodinovej až po mesto Dávidovo, že Míchal', dcéra Saulova, hľadela z okna. A keď videla kráľa Dávida, že poskakuje a plesá, pohrdla ním vo svojom srdci.*“ (1Par 15:27-29).

„*A Dávid točiac sa vyskakoval z celej sily pred Hospodinom. A Dávid bol opásaný ľanovým efodom. A tak Dávid a celý dom Izraelov niesli truhlu Hospodinovu hore s radosným pokrikovaním a so zvukom trúby. A stalo sa, keď vchádzala truhla Hospodinova do mesta Dávidovho, že Míchal', dcéra Saulova, hľadela z okna. A keď videla kráľa Dávida, že poskakuje a točiac sa vyskakuje pred Hospodinom, pohrdla ním vo svojom srdci. A keď doniesli truhlu Hospodinovu, postavili ju na jej miesto, naprostred stánu, ktorý jej bol postavil Dávid. A Dávid obetoval zápalné obeti pred Hospodinom i pokojné obeti. A keď doobetoval Dávid zápalnú obeť i pokojné obeti, požehnal ľud v mene Hospodina Zástupov.*“ (2Sam 6:14-18).

Dávid sa veľmi radoval z toho, že po poctivej analýze prvého tragického pokusu, keď všetko robili podľa Písma, svätý Hospodin bol k nim milostivý, nikoho nezabil a podarilo sa truhlu bez ujmy dopraviť do Jeruzalema. Stal sa zázrak, truhla zmluvy po mnohých desaťročiach sa znovu dostala na svoje miesto. Svätý Duch Dávida naplnil s takou radosťou, že spontánne tancoval pred Hospodinom.

Potom Dávid zorganizoval bohoslužbu pri truhle a ustanovil rôznych služobníkov.

Možno, stálo by to za to, podrobnejšie sa zamyslieť nad tým, ktorý tanec je „svätý tanec“ a ktorý tanec je „hriešny tanec“? Ktorý tanec je len obyčajné šantenie a ktorý tanec je pod vplyvom Svätého Ducha? Teraz tu len naznačujem, že nie každý tanec je prejavom radosti v Svätom Duchu. Radosť v Svätom Duchu je neopísateľná radosť z takmer fyzicky cíiteľnej prítomnosti Pána Ježiša. Nie raz sme to prežívali, keď na zápasiacich modlitbách, ktoré trvali dlho po polnoci, mladí ľudia boli naplňovaní Svätým Duchom, že sme sa chytli a od radosti sme spontánne poskakovali. Radovali sme sa a chválili Pána. Dávidova radosť bola podobná. Nie je to súčasťou bohoslužobnej liturgie a ani sa ňou nemôže stať, pretože už to nebude spôsobené Svätým Duchom. Nedeje sa to ani na výzvu: „*Pod'ite tancovať!*“ – Tiež nezabudnem, keď na jednej konferencii som videl mladú sestru v svätej atmosfére so zdvihnutými rukami spontánne (na svojom mieste) sa točiť a tak chváliť Pána. Tiež uznávam, keď na chválach na peknú (nacvičenú alebo improvizovanú) choreografiu s tamburínami alebo farebnými vlajčkami chváliaci tím mladých (aj starších) chvália Pána Ježiša. Aj tu platia slová Písma: „*všetko nech sa deje slušne a podľa poriadku.*“ (1Kor 14:40). Možno, mi niekto namieta, že keď Svätý Duch naplnil Dávida, jeho správanie sa nezdalo byť slušným, najmä pre jeho ženu Míchal'. Veď Písmo hovorí aj to, že „*...kde je Duch Pánov, tam je sloboda.*“ (2Kor 3:17). Obidve pojmy sú však v Písme: slušnosť a sloboda. Keď na tieto dva pojmy nezabudneme a túto slobodu spojíme so slušnosťou (a delíme s dvoma ☺), výsledok bude radosť a požehnanie! K prejavovaniu tejto spontánnej radosti v Pánovi môže patriť aj pozdvihovanie rúk na oslavu Pána Ježiša. „*Hľa, dobrorečte Hospodinovi, všetci služobníci Hospodinovi, ktorí stojíte po nociach v dome Hospodinovom! Pozdvihujte svoje ruky k svätyni a dobrorečte Hospodinovi a hovorte: Nech ťa požehná Hospodin so Siona, ten, ktorý učinil nebesia i zem!*“ (Žalm 134). Avšak: „*Chcem, aby sa mužovia modlili na každom mieste a **pozdvihovali sväté ruky bez hnevu a bez pochybovania.***“ (1Tim 2:8). „*Tlieskajte rukami, pokrikujte radostne Bohu všetky národy!*“ (Žalm 47:2).

Oproti tomu nezabudnime, že tanec môže byť – a najčastejšie je – hriešny. Kvôli takému hriešnemu tancu stratil hlavu Ján Krstiteľ. Na diskotékach, zábavách a plesoch telesná blízkosť opačného pohlavia vzbudzuje hriešne túžby, nehovoriac o vplyve hudby, ktorá tam Pána Ježiša určite neoslavuje. Tú atmosféru veľmi dobre poznám, veď ma Pán z toho s mocnou rukou vytrhol, a verím, že Svätý Duch tak isto pôsobí aj dnes ako pred 45-imi rokmi.

Pre vyváženosť ešte musím povedať, že život s Bohom nie je len čiernobiely. Tak ako láska má viac významov (počnúc od telesnej vášne po agapé), aj radosť má širšiu paletu odtieňov medzi radosťou v Svätom Duchu a hriešnou bezbožnou veselosťou. Radosť zo svojich detí, vnúchat, radosť zo zamestnania, z prírody, zo života atď. Avšak tá najväčšia radosť je radosť v Pánovi.

Verím, že Božou vôľou je, aby Jeho ľud bol radostným, šťastným, požehnaným národom, aby Jeho deti mali radosť zo života, zo spasenia. Aby Ho Jeho ľud s radosťou oslavoval a s radosťou Mu svätoslúžil. Nie z prinútenia, nie zo zvyku či z povinnosti, so stisnutými zubami, ale s radosťou a ochotne – z lásky.

Boh chce potešiť svoj ľud: „*Potešujte môj ľud...*“ (Iz 40:1).

Pán Ježiš prišiel na to, aby Jeho ovce mali hojnosť a mali život (Jn 10:10) a aby naša radosť bola naplnená (Jn 16:24)!

Izaiáš 61:2-3 „*...poslal ma obviazať skrúšených srdcom, ...potešiť všetkých zarmútených, obrátiť pozor na zarmútených Siona, dať im okrasu miesto popola, oleja veselosti miesto smútku, odev chvály miesto ducha malomyselnosti...*“

„*Radujte sa v Pánovi vždycky, opäť vám hovorím, radujte sa!*“

3. Pokoj – Svätým Duchom plný kresťan je nositeľom pokoja.

Definícia pokoja podľa Krátkeho slovníka slovenského jazyka je: Stav bez sporov, absencia konfliktu, mier. Svet môže mať len takúto definíciu, pretože nepozná Boha a Boží pokoj, ktorý prevyšuje ľudský rozum (Fil. 4:7). Boží pokoj je viac než má a môže dať tento svet. „*Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam; nie tak, ako dáva svet, ja vám dávam. Nech sa neľaká vaše srdce ani nestrachuje!*“ (Jn 14:27).

Pravý pokoj je vo svete tiež „nedostatkovým tovarom“. Chýba zo spoločnosti a často chýba aj z mnohých, niekedy aj z kresťanských, rodín.

Pokoj tohto sveta je veľmi krehký, pretože je to len ľudské úsilie, produkt človeka, ľudí. „*Lebo keď budú hovoriť: Pokoj a bezpečnosť, vtedy náhle príde na nich zahynutie ako bolesť na tehotnú ženu, a neujdú.*“ (1Tes 5:3).

Boží pokoj nie je produktom človeka, ale produktom, ovocím Svätého Ducha.

Boží pokoj znázorňuje nasledujúca **ilustrácia**: Jeden kráľ raz ponúkol cenu pre umelca, ktorý namaľuje najlepšie obraz pokoja. Pokúsili sa o to mnohí maliari. Jeden namaľoval krásnu jachtu na pokojnom mori, na ktorej pod jasnou oblohou cestujúci sa opaľovali na ležadlách. Druhý maliar namaľoval pokojné jazero, ktoré bolo dokonalým zrkadlom pre okolité vrchy so zelenými stromami. Nad ním bola modrá obloha s krásnymi bielymi oblakmi. Tretí namaľoval krásnu krajinku, kde na lúke pastier pokojne pásol svoje ovečky. Ani jeden však z týchto nezískal záujem kráľa. Mal'by síce boli pekné, ale viac znázorňovali ticho a nudu než pokoj. Až jeden maliar namaľoval obraz, na ktorom bola zachmúrená obloha, po ktorej sa blýskalo, vietor lámal stromy a padal hustý dážď. Bola tam hornatá krajina, a z jednej strany hôr sa valil dolu divoký vodopád. Tento obraz vôbec nevyzeral pokojne. Ale keď sa kráľ prizrel bližšie, nad vodopádom uvidel maličký ker, ktorý rástol v skalnej trhline. V tomto kre si vybudovala hniezdo vtáčia mať a pod jej krídlami, aj napriek búrke a hukotu prudkej vody, v dokonalom pokoji bezpečne odpočinuli jej mláďatká. Asi niet pochyb o tom, ktorý obraz získal prvú cenu. Pretože pokoj neznamená neprítomnosť búrok, ale aj uprostred búrok zachovať v srdci dôveru v Boha.

Podobný obraz vidíme na Genezaretskom jazere, keď Pán Ježiš počas búrky na lodi pokojne spal, kým učeníci boli naplnení strachom a hrôzou. Keď Ho zobudili a utíšil more, mohli spoznať, že „*kto je ten, ktorého i vietor i more poslúchajú?!*“ (Mk 4:41). Presvedčil sa, že loď, na ktorej je On, sa nemôže potopiť. Dnešná doba je doba plná strachu, neistoty, zmätku, nespokojnosti, ba i zúfalstva. Ale keď Ježiš je v našej loďke, nemáme čo sa obávať. Pretože On nám zaslúbil svoj Boží pokoj, ktorý prevyšuje každý rozum.

Tento Boží pokoj má tri rozmery:

Pokoj - s Bohom. Keď sme „*ospravedlnení z viery, máme pokoj blížť sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista...*“ (Rim 5:1), príčina nepokoja s Bohom – t.j. problém hriechu a strachu – bol odstránený.

Pokoj - v sebe. Predpokladom tohto Božieho pokoja v sebe je zmierenie s Bohom.

Pokoj - s ľuďmi.

Boží pokoj je najväčším pokladom a základom šťastného života. „*No, je naozaj veľkým ziskom pobožnosť so spokojnosťou.*“ (1Tim 6:6). Človeku nedáva bezpodmienečne šťastie bohatstvo, majetok, prepychové bývanie ani „dokonalé“ zdravie. Človek aj s podlomeným zdravím môže byť šťastný, ak má tento Boží pokoj v sebe, pokoj s Bohom a s ľuďmi. Preto diabol človeku ten pokoj závidí a snaží sa ho narušiť a zobrať.

Trojité zásah pokoja:

➤ 1. POKOJ prijatý (postoj „prijímať pokoj“)

Jn 14:27 „*Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam; nie tak, ako dáva svet, ja vám dávam. Nech sa neľaká vaše srdce ani nestrachuje!*“

➤ **2. POKOJ prítomný (postoj „prežívať pokoj / byť neustále napĺňaný pokojom“)**

Fil 4:7 „A pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, bude strážiť vaše srdcia a vaše mysle v Kristu Ježišovi.“ – Pokoj Boží ochráni Tvoje srdce i myseľ. Aké úžasné duchovné tajomstvo.

Boh je Bohom pokoja – Fil 4:9 „čo ste sa aj naučili, čo ste prijali a počuli a videli na mne, to robte, a Boh pokoja bude s vami.“

Žalm 4:8-9 „A dáš do môjho srdca väčšiu radosť, ako majú oni vtedy, keď sa im urodí hojnosť zbožia, a keď natlačia množstvo vína. V pokoji oboje: i ľahnem i budem spať, lebo ty, Hospodine, mi sám dáš bývať bezpečne.“

Žalm 119:165 „Tí, čo milujú tvoj zákon, majú (prežívajú) hojnosť pokoja, nemajú sa o čo potknúť.“

Iz 48:22 „Nemajú pokoja, hovorí Hospodin, bezbožní.“

➤ **3. POKOJ produkovaný (postoj „pôsobiť pokoj“)**

Mt 5:9 „Blahoslavení, ktorí pôsobia pokoj, lebo oni sa budú volať synmi Božími.“

Pôsobiť nepokoj je veľmi ľahká vec, to dokáže každý, aj diabol. Pôsobiť pokoj dokážu len tí, ktorí ten Boží pokoj v srdci majú. Každý môže pôsobiť okolo seba len to, čo má vo svojom srdci.

Pokoj treba strážiť. Žid 12:14 „Stíhajte pokoj so všetkými a posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána.“ Tak ako stíhačka – predchádzať konfliktu, nepokoja.

Žalm 34:15 „Odstúp od zlého a čiň dobré; hľadaj pokoj a stíhaj ho!“

Rim 12:18 „Ak je to možné, nakoľko to závisí od vás, majte pokoj so všetkými ľuďmi.“

Rim 14:19 „A tak teda sa žejme za tým, čo je vecou pokoja a vzájomného vzdelania.“

Prís 12:20 „Lesť je v srdci tých, ktorí vymýšľajú zlé; ale tí, ktorí radia to, čo donáša pokoj, majú radosť.“

1Kor 7:15b „...ale ku pokoji nás povolal Boh.“

4. Zhovievavosť – Svätým Duchom plný kresťan je trpezlivý, zhovievavý človek.

Zhovievavosť znamená trpezlivosť, znášateľnosť, toleranciu.

O znášateľnosti a tolerancii sa v dnešnom svete veľa hovorí, obzvlášť ako výzva k tolerovaniu morálnych odchýlok (napr. homosexualita). V zmysle ako ovocie Svätého Ducha však zhovievavosť neznamená toleranciu k hriechu, k duchu tohto sveta, k náboženstvám a falošným učeniam, ale toleranciu, znášateľnosť vo vzájomných vzťahoch, trpezlivosť k ľuďom, jeden k druhému.

Tolerancia znamená znášateľnosť, neznamená však kompromis. Náš postoj k hriechu by mal byť jednoznačný: **vo vlastnom živote nulová tolerancia!** Náš postoj voči svetu má byť Božím postojom. On ľudí v tomto svete miluje, ale nestotožňuje sa s duchom tohto sveta. Naša tolerancia k svetu nemôže znamenať kompromis alebo napodobňovanie spôsobov a životného štýlu tohto sveta a prispôsobovanie sa tomuto svetu. „Nemilujte sveta ani vecí, ktoré sú na svete. Keď niekto miluje svet, nie je v ňom lásky Otcovej. Lebo nič z toho, čo je na svete - žiadosť tela, žiadosť očí a chlúbná pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta. A svet ide za jeho žiadosť, ale ten, kto činí vôľu Božiu, trvá na veky.“ (1Jn 2:15-17). „Či vy neviete, že priateľstvo sveta je nepriateľstvom s Bohom? Teda ktokoľvek by chcel byť priateľom sveta, stáva sa nepriateľom Božím.“ (Jk 4:4). Prví kresťania radšej išli na smrť, než by sa boli prispôbili zvyklostiam tohto sveta. Nerobili žiadne kompromisy, neobetovali modlám, ani sa neskláňali pred obrazom cisára, nežili tak ako pohania. Naša tolerancia k tomuto svetu môže znamenať, že tolerujeme ľuďom ich modloslužbu, ich hriechy, ich náboženstvo. Čo iné môžeme robiť, než tolerovať? Môžeme však im svedčiť o pravde, o Božej láske a môžeme ich aj napomínať. „A nezúčastňujte sa s neposlušnými na jalových skutkoch tmy, ale ich radšej ešte kárajte. Lebo o tom, čo oni tajne robia, je mrzko aj len hovoriť.“ (Ef 5:11-12). Zároveň žiť medzi nimi ako deti svetla (8.v.), a milovať ich, i keď nám ubližujú. Tolerancia k náboženstvám však v žiadnom prípade nemôže znamenať kompromis, zjednotenie, prispôbenie sa k niektorým spoločne dohodnutým pravidlám.

Tolerancia znamená zhovievavosť. Aj Boh je zhovievavý. V Starom Zákone čítame o tom, že bol zhovievavý k svojmu nevernému ľudu, a dnes je zhovievavý aj k nám. On prehliadol časy nevedomosti (Sk 17:30). A je zhovievavý aj k tomuto svetu. To je milosť Božia, ktorá ešte stále trvá.

Pretože On nechce, aby niektorí zahynuli. Preto sa káže evanjelium. Avšak príde deň, keď táto doba milosti sa skončí. „*Neodkladá Pán váhajúc so zaslúbením, ako ho niektorí majú za takého, ktorý váha a odkladá; ale zhovieva vzhľadom na nás, pretože nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli ku pokániu.*“ (2Pt 3:9).

Znášanlivosť ako ovocie Svätého Ducha sa prejavuje vo vzájomných vzťahoch, ako trpezlivosť k ľuďom, jeden k druhému. Priznám sa, nie je vždy ľahké byť zhovievavým, najmä voči tým ľuďom, s ktorými strávime spolu najviac času. Ľahko je dobre vychádzať s tými, ktorí sú ďaleko. Keď však s niekým spolu žijeme (v rodine, v zbore, v susedstve, na pracovisku), najviac vidíme na druhých ich nedostatky a robíme im výčitky. Láska však – podľa ekum. prekladu „*nepočíta krivdy.*“ Máme dilemu: buď sa s nimi budeme neustále hádať alebo budeme ich chyby znášať, uvedomujúc si, že aj my máme svoje nedostatky, ktoré nám iní musia tolerovať. Našich blížnych by sme radi zmenili, ale nemáme to vo svojej moci. Zmena nášho charakteru je však naša zodpovednosť.

Ef 4:1-3 „*Prosím vás teda ja väzeň v Pánovi, žeby ste chodili hodne povolania, ktorým ste povolaní, s celou pokorou a krotkosťou, so zhovievavosťou znášajúci sa navzájom v láske, usilujúci sa zachovávať jednotu Ducha v zväzku pokoja.*“

Apoštol Pavol tu hovorí o potrebe vzájomnej zhovievavosti v záujme zachovania jednoty Ducha vo zväzku pokoja. K tejto jednote a zhovievavosti pravidlom je výrok, ktorý vraj pochádza od Augustína (podľa iných od nemeckého luteránskeho teológa Ruperta Meldenia): „**V podstatnom svornosť, v nepodstatnom voľnosť, vo všetkom láska.**“ Háčik je však v tom, že na veci „podstatné“ či „nepodstatné“ každý má iný pohľad. Preto potrebujeme sa úprimne modliť, aby sme z Božieho hľadiska vedeli posúdiť a rozlíšiť, čo je podstatné a čo je nepodstatné. To tretie: „**Vo všetkom láska!**“ – však je bezo sporu jednoznačné!

Zhovievavosť úzko súvisí s odpúšťaním. „*A tak si oblečte ako vyvolení Boží, svätí a milovaní srdečnú sústrasť milosrdnú, dobrotivosť, pokoru, krotkosť, zhovievavosť znášajúc jeden druhého a odpúšťajúc si, keby mal niekto na niekoho žalobu, ako aj Kristus odpustil vám, tak aj vy.*“ (Kol 3:12-13).

Klasickým príkladom zhovievavosti a odpúšťania je podobenstvo Pána Ježiša o dvoch sluhoch (Mt 18:23-35). V tomto podobenstve vidíme, že kráľ svojmu sluhovi odpustil veľkú dlžobu (10 tisíc hrivien) a ten svojmu spolusluhovi neodpustil dlh 100 denárov, ale ho začal hrdúsiť a dal ho do žalára. Keď sa kráľ o tom dozvedel, „*vydal ho mučiteľom, dokiaľ by nezaplatil všetkého, čo mu bol dlžný.*“ Pán Ježiš pridáva: „*Tak i môj nebeský Otec učiní vám, keď neodpustíte jeden každý svojmu bratovi zo srdca ich previnení.*“ Som presvedčený, že v tomto kontexte tí mučitelia znamenajú démonov trápičov. Ak niekto nechce odpustiť, bude (je!) trápený s démonmi. Pán Ježiš hovorí, že ak neodpustíme tým, ktorí nám ublížili, ani nám neodpustí nebeský Otec (Mt 6:15, Mk 11:26).

Kto by nechcel, aby voči nemu ľudia boli zhovievaví, trpezliví? Ale chceš byť trpezlivý aj ty? Zhovievavosť, trpezlivosť nie je produkt človeka, ale je ovocím Svätého Ducha. Preto k prinášaniu ovocia potrebujeme žiť v plnosti Svätého Ducha.

Ešte jeden druh trpezlivosti je ovocím Svätého Ducha: trpezlivosť v skúškach, v nemoci, v utrpení (Jobova trpezlivosť), zvlášť v utrpení pre meno Pána Ježiša.

Jk 1:2-4,12 „*Považujte to za každú radosť, moji bratia, keď na okolo upádáte do rôznych pokušení vediac, že dokázanosť vašej viery pôsobí trpezlivosť. A trpezlivosť nech má dokonalý skutok, aby ste boli dokonalí a celí, nemajúci v ničom nedostatku... Blahoslavený muž, ktorý znáša pokušenia, lebo keď bude skúšaný a dokáže sa, dostane korunu života, ktorú Pán zaslúbil tým, ktorí ho milujú.*“

Jk 5:7-11 „*A teda pozhovejte, bratia, až do príchodu Pánovho. Hľa, roľník očakáva vzácny plod zeme a čaká naň trpezlivo, až dostane včasný a pozdný dážď. Pozhovejte aj vy, upevnite svoje srdcia, lebo sa priblížil príchod Pánov. Nevzdychajte, bratia, druh proti druhovi, aby ste neboli odsúdení. Hľa, sudca stojí pred dvermi! Za príklad, ako znášať zlé a ako zhovievať, vezmite si, moji bratia, prorokov, ktorí hovorili v mene Pánovom. Hľa, blahoslavíme tých, ktorí trpezlivo zniesli. O trpezlivosti Jobovej ste počuli a koniec Pánov ste videli, pretože je Pán veľmi ľútostivý a milosrdný.*“

Pt 4:12 „Milovaní, nedivte sa ohňu, ktorý prišiel na vás pre vaše zkúsenie, ako čo by sa vám diala čudná vec. Ale nakoľko máte účasť na utrpeniach Kristových, radujte sa, aby ste sa aj pri zjavení jeho slávy radovali plesajúci. Ak vás hanobia pre meno Kristovo, blahoslavení ste, lebo Duch slávy a Duch Boží odpočíva na vás, ktorému sa u nich rúhajú, ale u vás ho oslavujú. Lebo nech nikto z vás netrpí ako vrah alebo zlodej alebo ako taký, ktorý robí zlé, alebo ako všetečník, ktorý sa pletie do cudzích vecí! Ale ak trpí ako kresťan, nech sa nehanbí, ale nech oslavuje Boha v tej čiastke.“

Trpezlivosť a vernosť v skúškach sú spojené nádoby.

Ap. Pavol – Jeho trpezlivosť v utrpeniach pre Krista bola dokázaná (2Kor 6:4-10). To považuje za znamenie jeho apoštolstva (2Kor 12:12 – utrpenie „v celej trpezlivosti, divmi, zázrakmi a mocami.“).

Tesaloničania v trpezlivosti znášali prenasledovanie a súženia pre Krista (2Tes 1:4).

Trpezlivosť v súžení pre Krista je v spojitosti prenasledovaním kresťanov v poslednej dobe:

Pán chváli zbor vo Filadelfii za zachovanie slova trpezlivosti a sľubuje: „Preto, že si ostríhal slovo mojej trpezlivosti, i ja budem teba ostríhať a vytrhnem ťa z hodiny pokušenia, ktorá príde na celý svet skúsiť tých, ktorí bývajú na zemi.“ (Zj 3:10). Filadelfia z prorockého hľadiska je cirkvou poslednej doby.

Taktiež trpezlivosť svätých bude skúšaná a dokázaná v súžení antikristovskej doby: „Tu je – tu sa ukáže a dokáže – trpezlivosť svätých, tu tí, ktorí ostríhajú prikázania Božie a vieru Ježišovu.“ (Zj 13:10, 14:12).

A preto: „...vám je trpezlivosti treba, aby ste si, keď vykonáte vôľu Božiu, odniesli zasľúbenie.“ (Žid 10:36). To bez plnosti Svätého Ducha nie je a nebude možné. Pretože trpezlivosť je ovocím Svätého Ducha.

5. Dobrota – Svätým Duchom plného kresťana charakterizuje morálna čistota, spoľahlivosť, charakternosť, čestnosť.

Dobrota je Boží charakter. Boh je dobrý. Slovo dobrota je súhrn viacerých dobrých vlastností ako láskavosť, vľúdnosť, morálna čistota, čestnosť atď. To slovo vyjadruje vlastnosť a kvalitu.

Dobrota ako ovocie Svätého Ducha spôsobí v živote kresťana Kristovu nadprirodzenú charakterovú črtu, ktorá sa prejavuje tak, že preukazujeme dobrotu (láskavosť, vľúdnosť, srdečnú ochotu pomáhať) voči ľuďom vôkol nás tak ako ju preukázal Pán Ježiš počas Jeho služby.

Dobrota ako ovocie Svätého Ducha hovorí o tom, že KTO SI? Boh sa viac zaujíma o to, aký si, než o to čo robíš. Jeho zaujíma budovanie nášho charakteru viac než čokoľvek iné.

6. Dobrotivosť– Svätým Duchom plný kresťan je dobrotivý, súcitný, ochotný pomáhať.

Dobrotivosť je úzko spätá s predchádzajúcou dobrotou. Podobne ako trpezlivosť a vernosť, aj dobrota a dobrotivosť sú spojené nádoby. Dobrotivosť je v skutkoch prejavovaná dobrota. Ak sa dobrota neprejaví v skutkoch, tak to nie je dobrota. Podobne, ako aj viera bez skutkov je mŕtva. Dobrota hovorí o tom, že KTO SI? Dobrotivosť hovorí o skutkoch – ČO ROBIŠ? Boh sa v prvom rade zaujíma o to, aký si, ale keď tvoj charakter je premenený so Svätým Duchom, aj tvoje skutky ho budú nasledovať a potvrdzovať. Dobrotivosť je manifestácia nezištnej Božej lásky agapé. Je to nežnosť, prívetivosť, štedrosť, milosrdenstvo prameniace z dobroty a prejavené voči tým, ktorí si to vôbec nezaslúžia. „Dobrotivosť je láska v akcii.“ (James Hamilton).

Pán Ježiš hovoril: „Blahoslavení sú milosrdní, lebo oni dôjdu milosrdenstva.“ (Mt 5:7). Milosrdenstvo znamená konať nezaslúžený dobrý skutok z lásky. Dá sa robiť dobré skutky aj bez lásky alebo z márnej chvály? Určite sa dá. „Keby som vynaložil na dobročinnosť všetko svoje imanie..., a lásky keby som nemal, nič mi to neprospieva.“ (1Kor 13:3). Žeby ani vynaloženie imania na dobročinnosť nebola láska? Nemusí byť! Pavol hovorí: „Nič nerobte z márnej chvály!“ (Fil 2:3).

Konať milosrdenstvo v tomto nemilosrdnom svete? Je to nemožné! „Keď ty nezašliapeš iných, tak teba zašliapu!“ Preto radšej „nepomôžem nikomu! Ved' ma potom zneužívajú.“ Pán Ježiš však hovorí: „Blahoslavení sú milosrdní...“ A to platí aj v tomto nemilosrdnom svete, kde platia zákony džungle! Pretože ovocím Svätého Ducha je dobrotivosť, ktorá pramení z Božej dobroty.

7. Vernosť – Svätým Duchom plného kresťana charakterizuje vernosť.

Zj 2:10 „Nič sa neboj toho, čo máš trpieť. Hľa, diabol uvrhne niektorých z vás do žalára, aby ste boli skúsení, a budete mať súženie desať dní. Bud' verný až do smrti, a dám ti korunu života.“

Slovo o vernosti dnes nie je veľmi populárne, pre mnohých znie to ako niečo negatívne. Je to slovo, ktoré si vyžaduje poriadnu dávku trpezlivosti, lojality a vytrvalosti.

Napriek nepopulárnosti tohto slova ja chcem byť verný. Verný k Bohu, verný v rodine, verný v službe. Mojou túžbou je, aby som jedného dňa mohol počuť z úst Pána Ježiša: „Dobre sluha, dobrý a verný, nad málom si bol verný, nad mnohým ťa ustanovím. Vojdi do radosti svojho pána!“

Vernosť je cnosť. Dnes veľmi málo ľudí zaujíma, čo je cnosť, čo sú cnosti, či veci sú cnostné, čestné alebo nie. V dnešnom prevrátenom svete neresti sa stávajú cnosťou. Ľudia sa chvália so svojimi nerestami.

Vernosť je Božia vlastnosť, Boží charakter. Boh je verný.

Vernosť je ovocím Svätého Ducha. Jedna stránka toho istého ovocia (Gal 5:22).

Nie je predstaviteľná opravdivá láska bez vernosti.

Alebo pravá vernosť bez lásky, bez radosti, len tak z prinútenia? Láska a nevernosť, vernosť a nenávisť sa nemôžu dať dokopy. Nevernosť a pokoj tiež nechodia ruka v ruku. Neverní manžel určite nepozná čo je pokoj Boží.

Keď rozprávame o vernosti, najčastejšie myslíme na vernosť muža a ženy v manželstve.

Ženy túžia mať verného muža, spoľahlivého (Prísl. 20:6).

Muži tiež chcú mať verné manželky. Prečo je predsa toľko neverných manželov (muži i ženy)? Skutočne verné páry nájdeme snáď len medzi kresťanmi, žiaľ aj tu sa nájdú výnimky.

Aj Boh hľadá verných. On je verný stále.

Čo je vernosť?

Vernosť znamená za každú okolnosť (aj v skúškach) vytrvajúcu, trvalú (nie chvíľkovú) a dôslednú (nie náladovú) poslušnosť motivovanú láskou, na základe osobného rozhodnutia voči nejakej osobe, zásade, poznanej pravde, povolaniu, povereniu, záväzku, zmluve, sľubu – aj za cenu nepochopenia, prenasledovania či utrpenia. Vernosť nie je jednorazové, momentálne nadšenie, odhodlanie, ale dôsledná vytrvalosť. Život sa skladá z mnohých maličkostí, z úsekov a momentov v ktorých máme byť poslušní a verní. Takáto zásadovosť, vernosť k pravde nie je tvrdohlavosťou.

Základom každej vernosti je vernosť k Bohu. Kto nemá Božiu bázeň, ten nebude verný ani k Bohu, ani v manželstve, ani na zvereným majetkom v zamestnaní či v podnikaní, ani na malom ani na veľkom.

O vernosti sa nedá hovoriť bez záväzku, bez zmluvného vzťahu, teda pred uzavretím zmluvy.

Nemôžeme hovoriť neveriacemu: „Zostaň verný Pánovi Ježišovi“, veď on ešte s Ním neuzavrel žiadnu zmluvu. Ty si už učinil zmluvu s Pánom Ježišom?

O vernosti medzi mužom a ženou môžeme hovoriť až po uzavretí manželského zväzku. Nezasnúbení mladí ľudia nemôžu očakávať vernosť jeden od druhého. Keď sa však mladí človek rozhodne vstúpiť do manželského zväzku, z mnohých dievčat, s ktorými chodil a ktorým možno sľuboval hory-doly, si vyberie jedno a s ňou uzavrie platnú zmluvu, ku ktorej (zmluve a žene) bude verný.

Ak sa niekto rozhodne za vernosť v manželstve, voči hriešnym vzťahom musí byť neverný. Nedá sa zo srdca milovať dve ženy (manželku a milenku), či dvoch mužov (manžela a milenca). Ak sa neverný človek rozhodne, že bolo dosť nevernosti a chce byť verný k svojmu partnerovi, svoj doterajší hriešny vzťah musí neverne zrušiť, vrátiť sa k zákonitému partnerovi a zostať mu verný. Či partner odpusti nevernosť, to je iná otázka. Je však pravdou, že náš Boh ako manžel svojho neverného ľudu čaká s odpustením na náš návrat k vernosti Jemu.

Pred uzavretím zmluvy je potrebné neverne vypovedať každú inú zmluvu, rozviazať všetky iné zväzky, ktoré sú v rozpore s vernosťou k novému zväzku. Ľudia sú verní hriechu, svojim záľubám, náboženským tradíciám, niekedy výslovne aj satanovi, pretože s ním uzavreli zmluvu. Ak chceme byť verní Bohu, tieto staré zväzky, zmluvy neverne musíme zrušiť, lebo dvom pánom slúžiť sa nedá.

Sú ľudia, ktorí sú viazaní náboženskou tradíciou, ku ktorej sú verní a ktorú považujú za nedotknuteľnú vec. Aj ap. Pavol pred obrátením považoval prenasledovanie kresťanov za svätú záležitosť a bol v tom verný.

Aj dnes napr. „krst“ a konfirmácia. Je mnoho ľudí, ktorí sú dotknutí mocou evanjelia, ktorých Svätý Duch usvedčuje o pravde, o Bohu, o hriechu, o ceste spasenia, ale keď sa majú rozhodovať, ich rozhodnutie naráža na veľkú náboženskú bariéru: „*Veď som pokrstení, birmovaný katolík, ... „konfirmovaný evanjelik“... atď.* Nebiblickým tzv. „krstom“ malých detí - bez ich osobnej vôle a viery - v najdôležitejšej otázke života, v otázke svojho spasenia, rodičia zbavujú svoje deti ich osobného rozhodovania sa v dospelosti. Ich rozhodnutie stať sa biblickým kresťanom je príbuznými napadnuté a je predmetom konfliktov.

Nebiblická tradícia človeka poviazuje, poznanie pravdy však oslobodí.

Najdôležitejším rozhodnutím, najsvätejším vzťahom a povoláním je nasledovanie Pána Ježiša.

V tomto ohľade vernosť Bohu znamená tiež vypovedať nevernosť hriechu, svetu, nebiblickým tradíciám a satanovi. Nie je to vždy ľahký boj.

Keď Pán Ježiš povolával svojich učeníkov, povedal: „*Ak niekto chce ísť za mnou, nech zaprie samého seba...*“ (Mt 16:24). Oni spoznali: KTO JE TEN, ktorý ich volá. Okamžite opustili všetko: siete, loďku, otca, matku, zamestnanie a išli za Majstrom.

Pieseň: *Rozhodol som sa ísť za Ježišom..., Svet leží za mnou a kríž predo mnou..., Aj keď sám pôjdem, nechcem sa vrátiť...*

Prví kresťania vernosť k Pánovi mysleli smrteľne vážne. Radšej boli ochotní ísť na smrť než by Ho boli zapreli. Pretože spoznali, kto je ten, ktorý ich povolal, ktorý za nich svoj život dal, vstal z mŕtvych a žije. Mysleli to s Ježišom smrteľne vážne. Pretože nemilovali svoje životy až do smrti.

V Biblii čítame, že boli aj takí, ktorých Pán Ježiš volal, ale mali rôzne výhovorky, mali niečo, čo považovali za dôležitejšie, oni kládli Pánovi podmienky alebo cenu nasledovania považovali za príliš vysokú. Boli tiež takí, ktorí sami išli za Pánom s tým, že by Ho chceli nasledovať, ale keď Pán im povedal podmienky nasledovania, opustili Ho. Pán Ježiš hneď na začiatku povedal na rovine, s čím majú počítať tí, ktorí Ho chcú nasledovať. Hovoril však aj o zaslúbeniach, o odmene za Jeho nasledovanie.

Pán Ježiš vychovával svojich učeníkov k vernosti.

Ten, ktorý chce byť verný Pánovi, nebude hľadať, aby sa páčil ľuďom, ale Pánovi. Pavol: „*Keby som sa chcel ľúbiť ľuďom, nebol by som služobníkom Kristovým.*“ (Gal 1:10). „*Tu ostatne sa vyhladáva u správco, aby bol ktosi nájdenný verný.*“ Od šafárov sa vyžaduje, aby boli verní (1Kor 4:2).

Nikdy nebolo ľahké, a bez vnútorného presvedčenia nikdy nebolo možné, byť verným.

Avšak snáď nikdy nebolo také ľahké ako u nás dnes. A predsa... sme dost' verní? V čase prvých kresťanov, v čase písania knihy Zj. Jána a verša 2:10 . „*Nič sa neboj toho, čo máš trpieť. Hľa, diabol uvrhne niektorých z vás do žalára, aby ste boli skúsení, a budete mať súženie desať dní. Buď verný až do smrti, a dám ti korunu života.*“

Koľko ľudí obetovalo svoj život počas tisícročia za mienenú správnu vec, pretože chceli byť verní k svojmu presvedčeniu a nemohli konať inak! To presvedčenie však – z Božieho hľadiska – vôbec nemuselo byť správne!

V islamských krajinách zákon ani dnes nechráni kresťanov. Kým niekto len sympatizuje s kresťanstvom, to ešte tolerujú. Ale keď sa niekto pokrstí, už je vystavený nebezpečenstvu smrti. Ktokoľvek ho môže beztrešne zabiť. Jeden muž sa vyhrážal svojej manželke, že keď sa dá pokrstiť, ju zabije. Pretože žena poznala pravdu evanjelia, rozhodla sa Pána nekompromisne nasledovať a dala sa pokrstiť. Keď po krste išla domov, sama podala nôž mužovi, dávajúc tým najavo, že je hotová zomrieť. Muž bol premožený odhodlanosťou svojej ženy a ju nezabil.

Nikdy nebolo ľahké rozhodovať sa za vernosť. Boží pokoj však sa nachádza len na ceste vernosti a nekompromisného nasledovania Pána.

Nikto nemôže byť verný k Bohu podľa svojich predstáv. Vernosť Bohu znamená predovšetkým dôslednú a nekompromisnú vernosť k Jeho Slovu. Merítkom našej vernosti a poslušnosti k Bohu je Biblia. Boh svoju vôľu nám zjavuje v Biblii (až 99%!). Ak chceme byť verní Bohu, najprv potrebujeme poznať Božiu vôľu pre nás a k tomu potrebujeme dobre poznať Božie Slovo. Môžem verne splniť nejaké náboženské záväzky alebo cirkevné služby, úlohy, ale keď nie som verný k Biblii, nie som verný k Bohu. Bohu nestačí preukázať nejakú náklonnosť, sympatiu, či lojalitu, Boha nemôžeme dojať ani svojimi chválami, Boh hľadá ľudí, ktorí sú verní k Jeho Slovu vo všetkom.

Vernosť sa skúša cez skúšky skrz udalosti, v pokušení, v skúškach života, v nemoci. Boh odhaľuje našu nevernosť. Je to Jeho milosť, že v Jeho škole z tohto predmetu môžeme absolvovať nápravnú skúšku. On nás chce formovať a pripraviť pre seba ako vernú nevestu.

Boh je verný. On nikdy neporušil svoju zmluvu. Avšak často mal zármutok nad nevernosťou svojho ľudu a prirovnával ho k nevernej žene.

Tento Boží zármutok snáď môžu pochopiť len tí, ktorí už boli niekedy vážne oklamaní.

Opustení muži, ktorých manželky boli zvedené inými mužmi. Alebo nešťastné, sklamané a opustené ženy, ktorých manželia boli zvedení ženami, ktoré snáď zdali sa byť atraktívnejšie a mali lákavejšiu postavu než ich manželky. Koľko takých nešťastných žien žije na Slovensku?

Váhu slova vernosť a zármutok Božieho srdca môžeme pochopiť a vážiť si, keď sme konfrontovaní vážnou nevernosťou zo strany iných, a sami sme veľmi oklamaní a sklamaní. Boh hovorí o svojom ľude ako o svojej vinici: Prekopal ju a vyzbieral z nej kameň, vysadil ju najvýbornejšou révou a očakával, že bude rodiť hrozná; ale rodila plané nedozrelky (Iz 5:1-4). „*A ja som ťa bol vysadil ako výbornú révu, všetko vonkoncom semeno pravdy. Ale ako si sa mi prevrátila na plané révy cudzieho viniča!*“ (Jer 2:21). **Kto pochopí Boží zármutok?** Kto pochopí zármutok sklamaných a opustených mužov a žien? Kto pochopí bolesť a zármutok srdca rodičov, ktorých deti boli vychované v Božej bázni a zrazu opustili Pána. Kto pochopí, s akou bolesťou v srdci hovorí apoštol Pavol o svojom spolupracovníkovi: „*Lebo Démas ma opustil zamilujúc si terajší svet a išiel do Tesaloniky.*“ (2Tim 4:10).

Vernosť sa skúša – Skúška vernosti pre Lucifera

Boh je láska a každému svojmu stvoreniu dal slobodnú vôľu rozhodnúť sa či Jeho lásku bude opätovať a či svojho Stvoriteľa bude si ctiť a rešpektovať, alebo nie. On nestvoril naprogramované roboty, ale bytosti, ktoré sú predmetmi Jeho lásky, no zároveň sú schopné rozhodnúť sa Jeho lásku opätovať alebo odmietnuť. Láska nepôsobí nátlak, násilie, netyranizuje, nevyžaduje bezpodmienečnú poddanosť, ale po náležitom poučení a varovaní ponecháva človeku slobodu rozhodovania sa, možnosť výberu. Je rozdiel medzi tým, že jedna bytosť musí robiť dobre, lebo ani nemá možnosť konať inak, a medzi tým, že dobrovoľne chce a činí dobre, napriek tomu, že by sa mohol rozhodnúť a konať inak. Avšak slobodná vôľa by nemala žiadny význam bez skúšobného kameňa. Aj najvyššie stvorené bytosti, anjeli, museli prejsť skúšobným kameňom poslušnosti, pokory a vernosti. Lucifer, azda k Bohu najbližší tvor, v tejto skúške neobstál.

Skúška vernosti pre Adama

Prvý človek bol tiež stvorený so slobodnou vôľou, nie však absolútnou, lebo mať absolútnu slobodnú vôľu znamená byť Bohom, a človek Bohom nie je. Bol však stvorený k slobode, síce k relatívnej, ale k skutočnej, reálnej slobode so schopnosťou rozhodnúť sa Božiu lásku opätovať alebo odmietnuť. Aj človek musel prejsť skúšobným kameňom poslušnosti a vernosti. V tejto skúške ani on neobstál. A pretože sa rozhodol proti Božej vôli, jeho rozhodnutie bolo tragické. Stratil túto reálnu slobodu, stal sa neslobodným k dobrému, a stal sa otrokom hriechu a satana. Preto prišiel nás vyslobodiť, ukázať nám cestu poslušnosti a dokázať vernosť ten „druhý Adam“.

Skúška vernosti pre Ježiša – pre „druhého Adama“

Aj Pán Ježiš musel prejsť cestou poslušnosti a dokázať vernosť, čo ani Jemu nebolo ľahké (Lk 22:42-44). Aj On bol vystavený pokušeniam diabla a musel sa naučiť poslušnosti z toho, čo trpel (Žid 5:8-9). Pokušenia však, ktorými bol pokúšaný a skúšaný, boli skutočné ale zámerne prispôbené pre bohočloveka. Žiadny obyčajný človek by nemohol byť pokúšaný tým, aby premenil kameň na chlieb, dokázal svoju božskosť tým, žeby skočil z výšky na zem, alebo vážne prijal ponuku satana, žeby mu dal všetky kráľovstvá sveta. Boli to skúšky „ušité na mieru“ pre bohočloveka. Ježiš v týchto, pre nás nepredstaviteľných skúškach, obstál a neprijímal ponuku satana. Keby ju bol prijal, bol by sa stal v určitom zmysle antikristom. To bolo diablovým cieľom na púšti. V blízkej budúcnosti iný „nadčlovek“ prijme tieto isté ponuky satana, ktorý mu skutočne aj dá svoju moc. On bude ten ozajstný Antikrist, vtelený syn satana. I keď pokušenia, ktorými bol pokúšaný Kristus mali iný kvalitatívny charakter, oblasti, ktoré predstavovali, zároveň v zmenšených rozmeroch, sú bežné aj v životoch všetkých ľudí. Sú to všetky hriešne túžby tela, túžba po sláve, moci a majetku, žiadosti očí.

Skúška vernosti pre Jóba

Boh žehnal práci Jóbových rúk, bol najsilnejším mužom vtedajšieho východu, mal veľké stáda dobytku, deti aj Božiu priazeň. Ale jedného dňa prišiel satan a vyčítal Bohu, že Jób je pobožný len z vypočítavosti, ale keby nebol pod Božou ochrannou rukou, určite by sa Mu rúhal. Tak Boh dopustí na Jóba skúšku a dovolí satanovi, aby sa dotkol všetkého, čo Jób má. Tak Jób začína prichádzať o svoje stáda a majetky. Napádajú ho Chaldejci aj Šebänia a rabujú čo sa len dá. Potom prichádza silný vietor a dom, kde hodovali jeho synovia a dcéry sa rozpadá. Mladí ľudia prichádzajú o svoje životy. Napriek tomu Jób nepovie ani jedno zlé slovo na Boha. Satan sa s tým neuspokojí a Boh mu dovolí, aby Jóba skúšal nemocou. Dlho je skúšaný, až na koniec Boh mu dá všetko čo mal, a to dvojnásobne.

Zostať verný Bohu určite sa oplatí. „*A vieme, že tým, ktorí milujú Boha, všetko spolu pôsobí na dobré, tým, ktorí sú povolani podľa predurčenia.*“ (Rim 8:28).

Boh odmení vernosť verných. Chceš byť a zostať verný Bohu do konca? Učiň rozhodnutie!

Daniel a traja jeho priatelia sa pevne rozhodli, zaumienili si vo svojom srdci, že budú verní svojmu Bohu aj v zajatí a nepoškvrnia sa s pokrmami Babylonu. Tí traja si pevne zaumienili vo svojom srdci, že si radšej zvolia hodenie do ohnivej pece, než by sa sklonili pred zlatým obrazom. Daniel napriek zákazu a hrozbe sa rozhodol, že sa bude modliť k jedinému živému Bohu. Boh sa v ich živote oslávil a oni za svoju vernosť boli odmenení. Jozef si zaumienil vo svojom srdci, že radšej pôjde do väzenia, ale sa nepoškvrní Putifárovou ženou a za svoju vernosť časom bol bohato odmenený. Títo všetci boli verní preto, lebo poznali a milovali svojho Boha, mali v srdci Božiu bázeň a chceli Mu zostať verní.

V Jozefovom prípade vidíme krásny príklad vernosti aj po ľudskej úrovni: jeho vernosť, lojalitu Putifárovi, k svojmu pánovi, ktorého si vážil. Je to tiež pozoruhodné, pretože ak niekto chce byť verný k Bohu, musí byť verný aj vo svojom každodennom živote – pokiaľ to nie je v rozpore s vernosťou k Bohu – v rodine, v cirkvi, v zamestnaní ako dobrý šafár nad zvereným majetkom.

Krásny príklad vernosti vo vzťahoch na ľudskej úrovni môžeme vidieť v prípade Eliáša a Elizea. Keď Boh Elizea skrz Eliáša povolal, môžeme vidieť, že – ako apoštol Pavol povedal: „*sa neporadil s telom a krvou*“ (Gal 1:16) – „spálil za sebou mosty“. Keď Eliáš hodil na neho svoj plášť, on práve keď oral. Bol zámožný roľník „*majúc pred sebou dvanásť párov volov.*“ – „*A on opustil voly... pobožkal svojho otca a svoju matku..., vzal pár volov, zabil ich a náčiním od volov ich uvaril, mäso z nich, dal ľudu a jedli. Potom vstal a išiel za Eliášom a posluhoval mu.*“ (1Kr 19:19-21). Posluhoval mu, bol verný na malom, nalieval vodu na ruky Eliášove (2Kr 3:11). Nasledoval ho aj keď už vedel, že Eliáš bude od neho vzatý do neba. Neopustil ho ani na naliehanie samotného Eliáša ani na oznámenie synov prorokov. Túžil po odmene vernosti: mať dvojnásobok dielu Svätého Ducha toho, ktorý bol na Eliášovi. Verím, že to nežiadal z ctižiadosti ani z márnej pýchy, ale preto, lebo vedel, že pre vážnosť času, v ktorej žil, k vernému konaniu svojej služby bude potrebovať od Boha dvojnásobné väčšie pomazanie než mal Eliáš. Nespustil z neho oči do poslednej chvíli, až kým uvidel Eliáša na ohnivom voze vo víchrici vystúpiť do neba. (2Kr 2:1-15).

Jeden negatívny príklad: Šalamún verne začal, ale vtedajšia kultúra a kultúry svojej ženy (svojich žien) odvrátili jeho srdce od Hospodina.

Na záver niečo o Timotejovi.

Pavol mu píše: 1Tim 4:12 „*Nech nikto nepohŕda tvojou mladosťou, ale buď príkladom verných v slove, obcovaní, v láske, v duchu, vo viere, mravnej čistote.*“

V 2Tim 3., 4. kap. čítame o tom, aké prekážky staval Timotejovi do cesty vtedajší svet, vtedajšia kultúra. V 1. verši 3. kapitoly Pavol píše, aké nebezpečné budú posledné dni a akí budú ľudia. To neznamená len dobu tesne pred príchodom Pána Ježiša Krista, ale aj dobu Timotejovho života. V 5. verši mu píše: „*a tých sa stráň.*“ To znamená, že ešte v jeho živote. V biblickom myslení „posledné dni“ začínajú s Ježišom Kristom. Apoštol Pavol tu upriamuje našu pozornosť na niektoré charakteristiky tejto doby, v ktorej aj my žijeme.

a) Nesprávne chápaná láska. Ľudia budú milovať seba, milovať peniaze, budú bez lásky, nemilujúci dobrého, budú milovať rozkoše namiesto lásky k Bohu a dobru. To budú ľudia bez skutočnej lásky, pretože namiesto milovania Boha a blížnych budú milovať seba. Takíto sú ľudia dnes. Táto degenerovaná láska je charakteristikou aj dnešnej generácie.

b) Prázdne náboženstvo. Podľa 5. verša, títo ľudia budú mať tvárnosť pobožnosti, ale jej moc budú popierať.

c) Odmietanie pravdy. „*Stále sa učia, ale nikdy nie sú schopní spoznať pravdu.*“ (v.7) To je aj dnešná situácia: ľudia neveria v absolútnu pravdu; každý má svoju vlastnú pravdu. 2Tim 4:1- „*Bude čas, keď neznesú zdravého učenia, ale podľa vlastných žiadostí budú si hromadiť učiteľov, lebo ich budú svrbieť uši, a odvrátia uši od pravdy a obrátia sa k bájkam.*“

Tieto tri charakteristiky predstavovali pre Timoteja výzvu a sú výzvou aj pre nás.

Pavol Timoteja vyzýva, aby bol odlišný od kultúry, ktorá ho obklopuje. Trikrát začína vetu slovami „*Ale ty...*“, „*Ty však...*“ (2Tim 3:10,14, 2Tim 4:1) Zdôrazňuje mu tým: „*Ty, Timotej, musíš byť odlišný od okolitého sveta!*“ Nemáš byť ako trstina, ohýbaná sem-tam vetrom verejnej mienky. Nemáš sa podvoliť všeobecnej nálade. Naopak, napriek silnej kultúre doby máš stáť pevne.

Človek je tvor, ktorý chce, aby bol prijatý prostredím, kde žije a v záujme toho tomu prostrediu je ochotní sa prispôbiť. Večnou dilemou veriacich je: „*Ako môžem byť prijatý aj zo strany sveta aj zo strany Boha? Kamaráti vo svete ma neprijímajú, keď sa k nim neprispôbím. Prečo cirkev kladie podmienky prijatia? Pán Ježiš predsa prijíma každého aký je!*“ Znie to pekné, ale nie je to pravdivé. Áno, k Ježišovi môže prísť každý taký aký je, avšak ak niekto Ho chce nasledovať, musí urobiť veľmi dôležité rozhodnutie. Pretože Pán kladie veľmi prísne podmienky prijatia za učeníka, za nasledovníka (Mt 16:24). Tento svet tiež kladie podmienky prijatia. Neprijímajú ťa medzi seba, len keď sa k nim prispôbiš. **Človek sa musí rozhodnúť, u koho chce byť prijatý. Pretože nikto nemôže slúžiť dvom pánom.** Ak niekto chce byť priateľom sveta, stane sa Božím nepriateľom. (Jk 4:4).

Timotej bol mladý. Aj on prežíval osobné problémy, a obstať pre neho nebolo jednoduché.

a) Bol mladý na tú ťažkú úlohu, ktorú mu apoštol zveril.

b) Bol neseľný. Nebol pribojný, skôr ústupčivý; potreboval uistenie, povzbudenie. Preto mu Pavol píše: „*Veď Boh nám nedal Ducha strachu, ale Ducha moci, lásky a triezveho rozumu.*“ (2Tim 1:7). Predtým Pavol vyzýval korintských kresťanov: „*Ak príde Timotej, hľadte, aby sa u vás nemusel báť!*“ (1Kor 16:10)

c) Bol chorý. Mal chronické problémy so žalúdkom. (1Tim 5:22).

Tieto obmedzenia iste ho pokúšali, aby to vzdal.

Ale čím viac uvažujeme o Timotejových slabostiach, tým sa nám stáva bližším. Bol veľmi ďaleký od bežnej predstavy o svätoch. Svätožiara by mu zrejme na hlavu veľmi nepristala. Bol skutočným človekom ako ty a ja so všetkou krehkosťou a zraniteľnosťou. Tak tomu bolo mnohokrát v dejinách kresťanstva.

Hudson Taylor, veľký priekopník misie v Číne povedal: „Všetci Boží obrovia boli slabí ľudia.“

Mali svoje zvláštnosti, svoje slabé stránky, tak ako vy a ja. Boli to zraniteľní ľudia, ale Boh si ich použil. Jeho moc sa dokonale prejavila v ich slabosti.

Na takýchto slabých ľuďoch spočíva Kristova moc. Pán Ježiš nám odkazuje to isté, čo povedal Pavlovi: „Stačí ti moja milosť, lebo moja sila sa dokonale prejavuje v slabosti.“ (2Kor 12:9).

To nás privádza k otázke: **Ako môže niekto ako Timotej – mladý, krehký kresťan – úspešne zaniest' evanjelium k nepriateľskej kultúre, bez toho, žeby sa pripodobňoval k nej?** Ako odpoveď na túto otázku apoštol pripomína Timotejovi duchovné zdroje, ktoré má k dispozícii:

„Ale ty si nasledoval moje učenie, môj spôsob života, úmysel, moju vieru, zhovievavosť, lásku, trpezlivosť, moje prenasledovania, utrpenia, aké ma stihli. Ale aj všetkých, ktorí chcú pobožne žiť v Kristu Ježišovi, budú prenasledovať.“

„Ale ty zostávaj v tom, čomu si sa naučil a o čom si sa presvedčil vediac, od koho si sa naučil a že od detinstva znáš sväté písma, ktoré ťa môžu učiť múdrym na spasenie skrze vieru v Kristu Ježišovi.“

„Ale ty buď triezvy vo všetkom.“

Napriek prekážkam nepriateľsky naladenej kultúry, napriek vlastným nedostatkom, vďaka duchovným zdrojom, ktoré mal Timotej k dispozícii v Písme a v učení a príklade apoštola, Pavol Timoteja vyzýva, aby kázal slovo, v pravý i nepravý čas, či sa mu to hodí alebo nie. Je pravdepodobné, že Pavol písal tieto slová z Ríma pred svojou popravou a mal starosti o evanjelium; čo sa s ním stane po jeho smrti. **Vstúpi Timotej do jeho topánok?** Prevezme štafetový kolík a pobeží s ním ďalej?

Môžeme sa spýtať: Kde sú Timotejovia nastávajúcej generácie? **Kde sú mladí mužovia a ženy, ktorí obstoja proti tlaku prevládajúcej kultúry?** Aj my máme svoje osobné slabosti. Avšak aj my máme tieto veľké duchovné zdroje v Božom slove a v Božom Duchu, aby sme boli verní.

Boh odmení vernosť verných. Nie je márna vec byť a zostať verným, siať so slzami v nádeji, že príde žatva. Nie je márna vec Boha dôsledne poslúchať, i keď mnoho kresťanov žije ináč.

Istý kráľ vyhlásil konkurz o prácu, za ktorú sľúbil vysokú odmenu. Záujemcovia mali s vedrom z jednej studni čerpať vodu a vyliat' do prúteného, pleteného koša. Pre mnohých sa to zdalo byť bláznovstvom a čoskoro unavení odchádzali. Jeden robotník však zostal, verne čerpal vodu, až razom z vedra do koša vylial spolu s vodou jeden vzácny diamantový šperk, ktorý princeznej spadol do studne a kvôli ktorému kráľ vyhlásil celú akciu. Kráľ nezostal dlžný a vysoko odmenil verného robotníka. Kráľ Kráľov nezostane dlžný! Oplatí sa Ho verne, a dôsledne poslúchať aj vtedy, keď sa nám zdá, že sme sami, alebo to, čo Jeho slovo hovorí, zdá sa byť nezmyselným, a preto by sme chceli Jeho Slovo zmeniť, upraviť, uľahčiť. Vtedy však ono nefunguje, lebo ho zbavujeme moci.

Boh odmení vernosť verných. Učiniť rozhodnutie, že chceš byť a zostať verný Bohu do konca!

Naše terajšie utrpenie sa nedá porovnať so slávou, ktorá čaká verných u Pána. „Lebo terajšie kratučké ľahké nášho súženia nám pôsobí prenesmierne veľkú večnú tiaž slávy.“ (2Kor 4:17).

„Čo oko nevidelo a ucho nepočulo a čo na srdce človeka nevstúpilo, čo všetko Boh prihotovil tým, ktorí ho milujú.“ (1Kor 2:9).

Učinili sme zmluvu s Pánom Ježišom? Niektorí si myslia, že zmluva je záväzná len z Božej strany. Boh musí splniť všetky naše požiadavky. Sú sklamaní, keď sľúbené požehnanie neprichádza. Boh je verný, ale nemôže požehnať nič, čo je v rozpore s Jeho Slovom.

Čo bude odmena neverných? Porozmýšľaj sa o tom!

Zj 2:10 „**Buď verný až do smrti, a dám ti korunu života.**“ (Zj 2:10).

Mojou modlitbou je: „Pane, pomôž mne a každému, kto chce byť verný, lebo si uvedomujeme, že len skrz Tvoju vernosť môžeme mať schopnosť byť a zostať vernými. Tvoj Svätý Duch nech nám pomôže, dá silu, túžbu a odhodlanie k vernosti. Amen!“

8. Krotkosť – Svätým Duchom plný kresťan je pokorný a nie nadutý.

Aký je význam slova „krotkosť“? Niektoré zvieratá sú krotké od prirodzenosti. Ako napríklad ovce. Iné pôvodné boli divoké, ale sú skrotené a ľudia ich chovajú ako krotké domáce zvieratá. Kozy sú asi ťažko skrotiteľné. Božie deti nemajú vlastnosti ako kozy ale ako ovce. Kozy sa strkajú navzájom, ovce sa pritulia jedna k druhej a tak ani vlk sa neodváži ich napadnúť. Kozy a ovce teraz žijú spolu, niektoré kozy možno, majú ovčie rúcho, ale príde deň, keď budú rozdelené (Mt 25:46).

Sú divé zvieratá, ktoré ľudia dokážu skrotiť, ich stará prirodzenosť v nich však zostane divoké. Apoštol Jakub hovorí o tom, že človek je schopný skrotiť *„každú prírodu divých zvierat i vtákov i zemeplazov i morských potvor, ale jazyk nemôže nikto z ľudí skrotiť.“* (Jk 3:7-8). Jakub tu síce hovorí o jazyku, ale jazyk so stavom srdca úzko súvisí. Pretože *„čím je preplnené srdce, to hovoria jeho ústa.“* (Lk 6:45). Jer 17:9 hovorí: *„Najľstivejšie od všetkého je srdce a je neduživé na smrť. Kto ho pozná?!”* Svätý Duch prišiel, aby to neduživé srdce premenil a naplnil, aby ten neskrótiteľný jazyk skrotil. To sa deje v živote človeka, ktorý Pána Ježiša prijal za svojho Spasiteľa a Pána, a je otvorený pre pôsobenie Svätého Ducha vo svojom živote. Pretože srdce človeka pôvodne nie je krotké a pokorné, ale pyšné a naduté. Je to následok pádu človeka do hriechu, keď človek bol „nainfikovaný“ pýchou satana.

Pýcha je základný charakter satana, ktorý ešte ako Lucifer (nositeľ svetla) bez vonkajšieho pokušenia sa vzbúril proti Bohu. Jeho srdce sa povýšilo (Ez 28:17) a chcel vyvýšiť svoj trón nad hviezdy silného Boha (Iz 14:13-14).

Oproti satanovej pýche ako protiklad stojí pred nami pokora Božieho Syna, Pána Ježiša, Ktorý z nebies zostúpil na zem, stal sa človekom. *„Ktorý súc v podobe Boha nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu, ale sám seba zmaril prijímúc podobu sluhu a stal sa podobný ľuďom a súc v spôsobe nájdený ako človek ponížil sa stanúc sa poslušným až po smrť, a to po smrť kríža.“* (Fil 2:7-8).

Pán Ježiš bol **krotký** ako baránok. On sa stal Božím obetným Baránkom za naše hriechy ako prorok Izaiáš Ho videl a predpovedal: *„Mučili ho, a on ponížujúc sa znášal dobrovoľne a neotvoril svojich úst; vedený bol ako baránok na zabitie a zanemel ako ovca, ktorá zanemie pred tými, ktorí ju strihajú, a neotvoril svojich úst.“* (Iz 53:7).

Nielen Jeho príchod na tento svet a Jeho poslušná obeť na kríži, ale Jeho celý život a služba svedčí o Jeho pokore. Aj Jeho slová svedčia o tom, ako v pokore sa vo všetkom podraduje Otcovej vôli: *„Amen, amen vám hovorím, že Syn nemôže robiť nič sám od seba, iba to, čo vidí činiť svojho Otca, lebo čokoľvek on činí, to podobne činí aj Syn.“* (Jn 5:19). *„Ja nemôžem robiť nič sám od seba... ja nehľadám svojej vlastnej vôle, ale vôľu toho, ktorý ma poslal, Otcovu.“* (Jn 5:30). *„Lebo som nezostúpil z neba nato, aby som činil svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal.“* (Jn 6:38).

„Chvály od ľudí neprijímam...“ (Jn 5:41). *„...ja nehľadám svojej chvály...“* (Jn 8:50).

Pokoru Pána Ježiša potvrdzuje Jeho služba. S pokorou sa sklonil k hriešnikom, nemocným aj malomocným a s pokorou sa sklonil k nohám svojich rozhádaných učeníkov a umyl ich nohy. On Kráľ kráľov sa pokoril a neštítal sa vykonať prácu otroka.

Nebolo to prvýkrát, že Jeho učeníci súperili medzi sebou kto z nich je najväčší. Raz si Ježiš privola dieťa a povedal: *„Amen vám hovorím, keď sa neobráтите a nebudete ako deti, nevojdete nikdy do nebeského kráľovstva. Ktokoľvek sa teda poníži ako toto dieťa, to je ten väčší v nebeskom kráľovstve.“* (Mt 18:1-4). *„Kto by bol väčší z vás, bude (nech je) vaším služobníkom. Lebo ktokoľvek sa povýši, bude ponížený, a ktokoľvek sa poníži, bude povýšený.“* (Mt 23:11-12).

On nám, svojim nasledovníkom zanechal, aby sme sa od Neho učili pokore: *„Vezmite moje jarmo na seba a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom, a nájdete odpočinutie svojim dušiam.“* (Mt 11:29). Tejto pokore sa máme od Neho učiť v každej životnej situácii, keď tak často nás chce ovládnuť duch pýchy. Znamená to s pomocou Svätého Ducha naučiť sa vzdávať sa Pánovi tak ako sa On vzdal Otcovi, dôverovať Pánovi tak ako On dôveroval Otcovi a byť závislým na Pánovi tak ako On bol závislým na Otcovi. K tomu potrebujeme pomoc a plnosť Svätého Ducha, aby On v nás vypôbil Ježišov pokorný charakter a aby na strome nášho života sa zrodilo ovocie Svätého Ducha: krotkosť.

Krotkosť je ovocím Svätého Ducha. Pokora je trocha iný, no veľmi blízky, príbuzný pojem. Krotký znamená skrotený. Je to vlastnosť človeka, ktorého divá prirodzenosť už bola skrotená. Pokora znamená poníženosť. Pokora neznamená falošnú náboženskú vonkajšiu zbožnosť ľudí, ktorí chodia s dlhou tvarou, alebo konajú nejaké ponížujúce náboženské úkony kvôli ľuďom, aby ľudia ich videli, akí sú pokorní. Môže to byť asketizmus, ale nie pokora. Pán Ježiš často prísne karhal farizejov za ich falošnú pokoru a pretvarovanie sa (Mt 23:13 nn., Lk 11:42 nn.).

Pokora neznamená ani nízke hodnotenie seba. „*Ja som nič! Ja som len červ!*“ – a pod. Nie! Ty si Božie dieťa! Za teba Pán Ježiš zomrel! Si vzácny v Božích očiach. Si milovaný, Boh ťa miluje! Je to dôležité aj preto, lebo keď pre falošnú pokoru a nezdravé sebahodnotenie nemilujeme seba, nemôžeme milovať ani iných. Milujme seba zdravou Božou láskou, aby sme vedeli milovať blížnych Božou láskou!

Pokora neznamená ani stav človeka, ktorého iní ľudia ponížujú, pokorujú, ale znamená stav toho, ktorý seba ponížuje, predovšetkým pred Bohom. Pokorný človek najprv pred Bohom prežije zlomenosť svojho srdca, Božie odpustenie a svoju odkázanosť na Boha. Nie je to len jednorazová skúsenosť, ale s vedomím vďačnosti Bohu za odpustenie a slobodu, nebude sa povyšovať ani pred, ani nad ľuďmi. Jeho každodenné pokorné chodenie je vnímateľné na jeho správaní sa.

Apoštol Peter píše o kresťanských cnostiach, ktoré sú potrebné v živote veriaceho kresťana. „...*poskytujte vo svojej viere chrabrú cnosť a v cnosti známosť a v známosti zdržanlivosť a v zdržanlivosti trpezlivosť a v trpezlivosti pobožnosť a v pobožnosti milovanie bratstva a v milovaní bratstva lásku. Lebo keď to máte a množí sa vám to, nestavia vás to zahálčivých ani neužitočných do známosti nášho Pána Ježiša Krista. Lebo ten, u koho niet týchto vecí, je slepý a krátkozraký, zabudol na očistenie od svojich niekdajších hriechov.*“ (2Pt 1:5-9). Peter tu hovorí aj o ľuďoch, v živote ktorých tieto veci sa nenachádzajú. Sú to ľudia, ktorí zabudli na očistenie zo svojich niekdajších hriechov. Pokorný človek nezabudne na očistenie od svojich niekdajších hriechov a zostane v stave zlomenosti, preto sa nebude povyšovať nad ostatnými.

Keď stonku nejakého kvetu do určitej miery zaťažíš, kvet sa pod záťažou ohne. Ako náhle však záťaž dáš dole, kvet sa vyrovná. Avšak, keď ten kvet zlomíš, aj po uvoľnení záťaží zostane zlomený. Človek, ktorý nemá zlomené srdce, pod ťarchou skúšok, problémov sa ohne a prichádza k Bohu. Avšak jeho srdce ešte nie je zlomené. Ako náhle problémy prestanú, človek sa vráti do starých koľají a zabudne na Boha. Možno, Ho vyhľadá znovu, keď prídu problémy, keď Ho bude potrebovať. Nie tak človek so zlomeným srdcom. Jeho srdce zostane zlomené, vďačné a pokorné. Nezabudne, že je omilostený hriešnik. Žiaľ, mnohým slúžiacim kresťanským „hviezdam“ táto zlomenosť a následný súcit so slabými, biednymi a nemocnými chýba.

Jeden kresťanský „otrokár“ vykupoval otrokov a zároveň im udelil slobodu. Jeden otrok sa sklonil k jeho nohám a žiadal ho, aby mohol zostať v jeho dome, aby mu mohol slúžiť. Ten pán súhlasil. Raz však jeden zo sluhov zažaloval toho bývalého otroka u pána, že určite má nejaké nečisté úmysly a chystá vzburu, pretože z jeho izby každý večer počuť nejaký hrmot železa. Pán ho dal zavolať a pýtal sa ho, či je pravda to, s čím ho podozrievajú. Ten potom vysvetlil: „*Pane, ako by som mohol niečo také urobiť? Každý večer si zoberiem svoje staré reťaze a pripomínam si svoje strašné utrpenia. Zároveň ďakujem Bohu za milosť a slobodu, ďakujem Mu za teba a prosím na tvoj život Jeho požehnanie!*“ To bol ten hrmot, ktorý počuli z jeho izby.

Nemôžeme správne pochopiť význam slov krotkosť a pokora bez porovnania s ich protipólom, s pýchou. Už sme si hovorili, že pýcha je vlastnosť Lucifera. Vieme, jeho pád predchádzala pýcha. Tak ako je napísané v Prísl 16:18 – „*Pred skrušením chodí pýcha a pred pádom povyšovania sa ducha.*“ Je duchovnou zákonitosťou, že – ak človek neučiní pokánie – jeho pýchu, povyšovanie sa ducha nasleduje pád. Preto je veľmi nutné sa s týmto hriechom vysporiadať.

Pýcha je koreňom všetkých ostatných hriechov a koreňom pýchy je sebeckosť. Z tohto koreňa vychádzajú vetvy (niektoré pojmy podľa slovníka Wikipédie) ako: nadutosť, povýšenectvo, namyslenosť, nafúkanosť, domýšľavosť, samolúbosť, márnivosť, márnomyseľnosť, ješitnosť, primadonskosť, suverénnosť, vystatovačnosť, velikašstvo, bezočivosť, spupnosť, arogancia, prílišné sebavedomie a hrdosť, nadradenosť, pohrdanie inými, neprimerane vysoká mienka o sebe.

Pýcha môže byť duchovná, rozumová, vlastnícka a spoločenská. Niektorí ľudia sú posadnutí pýchou vo svojom zmýšľaní, iní vo svojom vzdelaní, iní vo svojom podnikaní, iní vo svojom spoločenskom postavení. Niektorí ľudia sú pyšní na svoje deti, iní na svoje životné dielo. Národy sú pyšné na svojich hrdinov, ktorí často krátko boli vrahovia (bojovníci za mienenú pravdu či slobodu) alebo samovrahovia. V mnohom prípade postavili im sochu a klaňajú sa pred nimi. Národy a ľudia sú pyšní na svoje historické pamiatky a monumentálne stavby, ktoré pred Bohom nemajú väčšiu hodnotu než zrútená babylonská veža. Pýcha, ľudská pýcha všade!

Intelektuálna pýcha znamená, že ľudia sú pyšní na svoje rozumové schopnosti a vzdelanie. Hmotná, vlastnícka pýcha znamená, že ľudia sú pyšní na svoje vlastníctvo (auto, prepychový dom, zariadenie). Sociálna, spoločenská pýcha znamená, že ľudia sú pyšní na svoje tituly a spoločenské postavenie. Je to úbohá hra a sebaklam tuláka, oblečeného v špinavých handrách, ktorý sa však domnieva, že má lepšie šaty než všetky ostatní. Na začiatku 20. storočia v Maďarsku (v Uhorsku) bola jedna nižšia vrstva šľachticov, názvom džentry, ktorí stratili – často krátko prehrali na kartách – svoje majetky, boli zadlžení, no napriek tomu žili na vysokých nohách z úverov a hrali sa na veľkých pánov. Snobisticky predstierali svoju vznešenosť, krčovitito sa držali svojich šľachtických titulov, svojho spoločenského postavenia a pánskeho životného štýlu. Hrali divadlo, ktoré najčastejšie skončilo s guľkou vo vlastnej hlave.

V cirkvi tento duch pýchy sa prejavoval v zbore v Laodícii: „*Lebo hovoríš (hráš divadlo, že): Som bohatý a zbohatol som a nepotrebujem nikoho, a nevieš, že si ty biedny i mizerný na poľutovanie i chudobný i slepý i nahý.*“ (Zjav 3:17). – Tak podobne aj dnes sa prejavuje v cirkvi typu „Laodícea“ (v živote jednotlivcov a zborov).

Pred Bohom najodpornejšia je duchovná pýcha. Klasickým príkladom duchovnej pýchy je podobenstvo Pána Ježiša o dvoch mužoch, ktorí išli do chrámu modliť sa. Je to podobenstvo, ale Pán to určite rozpráva na základe svojich skúseností: „*A povedal i proti niektorým, ktorí dúfali v sebe, že sú spravodliví a ostatných nemali za nič, toto podobenstvo: Dvaja mužovia išli hore do chrámu modliť sa. Jeden bol farizeus a druhý publikán. Farizeus si zastal a takto sa modlil u seba: Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia, dráči, nespravodliví, cudzoložníci alebo aj ako tento publikán. Postím sa dva razy do týždňa a dávam desiatky zo všetkých príjmov. A publikán stojac zďaleka nechcel ani len oči pozdvihnúť k nebu, ale sa bil do prs a hovoril: Ó, Bože, buď milostivý mne hriešnemu! Hovorím vám, že tento odišiel ospravedlnený dolu do svojho domu a nie tamten. Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený; a kto sa ponízuje, bude povýšený.*“ (Lk 18:9-14).

Pýcha je to moje JA. Ctižiadosť, túžba po uznaní. Predsa, ja mám patent na úspešnú službu Bohu. Bezo mňa to nejde. Ja som stredobod vesmíru. Mňa si Boh musí použiť. A to tak, aby to všetci videli. Musím trochu dopomôcť Pánu Bohu. V Biblii sa nachádzajú úspešní ľudia, ktorí svojim úspechom a chválou od ľudí boli zaslepení. Pravý priateľ je ten, ktorý ma s láskou pokarhá, a nie ten, ktorý ma ľstivým jazykom bude chváliť. „*Lepšie je zjavné karhanie ako skrytá láska.*“ (Prísl 27:5). „*Ten, kto karhá človeka, nájde potom viacej lásky ako ten, kto lichotí jazykom.*“ (Prísl 28:23). „*Nech ma tľče spravodlivý, bude to milosť, a nech ma tresce; to olej na hlavu; nech neodoprie moja hlava.*“ (Žalm 141:5).

Pýcha predovšetkým prebýva v srdci, ale sa prejaví aj navonok: gestami, rečou aj správaním.

Prejavom pýchy je vzburá, rebélia. „*Prečo sa búria národy, a ľudia myslia márne veci? Kráľovia zeme sa postavujú, a kniežatá sa spolu radia proti Hospodinovi a proti jeho pomazanému a hovoria: Roztrhajme ich zväzky a zahodme od seba ich povrazy. Ale ten, ktorý prebýva v nebesiach, smeje sa; Pán sa im vysmieva.*“ (Žalm 2:1-4). Táto vzburá bola v srdci Lucifera a on túto vzburu prenáša dnes do života národov a jednotlivých ľudí. Je to vzburá proti Božiemu poriadku, proti autoritám. Heslom je: „*Roztrhajme ich zväzky a zahodme od seba ich povrazy.*“ Je to nesprávne chápaná a prehlasovaná falošne sloboda.

Ďalším prejavom pýchy je arogantné, pohrdavé správanie alebo zaobchádzanie. Pohrdanie staršou generáciou mladými a naopak.

Plazivá pýcha – úlisnosť. Pôsobí pomalý a s úsmevom, ale za maskou sa skrýva odpor.

Pýcha sa prejavuje aj s chránením svojho imidžu.

Žijeme v dobe keď imidž a to, čo je vizuálne atraktívne, sa stáva najdôležitejším. Takto funguje marketing. Výrobcovia vyrobia produkt, ktorý sa ľuďom páči, cez reklamu (vizuálne) si to ľudia osvoja a nakoniec kúpia. Tak sa snažíme aj my pôsobiť na iných so svojim zovňajškom a s tým, čo je viditeľné. Tým, že imidžu a zovňajšku dávame väčšiu dôležitosť než podstate. Žiaľ, tento marketingový princíp (ťah) sa prenáša aj do života cirkvi (do cirkevného marketingu) ako „plazivá pýcha“ a hrozí nám, že imidž zboru a kazateľov sa stáva dôležitejším než vernosť k pravdám Božieho Slova. Pán Ježiš nedbal o svoj imidž: „*Chvály od ľudí neprijímam...*“ (Jn 5:41). „*...ja nehľadám svojej chvály...*“ (Jn 8:50). Jeho imidžom bola trňová koruna a Jeho „mejkap“ tá svätá krv zmiešaná s potom a slzami, ktorá Mu tiekla po tvári za teba a za mňa. Ani apoštol Pavol nedbal o svoj imidž: „*Lebo ak by mi ešte išlo o to, aby som sa ľúbil ľuďom, nebol by som sluhom Kristovým.*“ (Gal 1:10).

IL.: V jednom zbere bol jeden veľmi populárny kazateľ. Ľudia ho takmer zbožňovali pre jeho zaujímavé kázanie. Raz kazateľ videl, že obecnosť veľmi intenzívne prežíva jeho službu, smejú sa a tleskajú, len pod chórom bol jeden „muž s Ježišovou tvárou“, ktorý stále bol veľmi vážny. Keď po skončení kazateľ išiel ku dverám s ľuďmi sa privítať, všetci ho chválili, akú dobrú kázeň mal, len ten „muž s Ježišovou tvárou“ bol stále veľmi vážny. Nedalo mu to a opýtal sa ho: „*Prečo si tak vážny, keď vidíš, že všetci sa radujú?*“ Ten „muž s Ježišovou tvárou“ odpovedal: „*Pretože nekážeš ľuďom pravdu! Ty hľadáš len svoju popularitu, chrániš svoj imidž, a preto ľudí len zabávaš!*“ Kazateľ mu odpovedal: „*Ale keď im budem hovoriť pravdu, oni všetci odídu!*“ Kazateľ celý týždeň nemohol myslieť na nič iné, než na slová tohto „muža s Ježišovou tvárou“. Trvalo to dlho, možno mesiace, kým ho Svätý Duch usvedčil. Prebojoval boj so svojou pýchou, svoj imidž a popularitu dal na kríž, a sa rozhodol ľuďom naozaj kázať nepopulárnu pravdu. Stálo sa to naozaj tak ako očakával: Mnohí jeho verní zo zboru odišli, ale do zboru začali prichádzať ľudia, ktorí boli s hriechmi obťaženi a boli žízni a hladní po pravde. Čoskoro v meste nastalo veľké prebudenie. Mnohí aj z tých, ktorí odišli, sa vrátili späť.

Imidž. Viem, že mnohí ma poznajú ako takého, ktorý neschvaľuje necudné a výstredné obliekanie a ozdobovanie sa veriacich, hlavné, žien. Keďže hovoríme o pýche verzus pokore, resp. o krotkosti a skromnosti, nemôžem túto oblasť vynechať. Pretože aj Biblia o tom hovorí.

Biblia nás učí, aby sme boli pokorní a správali sa skromne. Mali by sme byť zdržanliví vo svojej reči, skutkoch aj zovňajšku. Skromnosť je protikladom pýchy a namyslenosti. Musíme si uvedomiť, že nemáme vôbec žiadne právo pýšiť sa tým, kto sme, čo robíme alebo čo máme. Namyslený a pyšný človek chce, aby si ho každý všimol. Chce na seba upútať pozornosť ľudí aj módnymi výstrelkami. Pokorný a skromný kresťan to nebude robiť a vyhýba sa úpravám svojho výzoru, ktoré by boli výstredné, neslušné alebo nevhodné pre Božie deti. Taktiež nebude pokúšať alebo iritovať svojich bratov so svojim zovňajškom alebo správaním.

Som presvedčený, že Boh stvoril krásnych ľudí. Aké úžasné je každé bábätko, keď sa narodí! Božie dokonalé majstrovské dielo! Aké krásne sú deti, keď začnú chodiť do škôlky, do školy. Aké krásne sú čisté panny, keď z celého srdca milujú Pána Ježiša! Verím, že najväčšia krása žien je Bohom stvorená prírodná krása. Prílišným ozdobovaním človek Božie majstrovské dielo môže len pokaziť. A keď táto krása sa spája s vnútornou čistotou, s pokorným a poslušným srdcom a čistým zovňajškom, to je najkrajšia ozdoba žien. „*Vaša ozdoba nech nie je vonkajšia: nápadné zapletené vlasy, navešané zlato, naobliekané prepychové šaty, ale to, čo je skryté - vnútorný človek srdca v neporušiteľnosti, krotkosti a tichosti ducha, čo je drahocenné pred Bohom. Lebo tak sa kedysi ozdobovali aj sväté ženy*“ (1Pt 3:3-5). „*Podobne aj ženy nech sa ozdobujú slušným odevom s cudnosťou a zdržanlivosťou, jednoduchým účesom, bez zlata a perál, bez drahocenných šiat, nech sa ozdobujú tým, čo sluší ženám, ktoré sa priznávajú k bohabojnosti, totiž dobrými skutkami.*“ (1Tim 2:9-10).

Skromnosť v obliekaní a ozdobovaní sa neznamená, že máme sa zanedbať a chodiť špinaví, neupravení. Avšak treba si dať pozor, pretože aj zovňajšok môže byť prejavom vnútornej plazivej pýchy. Boh nie je proti kráse. Mnohí z nás túžia pekne vyzerieť. Myslím si, že ženy sa môžu upravovať nenápadnou, miernou, slušnou úpravou a ozdobou. Avšak aj tu vznikne otázka: „čo je to nenápadné, mierne a slušné?“ Žiaľ, v mnohých prípadoch nie je to len prikrášľovanie, ale úplne iná maska, zamaskovanie ozajstnej pôvodnej prírodnej krásy. Najčastejšie je to vonkajší prejav vnútornej nespokojnosti voči Bohu so svojou prirodzenou a skutočnou (!) krásou. Budme úprimní, nie je to vzburá voči Stvoriteľovi a Jeho dielu? A vzburá, nespokojnosť nie je prejav pýchy?

Okrem toho, výstredný zovňajšok (aj u mužov, napr. účes) má aj iné nebezpečenstvo. Jedno staré porekadlo hovorí: „*Šaty robia človeka*“. Možno, správnejšie by znelo: „*Šaty sú obrazom človeka*“. Oblečenie totiž nielen prikrýva (telo), ale aj odkrýva (vnútro), prezradí všeličo a dáva informácie o nositeľovi. Aj móda je nositeľom nejakej myšlienky. Štýl obliekania, ozdobovania sa, aj štýl účesov vyjadrujú určitú životnú filozofiu, rebéliu, anarchiu, ideológiu nezávislosti, nerešpektovanie autorít atď. Výstredné kričľavo prefarbené vlasy podľa štýlu rebelantských rockových hudobníkov, punkáčov, anarchistov či nie je späté s ich životnú filozofiu? Hudba a móda idú ruka v ruke. Aj hudba je nositeľom nejakej myšlienky, filozofie, ktorá má vplyv na formovanie či zdeformovanie osobnosti. Módni návrhári to dobre vedia, a sa snažia držať krok s výstrednosťami v obliekaní týchto rockových superhviezd, ktorých plagáty často zdanlivo „nevinne ozdobujú“ detské izby a otravujú duše niekedy aj celkom malých detí. Sú to však dobre premysleným podsúvaním satanistickej symboliky, ktoré rafinovanými spôsobmi vyjadrujú posolstvo ducha rockovej hudby. A mladí kresťania túto rebelantskú módu, ktorá je nositeľkou ducha pýchy, veľmi často bez rozsudzovania napodobňujú. Nehovorím, že keď niekto, možno z nevedomosti, má na krku opačný kríž, že je satanistom, ale berie na seba znamenie satanistov. Iste sa mu to páči, sympatizuje s týmto symbolom, ale zároveň – hoci nevedome a neúmyselne – aj s tým duchom, ktorý stojí za tým symbolom. Dal by si na svoju hrud' hákový kríž len tak, zo žartu alebo pre módu? Sú to duchovne oveľa závažnejšie veci než nevinná móda. Je to prinajmenšom otváranie dverí pre pôsobenie týchto duchov. Keď nie duchu satanizmu priamo a hneď, ale duchu pýchy, čo je ten istý duch. Alebo duchu vzbury a vzdorovitosti, čo sa podľa Božieho slova rovná čarodejstvu.

Mnohokrát povrchno a nesprávne sa vysvetľuje časť verša 1Sam 16:7: „*Hospodin hľadá na srdce*.“ Treba to chápať v súvislosti s okolnosťami. Samuel pri výbere kráľa najprv po ľudsky hľadel na krásu, na zdatnosť, na peknú tvár, na postavu, na silu a na predpokladané schopnosti Izaiových synov, kým ho Hospodin neupozornil, že On má iné merítko a hľadá na srdce a na charakter, po telesnej stránke trochu pohŕdaného pastierika Dávida. Opovážlivé je týmto veršom obhajovať umelé, prehnané ozdobovanie sa a výstredné alebo zanedbané oblečenie.

Apoštol Pavol základné pravidlá kresťanskej slobody vyjadruje s týmito slovami: „*Všetko smiem, ale nie všetko prospieva; všetko smiem, ale ja nebudem ničím ovládaný*.“ „*Všetko smiem, ale nie je všetko užitočné. Všetko smiem, ale nie všetko vzdeláva*.“ (1Kor 6:12, 10:23). „*Ale ak zarmucuje sa tvoj brat pre pokrm, už nechodíš v láske. Neved' do záhuby svojím pokrmom toho, za ktorého Kristus zomrel! Nech sa teda nerúhajú vášmu dobrému! ... Dobre je nejest' mäsa ani nepiť vína ani nerobiť ničoho, na čom sa uráža tvoj brat alebo pohoršuje alebo čím slabne*.“ (Rim 14:15-16,21).

Všetko môžeš, ale nie všetko je užitočné. Nerob to, čo nie je užitočné, čo nebuduje, ale zotročuje, čo nebuduje vzťahy, ale rozbíja. Zober do úvahy aj svedomie iných. Nech tvoja „sloboda“ nepôsobí úmyselnú urážku a pohoršenie. Lebo keď zarmútiš svojho brata, nekonáš v láske. Buď dostatočne pokorný a ochotný prehodnotiť svoje názory a pre pokoj korigovať svoje správanie. Konaj všetko v láske voči Ježišovi, v obecenstve s Ním, pýtajúc sa Jeho: „*Čo Ty na to, Pane?*“ Konaj všetko v láske voči bratom, sestrám a konaj všetko na slávu Božiu. Lebo keď nie, rúhajú sa vášmu dobru medzi neveriacimi.

Biblia hovorí, aby sme nemilovali svet „*ani vecí, ktoré sú vo svete.*“ Pretože „*ak niekto miluje svet, nie je v ňom lásky Otcovej. Lebo nič z toho, čo je na svete - žiadosť tela, žiadosť očí a chlubná pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta.*“ (1Jn 2:15-16).

Myslím si, že tieto slová sú veľmi vážnymi argumentmi varovania pred vplyvom ducha sveta do cirkvi. Duchom tohto sveta je duch pýchy, duch Lucifera. A to, čo tento svet ponúka – sú to žiadosti tela, žiadosti očí, chlúbná pýcha života – **nie je od Boha, ale od ducha pýchy!** To nie sú len hrubé hriechy, ako alkohol, drogy..., ale aj tie vyššie vymenované vplyvy (móda, hudba, filozofie), skrz ktoré tento duch pýchy sa prejavuje a pôsobí.

Pokorný človek chce chodiť vo svetle. Pretože ani on nie je dokonalý, prijíma aj láskavé napomenutie. Pyšný človek neprijíma napomenutie, nie je ochotný si priznať a uznať svoje chyby a nikomu sa neospravedľuje. Najväčšie nebezpečenstvo však je v tom, že človek, ktorý sa Bohu v pýche protiví, stratí Božiu priazeň, lebo „*Boh sa pyšným protiví!*“ (Jak 4:6a).

Vďaka Bohu, tento verš má aj pokračovanie: „*...ale pokorným dáva milosť.*“ (Jak 4:6b). „*Ponížte sa pred tvárou Pánovou, a povýši vás.*“ (Jak 4:10).

Vráťme sa teda ku krotkosti, ktorá je ovocím Svätého Ducha.

Krotkosť, pokora, skromnosť, tichosť, jemnosť, miernosť sú charakterové črty, ktoré sú opakom pýchy. Dalo by sa povedať, že pokorní ľudia sú tí „chudobní duchom“, ktorí si uvedomujú svoju závislosť na Bohu. Preto hovorí o nich Pán Ježiš, že sú blahoslavení (Mt 5:3). Sami od seba nič nemajú, nič nedokážu, ale v Bohu majú všetko a skrze Svätého Ducha dokážu všetko, čo od nich Pán očakáva. „*Naozaj pokorný človek je vedomý si svojej závislosti na Bohu a nedostatčnosti svojej vlastnej sily a múdrosti.*“ (Johnathan Edwards).

Oni sú tí tichí alebo krotkí, jemní ľudia, ktorí sú blahoslavení, lebo dedične obdržia zem (Mt5:5). Podľa sveta byť tichým, krotkým, pokorným v tomto svete, kde panujú zákony džungle, je bláznovstvom. Podľa Pána Ježiša však, tichí ľudia sú blahoslavení. Áno, blahoslavený je ten, ktorý v tomto svete, kde panuje násilie a brutalita, dokáže byť tichý, krotký a pokorný, pretože vo svojej duši má ten vzácny Boží pokoj. Pán Ježiš povedal: „*Vezmite moje jarmo na seba a učte sa od mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom, a nájdete odpočinutie svojim dušiam.*“ (Mt 11:29). A naopak, som presvedčený, že pyšní ľudia nie sú šťastní, pretože nemajú pokoja vo svojich dušiach. „*Nemajú pokoja, hovorí Hospodin (môj Boh) bezbožní.*“ (Iz 48:22, 57:21).

Krotký a pokorný človek nie je len blahoslavený, ale je aj múdry a rozumný. Byť krotkým, tichým a pokorným – to je múdry životný štýl. „*Kto je múdry a rozumný medzi vami? Nech ukáže zo svojho pekného obcovania svoje skutky v múdrej a krotkej tichosti!*“ (Jak 3:13).

Po tomto všetkom mojou modlitbou je: „*Pane Ježišu, pomôž mi, aby som nebol pyšný na svoju pokoru!*“ ☺ - ale, myslím to úprimne, lebo toto pokušenie hrozí aj mne.

9. Zdržanlivosť – Svätým Duchom plný kresťan je disciplinovaný človek

Zdržanlivosť znamená sebaovládanie, sebazapieranie, sebadisciplínu, moc vládnuť (nie nad inými, ale) nad sebou, resp. mať svoj život pod neustálou kontrolou Svätého Ducha. Je to posledná bobuľa „na strapci“ ovocia Svätého Ducha, ktorá uzavrie a drží dokopy „celý stravec“. „*Ale ovocím Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, dobrota, dobrotivosť, vernosť, krotkosť a zdržanlivosť.*“ (Gal 5:22). Nasledujúci verš už hovorí: „*Proti takým veciam nieta zákona!*“ (Gal 5:23). Človek, ktorý dokáže byť zdržanlivý, speje k dokonalosti. Ap. Jakub hovorí, že „*Ak niekto neklesá v slove, to je dokonalý muž, ktorý má moc pojať na uzdu i celé telo.*“ (Jk 3:2). „*A tí, ktorí sú Kristovi, ukrižovali svoje telo s jeho vášňami a žiadosťami.*“ (Gal 5:24). Mohli by sme tieto verše parafrázovať tak, že zdržanliví môžu byť len tí, ktorí sú v Kristovi, ktorí ukrižovali svoje telo s jeho vášňami a žiadosťami a chodia v plnosti Svätého Ducha.

Zdržanlivosť je veľmi potrebná, pretože bez zdržanlivosti hriech ako burina prerastie cez hlavu človeka, gniavi ho, zamotá ho a udusí, umŕtvi jeho nový život. Bez Svätého Ducha však človek nemôže byť zdržanlivý. Pretože zdržanlivosť je ovocím Svätého Ducha.

Oblasť zdržanlivosti

Nemôžeme vymenovať všetky oblasti, na ktorých potrebujeme byť zdržanliví ani všetky biblické citáty a varovania, ktoré sa vzťahujú na túto tému. Teda spomeňme aspoň tie najdôležitejšie.

Srdce – „Nado všetko, čo treba strážiť, strež svoje srdce, lebo z neho pochádza život.“ (Prísl 4:23).

Myšlienky – „ktorí boríme úmysly a každú vysokosť, ktorá sa povyšuje proti známosti Božej, a zajímame v plen každú myseľ do poslušnosti Krista.“ – (ev. prekl.: „**každú myšlienku podrobujeme v poslušnosť Kristovu.**“ (2Kor 10:5).

Jazyk – zdržanlivý človek rozvážne rozpráva. Nebude nadávať, klebetiť, ohovárať.

„**Hovoriť mnoho nie je bez hriechu; ale ten, kto zdržuje svoje rty, má rozum.**“ (Prísl 10:19). „Nenáhli svojimi ústami, a tvoje srdce nech sa neponáhľa vyniesť slovo pred Bohom, pretože Boh je na nebesiach, a ty si na zemi, **preto nech je tvojich slov málo.**“ (Kaz 5:2).

Apoštol Jakub napísal celú (3.) kapitolu o hriechoch jazyka. Konštatuje, že „ak sa niekomu medzi vami zdá, že je nábožný, a **nedrží svojho jazyka na uzde, ale zvodí svoje srdce, toho náboženstvo je márne.**“ (Jk 1:26). **ALE: „Ak niekto neklesá v slove, to je dokonalý muž (aj žena!), ktorý má moc pojať na uzdu i celé telo.**“ (Jk 3:2).

Preto: „...ten, kto chce milovať život a vidieť dobré dni, nech zdrží svoj jazyk od zlého a svoje rty, aby nevraveli lesti.“ (1Pt 3:10).

„Takže, moji milovaní bratia, nech je každý človek **rýchly počuť, pomalý hovoriť, pomalý do hnevu.** Lebo hnev muža nepôsobí spravodlivosti Božej.“ (Jak 1:19-20).

Ap. Jakub aj tu vyzýva k zdržanlivosti hovoriť („nech je každý človek pomalý hovoriť!“) a potom prechádza **aj do oblasti uší** („nech je každý človek rýchly počuť“) – a **do oblasti emócie** („nech je každý človek pomalý do hnevu!“). Je to dôležité, lebo človek na to, čo počuje, spravidla reaguje pod emóciami rýchlo a tak isto je náchylný reagovať aj so slovami nerozvážne, ktoré často neskôr musí oľutovať. Preto buď pomalý hovoriť, buď pomalý do hnevu! A počuť? Záleží na tom, o čo sa jedná! Buďme rýchli počuť Boží hlas, keď On k nám hovorí! Buďme rýchli počuť volanie núdznych! „Ten, kto zapcháva svoje ucho, aby nepočul krik chudobného, bude tiež raz volať, ale nebude vyslyšaný.“ (Prísl 21:13). Sú však situácie, keď svoje uši máme zapchať a máme byť hluchými, a to vtedy, keď v tomto svete okolo nás rozprávajú nečisté reči, vtipkovanie alebo v rádiu ide nečistá svetská hudba. U Izaiáša Hospodin sa pýta: „Kto je slepý okrem môjho služobníka a hluchý ako môj posol, ktorého posielam?“ (Iz 42:19). Nech nám dá Pán múdrosť a vedenie Svätého Ducha, aby sme vedeli, kedy máme byť slepí a hluchí, a kedy máme počuť a prehovoriť!

Tu už prechádzame, prešli sme so zdržanlivosťou **do oblasti očí**. Boží služobník Jób vyznáva, ako on túto zdržanlivosť prežíval: „Učinil som zmluvu so svojimi očami, a čo by som mal hľadiť na pannu?“ (Jób 31:1). Je to veľmi potrebné predovšetkým pre mužov, pretože Pán Ježiš hovorí, že „každý, kto by pozrel na ženu s myšlienkou požiadať ju, už aj scudzoložil s ňou vo svojom srdci.“ (Mt 5:28). Muži, pozor na oči! Ženy by snáď mohli podobnú zmluvu urobiť a mať viac zdržanlivosti so svojimi očami – pri nákupoch ☺.

Ap. Jakub prechádza **do oblasti emócie**, kde nám najväčšie problémy robí hnev a žiadostivosť.

„Nech je každý človek **pomalý do hnevu.** Lebo hnev muža nepôsobí spravodlivosti Božej.“!

„**Nechaj hnev a opusti prchivosť! Nehnevaj sa, a to ešte aby si urobil zlé!**“ (Žalm 37:8).

Zdržanlivosť v oblasti vášní a sexuálnej žiadostivosti. Svet túto zdržanlivosť dnes nepozná. V Božom ľude však platia iné pravidlá. Už v Starom Zákone Boh prikázal svojmu ľudu: „**Nepožiadaš!**“ Apoštol Pavol Timotejovi píše: „Ale **pred žiadostami mladosti utekaj** a žeň sa za spravodlivosťou, vierou, láskou a za pokojom s tými, ktorí vyzývajú Pána z čistého srdca.“ (2Tim 2:22). Jozef je príkladom sexuálnej zdržanlivosti. Pretože vo svojom srdci mal Božiu bázeň. Boh ho odmenil a požehnal.

Kráľ Dávid nebol zdržanlivý a zhrešil s Batšebou (2Sam 11.k.). Stal sa cudzoložníkom a zákerným vrahom, pretože nevedel odolať pokušeniu a to malo ďalekosiahle následky na jeho potomkov.

Zdržanlivosť znamená ovládať, dať pod kontrolu Svätého Ducha svoje emócie a túžby.

Pretože hovoríme o ovocí Svätého Ducha, porovnajme niektoré protiklady, kde svoje telesné emócie musíme vyvážiť ovocím Sv. Ducha:

K zdržanlivosti pre ovládnutie svojho hnevu potrebujeme **lásku**.

K zdržanlivosti, aby sme sa nerozčuľovali, potrebujeme Boží **pokoj**. Taktiež lásku, pretože „*láska sa nerozčuľuje*“.

Keď sme jeden k druhému netrpezliví, potrebujeme zdržanlivosť, aby sme nestratili **trpezlivosť**.

Zdržanlivosť potrebujeme pri telesnej veselosti, aby sme mali a nestratili **radosť** v Pánovi.

Zdržanlivosť potrebujeme pri pokušení k nevernosti, aby sme zostali **verní**.

Zdržanlivosť potrebujeme v pokušení, keď reklamy okolo nás ponúkajú všetko, čo nepotrebujeme, aby sme zostali **skromní** a ich nekúpili.

Zdržanlivosť potrebujeme, keď tento svet na nás útočí a chce nás „vytočiť“, aby sme zostali **krotkí**.

Zdržanlivosť potrebujeme ku víťazstvu nad závislosťami, aby sme neboli nimi zotročení.

Zdržanlivosť, miernosť potrebujeme pri jedení a pití, aby sa nám nestálo bohom brucho (Fil 3:19).

Zdržanlivosť, miernosť potrebujeme aj pri každej slušnej „kresťanskej“ zábave.

Zdržanlivosť, miernosť potrebujeme pri financiách, aby sme sa nestáli modlármí (Kol 3:5).

„Lebo koreňom všetkého zlého je milovať peniaze, po čom niektorí zatúžili a tak zablúdili od viery a naplnili sami seba mnohými bolesťami. Ale ty, ó, človeče Boží, utekaj od takých vecí, ale sa žeň za spravodlivosťou, pobožnosťou, vierou, láskou, trpezlivosťou, krotkosťou. Bojuj dobrý boj viery, uchop večný život, do ktorého si aj povolaný a vyznal si dobré vyznanie pred mnohými svedkami.“ (1Tim 6:10-12). Zdržanlivosť, miernosť potrebujeme pri míňaní našich peňazí, aby sme mohli byť štedrý a nie chamtiví.

Zdržanlivosť potrebujeme k sebadisciplíne a k pravidlám pestovania vzájomných vzťahov.

V predošlej kapitole sme už hovorili o základných pravidlách kresťanskej slobody, ako to apoštol Pavol vyjadruje v 1Kor 6:12, 10:23 a Rim 14:15-16,21. Všetko môžeš, ale nie všetko je užitočné. Sloboda je to, keď už nemusíš robiť to, čo nie je užitočné a nie je na budovanie. Zober do úvahy aj svedomie iných, aby „tvoja sloboda“ nepôsobila úmyselnú urážku. Aj k tomu potrebuješ zdržanlivosť a sebadisciplínu, potrebuješ pokoru. To je ovocím Svätého Ducha.

Sebadisciplínu potrebujeme pri našom každodennom správaní sa v Božej bázni vždy a všade.

„Tvoja zdržanlivosť určuje nakoľko si slobodný/á.“ (Marie von Ebner-Eschenbach)

Vidíte, že zdržanlivosť drží dokopy „celý stravec“ ovocia Svätého Ducha?

Sebadisciplínu potrebujeme pri nasledovaní Pána Ježiša ako Jeho učeníci. Si Jeho učeník? Pretože nie každý kresťan je aj učeníkom. Učeník musí na sebe tvrdo pracovať. Možno, niekto sa teraz opýta: **„Ako to je? Nestačí nám obeť Pána Ježiša, Jeho láska a milosť ku spaseniu? Ved' spasenie, nie je zo skutkov, ale zadarmo z milosti!“** Áno, spasenie je zadarmo, ale učeníctvo má cenu! Učeníctvo neznamená sebauplatnenie, ale sebazapieranie a sebadisciplínu. Učeník Pána Ježiša pozná zdržanlivosť a sebazapieranie berie vážne. Pozná tvrdú sebadisciplínu a cvičí sebazapieranie, sebaovládanie (anglicky: Stretching). Anglické slovo pre výraz „učeník“ (The disciple) má koreň v slove „disciplína“. Učeník Pána Ježiša je disciplinovaný človek. Apoštol Pavol píše Timotejovi: *„...cvič sa pobožnosti. Lebo z telesného cvičenia je málo úžitku, ale pobožnosť je na všetko užitočná...“* (1Tim 4:7-8).

Apoštol Pavol jednoznačne neodsúdi šport, len zaznamenáva, že telesné cvičenie oproti duchovnému má málo úžitku. Pavol vo svojich listoch kresťanský život porovnáva k niektorým športovým disciplínami. V Grécku určite videl nejaké atletické preteky, v Ríme zas boje gladiátorov. Preto vedel tieto súťaže tak presne opísať.

„Či neviete, že tí, ktorí bežia o závod, bežia síce všetci, ale iba jeden berie víťazné? Bežte tak, aby ste uchvátili! A každý, kto zápasí, zdrža sa všetkého, a tamí teda preto, aby dostali porušiteľnú korunu, ale my neporušiteľnú. Preto ja teda tak bežím, ako ten, kto nebeží na neisto; tak šermujem päšťou, ako nie čo by som bil do povetria, ale do tvári bijem svoje telo a podmaňujem ho, aby som snád' iným kážuc nebol sám taký, ktorý sa nedokázal.“ (1Kor 9:24-27).

Každý, kto chce dosiahnuť nejaký vznešený cieľ, musí na sebe tvrdo pracovať. Hudobní virtuózi húževnato musia denne mnohé hodiny tvrdo cvičiť, aby dosiahli úspech. Alebo takí vrcholoví športovci, len za tú česť, aby súťažili o pominuteľnú slávu, musia mnoho rokov počas prípravy podriaďovať sa disciplíne, dávajúc pozor na svoj spánok, jedlo a nekonečné hodiny tréningu. Všetko preto, aby sa mohli zúčastniť na pretekoch, ktoré budú trvať len niekoľko minút, alebo pre niektorých len niekoľko sekúnd. O koľko viac by sme sa mali my veriaci podriaďovať disciplíne v našich duchovných cvičeniach, pretože sa zúčastňujeme pretekov, ktoré sa skončia večnosťou. „Ty teda znášaj zlo ako dobrý vojak Ježiša Krista. Nikto, konajúci vojenskú službu, nezapletá sa do obchodov živnosti (do svetských záležitostí), aby sa ľúbil svojmu vojvodcovi.“ (2Tim 2:3 -4).

Život kresťana je duchovný beh viery. Pavol ho porovnáva k behu na bežeckej dráhe.

Beh potrebuje regulárny štart. Veľmi záleží na dobrom štarte. Preto mnohí veriaci odišli od Pána, lebo nemali dobrý štart, regulárne znovuzrodenie, nečinili úprimné pokánie, nerozišli sa s hriechom.

Aj beh musí byť regulárny: Zostať na dráhe, nerozšíriť dráhu (úzku cestu Mt 7:13-14), neskrátiť dráhu, neublížiť iným bežcom, neobzerať sa späť. Pretože, „keď aj niekto zápasí nebude korunovaný, keby nezápasil zákonite.“ Bude diskvalifikovaný. (2Tim 2:5).

Bežec potrebuje: sebadisciplínu, zrieknuť sa niektorých vecí, zdržiavať sa niektorých jedál, alkohol, sladkosti. Zriekne sa dobrovoľne, lebo vidí pred sebou cieľ a vie, čo chce dosiahnuť. Potrebuje zmeniť svoj životný štýl, životosprávu. Potrebuje trénovať – systematicky, cvičiť, rozťahovať svaly, robiť to, čo sa mu nechce (praktickú kresťanskú službu). Potrebuje zvyšovať latku sebazapierania, sebadisciplíny, morálky a latku náročnosti voči sebe. V tom všetkom potrebuje vytrvalosť. Kresťanský život nie je krátky šprint na 100 metrov, ale beh na dlhej trati, maratón.

Zdá sa mi, že dnes mnohí veriaci bežia svoj beh len ako nezáväzný tréning na bežiacom páse. Nebežia cieľavedome, z presvedčenia, ale chaoticky, bez nadšenia.

V duchovnom behu **každý, kto dobeží do cieľa, dostane odmenu**, nielen jeden.

Pavol povzbudzuje svojho mladého spolupracovníka: „Bojuj dobrý boj viery, uchop večný život, do ktorého si aj povolaný a vyznal si dobré vyznanie pred mnohými svedkami.“ (1Tim 6:12) a lúči sa s ním: „Za týmto už mi je odložená koruna spravodlivosti, ktorú mi dá Pán odplatom v ten deň, on, ten spravodlivý sudca, a nie len mne, ale aj všetkým, ktorí milujú jeho príchod.“ (2Tim 4:8).

V tejto nádeji sa lúčim na záver tejto knihy aj ja, drahý Čitateľ, drahí bratia a sestry, že „keď sa ukáže Arcipastier, odnesiete/me si neuvädnutel'nú korunu slávy!“ Haleluja!

Niekoľko slov na záver

Možno, sa zdá, že som v úvode začal písať o Svätom Duchu a o Jeho práce s väčšou eufóriou. Písal som, že slovo o Svätom Duchu je vzrušujúce a rozhorlí naše srdce ako oheň. Písal som o krste Svätým Duchom ako o úžasnej skúsenosti s Bohom, o zázračnom, nadprirodzenom pôsobení darov Svätého Ducha. A teraz ukončujem knihu s takými vážnymi slovami o sebadisciplíne?

Možno, sa zdá, že záverečná myšlienka sa vychýli z radu pozitívnych emocionálnych skúseností. Avšak nezabudnime, že konečným cieľom práce Svätého Ducha je naše posvätenie a príprava Nevesty Kristovej na stretnutie s nebeským Ženíchom. Svätý Duch nás zoberie do svojej dielne takých, akí prichádzame k Pánovi. Konečným Božím cieľom však je, aby „sme všetci dospeli v jednotu viery a plného poznania Syna Božieho, v dokonalého muža, k miere dospelosti plnosti Kristovej, aby sme už neboli viacej nedospelými, zmietaní vlnami a sem a ta nosení každým vetrom učenia, závratníctvom ľudí, schytralosťou mámiť do bludu, ale aby sme hovoriac pravdu v láske rástli v neho v každej veci, v neho, ktorý je hlavou, Kristus (Ef 4:13-15). K dosiahnutiu tohto cieľa, „na zdokonaľovanie svätých ku dielu služby, na budovanie tela Kristovho“ On ustanovil aj služobníkov (Ef 4:11- 12) a dal nám aj svojho Svätého Ducha.

Modlím sa však za to, aby sme ešte prežili a okúsili mocné pôsobenie Svätého Ducha v našich zboroch a Jeho mocné vanutie na „suché kosti“, aby ožili k novému životu a bolo **prebudenie**.

„Od štyroch vetrov príd', Duchu, a vej na týchto pobitých, aby ožili!“ (Ez 37:9).

Nech nám všetkým k tomu pomôžu aj tieto úvahy!

So srdečnou láskou Váš brat v Kristu, Jozef Tóth

Vyučovanie o Svätom Duchu

Jozef Tóth

OSNOVA:

PREDSLOV	1
I. ÚVOD	3
II. PODSTATA SVÄTÉHO DUCHA – KTO ON JE?	7
1. Kto je Svätý Duch?	7
2. Odkiaľ môžeme Svätého Ducha spoznať?	8
A. SVÄTÝ DUCH JE BOH – BOŽSTVO SVÄTÉHO DUCHA	8
1. Má Božské mená	8
2. Má Božské vlastnosti	8
3. Má Božské skutky a funkcie	8
C. SVÄTÝ DUCH JE OSOBA – PERSONALITA SVÄTÉHO DUCHA	9
1. Má vlastnosti ako osoba	9
2. Správa sa a má funkcie ako osoba	9
3. Môžeme sa správať k Nemu ako k osobe	9
III. CHARAKTER SVÄTÉHO DUCHA – AKÝ ON JE?	9
A. MENÁ SVÄTÉHO DUCHA	10
B. VLASTNOSTI SVÄTÉHO DUCHA	10
C. SYMBOLY SVÄTÉHO DUCHA	11
IV. PRÁCA SVÄTÉHO DUCHA	12
A. PRÁCA SVÄTÉHO DUCHA V STAROM ZÁKONE	12
B. PRÁCA SVÄTÉHO DUCHA V NOVOM ZÁKONE	12
C. PRÁCA SVÄTÉHO DUCHA V JEDNOTLIVÝCH VERIACICH	12
D. PRÁCA SVÄTÉHO DUCHA V CIRKVI	13
E. PREKÁŽKY PRÁCE SVÄTÉHO DUCHA	14
V. PRIJÍMANIE SVÄTÉHO DUCHA A KRST SVÄTÝM DUCHOM	15
A. ČO JE ZNOVUZRODENIE?	15
B. ČO JE KRST SVÄTÝM DUCHOM?	16
1.) Čo je krst? – O vodnom krste	17
2.) Definícia krstu Svätým Duchom	18
3.) Biblické prípady spôsobu krstu Svätým Duchom	19
a. V Jeruzaleme na Letnice	19
b. V Samárii	24
c. V Cezarei	27
d. V Efeze	28
e. V Damašku pri obrátení Saula	28
f. Moje Letnice – osobné svedectvo	29
4.) Znamená krstu Svätým Duchom	30
5.) Potreba krstu Svätým Duchom	30
6.) Podmienky krstu Svätým Duchom	31
7.) Prekážky krstu Svätým Duchom	32
8.) Výhovorky, námietky, nebiblické názory na krst Svätým Duchom	33
C. PLNOŠŤ SVÄTÝM DUCHOM	35
D. CHODENIE PODĽA TELA A CHODENIE PODĽA DUCHA	51
E. SLUŽBA DUCHA	58

VI. DARY SVÄTÉHO DUCHA	62
A. VŠEOBECNÉ O DUCHOVNÝCH DAROCH	62
B. DELENIE DUCHOVNÝCH DAROV	64
C. JEDNOTLIVÉ DUCHOVNÉ DARY	65
I. Dary inšpirovanej reči (inšpirovaného slova)	65
1. (Rôzne) druhy jazykov	65
▶ Dôvody, prečo by sa mali veriaci modliť v jazykoch každý deň	66
▶ Hovorenie jazykmi na verejnosti	70
2. Výklad jazykov	72
3. Proroctvo	72
Témy ako:	
Čo je proroctvo?	
Formy proroctva	
Obsah prorockých posolstiev	
Rozsudzovanie proroctva	
Úskalia a nebezpečenstvá, ktoré číhajú na proroka	
II. Dary moci (konať v Božej moci) – dary, aby sa niečo stalo	79
1. Dar uzdravovania	79
A.) ZDRAVIE A NEMOCI	79
B.) DUCHOVNÉ ZDRAVIE	79
C.) FYZICKÉ ZDRAVIE	84
i. Vznik a pôvod nemocí	84
ii. Príčiny nemocí	84
iii. Spôsoby uzdravenia	88
1) Skrze lekárov	88
2) Skrz diabolskú moc	88
3) Božie uzdravenie	88
a) Prevencia	90
b) Odstránenie príčin	90
c) Osobná viera	90
d) Modlitby – domáca lekárnička veriacich	90
e) Služba s darom uzdravovania	90
iv. Horúca téma	91
2. Dar činiť divy a zázraky	94
Témy ako:	
Čo je zázrak?	
Účelnosť zázrakov	
Niekoľko slov láskavého varovania	
Kritéria pre služobníkov	
Kritéria pre zvláštne prejavy	
Niekoľko slov na margo hnutia viery a evanjelia prosperity	
3. Dar viery	103
Témy ako:	
Prírodzená viera	
Nadprírodzená viera	
Nesprávna, nebiblická, nedostatočná viera	
Spasiteľná viera	
Čo znamená veriť?	
Mylná, falošná a mŕtva viera	
Praktická, činná viera	
Chodenie kresťana vo viere	
Viera ako dar Svätého Ducha	

III. Dary poznania, dary niečo vedieť, poznať skrz zjavenia Sv. Ducha	107
1. Slovo známosti	107
a. Prirodzená ľudská známost', vedomosť, poznanie	107
b. Kresťanská duchovná známost', vedomosť	107
c. Nadprirodzená známost', vedomosť odpadnutého démonického sveta	107
d. Dar Svätého Ducha, dar slovo známosti (poznania)	108
2. Slovo múdrosti	108
a. Prirodzená ľudská múdrosť	108
b. Všeobecná duchovná múdrosť st. z. bohobožného človeka alebo kresťana	109
c. Nadprirodzená múdrosť odpadnutého démonického sveta	109
d. Dar Svätého Ducha, slovo múdrosti	109
3. Dar rozoznávania duchov	109
a. Prirodzená schopnosť rozoznávania	110
b. Prirodzená, ale posvätená schopnosť znovuzrodeného kresťana	110
c. Nadprirodzené démonické schopnosti rozoznávania duchov	110
d. Dar Svätého Ducha – nadprirodzené rozoznávanie duchov	111
e. Služba vyslobodzovania z démonických poviazanosti	114
1.) Kto sú démoni?	115
2.) Pôsobenie démonov	115
3.) Cesta do démonickej poviazanosti	116
4.) Aká je cesta vyslobodenia?	118
5.) Aká je prevencia?	119
D. PRAKTICKÉ RADY: AKO ROZVÍJAŤ SLUŽBU S DARMÍ SV. DUCHA?	120
VII. VEDENIE SVÄTÝM DUCHOM	124
1. Úvod	124
2. Prečo je potrebné a dôležité byť vedený Svätým Duchom?	124
3. Podmienky poznania Božej vôle a vedenia Svätým Duchom	124
4. Chceš byť vedený Svätým Duchom?	124
5. Ako môžem počuť Boží hlas a vnímať Jeho vedenie?	125
6. Spôsoby Božieho vedenia	125
a) Svojím Slovom	125
b) Svojím Svätým Duchom	125
7. Ďalšie podporné znamenia Božieho vedenia	125
8. Praktické podmienky a postup, ako poznať Božiu vôľu	125
VIII. OVOCIE SVÄTÉHO DUCHA	128
Úvod	128
1. Láska	131
2. Radosť	136
3. Pokoj	141
4. Zhovievavosť	142
5. Dobrota	144
6. Dobrotivosť	144
7. Vernosť	145
8. Krotkosť	151
9. Zdržanlivosť	156
OSNOVA	161